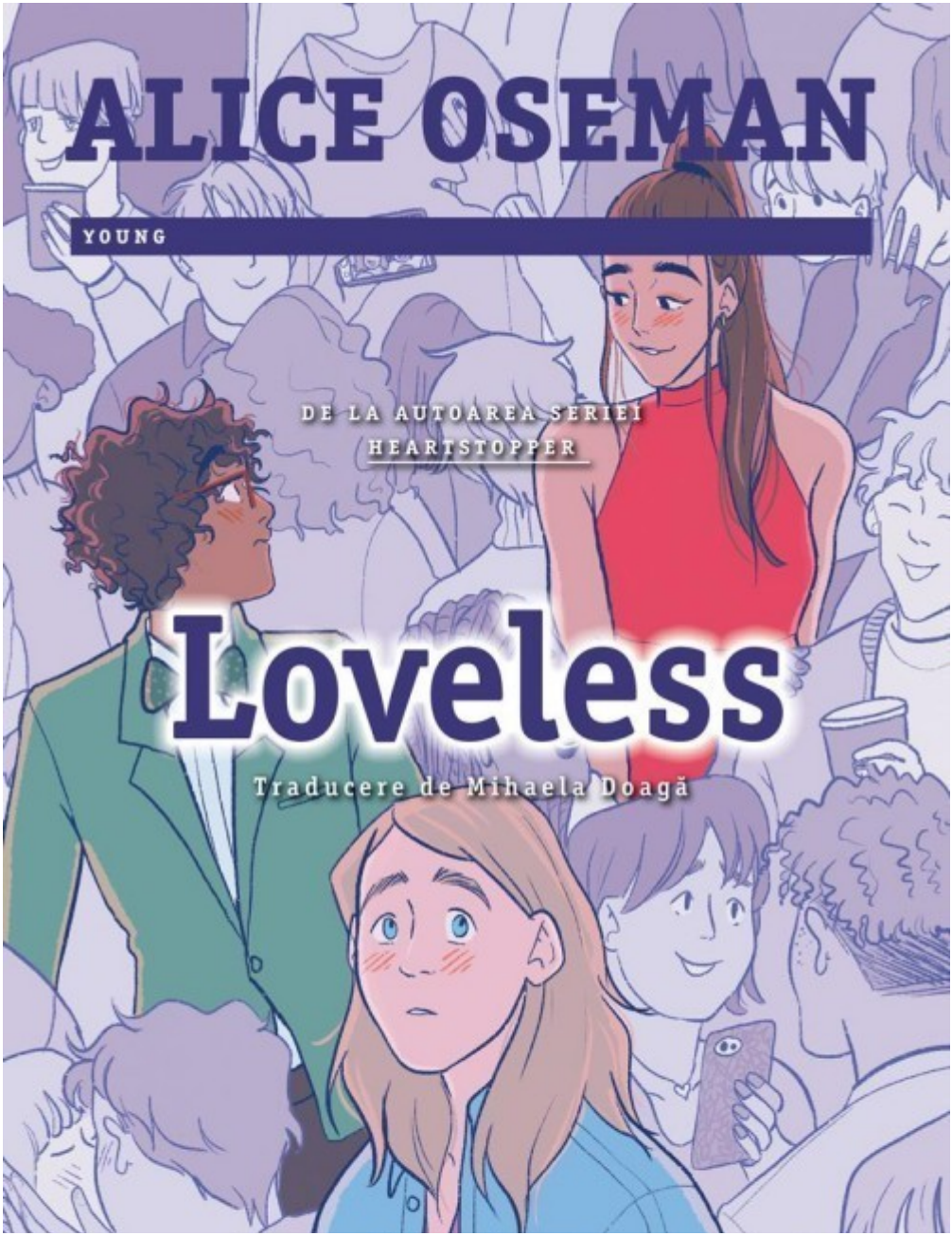
ALICE OSEMAN
YOUNG
DE LA AUTOAREA SERIEI
HEARTSTOPPER
Loveless
Traducere de Mihaela Doagă

Alice Oseman

Loveless

Traducere din limba engleză de Magdalena Mărculescu

COLECȚIE COORDONATĂ DE Mihaela Ursa

EDITURA TREI

2023

Autor: Alice Oseman

Titlul original: Loveless

Copyright © 2020

Originally published in the English language in Great Britain by HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd., under the title: LOVELESS

Translation © Editura Trei 2023, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1764-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-1984-4

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Domnica Drumea

Ilustraţie copertă: Copyright © Alice Oseman

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Irina Muşătoiu

Lorina Chiţan

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

„Dacă-i aşa, iubirea calcă, aşadar, orbeşte;

Când dă cu arcul, când ademeneşte.”

(William Shakespeare, Mult zgomot pentru nimic)[1]

Partea întâi

Ultima şansă

Erau, efectiv, trei cupluri diferite aşezate în jurul focului care se giugiuleau, într-un soi de orgie organizată de sărutări, şi jumătate din fiinţa mea îşi zicea „câh”, iar cealaltă îşi spunea „Uau, tare mi-aş dori să fiu în locul lor”.

[1] Mult zgomot pentru nimic, în traducerea lui Leon Leviţchi, William Shakespeare, Opere, Vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

Ce-i drept, probabil c-ar fi trebuit să mă aştept să se întâmple aşa ceva la petrecerea noastră post-banchet. Nu merg prea des la petreceri. Nu ştiusem că asta e atmosfera, de fapt.

Am tulit-o de lângă focul de tabără şi am luat-o înapoi spre conacul imens al lui Hattie Jorgensen, ţinându-mi rochia de banchet cu o mână, ca să nu mă împiedic în ea, în timp ce-i trimiteam un mesaj lui Pip:

Georgia Warr

n-am putut să mă apropii de foc ca să recuperez bezelele, pentru că se sărutau unii în jurul lui

Felipa Quintana

Cum ai putut să mă trădezi şi să mă dezamăgeşti aşa, Georgia?

Georgia Warr

mă mai iubeşti sau s-a sfârşit totul?

Când am intrat în bucătărie şi am dat cu ochii de Pip, stătea rezemată de un bufet pus pe colţ, cu un pahar de plastic cu vin într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

Cravata îi atârna din buzunarul de la cămaşă, îşi descheiase sacoul de catifea grena, iar părul ei scurt şi cârlionţat îi stătea răvăşit acum, fără îndoială pentru că se zbânţuise aşa tare la banchet.

— Eşti bine? am întrebat-o.

— S-ar putea să mă fi făcut un pic, a recunoscut ea, lăsând să-i alunece ochelarii cu ramă de baga de pe nas. Şi, în plus, te iubesc, la naiba.

— Mai mult decât îţi plac bezelele?

— Cum poţi să-mi ceri să aleg?

I-am înconjurat umerii cu braţul şi ne-am rezemat amândouă de bufet. Era aproape miezul nopţii, se auzea înăbuşit muzică din camera de zi a lui Hattie, iar conversaţiile, râsetele, ţipetele şi zbieretele colegilor noştri reverberau din fiecare colţişor al conacului.

— Erau trei cupluri care se sărutau în jurul focului, i-am zis. La unison, gen.

— Sexy, a comentat Pip.

— Pe undeva îmi doream să fiu în locul lor.

Pip m-a privit intrigată.

— Câh.

— Vreau doar să mă sărut cu cineva, am zis, ceea ce era bizar, pentru că nici măcar nu băusem ceva.

Trebuia să-i conduc pe Pip şi pe Jason acasă mai târziu.

— Putem să ne sărutăm noi două dacă vrei.

— Nu asta-mi imaginam.

— Păi, Jason nu mai e cu nimeni de câteva luni deja. Sunt sigură că s-ar băga.

— Mai taci. Vorbesc serios.

Chiar vorbeam serios. Îmi doream foarte tare să mă sărut cu cineva. Îmi doream să simt un strop din magia nopţii de banchet.

— Cu Tommy, atunci, mi-a spus Pip, ridicând din sprânceană, cu un zâmbet malefic. Poate că e momentul să-i mărturiseşti.

Până acum îmi plăcuse de o singură persoană. Îl chema Tommy. Era „băiatul sexy” din anul nostru – cel care ar fi putut chiar să ajungă top model dacă şi-ar fi propus. Era înalt, slab şi atrăgător la modul convenţional, cam în stilul lui Timothée Chalamet, deşi n-am înţeles, de fapt, de ce toată lumea e înnebunită după Timothée Chalamet. Aveam eu o teorie cum că multe dintre pasiunile pe care le fac oamenii pentru celebrităţi sunt simulate, doar ca să dea bine.

Aveam o pasiune pentru Tommy de când eram într-a şasea şi o fată m-a întrebat:

— Cine crezi că-i cel mai mişto tip de la Truham?

Îmi arătase o poză pe telefon în care apăreau cei mai populari tipi de-a şasea de la şcoala de băieţi de vizavi şi chiar în mijlocul grupului se afla Tommy. Mi-am dat seama că era cel mai atrăgător – vreau să zic, avea un păr ca vedetele dintr-o formaţie de băieţi şi era îmbrăcat în pas cu moda –, aşa c-am arătat cu degetul şi am zis „el”. Şi cred că asta a fost.

După aproape şapte ani, nu vorbisem niciodată cu Tommy, de fapt. Nici măcar nu-mi dorisem să vorbesc cu el, probabil din cauză că eram o fire timidă. Tommy era mai curând un concept abstract – era sexy, făcusem o pasiune pentru el şi n-avea să se întâmple nimic între noi, iar pe mine nu mă deranja deloc treaba asta.

Am pufnit auzind-o pe Pip.

— Evident că nu cu Tommy.

— De ce nu? Îţi place de el.

La gândul de a face ceva concret în legătură cu acea pasiune, m-am simţit extrem de neliniştită.

Am ridicat din umeri, iar Pip a lăsat-o baltă.

Am ieşit amândouă din bucătărie, îmbrăţişate în continuare, şi am pătruns în holul conacului lui Hattie Jorgensen. Lumea se trântise pe jos, în smochinguri şi rochii de banchet, cu pahare şi farfurii cu mâncare împrăştiate în jur. Două persoane se sărutau pe trepte şi m-am uitat la ele o clipă, neştiind prea bine dacă mi se părea dezgustător sau cel mai romantic lucru pe care-l văzusem în viaţa mea. Probabil că prima opţiune.

— Ştii ce vreau eu? m-a întrebat Pip, în timp ce intram poticnit în sera lui Hattie şi ne trânteam pe o canapea.

— Ce?

— Vreau să-mi cânte cineva din senin un cântec în care să-mi declare că mă iubeşte.

— Ce cântec?

A căzut pe gânduri o vreme.

— Your Song din Moulin Rouge, a zis, oftând. Doamne, sunt o lesbiană tristă şi însinguratră.

— O alegere excelentă în ce priveşte cântecul, dar un ţel mai greu de atins decât un sărut.

Pip şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei aşa de tare să te săruţi cu cineva, du-te să vorbeşti cu Tommy. Îţi place de el de şapte ani. E ultima ta şansă, înainte să plecăm la facultate.

Poate că avea dreptate, totuşi.

Dacă era să mă sărut cu cineva, avea să fie Tommy. Dar gândul ăsta mă înspăimânta teribil.

Mi-am încrucişat braţele.

— Aş putea să mă sărut cu un necunoscut, eventual.

— Plimbă ursul.

— Vorbesc serios.

— Ba nu. Nu eşti genul care să facă asta.

— Nu ştii ce gen de om sunt.

— Ba da, ştiu. Te cunosc mai bine decât oricine.

Avea dreptate. Legat de faptul că mă cunoştea şi că nu eram genul care să facă asta şi legat de faptul că era ultima mea şansă să-mi mărturisesc pasiunea care dura de şapte ani, ultima mea şansă să mă sărut cu cineva cât mai eram încă la liceu, cât mai puteam să simt entuziasmul fanteziilor adolescentine şi vraja tinereţii pe care toţi ceilalţi păreau să le fi gustat deja.

Era ultima mea şansă să simt asta.

Deci poate că avea să trebuiască să-mi iau inima în dinţi şi să-l sărut pe Tommy, până la urmă.

Poveste de dragoste

Adoram poveştile de dragoste. Dintotdeauna. Îmi plăceau la nebunie filmele Disney (în special „Prinţesa şi broscoiul”, care e o capodoperă subestimată). Îmi plăceau la nebunie poveştile scrise de fani (chiar şi fanfiction cu personaje de care n-auzisem, dar poveştile cu Draco/Harry şi Korra/Asami[2] erau cele care-mi mergeau la suflet). Îmi plăcea să-mi imaginez cum avea să fie nunta mea (o nuntă într-un decor rustic, cu frunze de toamnă şi fructe

[2] Personaje din serialul de animaţie Legend of Korra. (N.t.)

de pădure, cu şiraguri de luminiţe şi lumânări, o rochie de mireasă dantelată, cu un aer retro, viitorul meu soţ plângând de emoţie, familia mea plângând, eu plângând la rândul meu pentru că sunt tare fericită, nespus de fericită că mi-am găsit alesul).

Pur şi simplu. Iubeam. Dragostea.

Ştiam că e o chestie siropoasă. Dar nu eram o fire cinică. Eram o visătoare, poate, căreia îi plăcea să tânjească după aşa ceva şi care credea în magia dragostei. Ca protagonistul din Moulin Rouge, care fuge la Paris ca să scrie poveşti despre adevăr, libertate, frumuseţe şi dragoste, deşi probabil c-ar trebui să-şi caute ceva de lucru ca să nu moară de foame. Dap. Categoric mă regăsesc.

Probabil c-am moştenit treaba asta din familie. Familia Warr credea în dragostea pe vecie – părinţii mei erau acum la fel de îndrăgostiţi cum fuseseră în 1991, pe vremea când mama era profesoară de balet, iar tata cânta într-o formaţie. Nici măcar nu glumesc. Erau, efectiv, desprinşi din cântecul lui April Lavigne Sk8er Boi, dar cu final fericit.

Atât bunicii materni, cât şi cei paterni erau încă împreună. Fratele meu s-a însurat cu prietena lui când avea douăzeci şi doi de ani. Niciuna dintre rudele mele apropiate n-a divorţat. Chiar şi majoritatea verilor mei mai mari aveau măcar parteneri, dacă nu-şi întemeiaseră deja o familie.

Eu nu avusesem niciodată o relaţie.

Nici măcar nu mă sărutasem cu cineva.

Jason s-a sărutat cu Karishma, care e în grupa mea la istorie, când erau în excursie în cadrul programului Duke of Edinburgh, şi a fost cuplat câteva luni cu o fată nesuferită pe nume Aimee, până s-a prins că e o scârbă. Pip s-a sărutat cu Millie de la Academy la o petrecere la cineva acasă şi cu Nicola din trupa noastră de teatru pentru tineret, în timpul repetiţiei finale la Dracula. Majoritatea oamenilor aveau o poveste de genul ăsta – un sărut stupid cu cineva de care fuseseră oarecum amorezaţi, sau nici măcar, iar lucrurile nu merseseră neapărat mai departe, dar făceau parte din experienţa de adolescent.

Majoritatea persoanelor de optsprezece ani s-au sărutat cu cineva. Majoritatea persoanelor de optsprezece ani au făcut cel puţin o pasiune, chiar dacă e vorba de o celebritate. Şi cel puţin jumătate din toţi cunoscuţii mei făcuseră sex, de fapt, deşi unii dintre ei probabil că minţeau sau se refereau doar la o repriză jalnică de lucru manual sau la faptul că puseseră mâna pe un sân.

Dar pe mine nu mă deranja, pentru că ştiam c-o să vină şi vremea mea. Li se întâmpla tuturor. „O să găseşti pe cineva până la urmă” – asta-mi spuneau toţi şi aveau dreptate. Idilele adolescentine se sfârşesc cu bine doar în filme, oricum.

Nu trebuia decât să aştept şi povestea mea de dragoste extraordinară avea să se întâmple. Aveam să-mi găsesc alesul. Aveam să ne îndrăgostim. Şi urma să trăiesc finalul ca în basme.

Pip, Jason şi cu mine

— Georgia trebuie să-l sărute pe Tommy, l-a anunţat Pip pe Jason în timp ce ne trânteam lângă el pe canapea în camera de zi a lui Hattie.

Jason, care tocmai se juca Scrabble pe telefon, m-a privit intrigat.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru că au trecut şapte ani şi cred c-a venit momentul, i-a răspuns Pip. Ce părere ai?

Jason Farley-Shaw era cel mai bun prieten al nostru. Eram un soi de trio. Eu şi Pip mergeam la acelaşi colegiu naţional pentru fete şi l-am cunoscut pe Jason cu ocazia pieselor de teatru pe care le puneam în scenă la şcoală, pentru care aduceau întotdeauna câţiva băieţi de la colegiul de băieţi. Apoi, după câţiva ani, Jason s-a transferat la şcoala noastră, care avea clase mixte dintr-a zecea încolo, şi s-a înscris şi în trupa noastră de teatru pentru tineret.

Indiferent ce spectacol puneam în scenă, fie că era un musical sau o piesă de teatru, Jason juca de obicei cam acelaşi rol: un bărbat mai copt, cu o figură aspră. Asta se datora mai ales faptului că era înalt şi solid, dar şi faptului că, la prima vedere, avea ceva din aerul unui tată sever. Jucase roluri precum Javert în Mizerabilii, Prospero în Furtuna şi rolul tatălui mereu furios, George Banks, în Mary Poppins.

Cu toate astea, eu şi Pip descoperiserăm rapid că, dincolo de aparenţa severă, Jason era un tip foarte blând şi relaxat care părea să se simtă mai în largul lui cu noi decât cu oricine altcineva. Având în vedere că Pip era o forţă a haosului, iar eu mă frământam şi eram stângace aproape în orice situaţie, calmul lui Jason echilibra totul de minune.

— Ăă, a început Jason, aruncându-mi o privire. Păi... nu contează, de fapt, ce părere am eu.

— Nu ştiu dacă vreau să-l sărut pe Tommy, am zis.

Jason a părut mulţumit de răspuns şi s-a întors spre Pip.

— Gata. Am încheiat discuţia. Trebuie să fii sigur când vine vorba de aşa ceva.

— Nu! Zău aşa! s-a zburlit Pip, întorcându-se spre mine. Georgia, ştiu că eşti timidă. Dar e absolut normal să ai emoţii când ai făcut o pasiune pentru cineva. Acum e, efectiv, ultima ta şansă să-i mărturiseşti ce simţi şi, chiar dacă te respinge, nu contează, pentru c-o să meargă la facultate în celălalt capăt al ţării.

Aş fi putut să comentez că asta însemna c-ar fi cam greu să avem o relaţie, în cazul puţin probabil c-ar reacţiona pozitiv, dar n-am făcut-o.

— Mai ţii minte ce emoţii aveam înainte să-i spun Aliciei că-mi place de ea? a continuat Pip. Şi apoi ea mi-a zis „Îmi pare rău, sunt hetero” şi am plâns două luni, dar uită-te la mine acum! Sunt cum nu se poate mai bine!

A tras un şut în aer, spre a-şi întări spusele.

— E genul de situaţie în care n-ai nimic de pierdut.

Jason mă studia în tot acest timp, ca şi cum încerca să-şi dea seama ce simt.

— Nu ştiu, am zis. Pur şi simplu... nu ştiu. Cred că-mi place de el, ce-i drept.

Am surprins o străfulgerare de tristeţe pe chipul lui Jason, dar a dispărut imediat.

— Păi, a zis el, lăsându-şi privirea în jos, cred c-ar trebui să faci ceea ce vrei să faci.

— Cred că vreau să-l sărut.

M-am uitat în jur şi, ce să vezi, Tommy era şi el pe-acolo, într-un grup mai mic aflat în dreptul uşii. Era îndeajuns de departe cât să nu-i pot desluşi chipul în detaliu – era doar o noţiune abstractă, o formă nelămurită, un tip atrăgător la modul generic. Tipul pentru care aveam o pasiune de şapte ani încoace. Acum, că-l vedeam aşa de departe şi ca prin ceaţă, m-am simţit din nou ca într-a şasea, când arătam spre poza unui băiat despre care credeam c-ar fi atrăgător.

Şi chestia asta a înclinat balanţa. Eram în stare s-o fac.

Eram în stare să-l sărut pe Tommy.

Avusesem momente când mă întrebasem dacă până la urmă o să fiu cu Jason. Şi avusesem momente când mă

întrebasem dacă până la urmă o să fiu cu Pip. Dacă am fi trăit într-un film, cel puţin doi dintre noi s-ar fi cuplat.

Dar nu avusesem niciodată sentimente romantice faţă de vreunul dintre ei, din câte-mi dădeam seama, cel puţin.

Eu şi Pip eram prietene de aproape şapte ani. Din prima zi dintr-a şasea, când fuseserăm puse în aceeaşi bancă în sala principală şi obligate să ne împărtăşim trei lucruri interesante despre fiecare din noi. Am descoperit că amândouă voiam să ne facem actriţe şi a fost de-ajuns. Ne-am împrietenit pe loc.

Pip a fost dintotdeauna mai sociabilă, mai amuzantă şi în general mai interesantă decât mine. Eu eram genul de persoană care se pricepea la ascultat, cea care i-a fost alături când a avut criza de identitate pe tema „oare sunt gay?" la paisprezece ani, apoi criza pe tema „nu ştiu dacă să mă îndrept spre actorie sau spre ştiinţe" anul trecut şi apoi criza pe tema „vreau foarte tare să mă tund scurt, dar mi-e teamă", acum câteva luni.

Eu şi Jason ne-am cunoscut mai târziu, dar ne-am apropiat mai rapid decât mi-aş fi imaginat că se poate, având în vedere antecedentele mele jalnice în materie de prietenii. A fost prima persoană pe care am cunoscut-o cu care puteam să stau fără să zic nimic, fără să mi se pară stânjenitor. Cu el nu simţeam că e cazul să mă străduiesc să fiu amuzantă sau să anim atmosfera – puteam să fiu eu, pur şi simplu, şi el n-avea să mi-o ia în nume de rău.

Avuseserăm nenumărate petreceri în pijamale în trei. Ştiam exact care arcuri sunt rupte la patul lui Pip. Ştiam că paharul preferat al lui Jason din bufetul meu era cel

decolorat, cu Donald Duck, pe care mi-l luasem de la Disneyland când aveam doisprezece ani. Moulin Rouge era filmul la care ne uitam invariabil când ne reuneam – cu toţii ştiam replicile pe de rost.

N-au existat niciodată sentimente romantice între noi trei – Pip, Jason şi cu mine. Dar ceea ce ne lega – o prietenie de ani de zile – era un sentiment la fel de puternic, cred. Poate chiar mai puternic decât sentimentele multor cupluri pe care le cunoşteam.

Adevăr sau provocare

Ca să ajung mai aproape de Tommy, Pip ne-a obligat să ne alăturăm unui grup care juca „adevăr sau provocare”, o idee la care ne-am opus şi eu, şi Jason, dar evident că Pip a câştigat.

— Adevăr, am zis, când mi-a venit rândul să fiu chinuită.

Hattie, care coordona jocul, a rânjit răutăcios şi a ales o carte din pachetul cu „adevăr”. Probabil că eram vreo doisprezece, aşezaţi cu toţii pe covorul din camera de zi. Pip şi Jason mă încadrau. Tommy era aşezat în faţa mea. Nu prea voiam să mă uit la el.

Pip mi-a întins un chips din castron, în semn de sprijin moral. L-am acceptat, cuprinsă de recunoştinţă, şi l-am înfulecat imediat.

— Care e cea mai nasoală experienţă romantică sau sexuală pe care ai avut-o cu un tip?

S-au auzit câteva exclamaţii la unison, un tip a fluierat, iar o fată doar a râs, un „ha” scurt, care mi s-a părut mai stânjenitor decât orice altă reacţie.

Din fericire, n-aveam să-i mai văd niciodată pe majoritatea oamenilor aflaţi la această petrecere. Poate pe Instagram, dar selectam să nu-mi apară majoritatea poveştilor de pe Instagram şi deja aveam în minte o listă a persoanelor cărora urma să le dau „unfollow” după ce primeam rezultatele la examenul final. Erau câteva persoane din şcoală cu care ne aveam bine eu, Pip şi Jason. Grupul cu care stăteam la cantină. O gaşcă mică din trupa de teatru cu care ne petreceam timpul în perioada când se puneau în scenă piesele. Dar ştiam deja că o să plecăm cu toţii la facultate şi c-o să uităm unii de alţii.

Dar Pip şi Jason şi cu mine n-aveam să uităm unii de alţii, pentru că urma să mergem toţi trei la facultate la Durham în octombrie, cu condiţia să luăm note suficient de mari. Nu fusese ceva planificat, de fapt – eram un trio de tocilari ambiţioşi, dar Jason nu reuşise să intre la Oxford, Pip nu reuşise să intre la King’s College London, iar eu eram singura pentru care Durham fusese prima opţiune, de fapt.

Îi mulţumeam în fiecare zi Universului pentru că lucrurile se aşezaseră aşa. Aveam nevoie de Pip şi Jason. Erau ancora mea.

— E prea din cale-afară, a interveni imediat Jason. Zău aşa. E o întrebare mult prea personală.

S-au auzit strigăte revoltate din rândul colegilor. Celorlalţi li se rupea de faptul că era prea personal.

— Trebuie să ai ceva de zis, a spus Hattie tărăgănat, cu accentul ei ultra-aristocratic. La modul că toată lumea a avut parte de un sărut naşpa sau ceva de genul până acum.

Eram foarte stingherită de faptul că mă aflam în centrul atenţiei, aşa că m-am gândit că e mai bine să răspund şi să scap.

— Nu m-am sărutat cu nimeni până acum, am declarat.

În momentul în care am zis-o, nu m-am gândit că spuneam ceva ieşit din comun. Adică, nu eram într-un film pentru adolescenţi. Nimeni nu credea pe bune că trebuie să faci mişto de virgine. Toată lumea ştia că faci lucrurile astea când te simţi pregătit, nu?

Dar apoi s-au dezlănţuit reacţiile.

S-au auzit exclamaţii şocate. Un „vai” plin de compătimire. Câţiva dintre băieţi au început să râdă, iar unul a mormăit înfundat „virgină”.

Hattie şi-a dus mâna la gură şi a exclamat oripilată:

— Oh, Doamne, pe bune?

Am simţit că-mi ia faţa foc. Nu eram o ciudăţenie. Existau o mulţime de persoane de optsprezece ani care încă nu sărutaseră pe nimeni.

Am tras cu ochiul la Tommy şi până şi el mă privea cu compătimire, de parcă aş fi fost un copil mic – de parcă aş fi fost un ţânc care nu înţelege nimic.

— Nu e chiar atât de neobişnuit, am zis.

Hattie şi-a dus mâna la inimă şi şi-a ţuguiat buza de jos.

— Cât eşti de inocentă!

Un tip s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat:

— Ai, cât, optsprezece ani, nu?

Am încuviinţat şi el a zis:

— Oh, Doamne – ca şi cum aş fi fost o fiinţă dezgustătoare sau aşa ceva.

Oare eram o fiinţă dezgustătoare? Eram urâtă, timidă şi dezgustătoare şi din cauza asta nu mă sărutasem cu nimeni până acum?

Am simţit că-mi dau lacrimile.

— Ajunge, s-a burzuluit Pip. Ar fi cazul să nu vă mai purtaţi ca nişte scârbe acum, ce dracu'!

— Dar e ciudat, a comentat un tip pe care-l ştiam de la cursul de engleză, adresându-i-se lui Pip. Trebuie să recunoşti că e ciudat să ajungi la optsprezece ani fără să te fi sărutat cu nimeni.

— Asta-i culmea, din partea unui tip care a recunoscut că a luat-o în mână cu gândul la prinţesele din Shrek 3.

S-au auzit râsete amuzate din partea celorlalţi, care uitaseră pe moment să râdă pe seama mea. În timp ce Pip continua să-i dojenească, Jason m-a luat discret de mână şi m-a tras afară pe uşă.

Odată ce am ajuns în hol, eram gata să izbucnesc în plâns, aşa c-am zis că am nevoie la baie şi am urcat la etaj, căutând toaleta. Când am ajuns acolo, mi-am studiat chipul în oglindă, frecându-mă cu mâna pe sub ochi, cu grijă să nu-mi întind rimelul. Mi-am înăbuşit lacrimile. Nu aveam de gând să plâng. Eu nu plângeam în faţa nimănui.

Nu-mi dădusem seama. Nu-mi dădusem seama cât de în urmă sunt. Mă amăgisem atâta timp cu gândul că marea mea iubire o să apară pur şi simplu într-o zi. Mă înşelasem, mă înşelasem amarnic. Toţi ceilalţi se maturizau, aveau parte de sărutări, făceau sex, se îndrăgosteau, iar eu eram doar...

Eram doar un copil.

Şi, dacă o ţineam tot aşa... oare aveam să rămân singură pe vecie?

— Georgia!

Era vocea lui Pip. Mi-am şters lacrimile înainte să ies din baie. Iar ea nici n-a bănuit că plânsesem.

— Sunt nişte dobitoci, mi-a spus.

— Mda, am încuviinţat.

A încercat să-mi zâmbească afectuos.

— Ştii c-o să găseşti pe cineva până la urmă, nu-i aşa?

— Mda.

— Ştii c-o să găseşti pe cineva până la urmă. Toată lumea îşi găseşte perechea. O să vezi.

Jason mă privea cu un aer abătut. Mă compătimea, poate. Oare şi el mă compătimea?

— Credeţi că îmi irosesc adolescenţa? i-am întrebat.

Iar ei mi-au răspuns că nu, cum ar răspunde orice prieten bun, dar era prea târziu. Faza asta mă smulsese din transă.

Trebuia să mă sărut cu cineva, înainte să fie prea târziu.

Şi acel cineva trebuia să fie Tommy.

Tommy

I-am lăsat pe Pip şi Jason să coboare după ceva de băut, invocând scuza că voiam să-mi iau haina dintr-una din camerele de oaspeţi pentru că mi-era frig, şi apoi am rămas în holul cufundat în întuneric, încercând să trag aer în piept şi să-mi pun gândurile în ordine.

Totul era în regulă. Nu era prea târziu.

Nu eram o persoană ciudată sau dezgustătoare.

Mai aveam timp să acţionez.

Mi-am găsit haina şi am descoperit şi un castron cu cârnăciori de bere lăsat pe un calorifer, aşa că i-am luat de-acolo. Când am ieşit în hol, am văzut că uşa de la un alt dormitor era întredeschisă, aşa că m-am chiorât înăuntru, doar ca să am o vedere din primul rând la o scenă în care cineva era în mod evident penetrat cu degetul.

Am simţit o undă de şoc pe şira spinării. Gen, hopa, bun aşa. Am uitat că oamenii fac aşa ceva pe bune. Era plăcut să citeşti despre treaba asta în fanfiction sau s-o vezi în filme, dar realitatea era ceva de genul „Oh. Câh. Mă simt aiurea, vreau să dispar de-aici”.

Pe deasupra – de bună seamă, te-ai gândi să închizi bine uşa dacă cineva urmează să-şi bage ceva în tine.

Îmi era greu să mă închipui într-o astfel de situaţie. Sincer, îmi plăcea ideea la modul teoretic – să ai o aventură sexy într-o cameră întunecată în casa altcuiva, cu cineva cu care ai flirtat intermitent timp de câteva luni – dar realitatea? Să trebuiască, efectiv, să atingi organele genitale ale cuiva? Câh.

Cred că durează până când oamenii sunt pregătiţi să facă aşa ceva. Şi ar trebui să găseşti pe cineva cu care să te simţi în largul tău. Eu nici măcar nu interacţionasem cu cineva pe care să-mi doresc să-l sărut, nu mai zic de cineva cu care să-mi doresc să...

M-am uitat la castronul cu cârnăciori. Deodată îmi pierise pofta de mâncare.

Şi apoi un glas a rupt tăcerea.

— Hei, am auzit şi, când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de Tommy.

Era prima dată în viaţa mea când stăteam de vorbă cu el.

Îl văzusem de multe ori, evident. La cele câteva petreceri la care fusesem. Uneori la poarta şcolii. Când s-a transferat la noi la şcoală, nu aveam niciun curs în comun, dar ne intersectam uneori pe culoar.

Întotdeauna mă simţisem oarecum stingherită în prezenţa lui. M-am gândit că motivul era că-mi plăcea de el.

Chiar nu ştiam cum să mă port în preajma lui.

Tommy a arătat spre dormitor.

— E cineva în cameră? Cred că haina mea a rămas pe pat.

— Cred că cineva tocmai e penetrat cu degetul, am zis, preferabil nu îndeajuns de tare cât să mă audă persoanele în cauză.

Tommy şi-a lăsat mâna în jos.

— Oh. Aşa deci. Bun aşa. Ăă. Cred c-o s-o iau mai târziu.

A urmat o pauză. Stăteam încurcaţi în dreptul uşii. Nu auzeam cuplul din cameră, dar, numai la gândul la ce făceau acolo şi că o ştiam amândoi, îmi venea să intru în pământ.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Oh, ştii..., am zis, ridicând castronul. Măcar am cârnăciori.

Tommy a dat din cap.

— Bun. Bravo ţie!

— Mersi.

— Îţi stă foarte bine, apropo.

Rochia mea de banchet era lila şi cu paiete şi mă simţeam cam aiurea în ea, faţă de ţinuta mea obişnuită – blugi cu talie înaltă şi pulovere tricotate cu model –, dar mă gândeam că-mi stă bine, aşa că era plăcut s-o aud şi de la altcineva.

— Mersi.

— Îmi pare rău pentru faza de la „adevăr sau provocare”. Oamenii pot să fie nişte scârbe uneori. Ca să ştii, eu m-am sărutat pentru prima dată cu cineva abia la şaptesprezece ani.

— Serios?

— Dap. Ştiu că e cam târziu, dar... ştii că e mai bine să aştepţi până când simţi că e momentul, nu?

— Aha, am încuviinţat, dar în sinea mea îmi ziceam că, dacă la şaptesprezece ani e „târziu”, atunci eu eram practic o babă.

Toată treaba asta mi se părea ciudată. Tânjisem şapte ani după Tommy. Stătea de vorbă cu mine acum. De ce nu eram în culmea fericirii?

Noroc că fix atunci mi-a bâzâit telefonul. Mi l-am scos din sutien.

Felipa Quintana

Sexcuze funde eşti?

Haha sex

Am scris din greşeală „sex”

Şi FUNDES

Haha funde

Jason Farley-Shaw

Te rog, vino, până nu mai bea pip un pahar de vin

Felipa Quintana

Nu mă mai bârfi în chat-ul nostru comun când stau chiar lângă tine

Jason Farley-Shaw

Pe bune, Georgia, unde eşti

Am închis repede ecranul, pentru ca Tommy să nu creadă că-l ignor.

— Ăă..., am început, neştiind prea bine ce-o să spun înainte s-o spun.

I-am întins geaca mea de blugi, model larg.

— Dacă ţi-e frig, poţi să iei haina mea.

Tommy s-a uitat la ea. Nu părea să-l deranjeze faptul că era, tehnic, o geacă de „fete”, din fericire, fiindcă probabil că s-ar fi ales praful de orice atracţie dacă ar fi protestat.

— Eşti sigură?

— Da!

A luat geaca şi s-a îmbrăcat cu ea. M-am simţit un pic aiurea doar la gândul că un tip pe care nu-l cunoşteam prea bine îmi purta geaca preferată. N-ar fi trebuit să mă încânte întorsătura asta?

— Tocmai voiam să mă duc să stau lângă foc o vreme, mi-a spus, sprijinindu-se de perete şi înclinându-se abia perceptibil spre mine, cu un zâmbet pe chip. Vrei să... vii şi tu?

Şi atunci m-am prins că încerca să flirteze cu mine.

Gen, chiar îmi ieşise figura.

Chiar urma să mă sărut cu Tommy.

— Bine, am zis. Stai doar să le trimit un mesaj prietenilor mei.

Georgia Warr

sunt cu tommy lol

Idilele între liceeni erau pe lista temelor mele preferate de fanfiction. Eram înnebunită şi după AU-urile[3] cu suflete-pereche, AU-urile care se petrec în cafenele, scenariul în care un personaj e rănit şi celălalt îl alină şi poveştile în care un personaj are amnezie temporară.

Mă gândisem că e cel mai probabil să am parte de o idilă între liceeni, dar, acum, că posibilitatea să mi se întâmple cu adevărat aşa ceva nu mai era nulă, începusem să intru în panică.

La modul că inima mi-o luase la goană, transpiram, îmi tremurau mâinile.

Aşa te simţi când îţi place de cineva, deci era normal, nu?

Totul era perfect normal.

---

[3] Alternative Universe, tip de fanfiction în care personajele sunt reimaginate într-o altă epocă sau în alt context decât universul lor originar. (N.t.)

Sărutul

Când am ajuns lângă foc, nu mai era nimeni pe-acolo. Nici urmă de orgie a săruturilor.

Mi-am ales un loc lângă mormanul de pături, iar Tommy s-a aşezat lângă mine, punând o sticlă de bere în echilibru pe braţul scaunului. Ce-avea să se întâmple acum? Urma să începem pur şi simplu să ne giugiulim? Oh, Doamne, speram să nu!

Stai aşa, nu asta îmi doream?

Un sărut trebuia să aibă loc, oricum. Măcar de asta eram convinsă. Era ultima mea şansă.

— Deci, a început Tommy.

— Deci.

M-am gândit cum aveam să iniţiez sărutul. În fanfic-uri, întreabă pur şi simplu Îmi dai voie să te sărut?, ceea ce e foarte romantic când citeşti, dar în gând suna jenant când mi-am imaginat cum ar fi s-o spun cu voce tare. În filme, pare să se întâmple cumva, fără vreo discuţie în prealabil, dar ambii participanţi se aruncă în treaba asta ştiind exact ce se întâmplă.

El a dat din cap, iar eu l-am privit, aşteptând să spună ceva.

— Îţi stă foarte bine, a zis.

— Mi-ai mai spus asta, am răspuns, zâmbind intimidată, dar mulţumesc.

— E bizar că nu prea am stat de vorbă cât eram la şcoală.

În timp ce vorbea, şi-a lăsat mâna pe spătarul scaunului meu, astfel că era neobişnuit de aproape de faţa mea. Nu ştiu de ce treaba asta mi-a dat un sentiment foarte aiurea. Pur şi simplu îi simţeam mâna acolo, cred.

— Păi, nu aveam prieteni comuni, de fapt.

— Mda, iar tu eşti o fire foarte tăcută, nu-i aşa?

N-am putut nici măcar să neg.

— Îhî.

Acum, că era aşa de aproape, mă chinuiam să înţeleg ce mă atrăsese mai exact, timp de şapte ani. Îmi dădeam seama că era atrăgător la modul convenţional, cum observi treaba asta la actori sau la vedetele pop, dar nimic din ce emana persoana lui nu mă făcea să simt fluturi, de fapt. Oare ştiam cum e să simţi fluturi? Ce-ar fi trebuit să simt mai exact acum?

El a dat din cap, ca şi cum ştia deja totul despre mine.

— Nu-i nimic. Fetele tăcute sunt de treabă.

Ce voia să însemne chestia asta, de fapt?

Îmi bătea un apropo? Nu-mi dădeam seama. Probabil că doar aveam emoţii. Oricine are emoţii când e în preajma persoanei de care-i place.

Am aruncat o privire spre casă, gândindu-mă că nu prea mai voiam să mă uit la el. Şi am zărit două siluete care stăteau la pândă în seră – Pip şi Jason. Pip mi-a făcut imediat cu mâna, dar Jason părea cam încurcat şi a tras-o pe Pip de-acolo.

Amândoi voiau să vadă ce-o să se întâmple între Georgia şi tipul pentru care avusese o pasiune timp de şapte ani.

Tommy s-a lăsat un pic spre mine.

— Ar trebui să stăm mai mult de vorbă sau ceva de genul.

Mi-am dat seama că nu credea ce spunea. Doar trăgea de timp. Ştiam ce-ar fi trebuit să se întâmple în continuare.

Eu m-aş înclina spre el, emoţionată, dar entuziasmată, el mi-ar ridica părul căzut peste faţă, iar eu l-aş privi printre gene şi apoi ne-am săruta uşurel şi am deveni una, Georgia şi Tommy, iar apoi am lua-o spre casă, ameţiţi de fericire, şi poate că nu s-ar mai întâmpla altă dată. Sau poate că mi-ar trimite un mesaj şi am hotărî să ne dăm întâlnire, doar să vedem unde duce treaba asta, şi la întâlnire am hotărî să ieşim împreună o vreme, iar la a treia întâlnire am hotărî că vrem să fim un cuplu şi, la câteva săptămâni după asta, am face sex şi, cât aş fi la facultate, mi-ar trimite SMS-uri cu „bună dimineaţa” şi ar veni în vizită o dată la două weekenduri, apoi după facultate ne-am muta împreună într-un apartament micuţ

pe malul râului, ne-am lua un câine, el şi-ar lăsa barbă şi apoi ne-am căsători, şi cu asta, basta.

Asta ar fi trebuit să se întâmple.

Vedeam fiecare moment în minte. Calea mai uşoară. Soluţia la îndemână.

Puteam să fac asta, nu?

Dacă n-aş face-o, ce-ar zice Pip şi Jason?

— Nu-i nimic, a continuat. Ştiu că n-ai sărutat pe nimeni până acum.

A spus-o pe un ton de parcă ar fi vorbit cu un căţeluş proaspăt fătat.

— Bine.

Mă enerva treaba asta. Mă enerva şi el.

Asta îmi doream, nu? Un strop de idilă pe întuneric.

— Hei, uite ce e, mi-a spus, cu un zâmbet compătimitor. Toată lumea trebuie să aibă parte de un prim sărut, până la urmă. Nu înseamnă nimic. Nu-i nimic dacă eşti începătoare în materie de, gen, poveşti de dragoste şi chestii de-astea.

Începătoare în materie de poveşti de dragoste? Mi-a venit să râd. Studiasem poveştile de dragoste cu devotamentul unui profesor universitar. Ca un cercetător cu tendinţe obsesive. Mi-aş fi putut alege „Poveşti de dragoste” drept subiectul meu forte la Mastermind.

— Îhî, am zis.

— Georgia...

Tommy s-a aplecat spre mine şi apoi m-a izbit din plin ceva.

Dezgust.

Un val de dezgust nestăpânit.

Tommy era aşa de aproape că-mi venea să ţip. Îmi venea să sparg un pahar şi să vomit în acelaşi timp. Mi-am încleştat pumnii pe braţele scaunului şi am încercat să mă uit în continuare la el, să mă trag mai aproape de el, să-l sărut, dar era aşa de aproape de mine şi era oribil, mă simţeam dezgustată. Îmi doream să se termine toată treaba.

— E normal să ai emoţii, mi-a zis. E chiar adorabil, de fapt.

— Nu am emoţii, am protestat.

Eram dezgustată doar la gândul că era lângă mine. Că voia nişte chestii de la mine. Aşa ceva nu era normal, nu?

Şi-a lăsat mâna pe coapsa mea.

Şi în momentul ăla am tresărit, împingându-i mâna la o parte şi dărâmându-i sticla, iar el s-a aruncat s-o prindă şi a căzut de pe scaun.

Drept în foc.

Pe jar

Existaseră semne. Îmi scăpaseră toate pentru că îmi doream cu disperare să mă îndrăgostesc.

Primul a fost Luke dintr-a patra. Mi-a făcut declaraţia prin intermediul unui bileţel pe care mi l-a strecurat în buzunar în pauză. „Pentru Georgia. Eşti foarte frumoasă, vrei să fii prietena mea? Da [ ] Nu [ ] Cu drag, Luke.”

Am bifat Nu, iar el a plâns tot timpul orei de aritmetică.

Într-a cincea, când toate fetele din clasa mea au decis că vor să aibă prieten, eu m-am simţit pe dinafară, aşa că l-am întrebat pe Luke dacă mai e interesat, dar el se cuplase deja cu Ayesha, prin urmare m-a refuzat. Toate perechile nou-formate se jucau împreună pe barele de căţărare la petrecerea de sfârşit de an, iar eu m-am simţit tristă şi însingurată.

Al doilea a fost Noah pe care-l vedeam în autobuzul şcolii, într-a opta, deşi nu sunt sigură c-ar trebui să-l pun la socoteală. M-a invitat să ies cu el de Valentine’s Day – de Valentine’s Day toată lumea îşi dorea să fie cu cineva. Noah mă speria pentru că era gălăgios şi îi plăcea să arunce cu sendvişuri în oameni, aşa c-am clătinat din cap şi apoi mi-am întors din nou privirea spre geam.

Al treilea a fost Jian de la şcoala de băieţi. Într-a zecea. Multă lume îl considera extrem de atrăgător. Am avut o conversaţie îndelungată la o petrecere, dezbătând dacă Love Island e o emisiune bună sau nu, şi apoi a încercat să

mă sărute când se ameţise toată lumea, inclusiv noi doi. Ar fi fost aşa de uşor să mă las dusă de val.

Ar fi fost aşa de uşor să mă apropii şi să-l sărut.

Dar n-am vrut. Nu-mi plăcea de el.

Al patrulea s-a dovedit a fi Tommy, pe care-l ştiam de la şcoală şi care semăna cu Timothée Chalamet, şi nu-l cunoşteam aşa de bine, dar ăsta a fost momentul care mi-a pus capac, deoarece crezusem că-mi plăcea cu adevărat de el. Dar n-am putut s-o fac, pentru că nu mă atrăgea.

Pasiunea mea care durase şapte ani era complet imaginară.

O alegere la întâmplare de când aveam unsprezece ani, iar o fată îmi arătase o poză şi-mi spusese să-mi aleg un băiat de acolo.

Nu-mi plăcea de Tommy.

S-ar părea că nu-mi plăcuse niciodată de nimeni.

Am ţipat. Tommy a ţipat şi el. Îi luase toată mâna foc.

S-a dat de-a dura şi Pip a apărut deodată, înhăţând o pătură şi trântindu-se peste Tommy, înăbuşind focul, în timp ce Tommy repeta întruna „Doamne sfinte, Doamne sfinte”, iar eu stăteam încremenită în dreptul lui, uitându-mă cum arde.

Prima mea reacţie a fost una de şoc. Împietrisem. De parcă nu se întâmpla aievea.

Şi apoi am simţit furie pentru ce se întâmplase cu geaca.

Era geaca mea preferată, băga-mi-aş picioarele.

N-ar fi trebuit s-o dau în veci unui băiat pe care de-abia dacă-l cunoşteam. Unui băiat de care nici măcar nu-mi plăcea.

Jason apăruse şi el, îl întreba pe Tommy dacă a păţit ceva, dar Tommy s-a ridicat în capul oaselor şi a clătinat din cap, dezbărându-se de ce mai rămăsese din geaca mea preferată şi studiindu-şi braţul teafăr.

— Ce mama mă-sii?

Şi apoi s-a holbat la mine şi a repetat:

— Ce mama mă-sii?

M-am uitat la individul ăsta pe care-l alesesem la întâmplare dintr-o poză şi i-am zis:

— Nu-mi place de tine la modul ăsta. Îmi pare sincer rău. Eşti de treabă, dar pur şi simplu – nu-mi place de tine la modul ăsta.

Jason şi Pip s-au întors spre mine în acelaşi timp. Începea să se adune lume, colegii noştri ieşiseră să vadă ce era cu toată agitaţia.

— Ce mama mă-sii? a spus Tommy pentru a treia oară, înainte de a fi asaltat de prietenii lui, care voiau să se asigure că n-a păţit nimic.

Eu mă uitam lung la el, spunându-mi, „aia era geaca mea, la naiba” şi „şapte ani” şi „nu mi-a plăcut niciodată de tine”.

— Georgia, m-a strigat Pip.

Era lângă mine acum şi mă trăgea de braţ.

— Cred că e momentul să plecăm acasă.

Neiubită

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, am spus în maşină, chiar când trăgeam în dreptul casei lui Pip, oprind motorul.

Pip se afla pe locul din stânga mea. Jason era aşezat în spate.

— Şapte ani şi în tot acest timp doar m-am amăgit.

Amândoi erau cufundaţi într-o tăcere stranie. De parcă nu ştiau ce să spună. În mod oribil, aproape că-i învinovăţeam. Pe Pip, cel puţin. Ea fusese cea care mă îmboldise să fac treaba asta. Mă tot tachinase cu privire la Tommy timp de şapte ani.

Nu, era nedrept ce spuneam. Nu era vina ei.

— E vina mea, am spus.

— Nu înţeleg, a zis Pip, gesticulând ca o apucată.

Era încă ameţită bine.

— Îţi... îţi place de el de ani de zile.

Vocea i s-a înmuiat.

— Acum era... şansa ta.

M-a bufnit râsul.

E culmea cât de mult te poţi amăgi. În privinţa ta şi a tuturor celor din jurul tău.

Uşa casei lui Pip s-a deschis şi în prag au apărut părinţii ei, în halate de casă asortate. Manuel şi Carolina Quintana erau încă unul dintre cuplurile îndrăgostite la nebunie, cu o poveste de dragoste incredibil de romantică, dintre cele pe care le cunoşteam. Carolina, care crescuse în Popayán, în Columbia, şi Manuel, care crescuse la Londra, se cunoscuseră când Manuel, în vârstă de şaptesprezece ani, îşi vizitase bunica aflată pe patul de moarte la Popayán. Carolina era chiar vecina de alături, iar restul e istorie. Astfel de lucruri chiar se întâmplau.

— Nu mi-a plăcut niciodată de nimeni, am zis.

Începeam să procesez totul. Nu-mi plăcuse niciodată de nimeni. Nici de vreun băiat, nici de vreo fată, de absolut nimeni, dintre toate persoanele pe care le cunoscusem vreodată. Ce însemna chestia asta? Însemna ceva? Sau

pur şi simplu aveam o abordare greşită în viaţă? Era ceva în neregulă cu mine?

— Vă vine să credeţi?

S-a lăsat din nou tăcerea, apoi Pip a spus:

— Păi, nu-i nimic. Hai, măi, nu-i nimic. Ştii c-o să găseşti pe cineva...

— Nu-mi spune chestia asta. Te rog, n-o spune.

Aşa că n-a mai spus-o.

— Ştiţi, ideea – ideea de idilă mă încântă. Ideea că-mi place de Tommy şi c-aş putea să-l sărut şi să avem un moment romantic împreună lângă foc după banchet. Asta mă încântă nespus. Asta îmi doream.

Am simţit că strângeam involuntar volanul în mână.

— Dar realitatea mă dezgustă.

N-au spus nimic. Nici măcar Pip, care era întotdeauna vorbăreaţă după ce bea ceva. Nici măcar cei mai buni prieteni ai mei nu găseau niciun cuvânt menit să mă aline.

— Păi... A fost o seară drăguţă, nu-i aşa? a declarat Pip cu glas poticnit, în timp ce cobora împleticit din maşină.

Ţinând portiera deschisă, a arătat spre mine cu un gest teatral, cu luminile felinarelor reflectate în ochelari.

— Tu. Bravo. Ai fost extraordinară. Iar tu – l-a împuns cu degetul în piept pe Jason când s-a mutat pe locul din faţă – ai fost excelent. Te-ai descurcat de minune.

— Bea nişte apă, i-a spus Jason, mângâind-o pe creştet.

Am urmărit-o din priviri cum o lua pe alee spre casă, unde maică-sa a dojenit-o finuţ pentru că se ameţise. Taică-său ne-a făcut cu mâna, i-am făcut şi noi cu mâna, apoi am pornit motorul şi am luat-o din loc.

Ar fi putut să fie o seară drăguţă. Ar fi putut să fie cea mai frumoasă seară din viaţa mea, dacă mi-ar fi plăcut cu adevărat de Tommy.

Următoarea oprire avea să fie la Jason. Locuia într-o casă proiectată de taţii lui, care erau amândoi arhitecţi. Rob şi Mitch se cunoscuseră în facultate – aveau un curs împreună – şi sfârşiseră prin a concura pentru acelaşi stagiu. Rob câştigase, pe merit, susţine el, dar Mitch spune întotdeauna că l-a lăsat să câştige, din cauză că-i plăcea de el.

— Majoritatea celor de vârsta noastră s-au sărutat cu cineva până acum, am spus când am ajuns.

— Nu contează, a răspuns Jason.

Dar ştia şi el că nu-i aşa. Conta. Nu era o întâmplare că eu eram cea rămasă în urmă. Tot ce se întâmplase în noaptea aia era un semn că trebuia să mă străduiesc mai mult, altfel aveam să rămân singură toată viaţa.

— Nu mă simt ca o adolescentă în toată regula, i-am spus. Cred c-am dat-o în bară în privinţa asta.

Şi, în mod evident, Jason nu ştia ce să spună, pentru că n-a mai spus nimic.

Stând de una singură în maşină în drum spre casă, încă simţind atingerea mâinii lui Tommy pe coapsă, am pus la cale un plan.

În curând aveam să plec la facultate. O şansă să mă reinventez şi să devin o persoană care se putea îndrăgosti, cineva care avea să-şi găsească locul în propria familie, între oamenii de aceeaşi vârstă, în lume. Aveam să-mi fac o grămadă de prieteni noi. Să mă înscriu în cluburi. Să-mi găsesc un iubit. Sau chiar o iubită. Un partener sau o parteneră. Urma să am parte de primul meu sărut şi să fac sex. Eram doar genul care se dezvoltă mai târziu. N-aveam să mor singură.

Aveam să mă străduiesc mai mult.

Îmi doream o iubire eternă.

Nu voiam să rămân neiubită.

Partea a doua

Schimbarea

Drumul cu maşina până la Durham University dura şase ore şi mi-am petrecut aproape tot timpul ca să răspund şuvoiului de mesaje pe care mi le trimitea Pip pe Facebook. Jason plecase deja într-acolo cu câteva zile în urmă, iar eu şi Pip speraserăm să plecăm împreună, dar până la urmă bagajele şi cutiile cu lucrurile mele ocupaseră tot portbagajul maşinii tatei şi bună parte din bancheta din spate. Ne resemnaserăm să comunicăm prin mesaje şi tot încercam să ne reperăm pe autostradă.

Felipa Quintana

Idee de joc nou!!!!!

Dacă ne reperăm pe autostradă, primim 10 puncte

Georgia Warr

ce câştigăm dacă avem numărul maxim de puncte?

Felipa Quintana

Glorie eternă

Georgia Warr

tare-mi mai place o ceaşcă de glorie eternă

Felipa Quintana

BĂI, TOCMAI TE-AM VĂZUT!!!!!!!!!!!!

Ţi-am făcut cu mâna, dar nu m-ai observat

Sentimentul respingerii

O tragedie modernă de Felipa Quintana

Georgia Warr

o să-ţi treacă

Felipa Quintana

O să am nevoie de terapie la greu

Te pun să mi-o acoperi

Georgia Warr

n-am de gând să-ţi acopăr şedinţele de terapie

Felipa Quintana

Urât

Credeam că-mi eşti prietenă

Georgia Warr

plăteşte cu cele 10 puncte

Felipa Quintana

POATE CĂ AŞA O SĂ FAC

Drumul a fost infernal de lung, de fapt, chiar şi cu mesajele de la Pip, menite să-mi ţină de urât. Tata a dormit aproape tot drumul. Mama a insistat că avea dreptul să aleagă postul de radio din cauză că ea era la volan, aşa că nu vedeam altceva decât autostrada, străfulgerări de gri şi verde, cu un singur popas la o benzinărie. Mama mi-a cumpărat o pungă de chipsuri, dar eram prea agitată din cauza zilei care mă aştepta ca să pot mânca, aşa c-am rămas cu punga în poală, nedesfăcută.

— Nu se ştie niciodată, îmi spusese mama, încercând să mă înveselească, s-ar putea să cunoşti vreun tânăr minunat în cadrul programului.

— Poate.

Sau o tânără minunată. Oh, Doamne, nu contează cine e. Te rog, sunt disperată.

— O mulţime de oameni îşi întâlnesc partenerul de viaţă la facultate. Cum s-a întâmplat cu mine şi taică-tău.

Mama îmi arăta periodic băieţi care credea că m-ar putea atrage, de parcă aş fi putut să mă duc pur şi simplu la cineva şi să-l invit să ieşim împreună. Oricum, băieţii aleşi de ea nu mi se păreau niciodată atrăgători. Dar ea tot spera. Mai ales din curiozitate, cred. Voia să ştie ce fel de persoană aş alege, ca atunci când te uiţi la un film şi aştepţi să apară persoana de care se îndrăgosteşte personajul principal.

— Mda, poate, am zis, nevrând să-i spun că tentativa ei de a mă înveseli nu reuşea decât să mă demoralizeze şi mai tare. Ar fi drăguţ.

Parcă începea să-mi dea târcoale o senzaţie de greaţă.

Dar probabil că toată lumea se simţea aşa înainte să înceapă facultatea.

Durham e un orăşel vechi, cu o mulţime de coline şi străzi pietruite, şi îmi plăcea la nebunie pentru că mă simţeam

ca în Istoria secretă[4] sau vreo altă dramă de campus profundă şi misterioasă, cu sex şi crime la greu.

Nu c-aş fi fost pe cale să trăiesc vreuna dintre aceste experienţe prea curând.

A trebuit să intrăm cu maşina pe un câmp imens şi să aşteptăm într-o coloană de maşini să fim chemaţi, pentru că toate colegiile din cadrul universităţii sunt minuscule şi nu au parcări proprii. O mulţime de studenţi, împreună cu părinţii, coborau din maşini ca să stea de vorbă cât aşteptam cu toţii. Ştiam c-ar trebui să cobor şi să încep şi eu să socializez.

Ipoteza mea era că timiditatea şi personalitatea mea introvertită aveau ceva de-a face cu toată povestea cu „nu m-a atras niciodată nimeni” – poate că pur şi simplu nu stăteam de vorbă cu destule persoane sau poate că oamenii mă stresau în general şi din cauza asta nu-mi dorisem niciodată să mă sărut cu cineva. Dacă aş fi devenit mai sigură pe mine, dacă aş fi încercat să fiu un pic mai deschisă şi mai sociabilă, aş fi reuşit să fac şi să simt acele lucruri, ca majoritatea oamenilor.

Începutul facultăţii era un moment bun să încerc ceva de genul.

Felipa Quintana

Hei, eşti la coadă?

[4] Roman al scriitoarei americane Donna Tartt, a cărui acţiune se petrece în campusul unui colegiu de elită din New England. (N.t.)

M-am împrietenit cu vecina din maşina de lângă mine

A adus ditamai ghiveciul cu o ferigă după ea

Are cam un metru jumate

Actualizare: feriga se numeşte Roderick

Eram gata să-i răspund, poate chiar să cobor din maşină şi să interacţionez cu noua cunoştinţă a lui Pip şi cu Roderick, dar chiar atunci mama a pornit motorul.

— Ne cheamă, a spus ea, arătând mai în faţă, unde cineva într-o vestă reflectorizantă ne făcea cu mâna.

Tata s-a întors spre mine, zâmbind.

— Eşti gata?

Avea să-mi fie greu, cu siguranţă, avea să fie o experienţă înspăimântătoare şi probabil stânjenitoare, dar urma să devin cineva care să poată trăi vraja iubirii.

Ştiam că am viaţa înainte şi c-o să se întâmple într-o bună zi, dar aveam sentimentul că, dacă nu reuşeam să mă schimb şi să pun lucrurile în mişcare la facultate, n-avea să se mai întâmple niciodată.

— Mda, i-am răspuns.

De asemenea, nu voiam să aştept. Voiam să se întâmple acum.

Rooney

— Oh, nu, am zis, oprindu-mă în faţa uşii camerei care avea să fie dormitorul meu în următoarele nouă luni, simţind că se chirceşte ceva în mine.

— Ce e? m-a întrebat tata, trântind una dintre genţi pe jos şi lăsându-şi ochelarii de pe creştet.

— Oh, mă rog, a intervenit mama, ştiai că există riscul să se întâmple treaba asta, scumpo.

Pe uşa dormitorului era poza mea şi dedesubt scria „Georgia Warr” cu Times New Roman. Alături era o altă poză – o fată cu părul lung, şaten, un zâmbet care părea absolut neprefăcut şi sprâncene pensate impecabil cu aţă. Dedesubt era scris numele „Rooney Bach”.

Durham este o universitate englezească bazată pe „sistemul colegiilor”. În loc de cămine studenţeşti, universitatea este alcătuită din „colegii” răspândite prin tot oraşul. Colegiul tău este locul unde dormi, faci duş şi iei masa, dar totodată locul faţă de care îţi arăţi devotamentul prin participarea la evenimente, prin înscrierea în echipele sportive ale colegiului şi candidând la posturi în cadrul consiliului studenţilor.

Colegiul St. John – cel la care fusesem admisă eu – era o clădire veche. Şi, din acest motiv, câţiva dintre studenţii care locuiau aici trebuiau să împartă camera cu altcineva.

Doar că nu mă aşteptasem să mi se întâmple mie.

M-a inundat un val de panică. Nu puteam să am o colegă de cameră – aproape niciun student din Anglia nu are colegi de cameră la facultate. Aveam nevoie de un spaţiu al meu. Cum puteam să dorm sau să citesc fanfic sau să mă îmbrac sau să fac orice cu altcineva în cameră? Cum puteam să mă relaxez când trebuia să socializez cu o altă persoană clipă de clipă, cât eram trează?

Mama nici n-a părut să observe că începusem să mă panichez. A zis doar:

— Păi, hai să ne punem pe treabă.

Şi mi-a deschis uşa.

Iar Rooney Bach era deja în cameră, îmbrăcată în colanţi şi un tricou polo, şi tocmai uda o ferigă înaltă de un metru jumate.

Primul lucru pe care mi l-a spus Rooney Bach a fost:

— Oh, Doamne, tu eşti Georgia Warr? – de parcă aş fi fost o celebritate.

Dar nici n-a aşteptat să-i confirm că a şi lăsat stropitoarea deoparte, înhăţând o fâşie lată de material vernil – care am dedus c-ar fi fost un covoraş – de pe pat şi arătându-mi-o.

— Covorul. Ce părere ai?

— Ăă. E super.

— OK, minunat.

A scuturat covorul, stârnind un vâjâit, şi apoi l-a întins în mijlocul camerei.

— Gata. Pur şi simplu era nevoie de pata asta de culoare.

Cred că eram un picuţ şocată, pentru că abia atunci m-am uitat ca lumea de jur împrejur. Camera era mare, dar arăta infect, fix cum te-ai fi aşteptat – la universităţile englezeşti cu tradiţie dormitoarele nu arată niciodată frumos. Mocheta era de un gri-albăstrui cu pete de mucegai, mobila era bej şi părea să fie de plastic, iar paturile erau de o singură persoană. Pe patul lui Rooney erau întinse deja aşternuturi înflorate, viu-colorate. Al meu arăta ca un pat de spital.

Singurul lucru îmbietor la cameră era fereastra glisantă. Vopseaua de pe tocul ei era scorojită şi ştiam c-o să fie curent, dar arăta minunat şi aveai vedere până hăt spre râu.

— Deja ai decorat frumos locul! i-a spus tata lui Rooney.

— Oh, credeţi? s-a entuziasmat Rooney.

A început imediat să le facă turul mamei şi tatei, prezentându-le principalele atracţii – afişul cu pajişti (îi plăceau plimbările în mijlocul naturii) şi cel cu Mult zgomot pentru nimic (piesa ei preferată de Shakespeare), cuvertura groasă (tot vernil, ca să se asorteze cu covorul), planta din ghiveci (care se numea – auzisem bine – Roderick), o veioză de birou vernil (de la John Lewis) şi,

mai ales, un poster imens pe care scria, cu litere spiralate, doar „Nu renunţa la visare”.

Nu i-a pierit zâmbetul nicio clipă. Părul prins în coadă de cal îi flutura dintr-o parte în alta, în timp ce părinţii mei încercau să ţină pasul cu turuitul ei.

Eu m-am aşezat pe pat în jumătatea gri a camerei. Nu adusesem niciun poster cu mine. Nu adusesem decât nişte poze scoase la imprimantă în care eram eu, Pip şi Jason.

Mama mi-a aruncat o privire din capătul opus al camerei şi a schiţat un zâmbet trist, ca şi cum ştia că voiam să mă întorc acasă.

— Poţi să ne trimiţi mesaj oricând, scumpo, mi-a spus mama pe când ne luam rămas-bun în faţa colegiului.

Mă simţeam stoarsă şi rătăcită, stând în mijlocul străzii pietruite, într-o zi friguroasă de octombrie, în timp ce părinţii mei se pregăteau să plece.

„Nu vreau să plecaţi”, aş fi vrut să le spun.

— Iar Pip şi Jason sunt la doi paşi, nu-i aşa? a adăugat tata. Poţi să te duci pe la ei oricând.

Pip şi Jason fuseseră repartizaţi la un alt colegiu – University College, sau „Castelul”, cum îi spuneau de obicei studenţii de aici, pentru că făcea parte, practic, din Castelul Durham. De câteva ore încoace nu-mi mai răspundeau la mesaje. Probabil că erau prinşi cu despachetatul.

„Vă rog, nu mă lăsaţi singură aici”, aş fi vrut să le spun.

— Mda, am zis, în schimb.

M-am uitat în jur. Acesta era căminul meu, acum. Durham. Părea un orăşel desprins din ecranizarea unui roman de Dickens. Toate clădirile erau înalte şi vechi. Totul părea clădit din bolovani. Deja mă imaginam străbătând străzile pietruite şi intrând în catedrală, în roba de absolvire. Aici îmi era locul.

M-au îmbrăţişat amândoi. N-am început să plâng, deşi tare aş fi vrut.

— Ăsta e începutul unei aventuri pe cinste, mi-a zis tata.

— Poate, am mormăit, cu faţa ascunsă în haina lui.

N-am mai suportat să stau şi să-i urmăresc din priviri cum o iau spre maşină – când s-au întors să plece, am plecat şi eu.

În cameră, Rooney tocmai lipea o fotografie pe perete, chiar în mijloc, între afişe. În poză era ea, la vreo 13-14 ani, împreună cu o fată care avea părul vopsit roşu. Cam ca părul lui Ariel din Mica Sirenă.

— E prietena ta din copilărie? am întrebat-o.

Măcar era genul de întrebare care putea duce la o conversaţie.

Rooney s-a întors să se uite la mine şi, pentru o clipă, mi s-a părut că surprind o expresie stranie pe chipul ei. Dar a dispărut imediat, lăsând locul unui zâmbet larg.

— Da! Beth. E – nu e aici, evident, dar... da. E prietena mea. Tu mai cunoşti pe cineva la Durham? Sau eşti complet singură?

— Oh, hm, mă rog, cei mai buni prieteni ai mei studiază amândoi aici, dar ei stau la Castel.

— Oh, ce drăguţ! Păcat că n-aţi intrat la acelaşi colegiu, totuşi.

Am ridicat din umeri. Durham lua în considerare colegiul pentru care optai, dar nu toată lumea intra la primul colegiu de pe listă. Încercasem să intru şi eu la Castel, dar ajunsesem aici.

— Am încercat, dar, mda.

— O să te descurci, mi-a zis Rooney, zâmbindu-mi larg în continuare. O să ne împrietenim.

S-a oferit să mă ajute să despachetez, dar am refuzat-o, hotărâtă să fac măcar treaba asta pe cont propriu. În timp ce-mi desfăceam bagajul, ea stătea pe patul ei şi sporovăia şi am aflat că urma să studiem amândouă engleza. Apoi mi-a declarat că nu citise niciuna dintre lecturile recomandate peste vară. Eu le citisem pe toate, dar nu i-am pomenit de chestia asta.

Rooney, începusem să descopăr, era extrem de vorbăreaţă, dar mi-am dat seama că adopta un soi de faţadă veselă şi plină de energie. Ceea ce era de înţeles –

vreau să zic, era prima zi de facultate. Toată lumea avea să se dea peste cap să-şi facă prieteni. Dar nu reuşeam să mă prind ce fel de persoană era, de fapt, ceea ce mă îngrijora un pic, pentru că urma să locuim în aceeaşi cameră aproape un an întreg.

Oare urma să devenim cele mai bune prietene? Sau aveam să ne tolerăm reciproc, în ciuda stingherelii, până când venea vacanţa de vară şi apoi nu aveam să ne mai vorbim niciodată?

— Deci...

Am studiat camera, căutând din priviri o temă de conversaţie, până când am dat cu ochii de afişul ei cu Mult zgomot pentru nimic.

— Îţi place Shakespeare?

Rooney şi-a ridicat instantaneu privirea din telefon.

— Da! Şi ţie?

Am încuviinţat.

— Ăă, da, mă rog, am fost într-o trupă de teatru pentru tineret în liceu. Şi am jucat în multe piese la şcoală. Shakespeare a fost dintotdeauna preferatul meu.

Când a auzit chestia asta, Rooney s-a ridicat în capul oaselor, privindu-mă cu ochii mari şi scânteietori.

— Stai aşa. Joci teatru?

— Ăă...

Jucam, dar, mă rog, era ceva mai complicat acum.

În preadolescenţă, îmi dorisem să mă fac actriţă – din cauza asta mă înscrisesem în trupa de teatru pentru tineret din care Pip făcea parte deja şi începusem să merg cu ea la preselecţiile pentru piesele şcolare. Şi mă descurcam. Luam note mari la orele de teatru. De obicei obţineam roluri consistente, cu replici, în piesele şi musicalurile în care jucam.

Dar, pe măsură ce am crescut, am început să am emoţii. Cu cât jucam în mai multe piese, cu atât mai mult trac aveam şi, până la urmă, când am dat probă pentru Mizerabilii în ultimul an de liceu, tremuram aşa tare că am fost retrogradată la un rol în care aveam o singură replică şi chiar şi atunci vomitam înaintea fiecărei reprezentaţii, când trebuia să se ridice cortina.

Deci poate că nu eram făcută pentru o carieră actoricească.

Cu toate astea, intenţionam să mă ţin în continuare de teatru la facultate. Încă îmi plăcea să analizez rolurile şi să interpretez scenariile – doar cu publicul aveam probleme. Trebuia să lucrez la încrederea în sine. Aveam să mă înscriu în clubul de teatru şi poate chiar să dau probă pentru un rol. Trebuia să mă înscriu măcar într-un club, dacă îmi propuneam să-mi lărgesc orizonturile, să mă deschid şi să cunosc alte persoane.

Şi să găsesc pe cineva de care să mă îndrăgostesc.

— Mda, un pic, am zis.

— Oh. Doamne.

Rooney şi-a dus o mână la inimă.

— E incredibil. Putem să ne înscriem împreună în TSD.

— TSD?

— Teatrul Studenţesc din Durham. Practic, ei coordonează toate cluburile de teatru de la Durham.

Rooney a dat din cap, fluturându-şi coada.

— Clubul Shakespeare e, efectiv, principalul club în care vreau să mă înscriu. Ştiu că majoritatea bobocilor joacă în Piesa Bobocilor, dar m-am uitat ce piese au pus în scenă în ultimii ani şi toate sunt cam plicticoase. Deci o să încerc măcar să mă înscriu în Clubul Shakespeare. Doamne, mă rog să pună în scenă o tragedie. Macbeth e visul meu, efectiv...

Rooney îi dădea înainte, fără să pară că-i păsa prea mult dacă o ascultam sau nu.

Aveam ceva în comun. Actoria. Era de bine.

Poate că Rooney avea să devină prima prietenă nouă pe care mi-o făceam.

O nouă prietenie

— Oh, uau! a exclamat Jason când a intrat cu Pip în camera mea – mă rog, a mea şi a lui Rooney – în aceeaşi zi, mai pe seară. E cât grădina mea.

Pip şi-a întins braţele în lateral şi a făcut o piruetă pe loc, vrând să arate tot spaţiul gol de prisos din cameră.

— Nu mi-am dat seama c-ai intrat la colegiul pentru burghezie.

— Nu înţeleg de ce n-au putut pur şi simplu să... construiască un zid în mijlocul camerei, am zis, arătând spre spaţiul care separa jumătatea mea de jumătatea lui Rooney, ocupat în momentul de faţă de covorul vernil.

— Ce idei demne de Trump, a comentat Jason.

— Oh, Doamne, mai taci.

Rooney plecase de puţin timp cu un grup de persoane cu care se împrietenise pe hol. Mă invitaseră şi pe mine, dar, drept să spun, aveam nevoie de un răgaz – mă străduisem din răsputeri să salut nou-veniţii bună parte din zi şi îmi doream foarte, foarte tare să văd nişte figuri cunoscute. Aşa că-i invitasem pe Jason şi Pip să stăm o vreme în camera mea înainte de discursurile de întâmpinare din seara aceea de la colegiile noastre şi, din fericire, amândoi terminaseră cu despachetatul şi n-aveau altceva de făcut.

Deja le povestisem un pic despre Rooney – că îi plăcea teatrul şi că în mare era chiar de treabă –, dar jumătatea de cameră pe care o ocupa ea le oferea o imagine mult mai bună asupra personalităţii sale.

Jason a studiat-o, apoi s-a uitat spre jumătatea mea.

— De ce jumătatea ei de cameră arată ca dormitorul unui influencer de pe Instagram, iar a ta arată ca o celulă de închisoare? Ai adus o grămadă de genţi.

— N-arată chiar aşa de rău. Şi multe dintre genţi sunt cu cărţi.

— Georgia, omule, a intervenit Pip, care se trântise în patul meu. Jumătatea ei arată ca la Disneyland. A ta arată ca o fotografie tipizată.

— N-am adus niciun poster, am zis. Nici instalaţie cu luminiţe.

— N-ai – Georgia, cum naiba ai uitat de luminiţe? Sunt un element esenţial în decorarea camerelor de cămin.

— Nu ştiu!

— O să fii tristă fără luminiţe. Oricine se simte trist fără luminiţe.

— Cred că Rooney are destule să ne ajungă amândurora. Deja şi-a pus covorul la comun.

Pip s-a uitat la covoraşul vernil, dând din cap cu un aer aprobator.

— Da. E un covor bun.

— E doar un covor.

— E din ăla miţos. E sexy.

— Pip.

Pip a sărit deodată din pat, uitându-se la feriga lui Rooney din colţul camerei.

— Stai aşa – stai un pic. Planta aia...

Jason şi cu mine ne-am răsucit să ne uităm la Roderick.

— Oh, am zis. Da. E Roderick.

Şi în momentul ăla Rooney Bach s-a întors în cameră.

A deschis uşa larg, proptindu-şi Antologia Norton în uşă ca s-o ţină deschisă, şi s-a îndreptat spre noi cu un pahar de la Starbucks în mână.

— Avem musafiri! a exclamat, zâmbindu-ne tuturor.

— Ăă, da. Ei sunt prietenii mei de acasă, Pip şi Jason, am zis, arătându-i pe rând. V-o prezint pe colega mea de cameră, Rooney, am continuat, arătând spre Rooney.

Rooney a făcut ochii mari.

— Oh, Doamne. Sunt chiar ei.

— Noi suntem, a încuviinţat Pip, ridicând dintr-o sprânceană.

— Şi noi ne-am întâlnit deja!

Rooney a măsurat-o din cap până în picioare pe Pip, de la ochelarii cu ramă de baga la şosetele în dungi care se vedeau pe sub blugii suflecaţi, apoi a venit cu paşi hotărâţi spre ea, întinzându-i mâna aşa de energic că, pentru o fracţiune de secundă, Pip a părut speriată.

Au dat mâna. Pip a măsurat-o la rândul ei din priviri pe Rooney – de la încălţările Adidas Original până la bentiţa care i se întrezărea deasupra cozii de cal.

— Da. Văd că Roderick se simte deja în largul lui.

Rooney a încreţit un pic din sprânceană, ca şi cum ar fi fost deopotrivă surprinsă şi încântată că prima reacţie a lui Pip era s-o tachineze.

— Într-adevăr. Îi prieşte aerul din nord.

S-a întors spre Jason şi i-a întins mâna şi lui, iar el i-a strâns-o.

— Cu tine nu m-am întâlnit până acum, dar îmi place geaca ta.

Jason s-a uitat în jos. Purta geaca lui vătuită, maro şi pufoasă, pe care o avea de ani buni. Eram convinsă că era cel mai comod articol de îmbrăcăminte din lume.

— Oh, da. Sigur, mersi.

Rooney a zâmbit şi a bătut din palme.

— Mă bucur mult să vă cunosc pe amândoi. Va trebui să ne împrietenim cu toţii, acum că eu şi Georgia ne-am împrietenit.

Pip mi-a aruncat o privire prin care mă întreba: „V-aţi împrietenit? Deja?”

— Cu condiţia să n-o furi de lângă noi, i-a zis Jason în glumă, deşi Pip şi-a întors imediat privirea spre el, părând să-i ia foarte în serios spusele.

Rooney a observat gestul şi un zâmbet i-a apărut în colţul gurii.

— Sigur că nu.

— Am auzit că te pasionează teatrul, a intervenit Pip, cu o undă de neliniște în glas.

— Da! Şi pe tine?

— Da! Eram cu toţii în trupa de teatru pentru tineret. Şi am jucat împreună în piese la şcoală.

Rooney părea sincer entuziasmată de idee. Pasiunea ei pentru teatru era categoric autentică, deşi unele dintre zâmbetele ei nu erau.

— Deci o să dai probă pentru o piesă la TSD?

— Evident.

— Pentru un rol principal?

— Evident.

Rooney a zâmbit larg şi, după ce a luat o gură din paharul de la Starbucks, a zis:

— Bun. Deci o să concurăm.

— Ăă... S-ar părea că da, i-a răspuns Pip, deopotrivă fâstâcită, surprinsă şi nedumerită.

Rooney a schiţat deodată o grimasă preocupată şi s-a uitat la telefon.

— Oh, scuze, trebuie să plec din nou. Trebuie să mă întâlnesc cu o fată cu care m-am conversat pe grupul de Facebook al Clubului de Engleză, ne vedem la Vennels. Ne întâlnim aici la şase pentru Picnicul Bobocilor?

Şi cu asta a plecat, în vreme ce eu mă întrebam ce-o fi fost Vennels şi de ce nu ştiam ce e Vennels şi cum de Rooney auzise deja de Vennels, dat fiind că era aici de mai puţin de o zi, ca şi mine.

Când m-am întors din nou spre prietenii mei, Pip rămăsese încremenită, cu o expresie şocată, arătând cam ca un savant din desene animate în urma unei explozii.

— Ce e? am întrebat.

Pip a înghiţit în sec şi a scuturat un pic din cap.

— Nimic.

— Ce e?

— Nimic. Pare de treabă.

Ştiam expresia aia. Era o expresie de-a lui Pip pe care o ştiam bine. O văzusem când fusese pusă în tandem cu Alicia Reece – una dintre pasiunile ei cele mai înfocate – la gimnastică, la ora de sport într-a douăsprezecea. O

văzusem când am fost la un meet & greet cu Little Mix şi Pip a avut ocazia s-o îmbrăţişeze pe Leigh-Anne Pinnock.

Lui Pip nu-i plăceau prea multe fete – era cam pretenţioasă, de fapt. Dar, când îi plăcea de cineva, era extrem de evident. Pentru mine, cel puţin. Întotdeauna mă prindeam când cineva făcea vreo pasiune pentru altcineva.

Până să apuc să comentez ceva, ne-a întrerupt Jason. Se chiora la poza cu Rooney şi Beth Păr-de-sirenă.

— E tare ciudat că te-ai pricopsit cu o colegă de cameră. Ce ai scris în testul de personalitate?

Avuseserăm de completat nişte teste de personalitate după ce fuseserăm admişi la Durham, astfel încât, în caz că trebuia până la urmă să stăm cu cineva în cameră, să încerce să ne repartizeze cu o persoană compatibilă.

M-am chinuit să-mi amintesc ce scrisesem în test – şi apoi mi-a picat fisa.

— Shakespeare, am zis. În test – una dintre întrebări era despre ce ne pasionează. Am scris de Shakespeare.

— Şi? m-a iscodit Jason.

Am arătat spre afişul lui Rooney cu Mult zgomot pentru nimic.

— Oh, Doamne, s-a entuziasmat Pip, făcând ochii mari. Şi ea e fan Shakespeare? La fel ca noi?

— Aşa zice.

Jason a dat din cap, părând mulţumit.

— Asta-i bine! Chestia asta poate să vă apropie.

— Da, a încuviinţat Pip, mult prea repede. Împrieteneşte-te cu ea.

— Vreau să zic, suntem colege de cameră. Aşa că sper c-o să ne împrietenim.

— Asta-i bine, a repetat Jason. Mai ales că n-o să mai putem să ne vedem tot timpul.

Lucru care m-a pus pe gânduri.

— Nu?

— Păi – nu? Vreau să zic, săptămâna asta cel puţin. Suntem la colegii diferite.

Sincer, nu mă gândisem la asta. Îmi imaginasem c-o să ne întâlnim în fiecare zi, c-o să ne petrecem timpul împreună, c-o să explorăm campusul, că o să ne începem călătoria universitară împreună. Dar ceremoniile de deschidere erau separate. Fiecare era înscris într-un alt program – eu eram la Engleză, Jason era la Istorie, iar Pip la Ştiinţele naturii. Aşa că avea dreptate. Probabil că urma să nu-i văd aproape deloc toată săptămâna.

— Presupun că da, am încuviinţat.

Poate că urma să fie OK. Poate că urma să fie şutul de care aveam nevoie ca să-mi extind orizonturile şi să descopăr alte persoane şi să am experienţe.

Poate că treaba asta avea să mă ajute cu planul. Planul privind povestea de iubire.

— Bun, a conchis Pip, plesnindu-şi coapsele şi sărind în picioare. Ar cam trebui să ne urnim. N-am apucat să-mi scot toate bluzele din bagaj.

Pip m-a strâns în braţe, apoi a ieşit sprinţar pe uşă, lăsându-mă singură cu Jason. Nu voiam ca Pip şi Jason să plece. Nu voisem nici să-i văd pe părinţii mei plecând. Nu voiam să rămân singură acolo.

— Mi-aş dori să fiu şi eu la Castel, am zis.

Parcă aş fi fost un copil de cinci ani.

— O să te descurci, mi-a spus Jason, pe tonul lui obişnuit, liniştitor.

Jason era imperturbabil. Dispoziţia lui obişnuită era opusul anxietăţii, oricum s-o chema. O seninătate deplină, netulburată.

Am înghiţit în sec. Tare aş fi vrut să plâng. Poate aveam să apuc să trag un plâns rapid până avea să se întoarcă Rooney.

— Mă îmbrăţişezi, te rog?

Jason a ezitat. Am surprins o străfulgerare pe chipul lui, o emoţie greu de citit.

— Mda, a zis. Mda. Treci încoace.

Am străbătut camera şi l-am lăsat să mă îmbrăţişeze afectuos.

— O să te descurci, mi-a repetat, mângâindu-mă uşurel pe spate, şi nu ştiu dacă m-a convins, dar mi-a făcut bine să-l aud oricum.

Iar îmbrăţişările lui Jason erau cum nu se poate mai afectuoase şi mai plăcute.

— Bine, am mormăit, cu faţa în geaca lui.

Când s-a desprins, şi-a ferit privirea.

S-ar putea chiar să fi roşit un pic.

— Ne vedem curând? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

— Dap. Să-mi trimiţi mesaje.

Prietenia mea cu Pip şi Jason n-avea să se schimbe. Rezistaserăm împreună şapte ani, gimnaziu plus liceu. Indiferent dacă ne vedeam tot timpul sau nu – aveam să rămânem prieteni mereu. Nimic nu putea să distrugă ce era între noi.

Iar faptul că mă puteam concentra asupra noii prietenii cu Rooney Bach – o altă fană a lui Shakespeare, care era mult mai sociabilă decât mine – nu putea fi decât de bine.

Gândire romantică

La Picnicul Bobocilor de la St. John, Rooney a dat roată curţii ca o femeie de afaceri ambiţioasă la un eveniment important de networking. Se împrietenea cu lumea într-un stil rapid şi relaxat care m-a dat pe spate şi, sincer, mi-a stârnit invidia.

Nu puteam decât să mă ţin scai de ea. Nu ştiam să socializez de una singură.

Facultatea e locul unde majoritatea oamenilor leagă prietenii care chiar durează. Părinţii mei se întâlneau şi acum în fiecare an cu prietenii lor din facultate. Cavalerul de onoare la nunta fratelui meu fusese unul dintre amicii lui din facultate. Ştiam că-i am pe Pip şi Jason, aşa că nu era ca şi cum o porneam de la zero, dar mă gândeam, totuşi, c-aş putea să mai întâlnesc nişte persoane cu care să mă înţeleg bine.

Iar la picnic lumea era la vânătoare de prieteni. Toţi erau din cale afară de gălăgioşi şi prietenoşi şi puneau mult mai multe întrebări decât se cade în mod obişnuit. M-am străduit, dar nu prea le aveam cu astea. Le uitam numele de îndată ce-mi spuneau cum îi cheamă. Nu puneam destule întrebări. Toţi băieţii de la şcoli de fiţe, în pulovere cu fermoar pe gât, arătau la fel în ochii mei.

M-am gândit să încerc să fac progrese în găsirea dragostei, dar nicio persoană dintre cele pe care le-am întâlnit nu mi-a trezit cine ştie ce sentimente romantice şi îmi doream prea tare treaba asta ca să mă forţez s-o simt.

Rooney, în schimb, flirta.

Iniţial, am crezut că am vedenii. Dar, cu cât mă uitam mai atent, cu atât mai des o vedeam că face chestia asta. Cum le atingea braţul băieţilor şi le zâmbea, ridicându-şi privirea spre ei – sau plecându-şi ochii, pentru că era înaltă. Cum îi asculta când vorbeau şi râdea la glumele lor. Cum îi pironea cu privirea ei pătrunzătoare, genul de privire care îţi dădea senzaţia că te cunoaşte.

Era de o măiestrie rară.

Ce mi s-a părut interesant e că a procedat aşa cu mai mulţi tipi. M-am întrebat care era scopul ei. Ce căuta? Un potenţial iubit? Opţiuni pentru când avea chef de sex? Sau o făcea doar ca să se distreze?

Oricum, m-am gândit mult la asta în timp ce încercam să adorm în noaptea aceea, într-o cameră nouă şi într-un pat necunoscut, cu o altă persoană care dormea deja la câţiva metri distanţă.

Rooney părea să ştie exact ce să facă. O urmărisem cât de bine se descurca în contextul ăsta. Încălzirea pentru o idilă. Aborda procesul întocmai ca atunci când îşi făcea prieteni – cu îndemânarea sigură a cuiva care avusese parte de antrenament şi se bucurase de succes din plin. Puteam să fac şi eu treaba asta? Puteam s-o imit?

Oare ar fi dispusă să mă înveţe s-o fac şi eu?

Trezirea luni dimineaţă a părut să necesite un efort monumental pentru Rooney. Credeam că eu am probleme cu trezirea dimineaţa, dar Rooney a trebuit să apese cel

puţin de cinci ori pe butonul de „snooze” până a reuşit să se ridice din pat. Melodia pentru fiecare alertă de deşteptare era Spice Up Your Life, de la Spice Girls. Eu m-am trezit de la prima.

— Nu ştiam că porţi ochelari – asta a fost prima chestie pe care mi-a zis-o după ce s-a trezit într-un final.

— De obicei port lentile de contact, i-am explicat, iar chestia asta mi-a amintit de cât de surprinsă fusese Pip, la unsprezece ani, să afle că sunt mioapă abia la şase luni după ce ne împrieteniserăm.

Începusem să port lentile de contact în vara dinainte de a începe gimnaziul.

Când am întrebat-o, cu reţinere, dacă voia să mergem să luăm micul-dejun la cantină, a făcut o faţă de parcă i-aş fi propus să ne aruncăm pe geam, dar expresia ei a lăsat imediat locul unui zâmbet larg şi mi-a zis:

— Îhî, sună bine!

Şi apoi s-a schimbat într-un trening şi a redevenit Rooney cea efervescentă şi extrovertită pe care o cunoscusem în ajun.

M-am ţinut scai de ea de-a lungul primei noastre zile oficiale din Săptămâna Bobocilor, apoi tot cursul introductiv de engleză, până după-amiaza, când aveam program de voie. În timpul prelegerii, s-a împrietenit cât ai clipi cu persoana aşezată lângă ea, iar după-amiază am ieşit la o cafea cu câţiva studenţi care erau tot la engleză. S-a împrietenit şi cu toată lumea din gupul ăsta şi apoi s-a

retras puţin ca să stea de vorbă cu un tip care era vădit arătos, la modul convenţional. A flirtat cu el. Atingându-i mâneca. Râzând. Uitându-se în ochii lui.

Părea atât de uşor. Însă, doar închipuindu-mi cum ar fi să fac eu asta, m-a luat un pic cu greaţă.

Sper că nu dau impresia c-o judecam pe Rooney pentru că flirta, înnoda legături şi-şi deschidea calea către ce avea să fie, fără îndoială, o poveste de dragoste fabuloasă din studenţie despre care să le poată povesti nepoţilor la bătrâneţe, când avea să le înşire câte în lună şi-n stele.

Doar că eram foarte, foarte invidioasă fiindcă nu eram în locul ei.

Evenimentul principal în marţea din Săptămâna Bobocilor era „Înscrierea în colegiu”, o ceremonie bizară, pseudo-religioasă, care avea loc la Catedrala din Durham şi prin care eram primiţi oficial în cadrul universităţii. Cu toţii trebuia să purtăm ţinute de gală şi robele colegiului, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte sofisticată.

Am rămas cu Rooney până când, la ieşirea din catedrală, i-am zărit pe Pip şi Jason mergând împreună pe iarbă, fără îndoială în drum spre propria lor ceremonie de înscriere. M-au văzut şi ei şi am luat-o la fugă unii spre ceilalţi prin cimitir, într-o scenă care părea că se derulează cu încetinitorul, cu coloana sonoră de la Chariots of Fire pe fundal.

Pip a sărit pe mine, cât pe-aci să mă acopere cu totul cu roba. Era îmbrăcată la patru ace, cum fusese şi la banchet – costum complet cu cravată, cu un nimb de bucle coafate cu dichis şi o apă de colonie care mirosea ca pădurea după ploaie. M-am simţit ca acasă în braţele ei.

— O să fac o plângere la St. John, mi-a zis, cu faţa îngropată în umărul meu, şi-o să le spun să-ţi dea voie să te transferi la Castel.

— Nu cred că va funcţiona.

— Ba da. Mai ţii minte când am făcut plângere la Tesco şi mi-au trimis cinci pungi de Maltesers? Mă pricep să formulez scrisori caustice.

— Ignor-o, a intervenit Jason, care era îmbrăcat şi el la costum şi arăta elegant. E încă mahmură după cât am petrecut aseară.

Pip s-a tras înapoi, aranjându-şi gulerul şi cravata. Ce-i drept, nu părea la fel de plină de voioşie ca de obicei.

— Eşti bine? m-a întrebat. Colega ta de cameră se poartă normal? Te termină stresul?

Am reflectat la toate întrebările astea şi i-am răspuns:

— Deloc.

Că tot venise vorba, m-am uitat peste umărul lui Pip să văd cât de mult se îndepărtase Rooney, doar ca să descopăr că se oprise la marginea cimitirului şi privea în urmă. Fix la noi.

Pip şi Jason s-au întors să se uite şi ei la ea.

— O-oh, uite-o, a mormăit Pip şi imediat s-a apucat să-şi aranjeze părul.

Dar Rooney se uita în continuare la noi şi a zâmbit, făcând cu mâna, un gest care părea să-i fie adresat chiar lui Pip. Pip a ridicat stingherită o mână şi i-a răspuns la gest cu un zâmbet sfios.

M-am întrebat deodată dacă Pip avea vreo şansă cu ea. Rooney părea să fie hetero, dacă te luai după toţi tipii cu care o văzusem flirtând şi după faptul că nu încercase să flirteze cu vreo fată, dar oamenii te puteau surprinde.

— Te înţelegi bine cu ea? m-a întrebat Jason.

— E foarte de treabă, da. Se pricepe mai bine decât mine la, mă rog, la orice, ceea ce e cam enervant, dar e fată bună.

Pip s-a încruntat.

— La ce se pricepe mai bine decât tine?

— Oh, ştii tu. Gen, să-şi facă prieteni şi... nu ştiu. Să intre în vorbă cu oamenii.

La flirtat. La idile. La a se îndrăgosti, probabil.

Nici Jason, nici Pip n-au părut prea impresionaţi de răspuns.

— Bine, a decretat Pip. Trecem pe la tine diseară.

— Chiar nu e nevoie.

— Nu, ştiu să recunosc un strigăt de ajutor.

— Nu strig după ajutor.

— Se impune o petrecere cu pizza, urgent.

Am citit-o imediat.

— Vrei doar un prilej să stai din nou de vorbă cu Rooney, nu-i aşa?

Pip m-a studiat îndelung.

— Poate. Dar, de asemenea, ţin la tine. Şi nici pizza nu-mi displace.

— Deci, cum ar veni, are un talent ieşit din comun la a se face plăcută? m-a întrebat Pip, cu gura plină, mai pe seară.

— Cam aşa, da.

Jason a clătinat din cap.

— Şi vrei să fii ca ea? De ce?

Eram tolăniţi toţi trei pe covorul vernil al lui Rooney, iar cutia de pizza stătea între noi. Avuseserăm o mini-dezbatere dacă să ne uităm la filmul preferat de noi toţi, Moulin Rouge, sau la preferatul lui Jason, Scooby-Doo, filmul cu actori, dar până la urmă am optat pentru Scooby-Doo şi ne uitam pe laptop. Rooney lipsea, îşi petrecea

seara într-un bar la un soi de petrecere tematică, şi, dacă nu mi-aş fi făcut deja planuri cu prietenii mei, probabil c-aş fi mers cu ea. Dar preferam ce făceam acum. Orice era de preferat când eram cu Jason şi Pip.

Nu puteam să recunosc faţă de ei cu câtă înverşunare îmi doream o relaţie romantică. Pentru că ştiam cât de jenant era. Credeţi-mă, înţelegeam pe deplin că femeile ar trebui să-şi dorească să fie puternice şi independente şi că nu e nevoie să descoperi dragostea ca să ai o viaţă împlinită. Iar faptul că-mi doream cu disperare un iubit – sau o iubită, o pereche, ce-o fi fost, să am pe cineva – era un semn că nu eram puternică, sau independentă, sau pe picioare mele, sau fericită de una singură. Mă simţeam foarte însingurată, de fapt, şi voiam să fiu iubită.

Oare era ceva chiar aşa de nasol? Să-ţi doreşti o comunicare intimă cu o altă fiinţă umană?

Nu ştiam răspunsul.

— Pur şi simplu îi e foarte uşor să stea de vorbă cu oamenii, le-am explicat.

— Dar aşa se întâmplă când eşti o persoană extraordinar de atrăgătoare, a comentat Pip.

Eu şi Jason ne-am uitat la ea.

— Extraordinar de atrăgătoare? am întrebat.

Pip s-a oprit din mestecat.

— Ce-i? Chiar este! Doar spun lucrurilor pe nume! Are genul ăla de energie care-ţi spune „Şi dacă te-aş călca în picioare, ţi-ar face plăcere”.

— Interesant, a zis Jason, ridicând din sprânceană.

Pip a început să roşească un pic.

— Efectiv doar fac o observaţie!

— ...OK.

— Nu te uita la mine aşa.

— Nu mă uit.

— Ba da.

De la ceea ce se întâmplase la banchet, reflectasem serios la întrebarea dacă nu cumva eram lesbiană, ca Pip. Ar fi avut noimă să fie aşa. Poate că nu eram interesată de băieţi pentru că, de fapt, eram interesată de fete.

Ar fi fost o soluţie perfect logică la problema mea.

Conform spuselor lui Pip, semnele care îţi indicau că eşti lesbiană erau următoarele: în primul rând, începea să te obsedeze cam exagerat o fată, confundai sentimentul cu admiraţia şi uneori te gândeai cum ar fi s-o iei de mână şi, în al doilea rând, ţi se punea pata, fără să-ţi propui, pe anumite personaje negative feminine din desene animate.

Lăsând gluma la o parte, nu-mi plăcuse niciodată de vreo fată, aşa că n-aveam, de fapt, nicio dovadă în sprijinul acestei teorii.

Poate că eram bi sau pansexuală, pentru că, în momentul de faţă, nici măcar nu păream să am vreo preferinţă.

Ne-am petrecut următoarele câteva ore stând de vorbă, ronţăind şi aruncând ocazional câte un ochi la ecranul laptopului, la film. Pip a turuit pe îndelete despre cât de interesant fusese laboratorul ei introductiv de chimie, în timp ce eu şi Jason ne plângeam de cât de plicticoase fuseseră prelegerile noastre introductive. Ne-am împărtăşit cu toţii impresiile despre persoanele pe care le întâlniserăm prin colegiu – câţi copii de bani gata erau, în ce hal se bea deja, precum şi faptul c-ar fi trebuit, sincer, să ni se ofere mai multe sortimente de cereale la micul-dejun. La un moment dat, Pip s-a hotărât să-l ude pe Roderick, planta din ghiveci, pentru că, după spusele ei:

— Pare să-i fie cam sete.

Dar în curând s-a făcut unsprezece, iar Pip a decis că era momentul pentru nişte ciocolată caldă, pe care a insistat s-o pregătească pe aragaz, în loc să folosească fierbătorul din dormitor. Am ieşit cu toţii din cameră, îndreptându-ne spre bucătărioara de pe palierul meu, care era pentru uzul comun a opt locatari, dar care, deocamdată, fusese pustie în puţinele dăţi când trecusem pe-acolo. De data asta, nu mai era pustie.

Mi-am dat seama de asta în clipa în care am văzut-o pe Pip trăgând cu ochiul pe gemuleţul decupat în uşă şi strâmbându-se, de parcă ar fi suferit un şoc electric minor.

— Oh, la naiba, a şuierat şi, când eu şi Jason am prins-o din urmă, am înţeles într-un final ce se întâmpla.

Rooney era în bucătărie.

Împreună cu un tip.

Rooney era aşezată pe bufet, iar el i se proptise între picioare, sărutând-o de zor, cu mâna pe sub cămaşa ei.

Ca să mă exprim finuţ: amândoi se distrau de minune.

— Oh, am exclamat.

Jason s-a tras imediat înapoi, cum ar face orice om normal, dar eu şi Pip am rămas locului o clipă, urmărind scena.

În momentul ăla am înţeles că singura metodă de a avansa în vreun fel în misiunea mea de găsire a dragostei era să-i cer ajutorul lui Rooney.

În veci n-aveam să fiu în stare să fac chestia asta pe cont propriu.

Încercasem. Vă jur că încercasem. Încercasem să-l sărut pe Tommy când dăduse să mă pupe, dar apoi se declanşaseră nişte sirene ca-n Kill Bill în mintea mea şi pur şi simplu n-am putut. Pur şi simplu n-am putut.

Încercasem să intru în vorbă cu oamenii la Picnicul Bobocilor, în timp ce ne îngrămădeam la intrarea în amfiteatre, la prânz, la cină, precum şi când eram cu Rooney şi cu toate persoanele cu care se împrietenise. Încercasem şi nu eram chiar un dezastru, eram politicoasă şi amabilă, iar lumea nu părea să mă deteste.

Dar n-aveam să fiu în veci ca Rooney. Nu de la sine, oricum. N-aveam să fiu niciodată în stare să sărut un tip

doar pentru că mi se părea distractiv, pentru că îmi dădea o stare de bine, pentru că puteam să fac ce voiam. N-aveam să fiu niciodată în stare să produc scânteia aia pe care ea părea s-o aibă cu aproape toţi cei pe care-i întâlnea.

Decât dacă îmi spunea şi mie secretul.

Pip şi-a desprins într-un final privirea de la geam.

— Probabil că nu e igienic deloc, a zis, strâmbându-se cu o expresie dezgustată. Acolo îşi pregătesc oamenii ceaiul, pentru Dumnezeu!

Am mormăit ceva drept încuviinţare, apoi m-am tras de lângă uşă, lăsând baltă planurile cu privire la ciocolata caldă.

Pip avea aerul că se aşteptase la chestia asta.

— Sunt aşa de bătută în cap, a murmurat.

Ştiam aproape totul despre poveşti de dragoste. Ştiam teoria. Îmi dădeam seama când alţii flirtau. Ştiam când voiau să se sărute. Îmi dădeam seama când iubiţii altor fete erau jigodii cu ele, chiar şi când ele nu observau treaba asta. Citisem nenumărate poveşti în care oamenii se întâlneau, flirtau şi tânjeau stânjeniţi unii după alţii, în care simţeau ură înainte de a se simpatiza, dorinţă carnală înaintea dragostei, în care se sărutau, făceau sex, se îndrăgosteau şi se căsătoreau, devenind parteneri pe viaţă, până când moartea îi va despărţi.

Eram as când venea vorba de teorie. Dar Rooney era as la practică.

Poate că soarta mi-o scosese în cale. Sau poate că era doar gândirea mea romantică, de fapt.

Sex

În toiul nopţii, marţi spre miercuri, m-am trezit şi mi-am dat seama că cineva făcea sex în camera de deasupra.

Se auzeau un soi de bufnituri ritmice. Ca şi cum tăblia patului se izbea de perete. Şi un scârţâit, ca de cadru vechi de pat care se îndoaie.

M-am ridicat în capul oaselor, întrebându-mă dacă era doar imaginaţia mea. Dar nu era aşa. Chiar se întâmpla. Cineva făcea sex în camera de deasupra. Ce altceva ar fi putut să fie zgomotul ăla? Deasupra noastră erau doar dormitoare, deci, dacă nu cumva se apucase cineva să facă reparaţii la trei dimineaţa, exista o singură explicaţie pentru zgomotul ăla.

Rooney dormea buştean, făcută colac pe o parte, cu părul ei negru răsfirat pe pernă. Habar n-avea.

Ştiam c-o să se întâmple genul ăsta de chestii la facultate. De fapt, ştiam că se întâmplau astfel de chestii la şcoală – mă rog, nu fizic la şcoală, sper, dar în rândul prietenilor şi colegilor mei de şcoală.

Dar acum c-o auzeam pe viu, nu doar ştiam şi-mi imaginam cum ar fi, am îngheţat până în măduva oaselor.

Încă şi mai tare decât atunci când văzusem cum era pipăită persoana aia la petrecerea lui Hattie.

A fost ceva şocant, la modul „oh, Doamne, treaba asta chiar se întâmplă, nu e doar în fanfic şi în filme. Şi cică ar trebui s-o fac eu”.

Căsătoriile de colegiu

„Familiile de colegiu” erau un concept inedit pentru mine. La Durham, studenţii din anul II şi III erau puşi în perechi ca să joace rolul unei echipe de mentori, sau „părinţi de colegiu”, pentru un grup restrâns de boboci, care le deveneau „copiii de colegiu”.

Îmi plăcea la nebunie ideea, de fapt. Dădea o aură romantică unei chestii absolut banale, o abordare în care aveam o vastă experienţă.

Eu şi Rooney, plus încă vreo patru studenţi pe care-i ştiam doar pe baza profilurilor de Facebook, aranjaserăm să ne întâlnim cu părinţii noştri de colegiu la Starbucks. Toată treaba fusese organizată într-un chat de grup pe Facebook săptămâna trecută, în care eu fusesem prea intimidată ca să spun altceva decât „Sună super! Ne vedem acolo 😀”.

Dar, când am ajuns acolo, doar unul dintre părinţii noştri ajunsese – Sunil Jha.

— Deci, a început Sunil, aşezându-se picior peste picior. Eu sunt părintele vostru de colegiu.

Sunil Jha avea un zâmbet prietenos şi ochi blânzi şi, deşi era doar cu doi ani mai mare decât noi, părea considerabil mai matur. De asemenea, era îmbrăcat extrem de elegant – pantaloni mulaţi combinaţi cu tenişi Converse, un tricou vârât în pantaloni şi o geacă de aviator, cu un imprimeu subtil gri-ecosez.

— Vă rog să nu mă numiţi mama sau tatăl vostru de colegiu, a continuat, nu doar pentru că sunt o persoană non-binară, ci şi pentru că mi se pare un grad copleşitor de responsabilitate.

Chestia asta a stârnit câteva râsete. Pe geaca lui erau prinse mai multe insigne emailate – un steag în culorile curcubeului, un radio minuscul, emblema unei formaţii de băieţi, una pe care scria „He/They”[5] şi o altă insignă de pride, aceasta cu dungi pe negru, gri, alb şi violet.[6] Eram sigură că mai văzusem steagul ăsta pe undeva online, dar nu-mi mai aminteam ce reprezintă.

— Într-un ciudat concurs de împrejurări, mama voastră de colegiu a decis că nu e făcută pentru facultate şi s-a lăsat de şcoală la sfârşitul semestrului trecut. Aşa că anul acesta vom fi o familie monoparentală.

---

[5] Persoanele non-binare optează uneori atât pentru un pronume masculin (he)/feminin (she), cât şi pentru pronumele de persoana a III-a plural „they”, care poate fi folosit pentru ambele genuri în limba engleză. (N.t.)

[6] Steagul de pride pentru persoanele care se identifică drept asexuale. (N.t.)

S-au mai auzit câteva râsete, dar apoi s-a lăsat tăcerea. M-am întrebat când o să-l asalteze Rooney cu întrebările, dar până şi ea părea un pic intimidată de siguranţa de sine pe care o emana Sunil, ca student în anul III.

— Practic, vă stau la dispoziţie dacă aveţi orice întrebări sau îngrijorări pe orice temă cât timp veţi fi aici. Pe de altă parte, puteţi să vă vedeţi de treabă şi să uitaţi de existenţa mea.

Din nou râsete.

— Deci. Are cineva vreun subiect despre care vrea să discutăm cât suntem aici?

După o scurtă pauză, Rooney a fost prima care a intervenit.

— Mă întrebam, gen... cum a decurs treaba cu căsătoria de colegiu? Am auzit ceva despre cereri în căsătorie de colegiu, dar nu ştiu ce înseamnă asta, de fapt.

Oh, da. M-am bucurat c-a pus întrebarea asta.

Sunil a început să râdă.

— Oh, Doamne, da. OK. Deci. Căsătoria de colegiu.

Şi-a împletit degetele.

— Dacă vrei să formezi o echipă de mentorat cu un alt student, se oficiază o căsătorie de colegiu. Unul dintre voi îl cere pe celălalt în căsătorie şi de obicei e o chestie spectaculoasă. O să asistaţi la o mulţime de astfel de cereri semestrul ăsta.

Rooney dădea din cap, fascinată.

— În ce sens „spectaculoasă”?

— Păi... ca să vă ilustrez: când am cerut-o eu în căsătorie, i-am umplut camera cu baloane cu sclipici, am strâns patruzeci de persoane care s-o aştepte acolo şi să-i facă o surpriză, apoi m-am lăsat în genunchi, de faţă cu toată lumea, şi i-am oferit un inel de plastic în formă de pisică.

Oh. Doamne.

— Toată lumea... ăă... toată lumea face treaba asta cu căsătoria?

Sunil s-a uitat la mine. Chiar avea ochi blânzi.

— Majoritatea. De obicei o fac oamenii care sunt prieteni, pentru că e doar de distracţie. Dar uneori o fac şi cuplurile.

Prieteni. Cupluri.

Oh, nu.

Acum chiar trebuia să cunosc mai mulţi oameni.

Discuţia a trecut la alte aspecte ale vieţii din campus – programele de studiu, cele mai bune cluburi, intervalul ideal să mergi la bibliotecă, Balul Bailey care avea loc la sfârşitul semestrului. Dar eu n-am mai zis altceva. Eram încremenită locului, dându-mă de ceasul morţii cu gândul la căsătoria de campus.

Nu conta dacă nu făceam chestia asta. Nu-i aşa? Nu de-asta venisem la facultate.

— Acum, s-ar părea că în seara asta o să vă însoţesc la un club, ne-a anunţat Sunil, în timp ce ne strângeam lucrurile. Deci ne întâlnim în hol la 9 p.m., bine? Şi nu vă frământaţi prea tare cu privire la ţinută.

În timp ce continua, s-a uitat în ochii mei, cu un zâmbet blând şi prietenos.

— Şi nu e musai să veniţi dacă nu vreţi, bine? Nu e obligatoriu.

În timp ce mă întorceam cu Rooney spre colegiu, le-am trimis un mesaj lui Pip şi Jason despre „căsătoria de colegiu”. Reacţiile lor au fost, în mare, cele la care mă aşteptam.

Felipa Quintana

Efectiv, de-abia aştept să mă ceară cineva

Sau să cer eu pe cineva în căsătorie

O să fie ultra-spectaculos

Sper să lanseze o ploaie de confetti asupra mea, apoi să-mi recite o poezie pe o barcă de faţă cu o sută de spectatori, apoi să dea drumul unei perechi de porumbei

Jason Farley-Shaw

Nush, mie mi se pare cam învechită ideea

Rooney, în schimb, nu avea prea multe de spus despre căsătoriile de colegiu, pentru că era prea concentrată pe ideea de a merge într-un club.

— Sunt foarte entuziasmată că ieşim diseară, a declarat.

— Pe bune?

Mi-a zâmbit.

— Sunt gata să trăiesc experienţa facultăţii, ştii?

— Da, am încuviinţat, fără să mint.

Şi eu eram gata să trăiesc experienţa facultăţii. Sigur, ideea de a merge într-un club mă îngrozea şi tot nu reuşeam să-mi imaginez un scenariu în care să ajung să mă îndrăgostesc de cineva, dar aveam s-o fac şi avea să-mi placă.

— Şi eu.

— Deci, mi-a zis, privindu-mă cu ochii ei mari şi negri.

Obiectiv vorbind, chiar era foarte frumuşică. Poate că până la urmă aveam să fiu cu ea. O poveste de dragoste între colege de cameră, ca în fanfic. Eram la facultate, pentru Dumnezeu. Se putea întâmpla orice.

— Îţi place să ieşi în oraş?

Când zicea „să ieşi în oraş”, se referea la mersul prin cluburi şi, sincer, nu ştiam răspunsul. Nu fusesem

niciodată într-un club. Nu erau prea multe cluburi drăguţe prin satele din Kent şi nici Pip, nici Jason nu erau pasionaţi de aşa ceva.

Ieşitul în cluburi. Căsătoriile de colegiu. Sex. Poveşti de dragoste.

Ştiam că toate chestiile astea sunt opţionale.

Dar îmi doream să am o experienţă complet normală în facultate, ca a oricui altcuiva.

Prima ieşire în club a fetiţei

— Oh, Doamne! s-a entuziasmat Rooney, după ce mi-am îndreptat părul. Ce bine-ţi stă!

— Ah, mersi! i-am zis, încurcată.

Nu mă pricep deloc să accept un compliment.

Mersesem cu mama la cumpărături de haine în urmă cu câteva săptămâni, ca să am ţinute pentru serile de ieşit în club, şi-mi alesesem câteva rochii şi o pereche de pantofi mai solizi. Mă îmbrăcasem cu una dintre rochii, combinată cu colanţi negri, şi sincer mi se părea că arăt binişor, dar, pe lângă Rooney, mă simţeam ca un copil. Ea purta o salopetă de catifea roşie – cu un decolteu adânc în faţă şi evazată pe picior –, cu cizme cu toc şi cercei mari, rotunzi.

Îşi strânsese jumătate din păr într-un coc răvăşit în creştetul capului şi restul îi cădea despletit pe spate. Arăta bestial, la naiba. Eu... n-arătam aşa.

Şi apoi m-am simţit prost pentru că eu şi mama aleseserăm rochia asta împreună. Aveam senzaţia că sunt la milioane de kilometri distanţă de mama şi de mall-ul de la noi.

— Ieşeai des în oraş în Kent? m-a întrebat Rooney din vârful patului, în timp ce îşi ajusta machiajul în faţa oglinzii cu suport.

Am fost tentată s-o mint şi să-i spun că aveam o vastă experienţă în materie de cluburi, dar chiar n-avea niciun rost. Rooney începea deja să-şi dea seama din plin că eram o persoană timidă şi că mă descurcam mult mai greu cu socializarea decât ea.

— Nu chiar. Nu... nu ştiu. Chiar nu m-am gândit că m-ar atrage.

— Nu e musai să ieşi dacă nu vrei!

Şi-a aplicat iluminator pe pomeţi, apoi mi-a zâmbit.

— Nu se simt toţi în elementul lor în club.

— Nu, nu, am protestat. Adică... vreau măcar să încerc.

A continuat să-mi zâmbească.

— Bun! Stai liniştită. Am eu grijă de tine.

— Aşadar, tu ieşi des prin cluburi?

— Oh, Doamne, da.

A început să râdă, reluându-şi machiajul.

Bun aşa. Părea sigură pe ea. Oare era genul petrecăreţ, ca multe dintre cunoştinţele mele din Kent? Era genul de persoană care umbla mereu prin cluburi şi se cupla cu cine se nimerea?

— Ai aplicaţia Find My Friends pe telefon? m-a întrebat.

— Oh, ăă, cred că da.

Mi-am scos telefonul şi, într-adevăr, o aveam descărcată. Singurele contacte introduse acolo erau Pip şi Jason.

Rooney a întins mâna spre el.

— Hai să-mi introduc şi eu datele. Aşa poţi să mă găseşti, dacă ne pierdem una de cealaltă.

Şi-a introdus datele şi în curând îmi apărea un punctuleţ cu chipul lui Rooney pe harta Durhamului.

A propus să facem un selfie împreună în oglinda din cameră. Ştia exact cum să pozeze, cu bărbia ascunsă după umărul ridicat, privind galeş pe sub gene. Eu mi-am pus o mână în şold şi-am sperat că arătam acceptabil.

Dacă era să fiu sinceră cu mine, tot ce-mi doream era să fiu Rooney Bach.

Sunil ne-a întâmpinat în hol şi părea că majoritatea bobocilor din St. John’s, dacă nu chiar toţi, îşi făcuseră apariţia, pentru o primă incursiune în viaţa de noapte din campus. Deşi ne spusese că nu e cazul să ne gătim, Sunil purta o cămaşă mulată cu un imprimeu paisley viu colorat şi pantaloni strâmţi. Am observat, însă, că pantofii pe care-i purta păreau să fi fost călcaţi în picioare şi târşâiţi prin noroi, ceea ce ar fi trebuit să mă pregătească, probabil, pentru ce mă aştepta în club.

Sunil şi alţi câţiva studenţi din anul III ne-au îndrumat pe străzile pe care se lăsase frigul. Rooney atrăsese deja un mini-alai de „prieteni”, dacă le puteai spune astfel deja, iar eu stăteam mai la coada grupului, cuprinsă de teamă.

Toată lumea arăta aşa de entuziasmată.

Nimeni altcineva nu părea să aibă emoţii.

Majoritatea persoanelor de vârsta mea ieşiseră în club până acum. Majoritatea cunoştinţelor mele din ultimul an de liceu frecventaseră clubul din orăşelul învecinat, care, din câte auzisem, era o bombă mizerabilă şi sinistră, în care regretai c-ai călcat. Dar acum eu eram cea care regreta că nu fusese cu ei. Ăsta era încă un exemplu de experienţă pe care o ratasem cu desăvârşire în adolescenţă.

Se intra de pe o alee şi intrarea era liberă până la 11 p.m. N-a trebuit să ne ceară vreun act de identitate, pentru că purtam cu toţii brăţările de boboci. Înăuntru părea să fie iadul fix aşa cum mi l-aş fi imaginat eu – superaglomerat, podele lipicioase şi muzica dată atât de tare, încât Rooney

a trebuit să repete de trei ori întrebarea dacă să mergem sau nu la bar.

Am tras cu urechea la ce-a comandat ea, ca să ştiu ce să cer – un cocktail de vodcă şi limonadă. Apoi se vorbea şi se vorbea şi iar se vorbea. Mă rog, mai curând se ţipa. În general, oamenii voiau să ştie „ce studiezi” şi „de unde eşti” şi „cum ţi se pare”. Am început să repet propoziţiile cuvânt cu cuvânt de la o persoană la alta. Ca un robot. Oh, Doamne. Eu nu-mi doream decât să-mi fac un prieten.

Şi apoi s-a trecut la dans. Am început să observ câte dintre cântece erau despre idile sau despre sex. Cum de nu observasem chestia asta până acum? La modul că aproape toate cântecele compuse vreodată sunt despre idile sau despre sex. Şi aveam senzaţia că îmi fac în ciudă.

Rooney a încercat să mă convingă să dansez cu ea, într-un stil relaxat, de distracţie, şi m-am străduit, jur că m-am străduit, dar ea s-a dat bătută rapid şi s-a reorientat. M-am lăsat purtată spre diverse persoane cu care intrasem în vorbă. Mă distram.

Mă distram.

Nu mă distram.

Era aproape unsprezece când i-am trimis un mesaj lui Pip, în mare pentru că simţeam nevoia să vorbesc cu cineva fără să trebuiască să ţip.

Georgia Warr

HEI ce mai faci?

Felipa Quintana

Totul e perfect, de ce întrebi

S-ar putea să fi spart un pahar de vin

Georgia Warr

pip.....

Felipa Quintana

Lasă-mă să mă bucur de viaţă

Georgia Warr

cum se face că bei la ora asta

Felipa Quintana

Pentru că sunt stăpână pe viaţa mea şi iubesc haosul

Glumesc, avem o petrecere cu pizza şi alcool pe palier

Btw cred că mi-am lăsat geaca la tine în cameră aseară?

Georgia Warr

oh, nu!!! ţi-o aduc când trec pe la tine, nu-ţi face griji

— Cui îi trimiţi mesaj? mi-a strigat Rooney în ureche.

— Lui Pip! i-am strigat la rândul meu.

— Ce zice?

I-am arătat mesajul de la Pip în care pomenea de paharul spart. Rooney a rânjit, apoi a început să râdă.

— Îmi place de ea! E aşa de haioasă!

Şi apoi s-a întors la dans.

Georgia Warr

oricum, ghici unde sunt

Felipa Quintana

Omg unde?

Georgia Warr

ÎNTR-UN CLUB

Felipa Quintana

GLUMEŞTI?

N-am crezut să apuc ziua asta

Prima ieşire în club a fetiţei!!!

Stai aşa, a fost ideea lui Rooney? E presiunea anturajului???

Georgia Warr

nu, am vrut să merg, haha!!

Felipa Quintana

Bine, păi ai grijă!!!!! Nu te droga!!!!! Păzeşte-te de bărbaţi puşi pe rele!!!!!!

Am rezistat eroic, plimbându-mă de colo-colo, până când Rooney a vrut să ia un pic de aer curat. Mă rog, în măsura în care puteai să respiri aer curat în zona de fumat din spatele clubului. Ne-am rezemat de zidul de cărămidă al

clădirii. M-a luat cu frig, dar Rooney părea să n-aibă nicio treabă.

— Deci? m-a întrebat. Care e verdictul tău oficial cu privire la ieşitul în club?

M-am strâmbat, fără să mă pot abţine.

Rooney şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă.

— Măcar eşti sinceră, mi-a zis. Multora nu le place, dar vin oricum.

— Probabil.

Am luat o gură din băutură.

— Am vrut doar să încerc. Am vrut să trăiesc experienţa de student. Ştii cum e.

A dat din cap.

— Cluburile ordinare sunt o componentă importantă a vieţii de student, da.

Nu mi-am dat seama dacă era sarcastică.

Mă cam îmbătasem, ca s-o spun pe-a dreaptă.

— Vreau doar... vreau să cunosc oameni şi... să fac chestii normale, am zis, dând pe gât ce mai aveam în pahar.

Nici măcar nu-mi plăcea cine ştie ce, dar toată lumea bea şi aş fi arătat aiurea dacă făceam notă discordantă, nu-i aşa?

— N-am antecedente prea fericite în privinţa asta.

— Nu?

— Nu. Am foarte puţini prieteni. Aşa a fost dintotdeauna.

Lui Rooney i-a pierit zâmbetul.

— Oh.

— Nici măcar n-am avut vreodată vreun iubit. Sau să mă fi sărutat cu cineva.

Cuvintele mi-au ţâşnit de pe buze înainte să le pot opri.

Imediat m-am crispat, ruşinată de ce spusesem. La naiba. Doar asta era chestia pe care n-ar fi trebuit s-o mai spun niciodată altcuiva. Era chestia din cauza căreia alţii făcuseră mişto de mine.

Rooney a ridicat din sprânceană.

— Hopa, pe bune?

Nu era o întrebare sarcastică. Era o reacţie sincer şocată. Nu ştiu de ce m-a mirat – reacţiile celorlalţi când jucaserăm „adevăr sau provocare” în seara banchetului probabil că exprimau sentimentul general. Dar chiar m-a agasat toată povestea în momentul ăla. Privirile aiurea. Oamenii care încep să mă vadă deodată ca pe un copil, ca pe o persoană imatură. Filmele în care protagoniştii se panicau din cauză că erau încă virgini la şaisprezece ani.

— Pe bune, i-am zis.

— Te deranjează chestia asta?

Am ridicat din umeri.

— Mda.

— Şi vrei să schimbi lucrurile? Acum că eşti la facultate?

— Ar fi ideal, da.

— OK. Bun.

S-a întors spre mine, sprijinindu-se cu un umăr de perete.

— Cred că te pot ajuta.

— O... K...

— Vreau să intri în club şi să găseşti o persoană care ţi se pare sexy. Sau câteva. Aşa avem mai multe şanse să funcţioneze figura.

Deja detestam profund ideea.

— Oh.

— Încearcă să afli cum îi cheamă sau măcar întipăreşte-ţi în minte cum arată. Iar apoi eu o să te ajut să te cuplezi cu ei.

Nu-mi plăcea aranjamentul ăsta. Nu-mi plăcea de nicio culoare. Simţeam că intru automat în Protocolul de Supravieţuire. Voiam s-o rup la fugă.

— Oh, am repetat.

— Ai încredere în mine, mi-a zis rânjind. Ştiu o mulţime de chestii despre relaţii.

Asta ce însemna?

— OK, am zis. Deci, aleg pur şi simplu, o persoană şi... tu ne faci lipeala?

— Da. Sună bine?

— ...Mda.

Dacă viaţa de student însemna să iei decizii proaste, măcar în privinţa asta o nimerisem.

Mă simţeam un pic ca David Attenborough.

Am dat roată prin club de una singură, lăsând-o pe Rooney la bar, concentrându-mă mai întâi asupra tipilor. Era plin de hanorace. Tricouri cu pete de transpiraţie. Mulţi dintre ei aveau aceeaşi freză – părul tuns scurt în lateral şi mai lung în creştet.

M-am tot uitat. De bună seamă aveam să găsesc pe cineva de care să-mi placă până la urmă. Clubul era arhiplin – trebuie că erau pe puţin două sute de oameni înghesuiţi doar în încăperea asta.

Şi totuşi n-am găsit pe nimeni.

Erau tipi care erau „atrăgători” la modul obiectiv, desigur, conform standardelor impuse de mass-media din zilele noastre. Erau tipi care în mod evident mergeau des la sală.

Erau tipi care aveau freze haioase sau simţul modei sau un zâmbet plăcut.

Dar nu eram atrasă de niciunul dintre ei.

Nu simţeam niciun fel de dorinţă.

Când am încercat să-mi imaginez cum ar fi să stau lângă ei, să-i sărut, să-i ating...

M-am strâmbat. Era dezgustător, dezgustător, absolut dezgustător.

M-am hotărât să încerc o nouă tactică şi să mă uit la fete de data asta. Fetele sunt toate drăguţe, drept să spun. Şi oferă mult mai multă varietate în materie de aspect.

Dar, la un nivel elementar, pur fizic, simţeam vreo atracţie?

Nu.

O mulţime de persoane se cuplaseră deja – se sărutau sub jocurile de lumini, înconjuraţi de cântecele de dragoste care se auzeau mai tare decât vocile din mintea noastră. Era un picuţ cam scârbos, dar toată experienţa avea o notă de pericol care făcea totul mai frumos. Să te săruţi cu un necunoscut pe care nu aveai să-l mai vezi niciodată, să te săruţi cu cineva pe care nici nu ştiai cum îl cheamă, doar ca să simţi un strop de exaltare în momentul ăla. Doar ca să simţi căldura pielii cuiva pe a ta. Doar ca să te simţi cu totul viu, pentru un răstimp.

Doamne! Mi-am dorit să pot face asta.

Dar ideea de a încerca să mă cuplez cu oricare dintre persoanele de faţă – indiferent de gen – mă cam descumpănea, sincer. Mi se părea că stau ca pe ace. Poate chiar tremuram un pic. Aveam o senzaţie stranie, de groază cumplită, în stomac şi parcă mi s-a declanşat o sirenă în creier. Aveam senzaţia că mi s-au activat anticorpii şi luptă împotriva unei infecţii.

Ce-aveam să-i spun lui Rooney?

Dintre sute de studenţi, n-am găsit pe nimeni care să mi se pară sexy. Îmi pare rău.

Eventual poate alegea ea pe cineva pentru mine. Doamne, ar fi fost mult mai uşor aşa!

Am lăsat-o baltă cu căutarea. În seara asta aveam să rămân nesărutată. Neîndrăgostită. Şi era bine şi-aşa. Nu? Bine şi-aşa.

Nu ştiam dacă mi-o dorisem sau nu. Sincer, s-ar putea să fi fost un pic din ambele. Exact cum se întâmplase cu Tommy.

Deopotrivă mi-o doream şi n-o doream.

Abia după o oră am ochit-o din nou pe Rooney prin toată învolburarea de oameni. Era în mijlocul ringului de dans, se săruta cu un tip înalt, care purta blugi strâmţi, tăiaţi.

El îi înconjurase mijlocul cu braţele. Rooney îi pusese o mână pe obraz.

Scena era o întruchipare a pasiunii. O poveste de dragoste ca în filme. Dorinţă pură.

Cum?

Cum putea cineva să ajungă în acel punct în răstimp de o oră?

Cum putea ea să facă doar într-o oră ceea ce eu nu fusesem în stare să-mi impun să fac de-a lungul întregii adolescenţe?

O uram. Îmi doream să fiu în locul ei. Mă uram.

Şi apoi m-au copleşit toate, dintr-odată. Muzica bubuia aşa de tare, că parcă mi se înceţoşa privirea. Mi-am făcut loc cu coatele prin mulţime ca să ajung într-un capăt al încăperii, doar pentru a mă trezi lipită de peretele acoperit de un strat de condens. Am căutat disperată uşa din priviri, apoi mi-am croit drum într-acolo, cu chiu, cu vai, şi am ieşit la aer, simţind răcoarea serii de octombrie.

Am tras aer în piept.

N-aveam de gând să plâng.

Trei dintre studenţii de anul III de la John’s stăteau de vorbă în zona de fumat, rezemaţi de perete, şi printre ei l-am observat, spre surprinderea mea, pe Sunil.

Era părintele meu de colegiu – ştiam că m-ar ajuta. Puteam să-l rog să mă conducă la cămin. Dar, când am dat să mă apropii, m-am simţit prost. Eram o ratată. Mă purtam ca un copil. Sunil s-a întors, m-a privit curios şi m-am rugat în sinea mea să mă întrebe dacă vreau să mă

întorc la cămin şi dacă vreau să mă conducă. Dar el n-a zis nimic. Aşa c-am plecat pur şi simplu.

După câteva ore în clubul gălăgios, tăcerea care domnea pe strada principală parcă reverbera în jur. De-abia dacă mai ţineam minte drumul spre cămin – fusesem aşa de stresată la venire că nu mă uitasem pe unde o luasem, dar, din fericire, m-am trezit că intru pe aleea pietruită şi urc dealul, trecând de castel, apoi de catedrală, şi apoi am dat cu ochii de treptele Colegiului St. John.

— E ceva aiurea cu tine.

Am scuturat din cap, încercând să-mi scot gândul din minte. Nu era un gând bun. Nu era nimic aiurea cu mine. Asta eram, atâta tot. „Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la nimic din toată povestea.”

Aş fi putut să-i trimit un mesaj lui Pip şi – ce-aş fi putut să-i spun, de fapt? Că nu le aveam deloc cu mersul în club? Că aş fi putut să încerc să sărut pe cineva, dar că mă hotărâsem să n-o fac? Că o dădeam în bară la greu cu noul început? Jalnic. Nici măcar n-aveam ce să-i spun.

Aş fi putut să stau de vorbă cu Jason despre asta, dar probabil că el mi-ar fi spus doar că mă prostesc. Pentru că aşa şi era. Ştiam că toată treaba era ridicolă.

Aşa c-am mers înainte, cu capul în pământ. Nici măcar nu ştiam ce nu funcţionează. Totul. Eu. Nu ştiam. Cum de restul lumii putea să funcţioneze, iar eu, nu? Cum de toţi

ceilalţi puteau să-şi trăiască viaţa ca la carte, dar la mine părea să existe un fel de eroare de programare?

M-am gândit la toate persoanele pe care le întâlnisem în ultimele câteva zile. Sute de persoane de vârsta mea, de toate genurile, cu înfăţişări şi personalităţi diverse.

Nu-mi venea în minte nici măcar o persoană de care să fiu atrasă.

Am deschis uşa căminului aşa de tare, încât paznicul din oficiu mi-a aruncat o privire severă. O fi crezut că sunt vreo boboacă pilită. Doamne, cât mi-aş fi dorit să fie aşa! M-am uitat la rochia mea, cea pe care o ochise mama în River Island, exclamând:

— Oh, nu-i aşa că-i perfectă?

Iar eu încuviinţasem şi mi-o cumpărase, ca să arăt drăguţ şi să mă simt bine în Săptămâna Bobocilor. Am simţit lacrimi în ochi. Doamne, nu încă, te rog, nu încă!

Camera mea era pustie – evident. Rooney mişuna pe afară, trăindu-şi viaţa şi adunând experienţe. Am înşfăcat trusa de toaletă şi pijamaua, m-am dus glonţ la baie, am intrat la duş şi am plâns pe săturate.

Standarde înalte

— Deci ai standarde foarte înalte, a conchis Rooney a doua zi în timp ce eu mâncam un bagel în pat, iar ea se machia la oglindă.

Am fi putut discuta despre asta în ajun, dar eu adormisem în timp ce citeam un fanfic AU cu Steve/Bucky,[7] plasat în epoca Regenţei, doar ca să mă trezesc câteva ore mai târziu şi să descopăr că Rooney se întorsese şi dormea neîntoarsă, fără să se fi demachiat, după ce-şi aruncase cizmele în mijlocul covorului vernil.

— E... adevărat, am confirmat.

Chiar aveam standarde înalte. Nu eram sigură care erau standardele mele, mai exact, dar erau fără îndoială foarte înalte.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus, aparent impasibilă. Mai avem o grămadă de şanse să-ţi găsim pe cineva. N-o să fie aşa de greu.

— Nu?

— Nu.

A deschis gura în timp ce-şi dădea cu rimel.

— O mulţime de oameni încearcă să se cupleze cu cineva săptămâna asta. Ai aşa multe ocazii să întâlneşti alte persoane. N-o să ne ia aşa de mult să găsim pe cineva care să-ţi placă.

— OK.

[7] Steve Rogers (Captain America)/Bucky Barnes, una dintre cele mai populare perechi din universul Marvel. (N.t.)

— O să vezi.

— OK.

— Ce profil te atrage? m-a întrebat Rooney la prânz.

Prânzul la colegiu era fix ca prânzul la şcoală – mâncare de cantină şi stat pe banchete, la mese –, dar de zece ori mai nasol din cauză că mai era şi presiunea de a socializa cu nişte persoane pe care nu le cunoşteam prea bine. Oricât de enervantă mi s-ar fi părut uşurinţa cu care se adaptase Rooney vieţii de student, mă bucuram foarte tare, de fapt, s-o am alături în astfel de situaţii.

Din fericire, însă, asta era prima masă la care ne înfiinţaserăm eu şi Rooney fără să dăm cu ochii de niciun cunoscut de-al ei, aşa că am putut să ne aşezăm undeva doar noi.

— Profil? am întrebat şi m-am dus imediat cu gândul la categoriile de Pokémoni, apoi m-am întrebat dacă era o întrebare legată de mâncare şi m-am uitat la pastele din farfurie.

— Profilul de tip, m-a lămurit Rooney, cu gura plină.

— Oh.

Am ridicat din umeri şi am străpuns o macaroană cu furculiţa.

— Nu prea ştiu.

— Haide. Trebuie să ai o idee, cât de cât. Adică, de ce fel de tipi te trezeşti atrasă?

De niciunul, ar fi trebuit să răspund, probabil. Nu-mi place niciodată de nimeni.

— N-am un profil anume, i-am răspuns până la urmă.

— Tipi înalţi? Genul tocilar? Atletic? Muzicieni? Cu tatuaje? Cu părul lung? Băieţii care arată ca nişte piraţi?

— Nu ştiu.

— Hm.

Rooney a mestecat tacticos, studiindu-mă.

— Fete, atunci?

— Poftim?

— Preferi fetele?

— Ăă...

Am clipit mărunt.

— Păi... nu cred. Nu chiar.

— Hm.

— Ce e?

— Doar mi se pare interesant.

— Ce anume?

Rooney a înghiţit în sec, rânjind.

— Felul tău de-a fi, presupun.

Eram cam optzeci la sută sigură că folosea „interesant” cu sensul de „ciudat”, dar mă rog, asta e.

— Mi-a venit o idee, mi-a spus Rooney pe un ton foarte grav în seara aceea.

Aş fi luat-o în serios dacă n-ar fi fost îmbrăcată într-o costumaţie de ou prăjit sexy, în aşteptarea balului mascat din clubul de la St. John. Costumul consta dintr-un body în formă de ou prăjit, dar combinat cu ciorapi trei sferturi şi pantofi cu ditamai tocurile. Eram sincer impresionată – era un mod ieşit din comun de a spune „Vreau să arăt bine, dar şi să-ţi dau de înţeles că am simţul umorului”.

Eu n-aveam de gând să merg la bal. Îi spusesem lui Rooney că simt nevoia să petrec o seară singură, în care să mă uit la About Time, care avea să fie urmat imediat de La La Land, şi, spre surprinderea mea, zisese că i se pare corect.

— O idee? am întrebat-o din pat. Cu privire la...?

Rooney s-a apropiat şi s-a trântit lângă mine. M-am tras mai încolo ca să nu mă strivească efectiv cu body-ul în formă de ou prăjit.

— La problema ta sentimentală.

— Nu mă deranjează prea tare, de fapt, am zis, ceea ce era în mod evident o minciună.

Mă deranja la culme şi întruna, dar, după eşecul din ajun, mai curând m-aş fi dat bătută decât să mă supun din nou unui asemenea chin.

Rooney mi-a arătat ecranul telefonului.

— Ai încercat vreo aplicaţie de dating?

M-am uitat la telefon. Nu mai întâlnisem pe cineva de vârsta noastră care să folosească genul ăsta de aplicaţii. Am şovăit.

— Oamenii de vârsta noastră folosesc aplicaţii de dating?

— Eu folosesc Tinder de când am împlinit 18 ani.

Măcar de Tinder auzisem.

— Nu prea cred că Tinder-ul mi se potriveşte.

— Dar cum poţi să ştii până nu încerci?

— Nu cred că trebuie să încerc orice ca să-mi dau seama că n-o să-mi placă.

Rooney a oftat.

— Uite, cum spui tu. E doar o idee, dar Tinder e o metodă foarte bună de a vedea ce tipi sunt de fapt, gen, prin zonă. Nu trebuie să stai de vorbă cu ei, dar te-ar putea ajuta măcar să-ţi faci o idee ce fel de tip te-ar interesa.

A deschis Tinderul pe telefon şi mi-a arătat imediat poza primului tip care i-a apărut.

— Kieran, 21 de ani, student.

M-am uitat la Kieran. Aducea un pic a şobolan deşirat. Ceea ce, mă rog, prinde la unele persoane.

— Nu cred că e genul meu de chestie, am zis.

Rooney s-a dat de-a dura din pat oftând, cât pe-aci să-mi răstoarne paharul de apă de pe noptieră.

— E doar o idee. Fă-o dacă te plictiseşti în seara asta.

S-a îndreptat spre patul ei şi şi-a luat geanta.

— Dacă glisezi spre stânga înseamnă „nu”, spre dreapta înseamnă „da”.

— Nu cred c-o să...

— E doar o idee! Nu trebuie să, gen, să te îndrăgosteşti de ei, vezi doar dacă descoperi pe cineva despre care nu te-ar deranja să afli mai multe.

Şi cu asta dusă a fost.

Mă uitam cam de-o jumătate de oră la About Time când am pus mâna pe telefon şi am descărcat aplicaţia Tinder.

Categoric n-aveam de gând să vorbesc cu nimeni. Eram doar curioasă. Voiam doar să ştiu dacă o să mi se întâmple vreodată să mă uit la un tip şi să-mi spun „Dap, e sexy”.

Aşa că mi-am făcut profil pe Tinder. Mi-am ales cinci dintre selfie-urile cele mai reuşite de pe Instagram şi am mai stat o jumătate de oră să mă gândesc ce să scriu la secţiunea „Despre mine”, până am optat pentru textul „Expertă în comedii siropoase”.

Primul tip care mi-a apărut a fost „Myles, 20 de ani, student”. Avea părul şaten şi un rânjet libidinos. Într-o poză juca biliard. Transmitea ceva nasol şi am glisat spre stânga.

Al doilea a fost „Adrian, 19 ani, student”. În prezentarea lui scria că este un tip dependent de adrenalină care îşi caută „zâna visurilor lui”, ceea ce m-a făcut să glisez instantaneu spre stânga.

Am procedat la fel cu încă patru indivizi, apoi mi-am dat seama că nici măcar nu mă uitam bine la ei – doar le citeam descrierile şi evaluam în ce măsură ne-am înţelege. Nu asta era ideea. Trebuia să găsesc pe cineva de care să fiu atrasă fizic.

Aşa că după aceea am încercat să mă concentrez pe aspectul lor. Pe chip, pe ochi, pe gură, pe păr, pe stilul lor. Astea erau chestiile care ar fi trebuit să-mi placă. Ce îmi plăcea? Care erau standardele mele? Care erau preferinţele mele?

După vreo zece minute în care am făcut chestia asta, am dat de un tip care arăta a model masculin, aşa că nu m-a

mirat să văd „Jack, 18 ani, model” când m-am uitat la informaţiile generale. Avea un maxilar perfect conturat şi un chip simetric. Poza principală de profil era clar dintr-o reclamă pe care o făcuse pentru o revistă.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi fost să ies în oraş cu Jack, 18 ani, model. Să-l sărut. Să fac sex cu el.

La modul că, dacă era să aleg pe cineva, luându-mă strict după aspect, de bună seamă ar fi fost Jack, 18 ani, model, cu geaca lui mişto de blugi şi gropiţele din obraji.

Închipuie-ţi cum ar fi să săruţi acel chip.

Închipuie-ţi-l aplecându-se spre tine.

Închipuie-ţi că aproape vă atingeţi.

Degetul meu a rămas suspendat o clipă deasupra ecranului. Cât încercam să ignor senzaţia de greaţă din stomac pe care mi-o trezeau imaginile pe care mi le închipuiam.

Apoi am glisat spre stânga.

Georgia Warr

salutare, ou prăjit, am veşti

am glisat spre stânga la toţi lol

Rooney Bach

Haha cum adică la toţi?

Georgia Warr

doar la cei la care m-am uitat

Rooney Bach

Şi câţi au fost?

Georgia Warr

nush... vreo patruzeci?

tinder nu mi se potriveşte, cred, lol

scuze că te dezamăgesc

Rooney Bach

Nu sunt dezamăgită haha, doar speram c-o să te ajute

PATRUZECI

Oau!!

Bine!

Georgia Warr

deci e un număr mare la care să zici „nu”??

Rooney Bach

Chiar ai standarde înalte

Nu-i neapărat ceva rău, dar măcar ne-am lămurit

Georgia Warr

deci ce mă fac acum

Rooney Bach

S-ar putea să trebuiască să revii la metoda tradiţională – „să faci cunoştinţă în persoană”

Georgia Warr

câh

nu-mi place ce mă aşteaptă

Am şters Tinderul de pe telefon, apoi am dat din nou drumul la film, întrebându-mă de ce, de fiecare dată când mă imaginam în orice fel de situaţie romantică sau sexuală, îmi venea să vomit şi/sau s-o rup la fugă, în timp ce poveştile de dragoste din filme îmi păreau unicul ţel în viaţă.

Pride

Rooney avea dreptate într-o privinţă: să cunosc oameni în persoană era, probabil, singura metodă care avea să funcţioneze în cazul meu. Din fericire, era Săptămâna Bobocilor şi încă mai aveam o mulţime de ocazii să cunosc alte persoane, inclusiv vineri, când eu şi Rooney am mers la Târgul Bobocilor.

— O să mă înscriu în aşa multe cluburi, a declarat Rooney şi n-am luat-o prea în serios, dar, în timp ce am dat un tur pe la standurile din clădirea Ligii Studenţilor, a adunat atâtea pliante că m-am trezit că mă roagă să-i duc şi eu o parte.

Stabilisem să mă întâlnesc şi cu Pip şi Jason acolo, dar nu eram sigură unde să dau de ei deoarece clădirea Ligii Studenţilor era imensă. Trebuiau să aştepte. Cea mai importantă misiune în momentul de faţă era înscrierea în cluburi studenţeşti. Pe lângă ieşitul în club, la care eşuasem lamentabil, cluburile studenţeşti erau o

componentă de bază a vieţii din campus şi, teoretic, una dintre cele mai uşoare metode de a te împrieteni cu persoane care-ţi împărtăşeau pasiunile.

Dar, pe măsură ce dădeam roată standurilor, am început să am emoţii. Poate chiar eram un pic copleşită. M-am înscris timid în Clubul de Engleză, împreună cu Rooney, dar în afară de asta, abia dacă-mi mai aminteam ce mă pasionează. Clubul de Scriere Creativă? Nu-mi plăcea să scriu aşa de mult, de fapt – în puţinele rânduri când încercasem să scriu la rândul meu fanfic, rezultatul fusese dezastruos. Clubul de Film? Puteam să mă uit pur şi simplu la filme din patul meu. Existau chiar şi chestii foarte de nişă, cum ar fi Clubul de Anime, Clubul de Quidditch şi Clubul de Snowboarding, dar toate păreau să se adreseze unui grup specific de prieteni care căutau doar un pretext să se reunească şi să se dedice împreună hobbyului lor preferat. Eu nu mai ştiam care erau hobbyurile mele, în afară de a tânji după o poveste de dragoste şi a citi fanfic-uri.

De fapt, singurul club în care mai voiam să mă înscriu era Teatrul Studenţesc din Durham. Îi vedeam standul imens în capătul sălii.

Aveam să cunosc cu siguranţă alte persoane dacă urma să joc într-o piesă anul ăsta.

Rooney mi-a luat-o înainte, entuziasmată să intre în vorbă cu toate persoanele de la standuri. Eu m-am ţinut mai agale după ea, având senzaţia din ce în ce mai acută că nu-mi găseam locul nicăieri, până când mi-am dat seama că ajunsesem la standul Clubului Pride din Durham.

Îţi sărea în ochi, cu un steag imens în culorile curcubeului în spate, iar un grup măricel de boboci se adunaseră în jurul lui, stând de vorbă entuziasmaţi cu studenţii mai mari de la masă.

Am luat un pliant să-mi arunc un ochi. Câteva dintre identităţile pe care le includeau erau reprezentate cu litere fistichii, acoperind bună parte din prima pagină. Cele pe care le ştiam bine erau în capul listei – lesbiană, gay, bisexual, transsexual – şi apoi, spre surprinderea mea, treceau la unele de care auzisem doar de pe net, de fapt – pansexual, asexual, aromantic, non-binar. Şi altele. Nici măcar nu ştiam ce înseamnă unele dintre ele.

— Copilă de colegiu? – când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de Sunil Jha, părintele meu de colegiu.

Pe puloverul lui de lână erau prinse din nou toate insignele şi-mi zâmbea prietenos. Era categoric cea mai de treabă persoană pe care o cunoscusem la Durham până acum, fără s-o pun la socoteală pe Rooney. Oare mi-ar fi putut deveni prieten? Oare părinţii de colegiu puteau fi consideraţi prieteni?

— Eşti interesată să te înscrii? m-a întrebat.

— Ăă...

Sinceră să fiu, nu voiam neapărat să mă înscriu. Ce drept aveam să mă înscriu într-un astfel de club? Adică, sincer, nu ştiam ce eram de fapt. Şi da, sigur, cântărisem opţiunea că poate nu mă atrag băieţii. O cântărisem serios. Pe de altă parte, nu prea păreau să-mi placă nici fetele. Nu părea să-mi placă de nimeni. Încă nu întâlnisem

pe nimeni de care să-mi placă, nu simţisem freamătul ăla de fluturi în stomac, care să mă facă să declar cu mândrie: „Aha! Desigur! Ăsta e genul care mă atrage!”

Nu aveam o preferinţă clară în materie de gen nici măcar când venea vorba de fanfic deocheat.

Sunil mi-a întins un clipboard şi un pix.

— Notează-ţi e-mailul! Aşa doar te înscrii pe lista de abonaţi.

Chiar n-aveam cum să mă sustrag, aşa c-am mormăit „bine” şi mi-am notat adresa de e-mail. Imediat am avut senzaţia că eram o impostoare.

— Georgia, nu-i aşa? m-a întrebat Sunil în timp ce scriam.

— D-da, m-am bâlbâit, sincer şocată că ţinuse minte cum mă cheamă.

Sunil a încuviinţat.

— Drăguţ. Eu sunt reprezentantul organizaţiei LGBTQ+ de la John’s.

O fată de la stand s-a aplecat spre noi şi a adăugat:

— Şi e totodată preşedintele Clubului Pride. Mereu uită să pomenească de chestia asta, din modestie sau aşa ceva.

Sunil a râs blajin. Categoric îţi dădea impresia de modestie, dar şi de siguranţă de sine. Ca şi cum ştia că era foarte bun ce la făcea, dar nu voia să se laude.

— Ţi-o prezint pe Jess, unul dintre vicepreşedinţi. Jess, ea e Georgia, unul dintre copiii mei de colegiu.

M-am uitat la fata de anul III. Avea cozi împletite care-i veneau până la şold, un zâmbet larg şi purta o rochie viu colorată cu un imprimeu cu acadele. La piept avea o insignă micuţă pe care scria „ea/a ei”.

— Vai! s-a entuziasmat ea. E unul dintre copiii tăi?

Sunil a încuviinţat.

— Aşa este.

Jess a bătut din palme.

— Şi te înscrii în Clubul Pride. Cum se leagă lucrurile.

M-am silit să zâmbesc.

— Oricum, a intervenit Sunil, dând din cap spre ea cu o expresie afectuoasă, noi le stăm la dispoziţie bobocilor care vor să se implice în chestii legate de comunitatea LGBTQ+ la Durham, practic. Ieşiri în club, reuniuni, baluri, seri de film. Chestii de-astea.

— Super! am zis, încercând să par entuziasmată.

Poate c-ar fi trebuit să mă implic. Poate c-ar fi trebuit să merg la o întâlnire a Clubului Pride, să văd o fată, să am o revelaţie majoră că sunt lesbiană, de fapt, şi să am în sfârşit sentimente romantice la adresa unei alte persoane. Eram sigură că citisem la un moment dat un fanfic în care se întâmpla fix asta.

I-am înapoiat clipboard-ul.

— O să avem întâlnirea de bun-venit peste câteva săptămâni, mi-a zis Sunil zâmbind. Poate te vedem acolo?

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă un pic stânjenită, ca şi cum aş fi fost dată de gol, ceea ce era o prostie, pentru că nu era nimic interesant de dezvăluit la mine, de fapt, şi ştiam deja că n-aveam de gând să merg la niciunul dintre evenimentele Clubului Pride al lui Sunil.

Ieşirea din zona de confort

Ultimul nostru popas la Târgul Bobocilor a fost Teatrul Studenţesc din Durham, care avea cel mai mare stand din întreaga clădire, iar exact în faţa lui stăteau proţăpiţi Pip şi Jason.

Rooney dăduse deja năvală spre stand, care era decorat cu o cortină mare, roşie, şi măşti ale comediei şi tragediei din hârtie creponată. TSD-ul părea să fie un fel de organizaţie atotcuprinzătoare care susţinea şi finanţa o mulţime de cluburi mai mici de teatru – Clubul de Teatru Muzical, Clubul de Operă, Clubul de Teatru pentru Boboci, Clubul Studenţesc de Comedie şi multe altele.

Chiar şi de la depărtare, studenţii aflaţi la stand păreau gălăgioşi şi siguri pe ei – n-avea nimic din energia liniştitoare de la standul Clubului Pride. Dar treaba asta nu mi-a tăiat elanul. Teatrul era ceva familiar. Făcea parte din

viaţa mea de mai bine de şapte ani şi, în ciuda tracului, nu voiam să renunţ la pasiunea asta.

Pe deasupra, Pip şi Jason aveau să-mi fie alături. Aşa că aveam să mă descurc.

— Pip? Jason?

S-au întors spre mine şi am dat cu ochii de o Pip Quintana cu un aer confuz, care ţinea un pliant în mână şi îşi tot împingea ochelarii cu ramă de baga pe nas, şi un Jason Farley-Shaw clar mahmur, cu cearcăne, şi care părea că încearcă să se cuibărească în geaca stil ursuleţ.

— GEORGIA! a zbierat Pip, dând fuga spre mine şi strângându-mă în braţe.

Am îmbrăţişat-o la rândul meu. Zâmbea larg. Nu se schimbase aproape nimic – era tot Pip, cu părul negru zburlit în toate direcţiile, înotând într-un hanorac prea mare. Dar, desigur, eram abia de cinci zile la Durham. Deja aveam senzaţia că trecuse o viaţă întreagă. Că eram alt om.

— Hei, m-a salutat Jason.

Părea răguşit.

— Eşti bine? l-am întrebat.

A scos un mormăit şi şi-a strâns mai bine geaca în jurul lui.

— Sunt mahmur. Şi nu dădeam de tine. Verifică-ţi telefonul.

Am aruncat un ochi la ecran. Erau mai multe mesaje necitite în chat-ul de grup în care mă întrebau pe unde sunt.

Pip şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a studiat atent.

— Presupun că nu ţi-ai verificat mesajele pentru c-ai fost prea ocupată cu ieşitul din zona de confort şi cu înscrierea într-o puzderie de cluburi?

— Ăă...

Am încercat să nu-mi trădez sentimentul de vinovăţie.

— M-am înscris în Clubul de Engleză.

Nu i-am mărturisit lui Pip că mă abonasem la lista de corespondenţă a Clubului Pride. Probabil pentru că aveam sentimentul că locul meu nu era acolo, de fapt.

Pip s-a strâmbat.

— Georgia. E doar un club.

Am dat din umeri.

— Aş putea să mă înscriu şi în altele mai încolo.

— Georgia!

— Tu în ce cluburi te-ai înscris?

Mi le-a enumerat pe degete.

— M-am înscris în Teatrul Studenţesc din Durham, evident, şi de asemenea în Clubul de Ştiinţe, Clubul Latino-

American, Clubul Pride, cel de şah, Frisbee Extrem şi cred că m-am înscris şi în Clubul de Quidditch.

Desigur că Pip se înscrisese şi în Clubul Pride. M-am întrebat ce-ar fi zis dacă apăream din senin la vreun eveniment al clubului.

— În cel de quidditch?

— Mda, şi dacă măturile alea nu zboară pe bune, o să fim foarte dezamăgiţi, la naiba.

— O să fiţi?

M-am uitat la Jason.

— Te-ai înscris şi tu în Clubul de Quidditch? Nici măcar nu-ţi place Harry Potter.

Jason a încuviinţat.

— Preşedintele clubului a fost extrem de convingător.

— În ce cluburi te-ai mai înscris?

— În TSD, Clubul de Istorie, Clubul de Film şi cel de canotaj.

M-am încruntat, intrigată.

— Canotaj?

Jason a ridicat din umeri.

— O grămadă de oameni fac chestia asta, aşa că... M-am gândit să încerc...

S-a oprit brusc, uitându-se peste umărul meu.

— Ce face Rooney?

M-am întors să mă uit. Rooney părea să aibă o discuţie aprinsă cu fata de la stand.

— Nu înţeleg, tocmai spunea Rooney. Cum adică s-a desfiinţat?

Fata de la stand avea un aer uşor disperat.

— Cred... cred că n-au avut niciun membru din rândul studenţilor de anul II sau I, aşa că, atunci când au plecat cei de anul III, pur şi simplu... pur şi simplu a dispărut.

— Şi nu-şi poate relua activitatea?

— Ăă... Nu ştiu... Nu ştiu cum funcţionează, de fapt...

— Tu eşti preşedinta clubului? Pot să stau de vorbă cu preşedintele?

— Ăă, nu, nu e aici acum...

— Oh, nu contează, o rezolv eu altădată.

Rooney a venit val-vârtej spre noi, cu ochii aruncând scântei. Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Îţi vine să crezi? a început ea. Clubul Shakespeare a... mama mă-sii de treabă... a dispărut pur şi simplu? Gen, era singurul club în care chiar voiam să mă înscriu şi acum a...

S-a oprit, dându-şi seama că Pip şi Jason erau lângă mine şi o priveau cu un aer absolut fascinat.

— Oh, bună!

— Salutare, i-a zis Pip.

— Bună, i-a spus Jason.

— Ce mai face Roderick? a întrebat-o Pip.

Lui Rooney i-a apărut un zâmbet în colţul gurii.

— Îmi place că primul tău gând a fost să mă întrebi de planta din ghiveci mai curând decât să întrebi ce mai fac eu.

— Mă preocupă sănătatea plantelor, i-a întors-o Pip.

Am observat imediat tonul mai distant. Nici urmă din aerul fâstâcit cu care începuse să se bâlbâie în preajma lui Rooney când eram în camera de cămin. Nu se mai îmbujorase şi nu mai încerca să-şi aranjeze părul.

După scena la care asistase în bucătărie, Pip era în defensivă.

M-a întristat. Dar asta făcea Pip când îi plăcea de cineva care nu-i împărtăşea sentimentele: îşi înăbuşea afecţiunea doar prin puterea voinţei.

Era o formă de protecţie.

— Ai de gând să mă raportezi la serviciul de asistenţă socială pentru plante? a întrebat-o Rooney, zâmbindu-i ştrengăreşte.

Părea să savureze la culme faptul că găsise pe cineva cu care să se tachineze, ca şi cum era un răgaz bine-venit în care nu mai trebuia să pară mereu voioasă şi politicoasă.

Pip şi-a lăsat capul într-o parte.

— Poate că lucrez la asistenţa socială pentru plante şi sunt sub acoperire.

— Nu e o acoperire foarte convingătoare. Pari exact genul de persoană care are cel puţin şase cactuşi pe bibliotecă.

Asta a părut să fie picătura care a umplut paharul pentru Pip, pentru că s-a zburlit la ea.

— N-am decât trei, de fapt, şi forma corectă e „cactee...”

— Ăă...

Le-a întrerupt Jason, care, dacă n-ar fi avut deja o durere de cap, s-ar fi ales categoric cu una acum:

— Deci, aveţi de gând să vă înscrieţi în TSD sau...?

— Da, am răspuns imediat, măcar spre a pune capăt duelului verbal bizar de agresiv care se declanşase între Pip şi Rooney.

— Nici măcar nu ştiu ce rost mai are, a zis Rooney, cu un oftat teatral. Clubul Shakespeare nici măcar nu mai există. Cică ar fi rămas fără membri sau aşa ceva.

— Nu poţi să te înscrii pur şi simplu în alt club? a întrebat-o Pip, dar Rooney s-a holbat la ea de parcă i-ar fi sugerat o chestie absolut aberantă.

Jason nici măcar nu se obosise să mai ia parte la conversaţie şi se îndreptase spre lista de corespondenţă a TSD-ului. M-am luat după el, iar el mi-a întins pixul.

— Nu mi-am imaginat c-o să vrei să te înscrii în TSD, a comentat, după ce-ai dat atâta la boboci când puneam în scenă Mizerabilii.

— Îmi place şi acum la nebunie teatrul. Şi trebuie să mă înscriu şi în altceva, nu doar în Clubul de Engleză.

— Dar ai putea să alegi ceva care să nu te facă să dai la boboci.

— Prefer să dau la boboci înconjurată de prieteni decât să mă înscriu de una singură într-un club şi să mă simt tristă.

Jason a făcut o pauză, apoi a zis:

— Cred că replica asta a sunat mai profund în mintea ta decât a sunat pe viu.

Mi-am scris adresa şi am lăsat pixul din mână, uitându-mă la Jason. Părea sincer îngrijorat în privinţa mea.

— Vreau să fac treaba asta, am zis. Vreau... chiar vreau să încerc să... ştii tu. Să cunosc şi alţi oameni şi... să mă bucur cum se cuvine de viaţa de student.

Jason a şovăit din nou. Apoi a încuviinţat, cu o expresie plină de înţelegere.

— Mda. Are noimă ce zici.

Ne-am tras la o parte ca să le lăsăm pe Pip şi Rooney să se treacă pe listă, în timp ce aveau un soi de ceartă absurdă despre clubul din cadrul TSD-ului la care să se înscrie, iar fiecare dintre ele părea hotărâtă să demonstreze că opţiunea ei era cea corectă, iar opţiunea celeilalte era complet greşită. După ce-au ţinut-o aşa câteva minute bune, Jason s-a hotărât într-un final să pună capăt discuţiei, propunând să mergem cu toţii la standul Domino, unde se împărţeau gratuit felii de pizza.

— Eu o să mă mai uit un pic pe-aici, a zis Rooney.

Şi-a întors privirea dinspre Pip spre mine.

— Ne vedem la intrare în vreo douăzeci de minute?

Am încuviinţat.

— Super.

Rooney s-a uitat din nou la Pip şi a zis, ca şi cum Jason nici măcar n-ar fi existat:

— Ce-ar fi să ne vedem ca fetele la barul de la John’s pe seară? Te distrezi pe cinste acolo, e un bar minuscul aflat la subsol...

Majoritatea oamenilor nu şi-ar fi dat seama care era treaba cu Pip, dar eu o cunoşteam de şapte ani şi avea o expresie anume. O privire uşor circumspectă. Capul între umeri.

Treaba era în felul următor: Pip decisese c-o detestă pe Rooney.

— Mda, ne vedem acolo, i-a răspuns Pip, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ura! a exclamat Rooney, zâmbind larg. De-abia aştept.

Şi a pornit-o din nou printre standuri. Pip, Jason şi cu mine ne-am îndreptat spre standul Domino, Pip continuând s-o urmărească din priviri pe Rooney, în timp ce Jason o întreba:

— Ce mama naibii a fost faza asta?

Shakespeare şi plantele de apartament

Un prilej pentru ca singurii mei trei prieteni să se cunoască mai bine era categoric o idee bună, dar chestia asta era contracarată de faptul că lui Rooney părea să-i placă nespus s-o enerveze pe Pip, în timp ce Pip părea exasperată până şi de existenţa ei în vieţile noastre, iar eu descoperisem deja că nu sunt fană a cluburilor şi barurilor.

Felipa Quintana

ENERGIA, GEORGIA, ENERGIA

Georgia Warr

ce-i cu ea?

Felipa Quintana

ARE O ENERGIE NASOALĂ

Ar fi trebuit să mă prind de când am cunoscut-o

Dă pe-afară de energie nasoală

Georgia Warr

rooney e foarte de treabă de fapt

spui chestia asta doar pentru c-ai văzut-o cuplându-se cu cineva?? în chat-ul nostru de grup nu e permisă ponegrirea fetelor care fac sex

Felipa Quintana

EVIDENT CĂ NU. Poate să facă sex cu cine vrea oricât de des vrea, n-am nicio problemă cu persoanele cărora le place sexul pasager

Doar că-mi transmite o energie nasoală

A făcut mişto de cacteele mele

Jason Farley-Shaw

În altă ordine de idei

Unde ne întâlnim şi la ce oră??

Nu ştiu unde e barul John’s!!

Georgia Warr

trec eu să vă iau pe amândoi din camera lui pip

îmi fac griji că dacă vine de una singură pip o să provoace o scenă de cum o vede pe rooney

Jason Farley-Shaw

Oh, te-ai gândit bine. O idee inspirată.

Felipa Quintana

Mai duceţi-vă NAIBII amândoi

— Sunt în stare să merg într-un bar fără să provoc o scenă doar pentru că nu-mi place de cineva, mi-a spus Pip când mi-a deschis uşa în seara aia.

Mi se dăduseră indicaţii precise, dar tot a trebuit s-o sun până la urmă ca să mă ghideze prin viu grai pe culoarele întortocheate din Castel. Şi, ca şi cum n-aş fi avut parte de suficient haos pentru o seară de vineri, dormitorul lui Pip era categoric printre favoritele la titlul „cel mai dezordonat dormitor din Durham”. Erau mai multe haine pe jos decât păreau să fie în şifonierul ei deschis, pe birou se vedeau teancuri de hârtii şi cărţi de ştiinţă care păreau incredibil de plicticoase, iar aşternuturile erau înghesuite într-un colţ, la câţiva paşi de pat.

— Sigur că da, i-am spus, mângâind-o pe creştet.

— Nu mă lua de sus, Georgia Warr. Mi-ai adus geaca de blugi?

— Geaca de blugi?

Mi-am tras o palmă peste frunte. Vedeam exact unde rămăsese geaca lui Pip în camera mea – pe spătarul scaunului de la birou.

— Oh, nu, scuze, am uitat complet.

— Nu-ţi face griji, mi-a zis Pip, însă şi-a studiat îngrijorată ţinuta. Aveam de gând s-o port în seara asta, dar... crezi că-mi stă bine fără ea? Sau eventual aş putea să port o geacă stil aviator.

Arăta foarte bine, de fapt – purta o cămaşă în dungi cu mânecă lungă, îndesată într-o pereche de blugi negri strâmţi, tăiaţi, şi îşi aranjase drăguţ părul. Şi arăta întocmai ca ea, ceea ce mi s-a părut şi mai important.

Pip avusese mereu anumite rezerve legate de înfăţişarea ei. Dar acum că se îmbrăca aşa cum îşi dorise dintotdeauna să se îmbrace, se tunsese şi aşa mai departe, emana un soi de încredere în sine la care nu puteam spera că voi ajunge vreodată – o încredere în sine care-ţi spunea „Ştiu exact cine sunt”.

— Arăţi foarte bine, i-am spus.

Mi-a zâmbit.

— Mersi.

Eu mă hotărâsem să port ceva mai relaxat decât la ultima tentativă de „ieşit în oraş” – o pereche de blugi cu talie înaltă şi un tricou scurt –, dar tot aveam un pic senzaţia că mă costumasem. Stilul meu obişnuit, pulovere tricotate lejere, nu prea se potrivea cu ieşitul în baruri şi cluburi.

Jason a ajuns după câteva minute, îmbrăcat în geaca lui stil ursuleţ pe sub care purta ţinuta lui obişnuită, blugi şi tricou. A aruncat doar o privire la ce era pe jos şi s-a apucat imediat să adune hainele şi să le împăturească.

— Doamne sfinte, Pip. Învaţă să mai faci ordine.

— E foarte bine aşa. Ştiu unde găsesc fiecare lucru.

— O fi cum zici, dar n-o să mai fie aşa bine când o să te trezeşti cu păianjeni care-ţi puiesc pe sub hanorace.

— Câh, Jason. Nu spune „puiesc”.

Am făcut rapid ordine în camera lui Pip înainte să plecăm. Erau doar câteva minute de mers pe jos de la Castel la St. John – trebuia să traversăm parcul Palace Green, să trecem de catedrală şi să intrăm pe o străduţă laterală – şi, în acest răstimp, m-am hotărât s-o iau la întrebări pe Pip cu privire la motivul exact pentru care susţinea c-a detectat „o energie nasoală” la Rooney.

— N-am făcut o pasiune pentru ea, s-a grăbit să-mi răspundă, ceea ce mi-a confirmat faptul că avea cu siguranţă o pasiune pentru Rooney. Nu fac pasiuni pentru fete hetero. Nu mai fac chestia asta.

— Deci ai decis că e duşmanul tău de moarte din cauză că...?

— Ştii din ce cauză?

Pip şi-a încrucişat braţele la piept, strângându-şi geaca pe ea.

— E genul de persoană care se crede superioară tuturor, doar fiindcă umblă prin cluburi şi baruri şi are ditamai planta de apartament şi îi place Shakespeare.

— Şi ţie îţi place Shakespeare şi să ai plante de apartament, i-a zis Jason. Ea de ce n-are voie să aibă astfel de pasiuni?

Pip s-a mulţumit să-i arunce o privire iritată.

Jason a tras cu ochiul la mine, ridicând din sprânceană. Ne dădeam seama amândoi că Pip inventa motive stupide ca să o antipatizeze pe Rooney în încercarea de a-şi disimula

sentimentele. Dar ştiam, totodată, că trebuia probabil s-o lăsăm în legea ei fiindcă, sincer, era cea mai bună soluţie.

O văzusem pe Pip făcând în repetate rânduri câte o pasiune pentru fete hetero. Nu era o experienţă plăcută pentru ea. Cu cât trecea mai repede peste acele sentimente, cu atât mai bine.

— Ai fi putut să refuzi pur şi simplu să ieşim cu ea în seara asta, i-am zis.

— Nu, n-aş fi putut, a protestat Pip, pentru că atunci ar fi câştigat.

Jason şi cu mine am rămas tăcuţi o vreme.

Apoi i-am zis:

— M-a ajutat cu sfaturi în legătură cu nişte chestii.

Pip m-a privit intrigată.

— Sfaturi? În ce privinţă?

— Păi... ştiţi că mă simţeam cam nasol în legătură cu, gen...

Doamne. Era mereu aşa de aiurea să vorbeşti despre chestiile astea.

— Mai ţineţi minte că la petrecerea de după banchet mă simţeam foarte demoralizată că nu m-am sărutat cu nimeni şi... ştiţi. Rooney mă ajută să încerc să ies un pic din zona de confort.

Pip şi Jason s-au uitat lung la mine.

— Poftim?

Pip a clătinat din cap, şocată.

— Doar nu... De ce te obligă să faci treaba asta? Nu eşti obligată să faci aşa ceva... doar – Doamne sfinte. Băi, frate, trebuie s-o iei în ritmul tău. De ce te obligă...? Cum? Încearcă să te convingă să te cuplezi cu oameni prin baruri? Treaba ei dacă vrea să facă asta, dar tu nu eşti aşa.

— Nu mă obligă să fac nimic! Doar mă ajută să fiu un pic mai deschisă şi, gen... să-mi asum riscuri.

— Dar n-ar trebui să te forţezi să faci aşa ceva! Tu nu eşti aşa, a repetat Pip, încruntându-se.

— Ei bine, şi dacă vreau să fiu aşa? m-am zburlit la ea.

Imediat m-am simţit vinovată. Eu şi Pip nu ne certam niciodată.

Pip n-a mai zis nimic. Părea să fi rămas fără replică.

Într-un final mi-a zis:

— Rooney nu mi-e simpatică pentru că tulbură energia grupului nostru de prietenie. Şi e foarte enervantă faţă de mine în special.

Nici măcar nu m-am obosit să-i răspund.

Jason îşi aranja părul, evident încurcat.

— Ăă... E bine, totuşi, că ţi-ai făcut o prietenă, Georgia.

— Dap, am zis.

Am simţit telefonul vibrând în geantă şi l-am scos să mă uit.

Rooney Bach

Sunt la bar!

Hei, poate îţi facem lipeala cu cineva în seara asta...

I-am trimis un „like”.

Energie haotică

Rooney reuşise cumva să ocupe o masă întreagă pentru noi la John’s, chestie pentru care merita o medalie, findcă localul gemea de lume. Barul era un local minuscul la subsol în incinta colegiului, o clădire foarte veche şi în care te coceai. Simţeam practic transpiraţia prin aer în timp ce ne croiam loc prin mulţime să ajungem la masă.

Rooney se îmbrăcase la patru ace: salopetă, pantofi cu toc, părul ondulat în bucle lejere. Probabil că avea alte planuri după întâlnirea cu noi la 9 seara, o oră foarte

cuminte. Şi, cât ne aşteptase, părea să se fi împrietenit cu un grup mare instalat la masa învecinată.

— Dragilor, ne-a întâmpinat Rooney pe un ton tărăgănat, cu un accent fals aristocratic, în timp ce ne aşezam, întorcându-le spatele noilor ei prieteni. Arătaţi foarte bine cu toţii.

S-a uitat direct la Pip.

— Deci preferi chestiile în dungi, Felipa?

Pip a privit-o circumspect auzindu-şi numele întreg.

— M-ai spionat pe Facebook?

— Pe Instagram, de fapt. Mi-a plăcut poza cu tine îmbrăcată în creion colorat de Halloween.

Pip a zâmbit, umflându-se în pene, la auzul comentariului.

— Te-ai uitat foarte în urmă, deci.

A trebuit să îndurăm câteva minute în şir tachinările agasante dintre Pip şi Rooney până ca eu şi Jason să putem măcar să intervenim în discuţie. Am profitat de acest răstimp ca să studiez lumea, uitându-mă de jur împrejur la ceilalţi studenţi. Erau persoane care ieşiseră pur şi simplu în club, unii îmbrăcaţi la patru ace, alţii în blugi şi tricouri cu mâneci lungi, cu emblema colegiului. Erau şi unii îmbrăcaţi ca de bal mascat – o mulţime, de fapt, dar era încă Săptămâna Bobocilor, aşa că era de înţeles.

— Deci cum v-aţi împrietenit cu toţii? ne-a întrebat Rooney.

— La şcoală, i-am spus. Şi făceam parte din aceeaşi trupă de teatru pentru tineret.

— Oh, Doamne, aşa e! Sunteţi cu toţii copii ai scenei! Am uitat!

Rooney s-a luminat la faţă.

— E incredibil. Putem să mergem împreună la întâlnirea de întâmpinare săptămâna viitoare!

— E păcat că s-a desfiinţat clubul tău, i-a spus Jason.

— Dap! Clubul Shakespeare. Eram aşa de chitită să mă înscriu, dar... pur şi simplu nu mai există. De bună seamă e un soi de crimă la adresa Angliei.

— Deci îţi place Shakespeare? a întrebat-o Pip.

Părea aproape sceptică.

Rooney a încuviinţat.

— Da! Îmi place la nebunie. Şi ţie?

Pip a dat din cap la rândul ei.

— Mda, am jucat în câteva piese la şcoală.

— Şi eu. Am jucat în Romeo şi Julieta, Mult zgomot pentru nimic, Comedia erorilor şi Hamlet.

— Noi am pus în scenă Romeo şi Julieta, Visul unei nopţi de vară şi Furtuna.

— Deci am mai multă experienţă? a întrebat Rooney, cu un zâmbet maliţios în colţul gurii.

Parcă voia să stârnească o ceartă.

Lui Pip i-a zvâcnit muşchiul maxilarului.

— Probabil, a zis ea.

I-am întâlnit privirea lui Jason peste masă şi, din felul în care le privea cu ochii mari, mi-am dat seama că nu era doar imaginaţia mea. Jason sesiza şi el ce se întâmpla.

Iată-le pe Rooney şi Pip, întruchipând două forme foarte diferite de energie haotică, ciocnindu-se sub ochii mei. M-am simţit copleşită.

— Deci, tu şi Georgia sunteţi, gen, cele mai bune prietene acum? a întrebat Pip, chicotind.

Eram gata să protestez că mă amestecă în chestia asta, ce-o fi fost ea de fapt, când Rooney i-a dat replica, zâmbind şi uitându-se la mine.

— Aş zice că suntem deja prietene bune. Nu-i aşa?

— Aşa e, am zis, pentru că nu aveam ce altceva să răspund.

— Locuim împreună, ce-i drept, a continuat Rooney, aşa că, da. De ce? Eşti geloasă?

Pip s-a înroşit un pic.

— Mă întrebam doar dacă va trebui să ne luăm la bătaie pentru titlul suprem de „cea mai bună prietenă a Georgiei”.

— Eu nici măcar nu concurez? a intervenit Jason, dar niciuna dintre ele nu l-a băgat în seamă.

Rooney a tras o duşcă din bere, apoi s-a aplecat spre Pip.

— Nu-mi faci impresia că te-ai descurca prea bine într-o luptă.

— E o aluzie la înălţimea mea?

— Zic şi eu. Cred că asta te-ar putea pune în inferioritate, în raport cu majoritatea oamenilor.

— Ah, dar am avantajul oferit de sindromul omului scund.

Rooney a rânjit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Hei, am strigat, iar Pip şi Rooney s-au uitat amândouă la mine. Ideea era să ne distrăm şi să ne cunoaştem mai bine.

M-au privit intrigate.

— Nu asta facem? m-a întrebat Rooney.

— Eu am nevoie să beau ceva, a anunţat Jason tare, ridicându-se.

M-am ridicat odată cu el, strângându-i încurajator braţul, şi le-am lăsat să-şi vadă de întrecerea lor bizară în tachinări.

Ştiam că nu e o idee prea bună să recurgi la alcool ca să-ţi alungi anxietatea. Fizic vorbind, nici măcar nu mă omoram după gust. Din păcate, crescusem într-o zonă unde aproape toată lumea de vârsta mea bea alcool şi acceptasem chestia asta ca pe ceva „normal”, ca multe alte lucruri, deşi adesea nu era deloc ce-mi doream, de fapt, să fac.

Jason a comandat un cidru, iar eu am comandat o vodcă dublă cu limonadă, precum şi două beri pentru Pip şi Rooney.

— Ştiu c-a mai făcut chestia asta cu „să ne disimulăm sentimentele prin furie”, mi-a zis Jason, posomorât, cât aşteptam băuturile la bar. Dar n-am mai văzut-o în halul ăsta de la faza cu Kelly Thornton dintr-a noua.

— Acum e categoric mai nasol, am zis, amintindu-mi de episodul cu Kelly – o ceartă prelungită care pornise de la un creion şterpelit –, al cărei deznodământ fusese că Pip aruncase cu un măr pe jumătate mâncat în ea şi apoi fusese pedepsită să rămână după ore două săptămâni la rând. Eu vreau doar ca toată lumea să se înţeleagă bine.

Jason a râs înfundat şi m-a îmboldit cu umărul.

— Păi, mă ai pe mine. Între noi nu prea au fost tensiuni.

M-am uitat la Jason. Ochii lui mari, căprui, şi zâmbetul blând îmi erau atât de cunoscute. Noi nu avuseserăm parte de tensiuni. Cel puţin deocamdată.

— Da, am încuviinţat. Nu prea.

Singură pe veci

M-am ameţit într-un timp-record. Poate pentru că sărisem peste cină, preferând să citesc fanfic şi să mănânc o chiflă în pat, sau poate pentru că am băut echivalentul a şase shot-uri în patruzeci şi cinci de minute, dar, oricare o fi fost motivul, pe la zece mă simţeam cu adevărat relaxată şi fericită, categoric un semn că mă cherchelisem.

Repet: nu încurajez chestiile de genul. Dar, la momentul respectiv, nu ştiam cum altfel să fac faţă unei săptămâni interminabile şi stresante sau gândului că mă aşteptau nenumărate săptămâni interminabile sau stresante în următorii trei ani.

Cred că se poate spune că nu savuram deocamdată viaţa de student.

În jur de zece am luat-o spre oraş. Rooney insistase. Aş fi protestat, dar chiar voiam să văd dacă experienţa de club era mai reuşită dacă mergeai cu prietenii. Poate că aveam să mă distrez dacă erau şi Pip şi Jason cu mine.

Pip şi Rooney erau amândouă cel puţin ameţite şi dominaseră aproape cu totul conversaţia. Jason fusese cam tăcut, ceea ce nu era ieşit din comun, şi n-a părut să-l deranjeze că l-am luat de braţ în timp ce ne îndreptam spre centru, ca să nu mă mai clatin aşa tare pe picioare.

Rooney când se tachina cu Pip, când se întorcea spre mine, cu pletele fluturându-i în vântul de octombrie, ca să-mi strige:

— Trebuie să-ţi găsim un BĂRBAT, Georgia! Trebuie să-ţi găsim un BĂRBAT, Georgia!

Cuvântul „bărbat” m-a dezgustat, pentru că mi-a evocat un tip mult mai mare decât mine – nimeni de vârsta noastră nu era încă bărbat, nu-i aşa?

— O să găsesc unul până la urmă! i-am strigat la rândul meu, deşi ştiam că e vrăjeală ce zic şi că nu e nimic sigur în viaţă şi că nu aveam timp să mă lămuresc, fiindcă era posibil să fac un anevrism în orice clipă şi apoi aş fi murit fără să mă fi îndrăgostit vreodată, fără a mă fi lămurit măcar cine sunt şi ce vreau.

— Nu e nevoie să găseşti un bărbat, Georgia, mi-a spus Pip cu glas împleticit după ce am ajuns în club şi stăteam la coadă la bar.

Nu era clubul înăbuşitor şi plin de igrasie în care fuseserăm deunăzi, ci unul nou. Era un loc de fiţe, modern, care făcea notă discordantă în centrul istoric al Durhamului. Se asculta indie-pop din ăla mişto – Pale Waves, Janelle Monáe, Chvrches – şi eram înconjuraţi de oameni care dansau la lumina neoanelor. Mă cam durea capul, dar voiam să încerc să mă simt bine. Voiam să-mi forţez limitele.

— Ştiu, am zis, din fericire îndeajuns de departe de Rooney, care discuta împătimit o chestie cu Jason.

Jason părea oarecum copleşit.

— Eu deja m-am resemnat cu gândul că n-o să găsesc pe nimeni, a zis Pip şi mi-a luat o clipă să procesez pe deplin semnificaţia cuvintelor ei.

— Poftim? Ce s-a ales de „o să găseşti pe cineva până la urmă, toată lumea îşi găseşte perechea”?

— Asta-i o regulă pentru persoanele hetero, a declarat Pip şi cu asta mi-a închis gura pe moment.

De fiecare dată când îmi zisese „o să găseşti pe cineva până la urmă”... crezuse că e valabil măcar în privinţa ei?

— La mine nu se aplică.

— Ce? Nu spune asta! Pur şi simplu nu erau aşa multe lesbiene declarate cât am fost în liceu. Nu aveai prea multe opţiuni.

Pip se sărutase cu două fete de când ne ştiam – una dintre ele negase în mod repetat că s-ar fi întâmplat asta, iar cealaltă îi spusese lui Pip că de fapt nu-i place de ea la modul ăsta, că îşi imaginase că e doar o glumă între prietene.

Pip s-a uitat la suprafaţa lucioasă a barului.

— Da, dar, gen... Nu ştiu nici măcar cum să, gen... să ies cu cineva. Vreau să zic, cum se întâmplă chestia asta?

N-am ştiut ce să-i spun. Nu era ca şi cum eu aveam răspunsurile şi, chiar dacă le-aş fi avut, eram amândouă prea ameţite ca să pricepem mare lucru din ele.

— E ceva naşpa la mine? m-a întrebă deodată, privindu-mă drept în ochi. Sunt... foarte enervantă... sunt foarte enervantă pentru toată lumea?

— Pip...

I-am înconjurat umerii cu braţul.

— Nu, Doamne – nu, sigur că nu. Doamne sfinte. De ce ai crede aşa ceva?

— Nu'ş, a bombănit ea. M-am gândit c-o exista vreun motiv anume pentru care sunt singură pe veci.

— Nu eşti singură pe veci cât sunt eu aici. Sunt cea mai bună prietenă a ta.

A oftat.

— Bine.

Am îmbrăţişat-o şi apoi au sosit băuturile.

— Crezi că, dacă tot sunt cea mai bună prietenă a ta, ai putea să încerci să n-o deteşti pe Rooney cu toată fiinţa ta? Măcar în seara asta?

Pip a luat o gură de cidru.

— Voi încerca. Nu pot să promit nimic.

Trebuia să mă mulţumesc cu atât.

De îndată ce ne-am terminat băuturile, Rooney a început să danseze. Părea de asemenea să se ştie cu diverse persoane din club, aşa că se tot făcea nevăzută să socializeze prin alte părţi. Mă simţeam prost din cauză că gândeam chestia asta, dar nu mă deranja de fapt, pentru că aveam parte de un răgaz cu cei mai buni prieteni ai mei.

Şi s-a dovedit că este ceva mai bine în club când eşti cu oameni cunoscuţi, pe care-i iubeşti. Pip a reuşit să ne convingă să facem figurile noastre obişnuite, caraghioase, de dans şi după aceea zâmbeam, râdeam şi aproape că mă simţeam fericită. Ni s-a alăturat până şi Rooney, iar Pip a reuşit s-o lase mai moale cu privirile ucigătoare. Dacă n-ar fi fost studenţii mai mari îngrămădiţi în jurul nostru, care mă băgau în sperieţi, şi ameninţarea constantă că Rooney va încerca să-mi facă lipeala cu vreun tip, chiar m-aş fi simţit bine.

Din păcate, a durat doar o jumătate de oră până să-şi bage Rooney coada.

Jason, Pip şi cu mine ne duseserăm să ne aşezăm pe nişte canapele de piele când Rooney şi-a făcut apariţia cu un tip pe care nu-l cunoşteam. Purta o cămaşă Ralph Lauren, pantaloni de stofă de culoarea piersicii şi mocasini.

— Hei! a strigat Rooney ca să acopere muzica. Georgia!

— Da?

— El e Miles!

A arătat spre tip. M-am uitat la el. Individul mi-a zâmbit într-un mod care m-a enervat imediat.

— Bună, am zis timid.

— Hai să dansezi cu noi!

Rooney mi-a întins mâna.

— Sunt obosită, am spus, pentru că aşa şi eram.

— Cred că tu şi Miles chiar v-aţi înţelege! a insistat Rooney.

Era foarte clar ce încerca să facă.

Iar eu nu voiam să intru în jocul ei.

— Poate mai târziu!

Miles n-a părut prea deranjat, dar lui Rooney i-a pierit un pic zâmbetul. S-a tras mai aproape de mine, să nu ne audă Miles.

— Doar dă-i o şansă! Ai putea să-l săruţi pur şi simplu şi să vezi cum e.

— Nu e nevoie, am auzit vocea lui Jason dintr-o parte.

Nu-mi dădusem seama că trăgea cu urechea.

— Eu încercam doar să ajut...

— Ştiu, i-a spus Jason. Dar Georgia nu vrea. I se citeşte pe faţă.

Rooney s-a uitat deodată lung la el.

— Înţeleg. Interesant.

Miles o luase deja din loc, spre un grup de amici, aşa că Rooney s-a întors spre Pip, care asculta şi ea conversaţia cu un aer sever, şi i-a zis:

— Quintana? Dansăm?

A zis-o de parcă o provoca pe Pip la un duel, aşa că Pip a acceptat, desigur, şi a mers să danseze cu Rooney de parcă avea ceva de dovedit. Rooney nu era îndeajuns de trează să înţeleagă ce avea Pip de dovedit: că nu se lăsase influenţată de Rooney. Doar că, în mod evident, nu era aşa. M-am trântit la loc pe canapea cu Jason şi le-am urmărit pe Rooney şi Pip cum dansau.

Aproape c-ai fi zis că Pip se distrează, dacă nu i-ar fi apărut o grimasă demnă de domnul Darcy pe chip de fiecare dată când Rooney se apropia prea mult de ea. Luminile scăpărau în jurul lor şi, o dată la câteva secunde, ne erau ascunse vederii de alte siluete care dansau şi de chipuri zâmbitoare – dar apoi reveneau şi erau un pic mai aproape una de cealaltă, mişcându-se în ritmul muzicii. Rooney o domina în înălţime pe Pip, în primul rând pentru că purta cizme cu tocuri imense, dar era oricum cu câţiva centimetri mai înaltă decât media, iar când a luat-o în braţe, m-am temut deodată c-o să cadă amândouă şi apoi Pip a început să protesteze, dar probabil că s-a trezit că

protesta degeaba şi a înţeles că se băgase singură în situaţia asta şi că acum trebuia să-i facă faţă.

Pentru o clipă am crezut că Rooney o să se aplece spre ea şi-o s-o sărute, dar n-a făcut-o.

Pip mi-a aruncat o privire şi eu m-am mulţumit să-i zâmbesc, apoi mi-am luat ochii de la ele. N-aveau să se omoare reciproc. Cel puţin aşa speram.

Jason şi cu mine am mâncat o pungă de chipsuri pe care o cumpărase Jason de la bar şi am stat de vorbă, iar asta mi-a amintit de ce făceam în zilele cu repetiţia finală, când nu era nevoie de noi pentru vreo scenă. Pip avea întotdeauna un rol principal, aşa că era ocupată toată ziua, dar eu şi Jason puteam să ne sustragem şi să ne aşezăm pe undeva în culise, mâncând snackuri şi uitându-ne la compilaţii pe TikTok, încercând să nu râdem prea tare.

— Ţi-e dor de casă? m-a întrebat Jason.

M-am gândit câteva clipe.

— Nu ştiu. Ţie?

— Nu ştiu, a zis el, închizând ochii şi lăsându-şi capul pe spătarul canapelei. Adică, mi-e un picuţ, cred.

A râs înfundat.

— Mi-e dor de taţii mei, deşi mă sună în fiecare zi. Şi deja m-am uitat de patru ori la filmul cu Scooby-Doo. Să mă înveselesc. Dar liceul era iadul pe pământ. De asta nu mi-e dor.

— Mmm.

Nici la facultate nu era mai bine deocamdată. Pentru mine, cel puţin.

— Ce-i?

— Îmi place că sunt aici, am zis.

— La facultate?

— Nu, aici. Cu tine.

Jason a deschis din nou ochii şi s-a întors spre mine. Mi-a zâmbit.

— Şi mie.

— GEORGIA! a zbierat Rooney, venind împleticit spre noi dinspre ringul de dans. Ţi-ai găsit un BĂRBAT.

— Nu, am zis. El e prietenul meu Jason. Îl mai ţii minte?

— Ştiu exact cine este, a comentat ea, lăsându-se pe vine în faţa noastră. Ştiu exact ce se întâmplă aici.

A arătat cu degetul spre mine.

— Tu.

Apoi a arătat spre Jason.

— Şi el.

A bătut din palme.

— Sentimente. Complicate. La greu.

Eu am clătinat din cap şi l-am simţit pe Jason trăgându-se un pic mai încolo în timp ce râdea stingherit. Ce tot spunea Rooney?

Rooney l-a bătut pe Jason pe umăr.

— E drăguţ. Dar ar trebui să-i spui Georgiei, totuşi.

Jason n-a zis nimic. M-am uitat să văd dacă ştia la ce se referă Rooney, dar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Nu înţeleg, am zis.

— Eşti foarte interesant, i-a spus Rooney lui Jason, şi foarte plictisitor în acelaşi timp pentru că nu faci niciodată nimic.

— Mă duc la baie, a zis Jason, ridicându-se, cu o expresie pe care nu o avea decât când era beat – de iritare profundă.

Dar acum nu era beat. Era enervat pe bune. S-a îndepărtat.

— A fost foarte nepoliticos ce i-ai zis, am dojenit-o pe Rooney.

Şi eu mă enervasem pe bune.

— Ştii că lui Jason îi place de tine?

Am rămas trăsnită.

Ştii că lui Jason îi place de tine?

Jason. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din lume. Ne cunoşteam de mai bine de patru ani, ne petrecuserăm timpul împreună în nenumărate rânduri. Îi cunoşteam chipul ca şi cum ar fi fost al meu. Ne puteam destăinui orice.

Dar asta nu-mi spusese.

— Poftim? am zis gâtuit, simţind că mă sufoc.

Rooney a început să râdă.

— Glumeşti? E atât de evident că-i place de tine, încât e de-a dreptul jenant.

Cum era cu putinţă aşa ceva? Eram expertă în a recunoaşte atracţia romantică. Mereu îmi dădeam seama când cineva flirta cu mine sau când vedeam alte persoane flirtând. Mereu mă prindeam când lui Pip sau lui Jason îi plăcea de cineva.

Cum de-mi scăpase chestia asta?

— E un tip tare scump, mi-a spus Rooney, pe un ton mai blând, aşezându-se lângă mine pe canapea. Chiar nu l-ai luat niciodată în calcul?

— Ăă...

Am dat să-i spun că nu-mi plăcea de el la modul ăla, dar... oare ştiam cum e atracţia romantică, de fapt? Timp de şapte ani crezusem că-mi place de Tommy şi se dovedise că nu simţeam nimic, de fapt.

Jason chiar era un tip tare scump. Vreau să zic, îl adoram.

Şi deodată ideea mi se învârtejea prin minte şi n-am putut să nu mă întreb. Poate că era ca în toate comediile alea romantice americane la care mă uitasem toată adolescenţa – poate că mie şi lui Jason ne era scris să fim împreună, ca protagoniştilor din 13 Going On 30 sau Easy A, poate că „fusese dintotdeauna lângă mine”, poate că pur şi simplu nu sesizasem că-mi trezeşte sentimente romantice din cauză că mă simţeam atât de relaxată şi în siguranţă în preajma lui şi decisesem că mi-e doar „cel mai bun prieten” când ar fi putut să-mi fie „iubit”, în schimb.

Poate, dacă iniţiam ceva, dacă îmi forţam limitele – poate că Jason avea să se dovedească iubirea vieţii mele.

— Ce... ce mă fac? am şoptit.

Rooney şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Nu sunt sigură încă. Dar...

S-a ridicat, cu părul revărsându-i-se pe umeri ca o pelerină de supererou.

— Cred c-o să putem rezolva problema aceea măruntă cu „nu m-am sărutat niciodată cu nimeni”.

Imatură

În noaptea aia tocmai visam ceva când s-a întors Rooney în cameră şi m-a trezit. Ne spusese să ne întoarcem în

campus fără ea. N-o vedeam prea bine fără ochelari, dar părea să meargă pe vârfuri, ca un personaj de desen animat. A pornit fierbătorul să pună de ceai, cum făcea după o ieşire în oraş, şi, când a deschis şifonierul, au căzut mai multe umeraşe de-acolo, făcând un zgomot asurzitor. A încremenit şi a exclamat:

— Oh, nu!

Mi-am pus ochelarii la timp s-o văd cum se întoarce spre mine, cu un aer vinovat.

— Scuze, mi-a şoptit, destul de tare.

— Nu-i nimic, am mormăit, răguşită de somn.

M-am uitat la telefon. 5:21 a.m. Cum? Cum putea orice fiinţă umană să rămână trează, nu mai zic să stea în club până la ora asta? Mai călcam şi eu strâmb, când stăteam până târziu să citesc fanfic-uri de 200 000 de cuvinte, dar nu făceam decât să stau în pat şi să citesc.

— Nu ştiam că e deschis pe undeva până la ora asta.

Rooney a râs înfundat.

— Oh, nu, nu e. Am fost la un tip acasă.

M-am încruntat, nedumerită. Dar apoi am înţeles. Fusese la un tip acasă şi făcuseră sex.

— Oh, am zis. Mişto.

Chiar mi se părea că e mişto. Întotdeauna îi invidiam un pic pe oamenii care n-aveau inhibiţii în materie de sex şi

se simţeau îndeajuns de relaxaţi să şi-o tragă cu oricine le plăcea. Eu nu-mi imaginam că m-aş putea simţi într-atât de relaxată, încât să las pe cineva să mă sărute, cu atât mai puţin să merg acasă la o persoană complet necunoscută şi să mă dezbrac.

Rooney a dat din umeri.

— N-a fost aşa mişto, drept să spun. M-a cam dezamăgit. Dar ştii cum e. De ce nu? Toată lumea are chef de aşa ceva săptămâna asta.

Eram curioasă în ce sens o fi fost o dezamăgire tipul, dar m-am gândit c-ar fi cam indiscret să întreb.

Rooney a scos apoi un oftat dramatic, s-a întors cu spatele şi a şoptit:

— Am uitat să-l ud pe Roderick.

Apoi a umplut rapid o cană cu apă, a dat fuga spre plantă şi a turnat apa în ghiveci.

— Crezi..., am început, dar apoi m-am oprit.

Când eram somnoroasă, mă apuca sinceritatea. Nu-mi plăcea să fiu prea sinceră.

— Ce-i? m-a întrebat, după ce a terminat cu Roderick.

S-a îndreptat spre patul ei şi s-a descălţat în grabă.

— Crezi că sunt imatură? am întrebat-o, cu privirea înceţoşată de somn, simţindu-mi creierul încă pe jumătate adormit.

— De ce aş crede una ca asta?

A început să tragă fermoarul salopetei.

— Pentru că n-am făcut sex, nici nu m-am sărutat cu cineva, nici... nimic de genul. Şi nu mă... cuplez cu tipi şi... ştii tu.

Nu sunt tu. Nu fac ce faci tu.

S-a uitat la mine.

— Tu crezi că eşti imatură?

— Nu. Cred doar că o mulţime de persoane consideră c-aş fi.

— Ţi-au spus ei treaba asta?

Mi-am amintit de petrecerea de după banchet.

— Aha.

Rooney şi-a scos salopeta şi s-a aşezat pe pat, doar în lenjeria de corp.

— Oribil.

— Deci... sunt?

Rooney a făcut o pauză.

— Eu cred că e extraordinar că nu te-ai lăsat împinsă de anturaj să faci chestii până acum. Nu te-ai silit să faci nimic din ce nu voiai să faci. Nu te-ai sărutat cu cineva doar pentru că ţi-e teamă de ce-ai putea pierde. Eu cred

că e una dintre cele mai mature atitudini de care am auzit până acum.

Am închis ochii şi m-am gândit să-i povestesc ce se întâmplase cu Tommy. Fusesem cât pe-aci s-o fac atunci.

Dar, când am deschis ochii din nou, am văzut că rămăsese aşezată pe pat şi se uita la poza cu ea şi Beth Păr-de-sirenă. Probabil că Beth îi fusese o prietenă pe cinste. Era singura fotografie pe care şi-o pusese Rooney pe perete.

Apoi s-a întors brusc spre mine şi m-a întrebat:

— Deci, ai de gând să încerci să ieşi cu Jason?

Dintr-odată mi-am amintit totul şi a fost de-ajuns doar atât.

O sugestie.

Faptul că Rooney mi-a zis:

— N-o să ştii până nu încerci.

Şi:

— E tare drăguţ. Eşti sigură că nu-ţi place de el, măcar un pic? Vă înţelegeţi foarte bine.

Şi:

— Sincer, vă purtaţi de parcă aţi fi făcuţi unul pentru celălalt.

A fost de-ajuns ca să mă facă să-mi zic…

Mda.

Poate.

Poate că nu era exclus să mă îndrăgostesc de Jason.

Ne place să ne dăm în spectacol

Întâlnirea de întâmpinare a Teatrului Studenţesc din Durham a avut loc la patru zile după aceea – în marţea celei de-a doua săptămâni de când începusem facultatea –, în incinta Assembly Rooms Theatre. Rooney aproape c-a trebuit să mă târască până acolo după ce-mi petrecusem tot weekendul în cameră, epuizată după cinci zile de socializare intensă, dar îmi tot aminteam că trebuie să fac asta, că vreau să fac asta, să ies din zona de confort şi să am parte de experienţe. Iar Jason şi Pip aveau să participe şi ei, aşa că n-avea cum să fie totul nasol.

Aproape toate locurile erau ocupate, fiindcă o mulţime de persoane erau interesate să se înscrie în TSD, dar eu şi Rooney am zărit-o pe Pip stând de una singură undeva spre capătul sălii, aşa că ne-am dus să ne aşezăm lângă ea. Probabil c-ar fi trebuit să mă instalez strategic între ele două, dar până la urmă Rooney a intrat înaintea mea pe rândul respectiv, astfel că s-au salutat cam fără tragere de inimă.

După câteva clipe a sosit şi Jason. Gâfâia şi părea un pic transpirat.

M-am întrebat dacă ar fi trebuit să mi se pară atrăgător aşa, ca venit de la sală.

— E... ocupat... aici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

Am aşteptat cât şi-a dezlipit tricoul de piept, scuturându-l, şi şi-a scos geaca stil ursuleţ.

— Eşti bine?

A dat din cap.

— Doar că am... venit în fugă... tocmai de la bibliotecă... şi acum o să-mi dau duhul.

— Păi, ai ajuns la timp.

— Ştiu.

S-a întors şi apoi m-a privit cu atenţie, zâmbindu-mi afectuos.

— Bună!

I-am zâmbit şi eu.

— Bună!

— Deci eşti sigură că vrei să faci chestia asta?

— Mda. Şi, chiar dacă n-aş fi, cred că m-ar fi luat cu arcanul ele două, am zis, arătând spre Rooney şi Pip, care continuau să se ignore.

— Aşa e.

S-a aşezat picior peste picior, apoi, fără să-mi lase răgazul să mai spun altceva, a început să scotocească prin rucsac. După o clipă, a scos o pungă mare, desfăcută, de floricele cu sare şi a întins-o spre mine:

— Floricele?

M-am înfipt în ele şi am luat un pumn.

— Cu sare. Eşti un adevărat erou.

— Cu toţii trebuie să ne jucăm rolul în lumea asta nenorocită.

Mă pregăteam să încuviinţez, dar chiar atunci luminile au scăzut în intensitate, de parcă urma să vedem o piesă de teatru pe bune, şi a început prima întâlnire din acel an a Teatrului Studenţesc din Durham.

Preşedinta se numea Sadie şi avea cea mai agreabilă şi captivantă voce pe care o auzisem vreodată. Ne-a explicat structura TSD-ului, care era incredibil de complicată, dar ideea de bază era că fiecărui club din cadrul Teatrului i se aloca o anumită sumă din care să pună în scenă o producţie proprie, creată exclusiv de studenţii din clubul respectiv. Rooney a luat o mulţime de notiţe în timp ce explica Sadie.

Întâlnirea a durat o oră, iar eu şi Jason am stat şi am mâncat floricele împreună în tot acest timp. Oare treaba asta ar fi trebuit să aibă o semnificaţie? Se chema că flirtăm? Nu. Nu, era pur şi simplu genul de chestie pe care o făceau prietenii, nu? Era ceva firesc pentru mine şi Jason.

Credeam că mă prind la chestii de genul. Înţelegeam cum era cu flirtul. Dar acum, când venea vorba de Jason, nu ştiam ce să cred.

Când s-a terminat în sfârşit întâlnirea, Rooney şi Pip s-au dus să se aşeze la coadă cu ceilalţi boboci care voiau s-o întrebe ceva pe Sadie. Au luat-o împreună într-acolo, dar fără să se uite una la alta.

Eu şi Jason am rămas la locurile noastre, reamintindu-ne câteva dintre cele mai nostime chestii care ni se întâmplaseră când eram în trupa de teatru. Reprezentaţia de la Hairspray când directorul muzical descărcase o versiune contrafăcută a coloanei sonore şi toate melodiile sunau aiurea. Spectacolul cu Dracula când Pip alunecase pe nişte sânge fals şi trăsese cortina după ea. Faza de la Romeo şi Julieta când eu şi Jason abia vopsiserăm decorul şi am rămas blocaţi două ore pe balcon din cauză că toată lumea a plecat să ia cina şi a uitat de noi.

Poate că era din cauză că de o oră încoace eram înconjurată de oameni pasionaţi de teatru, cărora le plăcea să se facă auziţi.

Poate că îmi plăcea, sincer, de Jason la modul ăla.

Oricare o fi fost motivul, mi-a dat curajul să-i spun:

— Hei, mă gândeam... poate c-ar trebui să... facem ceva.

Jason a ridicat din sprâncene, intrigat.

— Ceva?

Oh, Doamne. De ce făceam chestia asta? Cum de puteam să fac chestia asta? Oare eram posedată de spiritul cuiva care chiar avea un dram de încredere în sine?

— Mda, am zis. Nu ştiu. Să mergem la un film sau...

Stai aşa. Ce chestii făceau oamenii când îşi dădeau întâlnire? Mi-am frământat creierii, dar toate fanfic-urile pe care le citisem îmi pieriseră deodată din minte.

— Să mâncăm... ceva de mâncare.

Jason s-a uitat lung la mine.

— Georgia, ce faci?

— Eu doar... am putea... să petrecem ceva timp împreună.

— Ne petrecem mereu timpul împreună.

— Vreau să zic, doar noi doi.

— De ce doar noi doi?

S-a lăsat tăcerea o clipă.

Şi apoi a părut să-i pice fisa.

A făcut ochii mari. S-a tras un pic înapoi, apoi s-a lăsat din nou spre mine.

— Nu cumva...

A râs înfundat, de parcă nu-i venea a crede.

— Pare că mă inviţi în oraş, Georgia.

M-am strâmbat.

— Hm. Păi, da.

Jason n-a zis nimic pentru o clipă.

Şi apoi m-a întrebat:

— De ce?

Nu era tocmai reacţia la care mă aşteptasem.

— Doar...

Am făcut o pauză.

— Cred că... Nu ştiu. Vreau. Să ies cu tine. Dacă vrei şi tu.

A continuat să se uite ţintă la mine.

— Dacă nu vrei, nu-i nimic. Putem s-o lăsăm baltă.

Simţeam că mă îmbujorez. Nu neapărat fiindcă Jason mă intimida, ci din cauză că eram un dezastru şi orice făceam era o greşeală monumentală.

— Bine, mi-a spus el. Mda. Hai – hai s-o facem.

— Da?

— Da.

Ne-am uitat unul la celălalt. Jason era un tip atrăgător şi era şi un om bun, pe deasupra. Era, în mod vădit, genul de om de care ar fi trebuit să-mi placă la modul romantic. De care putea să-mi placă la modul romantic. Avea stofă de iubit.

Îi adoram personalitatea. I-o adoram de ani de zile.

Aşa că mă puteam îndrăgosti de el. Cu un pic de efort. Categoric.

*

Jason a trebuit să plece, se grăbea să ajungă la un curs, lăsându-mă puţin şocată că fusesem în stare să fac chestia pe care tocmai o făcusem, dar în curând atenţia mi-a fost distrasă de nişte voci care se auzeau foarte tare din apropierea scenei. Voci care le aparţineau lui Rooney şi preşedintei TSD, Sadie.

Nu mai era aproape nimeni în sală acum, aşa c-am coborât spre locul unde se aflau Rooney şi Pip, chiar în faţa scenei, cu Sadie. Pip era aşezată în primul rând, urmărind conversaţia – sau cearta, încă nu-mi era clar.

— Anul acesta nu avem fonduri decât pentru un singur club nou, spunea Sadie apăsat. Şi au fost deja alocate Clubului de Mimă.

— Clubului de Mimă? s-a stropşit Rooney. Glumeşti? De când e mima mai importantă decât Shakespeare?

Sadie i-a aruncat o privire care sugera că i se luase în ultimul hal să aibă de-a face cu persoane ca Rooney.

— De asemenea, nu vedem cu ochi buni snobismul în cadrul TSD-ului.

— Nu sunt snoabă, doar că...

Rooney a tras aer în piept, încercând în mod vădit să nu ţipe.

— Doar că nu înţeleg de ce aţi renunţat la Clubul Shakespeare, de fapt.

— Pentru că nu avea destui membri ca să mai existe, a răspuns Sadie impasibilă.

M-am aşezat lângă Pip în primul rând. Ea s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Eu voiam doar să întreb care va fi Piesa Bobocilor anul ăsta.

— Şi care e?

— Habar n-am. Încă nu s-a terminat discuţia asta.

— Şi dacă aş finanţa personal clubul? a întrebat Rooney.

Sadie a ridicat din sprânceană.

— Să auzim.

— N-am... n-am nevoie de niciun ban de la TSD. Vreau doar să pun în scenă o piesă de Shakespeare.

Părea disperată de-a binelea. Nu-mi dădusem seama că-i păsa aşa de mult de chestia asta, sincer.

— Ai idee cât de mult costă să pui o piesă în scenă?

— Ăă... nu, dar...

— Să închiriezi teatrul? Costumele? Decorul? Spaţiul pentru repetiţii? Lucruri care vor irosi timpul şi resursele TSD-ului?

— Păi, nu, dar...

Sadie a oftat din nou.

— Ai nevoie de cinci membri ca să poată fi considerat un club, i-a zis. Şi vom închiria teatrul în numele vostru pentru o reprezentaţie.

Rooney a tăcut câteva momente, clipind nedumerită. Şi apoi a întrebat:

— Stai aşa, pe bune?

— Îţi spun sincer, accept doar ca să nu mă mai baţi la cap.

Sadie a scos un carneţel din teancul de pliante pe care le avusese cu ea pe scenă.

— Numele membrilor?

— Rooney Bach, i-a spus Rooney, uitându-se apoi la mine şi la Pip.

Nici n-am apucat să protestăm.

— Felipa Quintana.

— Stai aşa, nu, a zis Pip.

— Georgia Warr.

— Poftim?

— Şi Jason Farley-Shaw.

— E legală chestia asta? a întrebat Pip.

— Cine e a cincea persoană? a iscodit-o Sadie.

— Ăă...

Rooney s-a poticnit. M-am gândit c-o să pomenească pur şi simplu numele vreunuia dintre numeroşii ei prieteni, dar părea să nu-i fi venit nimeni în minte.

— Hm, cred că încă n-am găsit a cincea persoană.

— Păi, ar fi cazul să găseşti pe cineva rapid, bine? Vă alocăm fonduri. Trebuie să mă conving că luaţi în serios treaba asta.

— Aşa voi face.

— Dacă puneţi în scenă o producţie îndeajuns de bună până la sfârşitul anului, o să iau în calcul posibilitatea de a vă da finanţare integrală la anul.

— Ăă. Da. Clar.

Rooney şi-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— M-mulţumesc.

— Cu plăcere.

Sadie s-a întins după o sticlă de plastic şi a tras o duşcă zdravănă din ea – ceea ce mi-a dat impresia că nu era apă în ea.

— Nu cred că-ţi dai seama câtă muncă presupune punerea în scenă a unei piese. Trebuie să fie un spectacol bun, ne-am înţeles? Unele din producţiile noastre ajung la Edinburgh Fringe.[8]

— O să fie bun, a zis Rooney, dând din cap. Promit.

— Bine.

Şi apoi Sadie s-a uitat ţintă la mine şi a continuat, pe un ton foarte serios:

— Bun venit la Teatrul Studenţesc din Durham. Tare ne mai place să ne dăm în spectacol.

— Nu înţeleg de ce nu poţi pur şi simplu să-mi faci favoarea asta şi să joci în piesa mea, s-a zburlit Rooney la Pip pe drumul de întoarcere la colegiu. Ce aveai de gând să faci? Să te înscrii în Clubul de Mimă?

[8] Festival cultural de referinţă care are loc în fiecare an la Edinburgh. (N.t.)

— Aveam de gând să joc în Piesa Bobocilor, ca un boboc, i-a întors-o Pip. O să pună în scenă Ce înseamnă să fii onest, pentru Dumnezeu. O piesă clasică.

— Shakespeare înseamnă foarte mult pentru mine, bine? Practic, a fost unul dintre puţinele lucruri care mi-au plăcut la şcoală.

— Şi ce, ar trebui să renunţ la tot ce mă pasionează pe mine doar pentru că ai tu o poveste lacrimogenă? Nu suntem la X Factor aici, ce naiba.

M-am ţinut la câţiva paşi în urma lor în timp ce se ciondăneau, ridicând din ce în ce mai mult glasul. Lumea de pe stradă a început să caşte gura la ele.

Pip şi-a strâns geaca mai bine pe corp şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Înţeleg c-ai fost, gen, mare actriţă la tine la liceu, dar şi eu am fost şi n-ai dreptul să vii aici şi să mă iei de sus doar pentru că-ţi place Shakespeare.

Rooney şi-a încrucişat braţele la piept.

— Păi, eu, una, cred că să pui în scenă o piesă de Shakespeare merită un pic mai multă atenţie decât o comedioară oarecare.

— O comedioară oarecare? Fir-ar al naibii, cere-ţi iertare de la Oscar Wilde chiar acum!

Rooney s-a oprit brusc, obligându-ne să ne oprim şi noi. Eu cochetam cu gândul de a o tuli în prima cafenea. A făcut

un pas timid spre Pip, apoi a părut să se răzgândească şi s-a tras din nou înapoi, lăsând o distanţă sigură între ele.

— Tu ai venit aici doar ca să te distrezi. Ei bine, eu am venit ca să fac ceva care să conteze.

Pip a clătinat din cap.

— Ce mama mă-sii zici acolo? E un club de teatru. Nu-i un partid politic.

— Ah, eşti aşa de enervantă.

— Şi tu la fel!

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea.

— Te rog, înscrie-te în clubul meu, a implorat-o Rooney. Am nevoie de cinci membri.

Pip s-a uitat la ea, cu o expresie impasibilă.

— Ce piesă vrei să pui în scenă?

— Încă nu ştiu.

— Poate să fie o comedie? N-am de gând să fac chestia asta dacă punem în scenă vreuna dintre piesele alea istorice, de mori de plictiseală.

— O să fie o comedie sau o tragedie. Fără piese istorice.

Pip a privit-o circumspect.

— O să mă gândesc, a spus ea.

— Da?

— Da. Dar tot îmi eşti antipatică.

Rooney a zâmbit larg.

— Ştiu.

Pip a luat-o spre Castel, lăsându-ne pe mine şi pe Rooney singure pe strada pietruită din dreptul catedralei.

— Ce-a fost faza asta? am întrebat.

Rooney a oftat adânc. Apoi a zâmbit.

— Punem o piesă în scenă.

Competenţe în materie de relaţii

Reuşisem cumva să-mi invit unul dintre cei mai buni prieteni în oraş şi era absolut imposibil s-o mai dau cotită acum, ceea ce însemna că trebuia, probabil, să şi fac ce-mi propusesem şi să ies într-adevăr cu Jason Farley-Shaw.

Până la urmă mi-a trimis el un mesaj pe tema asta în ziua de după întâlnirea TSD.

Jason Farley-Shaw

Hei 😀 Deci, cum rămâne cu filmul/masa?

Am primit mesajul în timp ce eram la un curs de introducere în poezie şi, în loc să-l ascult pe profesor vorbind pe un ton monoton despre Keats, am stat toată ora să analizez mesajul. Nu l-am deschis, dar l-am putut citi integral din previzualizare. N-am vrut să-l deschid, pentru că nu voiam să ştie că l-am citit, fiindcă, dacă ştia că l-am citit, ar fi trebuit să-i răspund, ca să nu creadă că-l ignor şi, nu ştiu de ce, ideea de a continua acest flirt complet inedit şi absolut bizar cu Jason îmi trezea dorinţa de a mă lăsa de facultate şi de a învăţa de la frate-meu meseria de instalator.

Emoji-ul foarte banal cu feţişoara zâmbitoare şi unicul semn de întrebare, foarte potolit, erau extrem de atipice pentru Jason, dându-mi impresia că şi el se gândise mai mult decât era cazul la conversaţia asta. Cum ar fi trebuit să-i răspund, oare? Pe un ton politicos şi respectând toate regulile gramaticale? Sau să încep să-i trimit imediat meme-uri, cum aş fi făcut în mod normal? Cum se presupunea c-o să decurgă chestia asta?

Ca să fiu perfect sinceră, nu voiam deloc să ies cu el în oraş.

Dar aş fi vrut să vreau chestia asta.

Şi ăsta era miezul problemei.

— De ce te uiţi fix la telefon de parcă încerci să-l arunci în aer prin puterea gândului? m-a întrebat Rooney după ce ne-am întors în cameră după curs.

M-am hotărât să-i răspund sincer. Rooney probabil că ştia cum să abordeze problema.

— Jason mi-a trimis un mesaj.

— Oh!

Şi-a trântit ghiozdanul pe jos şi s-a aruncat în pat, scoţându-şi tenişii şi desfăcându-şi părul din coada de cal.

— Drăguţ. Ce zice?

Aşezându-mă la rândul meu pe pat, i-am arătat telefonul.

— Oarecum, l-am invitat în oraş ieri.

Rooney a sărit în picioare.

— CE ai făcut?

Am ezitat.

— Ăă. L-am invitat în oraş. Am... greşit?

Ea m-a studiat o bună bucată de vreme.

— Nu te înţeleg deloc, mi-a zis în cele din urmă.

— ...OK.

S-a aşezat la loc, ducându-şi degetele la buze.

— OK, păi... bun. E de bine.

A tras aer în piept.

— Cum s-a întâmplat chestia asta?

— Nu ştiu, cred că pur şi simplu m-am gândit la asta după ce-ai zis tu şi – vreau să zic, mi-am spus – gen, mi-am dat seama...

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Că da.

— Da ce?

— Că-mi place de el.

— La modul romantic?

— Hm.

— Sexual?

Am bolborosit ceva pentru că deodată îmi imaginam cum ar fi să fac sex cu Jason.

— Cine se gândeşte aşa de repede la sex?

Rooney a pufnit.

— Eu.

— Oricum, îmi place de el.

Chiar îmi place. Îmi plăcea. Probabil.

— Oh, ştiu că-ţi place. Am anticipat chestia asta de când l-am cunoscut.

A oftat încântată.

— E ca-n filme.

— Nu ştiu cum să-i răspund la mesaj, i-am zis. Ajută-mă, te rog.

Mă simţeam un pic încurcată. Era o chestie elementară, pentru Dumnezeu. Erau „Competenţe în materie de relaţii” pe care le avea şi cineva de doişpe ani.

Rooney a clipit repede. Apoi s-a ridicat de pe pat, a venit spre mine şi mi-a făcut semn să mă trag mai încolo. M-am conformat şi s-a trântit lângă mine peste cuvertură, luându-mi telefonul din mână. A deschis mesajul până să apuc s-o opresc.

Am urmărit-o cum îl citea.

— Bine, a zis, apoi a tastat un mesaj ca din partea mea şi l-a trimis.

Georgia Warr

Da, sigur! Ai vreun moment liber săptămâna asta?

— Oh, am exclamat.

Mi-a trântit telefonul în mână.

Mă aşteptam să mă întrebe de ce n-am fost în stare să fac o chestie atât de uşoară. Mă aşteptam să râdă, poate, fără răutate, de faptul că mă panicasem atât de tare din cauza asta.

M-a privit îndelung şi am aşteptat să mă întrebe: A fost chiar aşa de greu? De ce n-ai putut să faci de una singură treaba asta? Vrei să vorbeşti cu Jason, de fapt? Ai intrat în panică din cauză că eşti atrasă de el sau din cauză că nu ştii ce faci, sau de ce o faci, sau dacă vrei s-o faci, de fapt? Ai intrat în panică din cauză că, dacă eşti în stare măcar să vrei aşa ceva, s-ar putea să nu fii niciodată în stare să vrei s-o faci?

Dar, în schimb, mi-a zâmbit şi mi-a zis:

— N-ai pen’ ce.

Ca în romanele de dragoste

Eu şi Jason am stabilit să ne vedem sâmbătă, ceea ce însemna că aveam cinci zile mari şi late să mă panichez.

Din fericire, a doua săptămână de facultate a reuşit să-mi ia gândul de la asta.

Şi eu, şi Rooney ne intraserăm în pâine ca studente în toată regula – aveam cursuri şi lucrări de seminar şi câte

zece cărţi de citit în patru săptămâni. Şi ne deprindeam să coabităm. Mergeam întotdeauna împreună la cursuri şi la prânz, dar ei îi plăcea să meargă la bar seara sau să iasă în club cu alţi prieteni, în timp ce eu preferam să mă bag în pat cu un fanfic şi un pachet de biscuiţi. Uneori Rooney îmi vorbea despre ideile ei pentru punerea în scenă a piesei de Shakespeare, sporovăind entuziasmată despre cum avea să conceapă decorul şi costumele şi toată viziunea regizorală, iar alteori vorbeam despre de toate – seriale. Bârfe din campus. Familiile noastre.

Nu înţelegeam, de fapt, de ce Rooney mă alesese pe mine. În mod evident, putea avea pe oricine şi-ar fi dorit, oricând şi-ar fi dorit-o – un prieten, un partener, o partidă pasageră, chiar şi pe cineva cu care să se tachineze. Dar, deşi se putea împrieteni cu oricine şi avea deja vreo cincizeci de cunoştinţe, cu mine lua masa, cu mine se plimba prin Durham şi îşi făcea planuri când nu ieşea să petreacă.

Probabil că-i eram persoana cea mai la îndemână. Asta era treaba cu colegii de cameră.

Dar, per total, era bine. Mie îmi era bine. N-oi fi fost eu o persoană foarte mondenă, cum sperasem c-aş putea deveni odată cu venirea la facultate, dar îmi era bine de când stăteam cu Rooney, ba chiar reuşisem să-mi dau întâlnire cu cineva. O întâlnire romantică pe bune.

Lucrurile începeau să se schimbe în bine.

S-a dovedit că nu prea aveai ce face în Durham, în afară de să mănânci la restaurant, să ieşi să bei ceva sau să mergi la film. Dacă nu cumva îţi plăcea în mod deosebit să te uiţi la clădiri vechi. Dar până şi de chestia asta ţi se lua dacă treceai în fiecare zi pe lângă ele, în drum spre Tesco.

Voiam să găsesc ceva chiar drăguţ de făcut cu Jason, cum ar fi să mergem la patinoar sau la bowling sau într-un bar din ăla cool unde poţi să joci mini-golf. Însă Jason a propus imediat să mergem la gelateria de pe Saddler Street şi n-aveam vreo idee mai bună, aşa c-am acceptat. Pe deasupra, îmi place îngheţata.

— Pleci la întâlnire? m-a întrebat Rooney, tocmai când mă pregăteam să ies din cameră sâmbătă după-amiază, cu vreo zece minute înainte de ora la care conveniserăm să ne întâlnim.

M-a măsurat din cap până în picioare.

— Da, am zis, studiindu-mă şi eu.

Eram îmbrăcată în ţinuta mea obişnuită – blugi lălâi, un pulover scurt de lână şi paltonul. Mi se părea că-mi stă binişor, de fapt, în stilul meu consacrat, de librar relaxat. Pentru Dumnezeu, mergeam doar să mâncăm o îngheţată.

— Arăţi drăguţ, mi-a spus şi-am avut senzaţia că era sinceră.

— Mersi.

— Eşti nerăbdătoare să vă vedeţi?

De fapt, nu eram. M-am gândit că era din cauza emoţiilor. Toată lumea are emoţii înaintea primei întâlniri. Iar eu aveam mari emoţii. Ştiam că e cazul să mă relaxez şi să fiu eu însămi şi că, dacă nu simţeam scânteia aia după o vreme, atunci pur şi simplu nu ne era scris să fim împreună.

Dar ştiam, de asemenea, că era un prilej să trăiesc cu adevărat o poveste de dragoste şi să fiu o persoană care are experienţe distractive, excentrice, nu cineva care o să moară complet singur.

Nu mă simţeam constrânsă sau ceva.

— Fistic, a comentat Jason, uitându-se ce îngheţată alesesem când ne-am aşezat la masă.

Purta din nou geaca vătuită, care-mi plăcea pentru c-o ştiam şi-mi dădea o senzaţie de relaxare.

— Am uitat că eşti un adevărat gremlin când vine vorba de îngheţată.

Gelateria era un local adorabil, micuţ şi decorat în culori pastelate, cu modele florale. L-am felicitat în sinea mea pe Jason pentru că-l propusese. Părea desprins dintr-un roman de dragoste.

Am tras cu ochiul la sortimentul pe care şi-l alesese el.

— Vanilie, zici? Când au cookies-and-cream?

— Nu te lua de vanilie. Îngheţata cu vanilie e un desert clasic.

A înfulecat o lingură de îngheţată, zâmbind larg.

Am ridicat din sprâncene.

— Am uitat ce gusturi elementare ai.

— Ba nu!

— E o alegere elementară, asta-i tot ce zic.

Ne-am aşezat la măsuţa rotundă din gelaterie şi am stat de vorbă o oră întreagă.

Bună parte din timp am vorbit despre facultate. Jason mi-a explicat că prelegerile de la Istorie erau deja un pic cam plicticoase, iar eu m-am plâns de ce bibliografii lungi aveam la cursuri. Jason a recunoscut că nu-l atrăgea de fapt un stil de viaţă cu excese bahice şi bătut cluburile, iar eu am zis că eram perfect de acord. Am vorbit mult despre faptul că Săptămâna Bobocilor fusese o dezamăgire imensă pentru amândoi – o chestie promovată drept cea mai frumoasă săptămână din viaţa ta de student, doar spre a se dovedi o săptămână în care o ţii într-o băută, umbli prin cluburi ordinare şi nu reuşeşti să-ţi faci prieteni adevăraţi.

În cele din urmă, conversaţia a stagnat un pic, pentru că ne cunoşteam de ani buni şi deja avuseserăm zeci, dacă nu sute, de conversaţii profunde. Eram deja în punctul în care tăcerile dintre noi nu erau stânjenitoare. Ne cunoşteam.

Dar nu ştiam cum să facem chestia asta.

Cum să fim romantici.

Să avem o relaţie.

— Deci, e ciudat, nu-i aşa? a spus Jason.

Ne terminaserăm de mult îngheţatele.

Eu îmi sprijineam cotul pe masă şi faţa în palmă.

— Ce e ciudat?

Jason şi-a lăsat privirea în jos. Un pic stingherit.

— Păi... faptul că suntem... ştii tu... că facem chestia asta.

Oh. Da.

— E...

Chiar nu ştiam ce să spun.

— Probabil că da. Un pic.

Jason a rămas cu privirea în pământ, evitând să se uite la mine.

— M-am gândit toată săptămâna la asta şi pur şi simplu... Adică, nici măcar nu ştiam că e posibil să-ţi placă de mine la modul ăsta.

Nici eu. Dar, pe de altă parte, habar n-aveam cum era de fapt „să-ţi placă de cineva la modul ăsta”. Dacă era să mi se întâmple cu cineva, probabil c-avea să fie cu el.

Vocea i s-a înmuiat un pic şi a zâmbit încurcat, de parcă n-ar fi vrut să se trădeze şi să-mi arate cât de emoţionat era.

— O faci doar din cauza chestiei pe care ţi-a zis-o Rooney când am ieşit cu toţii în seara aia?

M-am îndreptat un pic de spate.

— Nu, nu – mă rog, poate puţin? Cred că, auzind-o pe ea, mi-am... hm, mi-am dat seama că vreau asta. Deci... cred că am început să mă gândesc la asta după aceea şi... mda. Pur şi simplu mi s-a... Cred că pur şi simplu mi s-a părut firesc.

Jason a încuviinţat şi am sperat că mă făcusem înţeleasă.

Trebuia doar să fiu sinceră. Jason era cel mai bun prieten al meu. Trebuia să fac lucrurile să meargă şi s-o fac în ritmul meu.

Îl iubeam pe Jason. Ştiam că îmi permiteam să fiu sinceră cu el.

— Ştii că n-am mai făcut asta până acum, i-am zis.

A încuviinţat din nou. Cu un aer înţelegător.

— Ştiu.

— Vreau... vreau s-o iau încet.

S-a înroşit un pic.

— Da. Sigur.

— Îmi place de tine, i-am zis.

Cel puţin, aşa credeam. Erau şanse să-mi placă dacă mă străduiam, dacă încurajam atracţia, dacă mă prefăceam că e adevărat până când avea să fie.

— Adică, cred... cred că s-ar putea – vreau să dau o şansă relaţiei şi nu vreau să am vreun regret când o să fiu pe patul de moarte.

— Bine.

— Doar că nu prea ştiu ce fac. Gen. Teoretic, ştiu, dar practic... nu.

— Bine. Nu-i nimic.

— Bine.

Cred că începusem şi eu să mă înroşesc un pic. Simţeam că-mi ard obrajii. Să fi fost din cauză că mă fâstâcisem în prezenţa lui Jason sau din cauză că era un pic stânjenitor subiectul în sine?

— Nu mă deranjează s-o luăm încet, mi-a spus. Gen, toate experienţele mele romantice de până acum au fost cam naşpa.

Ştiam totul despre experienţele romantice anterioare ale lui Jason. Ştiam despre primul lui sărut cu o fată de care crezuse că-i place sincer, dar sărutul fusese aşa groaznic că i se tăiase cheful să mai încerce, de fapt. Şi ştiam despre fata cu care fusese timp de cinci luni, când eram într-a doişpea – Aimee, care făcea parte din trupa noastră de teatru pentru tineret. Aimee era cam enervantă, la

modul că-ţi transmitea ceva de genul Jason îmi aparţine şi nu-mi place să-şi petreacă timpul cu nimeni altcineva, iar mie şi lui Pip nu ne-a fost niciodată simpatică, dar Jason a fost fericit o vreme, aşa c-am susţinut relaţia.

Sau, cel puţin, am susţinut-o până ne-am prins că Aimee îi tot bătea apropouri lui Jason că n-are voie să se vadă cu anumite persoane şi că n-ar trebui să mai stea de vorbă cu alte fete – inclusiv cu mine şi Pip. Jason a înghiţit chestia asta luni de zile până când şi-a dat seama ce poamă era Aimee, de fapt.

Jason a făcut pentru prima dată sex cu ea şi m-a călcat pe nervi faptul că avusese experienţa asta cu o asemenea persoană.

— Povestea asta n-o să fie naşpa, am zis, apoi am reformulat: Povestea asta n-o să fie naşpa, nu?

— Nu. Categoric nu.

— O s-o luăm încet.

— Mda. Suntem pe un teritoriu nou.

— Dap.

— Şi, dacă nu merge..., a început Jason, apoi a părut să se răzgândească în legătură cu ce urma să spună.

Vă spun sincer: tot nu eram sigură, de fapt, că mă atrăgea Jason. Era un tip foarte de treabă, amuzant, interesant şi arătos, dar nu ştiam dacă simţeam orice altceva în afară de o afecţiune platonică.

Dar n-aveam să ştiu niciodată dacă nu perseveram. Dacă nu făceam o încercare.

Şi, dacă totuşi nu mergea, Jason avea să înţeleagă.

— ...o să rămânem prieteni, am încheiat în locul lui. Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Da.

Jason s-a rezemat de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept şi, oh, Doamne, ce mă bucuram că făceam chestia asta cu Jason şi nu cu vreun individ care nu mă cunoştea şi nu mă înţelegea, care s-ar aştepta la anumite chestii de la mine şi m-ar considera ciudată dacă nu voiam să...

— Mai e un lucru despre care ar trebui să vorbim, probabil, a zis.

— Ce anume?

— Ce-o să-i spunem lui Pip?

S-a lăsat tăcerea. Sincer, nici măcar nu mă gândisem ce părere o să aibă Pip despre asta.

Ceva îmi spunea că n-o să fie încântată că cei mai buni prieteni ai ei s-au cuplat, modificând radical dinamica grupului nostru.

— Ar trebui să-i spunem, am zis. Când găsim un moment potrivit.

— Da. De acord.

Jason părea uşurat că spusesem eu chestia asta. Că nu trebuie s-o propună el.

— E mai bine să fim sinceri în privinţa asta.

— Da.

Când am plecat de la gelaterie, ne-am luat rămas-bun printr-o îmbrăţişare şi a părut o îmbrăţişare firească pentru noi. O îmbrăţişare ca de obicei între Jason şi Georgia.

N-a existat niciun moment bizar în care să simţim nevoia să ne sărutăm. Probabil că încă nu ajunseserăm în acel punct.

Avea să vină mai încolo momentul.

Şi nu mă deranja chestia asta.

Asta îmi doream.

Aşa mi se părea.

Mda.

Scânteia

Când Rooney s-a întors în cameră în seara aia, a vrut să audă de-a fir a păr cum decursese întâlnirea cu Jason. Eu n-aş fi avut nimic împotrivă, dacă n-ar fi fost ora 4:38.

— Deci a mers bine? m-a întrebat după ce i-am făcut rezumatul, aşa cum stăteam înfăşurată în pătură.

— Mda.

— Eşti sigură?

Era aşezată pe patul ei, cu ceaşca de ceai într-o mână şi cu şerveţelul demachiant în cealaltă.

— De ce? am întrebat-o, intrigată.

— Doar că...

A ridicat din umeri.

— Doar că nu pari foarte entuziasmată.

— Oh, am zis. Adică... presupun că doar...

— Ce anume?

— Nu sunt sigură că-mi place cu adevărat de el la modul ăla. Nu ştiu.

Rooney a făcut o pauză.

— Păi, dacă nu există scânteia, nu există scânteia.

— Nu, vreau să zic, ne înţelegem foarte bine. Gen, îl iubesc ca om.

— Mda, dar există scânteia?

De unde era să ştiu treaba asta? Ce mama mă-sii era scânteia? Ce simţeai, de fapt, când exista scânteia?

Credeam că înţelesesem deja senzaţiile pe care ţi le trezesc toate chestiile astea romantice – fluturii în stomac şi scânteia şi cum ştii, pur şi simplu, când îţi place de cineva. Citisem de sute de ori despre senzaţiile astea în cărţi şi în fanfic. Văzusem mult mai multe comedii romantice decât era normal, probabil, pentru o adolescentă de optsprezece ani.

Dar acum începeam să mă întreb dacă nu cumva toate chestiile astea erau inventate.

— ...Poate? am zis.

— Păi, atunci ai putea la fel de bine să aştepţi să vezi cum decurg lucrurile. Când e să ştii, ştii.

Aproape că mi-a venit să ţip. Nu ştiam cum să ştiu.

Sincer, dacă aş fi avut vreun sentiment de orice fel la adresa fetelor, m-aş fi întrebat dacă sunt hetero. Poate că problema erau băieţii în general.

— Cum e când simţi scânteia? am întrebat. Gen... în seara asta. Tu – presupun că ai fost cu un tip?

S-a pleoştit imediat.

— E altceva.

— Stai aşa – cum? De ce?

S-a ridicat de pe pat şi mi-a întors spatele, punând mâna pe pijama.

— Pur şi simplu e altceva. Nu seamănă deloc cu situaţia asta.

— Întreb doar...

— O partidă cu un tip la întâmplare e altceva decât să ieşi cu cel mai bun prieten al tău. Sunt situaţii complet diferite.

Am clipit şocată. Probabil că avea dreptate în privinţa asta.

— Atunci de ce faci sex cu tipi la întâmplare? am întrebat-o.

De îndată ce am rostit cuvintele mi-am dat seama ce întrebare necioplită şi indiscretă îi pusesem. Dar chiar voiam să ştiu. Nu era vorba c-o judecam – sincer, mi-aş fi dorit să am încrederea pe care o arăta ea în sine. Dar nu înţelegeam cum reuşea s-o facă, de fapt. De ce voia s-o facă. De ce te-ai duce la un necunoscut acasă şi te-ai dezbrăca atunci când ai putea rămâne acasă şi te-ai putea masturba în siguranţă, relaxată? De bună seamă deznodământul era acelaşi.

Rooney s-a întors spre mine. M-a studiat îndelung, cu o expresie greu de citit.

— Sincer?

— Da.

— Pur şi simplu îmi place să fac sex. Nu sunt cu nimeni şi-mi place sexul, aşa că fac sex. E plăcut pentru că-mi dă o stare de bine. Nu simt o „scânteie” pentru că nu e vorba de dragoste. E o chestie fizică, fără obligaţii.

Am avut sentimentul că era sinceră. Că, sincer, la asta se reducea totul.

— Oricum, a continuat ea, avem lucruri mult mai importante la care să ne gândim acum.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi Clubul Shakespeare.

Rooney s-a schimbat în pijama, şi-a luat trusa de toaletă şi a pornit spre baie.

— Culcă-te.

— Bine.

Şi m-am culcat. Nu înainte să mă gândesc o vreme la scânteie. Părea o chestie magică. La fel ca în basme. Dar nu reuşeam să-mi închipui cum era. Era o senzaţie fizică? Era doar intuiţie?

De ce n-o simţisem niciodată? Absolut niciodată?

În a doua săptămână, duminică, ne relaxam în dormitor când a bătut cineva la uşă. Când Rooney a deschis, cel puţin treizeci dintre cunoştinţele ei au dat buzna în cameră, cu baloane, tunuri de confetti şi serpentine, apoi un tip s-a lăsat în genunchi în faţa tuturor şi i-a cerut lui Rooney să-i devină soţie de campus.

Rooney a ţipat şi a sărit pe el, strângându-l în braţe mai să-l sufoce. Şi cu asta, basta. Eu am urmărit întreaga

scenă din patul meu, sincer amuzată. A fost chiar drăguţ, pe undeva.

Odată ce s-a cărat toată lumea, am ajutat-o pe Rooney să strângă ce mai rămăsese din confetti şi serpentine. Ne-a luat o oră întreagă.

Ieşise câteva seri în cursul săptămânii şi întotdeauna se întorcea cu o poveste – o partidă pasageră, vreo escapadă la beţie sau drame din campus. Iar eu o ascultam de fiecare dată, fascinată şi, în mod deconcertant, invidioasă. O parte din fiinţa mea îşi dorea genul ăla de freamăt în viaţă, dar în acelaşi timp, la gândul unei astfel de nopţi, mă cuprindea groaza. Ştiam că nu-mi doream cu adevărat să mă cuplez la beţie cu un necunoscut, oricât de distractiv ar fi părut din afară. Oricum, nu mai era nevoie, acum că începusem chestia asta cu Jason.

Când o cunoscusem pe Rooney, îmi dorisem să fiu ea. Crezusem că trebuie s-o imit.

Acum nu mai eram aşa de convinsă că mi-ar fi ieşit figura.

O prezentare scurtă, dar convingătoare, de Rooney Bach

Rooney m-a studiat îndelung în timp ce ne aşezam faţă în faţă la cafeneaua Ligii Studenţilor miercuri, în a treia

săptămână de facultate. Apoi şi-a scos MacBook-ul din geantă.

— Despre ce e vorba?

— Oh, o să vezi. O să vezi.

Mă târâse până aici după cursul de dimineaţă, dar refuzase să-mi spună motivul, explicând că voia să creeze suspans.

— Presupun că e legat de Clubul Shakespeare.

— Ai dreptate.

Deşi nu fusese neapărat ideea mea să mă înscriu în Clubul Shakespeare, fusesem sincer entuziasmată să mă implic. Aveam senzaţia că ies într-adevăr din zona de confort, că încerc ceva nou şi speram că asta va duce la un an întreg de repetiţii antrenante şi cunoştinţe noi, în care să mă bucur de viaţa de student.

Dar acum părea c-o să fie un club alcătuit doar din patru persoane, pe care le cunoşteam deja, şi, fără destui membri, probabil că nici nu aveam să funcţionăm ca un club adevărat, de fapt.

— Te-ai hotărât ce piesă punem în scenă?

— Chiar mai mult, mi-a zis rânjind.

Până să apuc s-o întreb ce vrea să spună, a apărut şi Pip, cu rucsacul pe umăr, ditamai cartea de chimie sub braţ şi cu cămaşa atârnându-i lălâie pe ea.

Şi-a împins ochelarii pe nas şi s-a aşezat lângă mine.

— M-am gândit că voi fi găsit un pretext să te sustragi de la chestia asta. Cum ar fi să te laşi de facultate sau să fugi în lume să păstoreşti capre.

— Hei!

Am schiţat o grimasă dezamăgită.

— Vreau să fiu aici! Vreau să am experienţe mişto de student şi să-mi creez amintiri.

— Amintiri cum ar fi să vomiţi de patru ori într-o seară?

— Sunt sigură că n-o să se mai repete experienţa.

Ignorându-ne pe amândouă, Rooney s-a uitat la ceas.

— Acum îl mai aşteptăm doar pe Jason.

Pip şi cu mine ne-am uitat la ea.

— Chiar l-ai convins pe Jason să facă treaba asta? a întrebat-o Pip. Nu mi-a spus că a acceptat.

— Am metodele mele, i-a zis Rooney. Pot fi foarte convingătoare.

— Mai curând foarte enervantă.

— Tot pe-acolo.

Şi fix atunci a intrat şi Jason, al patrulea membru al trupei noastre, în cafenea şi s-a aşezat lângă Rooney, scoţându-şi geaca vătuită, stil ursuleţ. Pe dedesubt purta o ţinută

sportivă completă, inclusiv un hanorac cu sigla „Clubul Universitar de Canotaj”.

— Bună, ne-a spus.

Pip s-a uitat intrigată la el.

— Prietene, de când faci parte din clubul de canotaj?

— De la Târgul Bobocilor. Practic, erai acolo când m-am trecut pe listă.

— N-am crezut c-o să te duci pe bune. N-au antrenament de la şase dimineaţa în fiecare zi?

— Nu în fiecare zi. Doar marţea şi joia.

— De ce te-ai supune la aşa ceva?

Jason a râs, deşi mi-am dat seama că era un pic agasat.

— Pentru că voiam să încerc ceva nou? E chiar aşa de rău să vrei aşa ceva?

— Nu, nu. Scuze.

Pip i-a tras un cot.

— Nu-i nimic rău.

Rooney a bătut tare din palme, întrerupându-i.

— Atenţie, vă rog!

Şi-a deschis MacBook-ul.

— Acum va începe prezentarea.

— Ce va începe? a întrebat Pip.

— O, Doamne, am spus eu.

Pe ecran se vedea primul slide dintr-o prezentare în PowerPoint.

Un potpuriu din Shakespeare:

O prezentare scurtă, dar convingătoare,

de Rooney Bach

— Scurtă... dar convingătoare, am repetat.

— Cam ca mine, a comentat Pip.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason.

Rooney a trecut la următorul slide.

Partea I: Premisa

a) Un potpuriu cu scene din Shakespeare (doar din cele bune) (FĂRĂ piese istorice)

b) Fiecare dintre noi joacă diferite roluri în diverse scene din diverse piese

c) Toate scenele explorează tema DRAGOSTEI şi totul pare foarte profund şi cu miez

Chestia asta chiar mi-a stârnit interesul. Şi părea să-i intereseze şi pe Jason şi Pip, pentru că s-au aplecat amândoi în faţă ca să urmărească imaginile care se derulau pe ecran: Leonardo DiCaprio şi Claire Danes părând traumatizaţi în ecranizarea de la Romeo şi Julieta, urmaţi de David Tennant şi Catherine Tate lenevind pe scenă în producţia din West End la Mult zgomot pentru nimic, apoi o poză în care apărea cineva cu o mască de măgar, probabil din Visul unei nopţi de vară.

— M-am hotărât, a anunţat Rooney. În loc să punem în scenă o singură piesă, să interpretăm cele mai bune fragmente din mai multe. Doar din cele bune, evident.

I-a aruncat o privire lui Pip.

— Niciuna dintre piesele istorice. Doar comedii şi tragedii.

— O spun cu regret, a început Pip, dar e o idee antrenantă, de fapt.

Rooney şi-a aruncat coada pe spate, cu un aer triumfător.

— Mulţumesc pentru că mi-ai dat dreptate.

— Stai aşa, nu asta am...

— Deci vom avea ocazia să jucăm o mulţime de roluri diferite? a întrerupt-o Jason.

Rooney a încuviinţat.

— Oh. Tare. Da, chiar sună distractiv.

Am ridicat din sprâncene. Mă gândisem c-ar prefera să se înscrie în Clubul de Teatru Muzical, sincer. Întotdeauna îi plăcuseră mai mult musicalurile decât piesele tradiţionale.

Jason a dat din umeri.

— Vreau să joc într-un spectacol anul ăsta şi ştii că, dacă încercăm să dăm probă pentru Piesa Bobocilor sau Clubul de Teatru Muzical, ori n-o să obţinem niciun rol din cauza concurenţei, ori riscăm să ne trezim într-un rol minuscul. Mai ţii minte cum a fost într-a noua, când a trebuit să joc rolul unui copac în Visul unei nopţi de vară?

Am aprobat din cap.

— O experienţă palpitantă pentru tine.

— Nu ţin morţiş să-mi mai irosesc un an din viaţă venind la repetiţii doar ca să stau încremenit locului şi să dau din mâini când şi când.

Jason i-a aruncat o privire lui Rooney.

— Măcar aşa ştim c-o să avem roluri principale şi un număr onorabil de replici. Şi am face treaba asta cu prietenii noştri. Ar fi distractiv.

S-a plesnit peste coapsă şi s-a rezemat de spătar.

— Eu mă bag.

Rooney zâmbea cu gura până la urechi.

— Ar fi trebuit să te angajez pe tine să ţii prezentarea.

— Oh, Doamne, a comentat Pip, încrucişându-şi braţele. Nu-mi vine să cred că l-ai atras deja pe Jason în tabăra ta.

— Datorită şarmului şi inteligenţei mele.

— Plimbă ursul.

Rooney a trecut la următorul slide.

Partea a II-a: Planul

a) Eu voi alege piesele şi scenele

b) Eu voi regiza spectacolul

c) Repetiţii săptămânale până la reprezentaţia din martie (TREBUIE SĂ PARTICIPAŢI LA TOATE)

— Stai aşa, s-a stropşit Pip, trecându-şi o mână prin cârlionţi. Cine te-a făcut suzerana supremă a Clubului Shakespeare?

Rooney a rânjit la ea.

— Aş zice că eu, de fapt, având în vedere că toată treaba a fost ideea mea.

— Da, mă rog...

Pip s-a îmbujorat un pic.

— Cred... cred c-ar trebui să avem un cuvânt de spus legat de cine va regiza spectacolul.

— Oh, serios?

— Da.

Rooney s-a aplecat peste masă, astfel încât o privea drept în ochi pe Pip.

— Şi ce ai de spus?

— Vreau...

Pip şi-a dres glasul, nereuşind să-i înfrunte privirea.

— Vreau să fiu co-regizoare.

Lui Rooney i-a pierit zâmbetul. N-a zis nimic pentru o clipă. Şi apoi...

— De ce?

Pip s-a ţinut tare pe poziţie.

— Pentru că aşa vreau.

Nu ăsta era motivul. Ştiam exact de ce face Pip chestia asta.

Voia să-i dea clasă lui Rooney. Sau măcar sa fie pe picior de egalitate cu ea.

— Asta e condiţia pe care o pun. Dacă vrei să iau parte la asta, vreau să fiu co-regizoare.

Rooney a strâns din buze.

— Bine.

Pip a zâmbit larg. Câştigase runda asta.

— Mergem mai departe, a zis Rooney, trecând la următorul slide.

Partea a III-a: Al cincilea membru

a) Îl găsim

b) Îl ademenim

c) Clubul Shakespeare obţine statutul de club cu drepturi depline

d) VICTORIE

— Îl ademenim? am întrebat.

— Câh, a făcut Pip.

Jason a râs în barbă.

— Ai zice că încercăm să convingem oamenii să intre într-un cult.

— Da, mă rog..., a pufnit Rooney. N-am ştiut cum să formulez altfel. Trebuie doar să găsim o a cincea persoană. Puteţi să întrebaţi cu toţii lumea şi să vedeţi dacă e cineva interesat? Nimic din toată povestea nu va conta dacă nu reuşim să recrutăm o a cincea persoană. O să întreb şi eu.

Am convenit cu toţii c-o să întrebăm persoanele pe care le cunoşteam, deşi nu eram sigură pe cine aş putea să întreb eu, mai exact, dat fiind că toţi prietenii mei erau aşezaţi la acea masă.

— Chiar te-ai gândit la chestia asta, a spus Pip.

Rooney a zâmbit.

— Eşti impresionată?

Pip şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu, doar – nu chiar, nu. Ai făcut strictul necesar pe care trebuie să-l facă un regizor.

— Recunoaşte. Te-am impresionat.

Jason şi-a dres glasul.

— Deci... avem repetiţie săptămâna asta?

Zâmbetul lui Rooney a lăsat locul unui rânjet larg. A bătut cu palmele în masă, atrăgând atenţia celor din încăpere.

— Da!

Am căzut cu toţii de acord asupra datei şi orei, apoi Pip şi Jason au trebuit să plece – Pip la un laborator, Jason la un seminar. De îndată ce-au ieşit din cafenea, Rooney s-a ridicat şi s-a aruncat peste masă să mă strângă în braţe. Eu am rămas nemişcată, fără să-i opun rezistenţă.

Era prima noastră îmbrăţişare.

Tocmai mă pregăteam s-o strâng la rândul meu în braţe, când s-a tras înapoi, aşezându-se şi aranjându-şi coada. Pe chipul ei a revenit expresia obişnuită marca Rooney: un zâmbet nonşalant.

— O să fie incredibil, a spus.

Trupa noastră era alcătuită din două vedete care voiau amândouă să deţină controlul, o fată căreia îi venea să vomite de fiecare dată când urca pe scenă şi un băiat care era, poate, iubirea vieţii mele.

Avea să fie un dezastru total, dar lucrul ăsta n-avea să ne împiedice pe niciunul dintre noi.

Mâinile fierbinţi

— E perfect, a declarat Rooney, tocmai când Jason a încercat să intre în cameră şi s-a dat cu capul de tocul uşii, aşa de tare că a scos un scheunat de pisoi speriat.

Ce-i drept, Rooney încercase să închirieze o sală potrivită pentru prima repetiţie a Clubului Shakespeare. Încercase să rezerve una dintre sălile imense din clădirile facultăţii de lângă catedrală, unde repetau multe dintre cluburile de muzică şi de teatru. Încercase, de asemenea, să rezerve o sală de clasă din clădirea Elvet Riverside, unde aveam noi cursurile şi seminarele şi unde urma să dăm examenele la sfârşitul anului.

Dar Sadie nu-i răspundea la e-mailuri şi, fără aprobarea TSD-ului, nu putea închiria nicio sală în numele Clubului Shakespeare.

Eu sugerasem c-am putea să facem repetiţiile în camera noastră, eventual, dar Rooney insistase să găsim un spaţiu de repetiţie adecvat.

— Ca să creăm atmosfera potrivită, zisese.

Şi aşa am ajuns până la urmă într-o sală care părea gata să cadă, în incinta capelei care avea câteva sute de ani, o încăpere cu un tavan atât de jos, încât Jason, la înălţimea lui de 1,90, trebuia să se ghemuiască un pic ca să poată merge prin ea. Mocheta era tocită şi decolorată, iar pe pereţi erau afişe vechi rămase de la şcoala duminicală, dar înăuntru era linişte şi puteam folosi gratuit spaţiul, ceea ce era tot ce ne interesa, de fapt.

Pip tocmai vorbea cu părinţii ei pe FaceTime când a intrat în sală, în spaniolă, prea repede ca să pot ţine pasul, deşi fusese printre materiile mele pentru GCSE[9]. Avea un aer uşor exasperat, iar maică-sa o tot întrerupea.

---

[9] Certificat de absolvire a studiilor secundare. (N.r.)

— Vorbeşte cu ei de o oră, mi-a spus Jason, aşezându-se şi frecându-şi fruntea.

M-am aşezat pe scaunul de lângă el. Părinţii lui Pip fuseseră dintotdeauna cumva exagerat de grijulii, la modul adorabil. Eu nu mai vorbisem cu ai mei de săptămâna trecută.

— Cu cine vorbeşti? a întrebat Rooney, apropiindu-se de Pip cu un aer jucăuş şi trăgând cu ochiul peste umărul ei.

— Ea cine e, nena? l-am auzit pe tatăl lui Pip întrebând. Ţi-ai făcut în sfârşit prietenă?

— NU! a protestat imediat Pip. Nu – categoric nu e prietena mea!

Rooney le-a făcut cu mâna părinţilor lui Pip, rânjind cu gura până la urechi.

— Bună ziua! Eu sunt Rooney!

— Uite ce e, trebuie să închid, i-a repezit Pip.

— Tu ce studiezi, Rooney?

Rooney s-a tras mai aproape de telefon, aşadar, şi mai aproape de Pip.

— Literatură engleză! Iar eu şi Pip facem parte amândouă din Clubul Shakespeare.

Pip a început să-şi aranjeze părul, cel mai probabil ca s-o ţină pe Rooney la un braţ distanţă.

— Închid acum! Vă iubesc! ¡Chau!

— Vai! s-a entuziasmat Rooney după ce Pip a închis. Părinţii tăi sunt adorabili. Şi le-a plăcut de mine!

Pip a oftat.

— De-acum o să mă întrebe de tine de fiecare dată când mă sună.

Rooney s-a îndepărtat, ridicând din umeri.

— Clar văd şi ei c-aş fi o iubită bună. Aşa, ca fapt divers.

— Şi de ce, mă rog?

— Datorită şarmului şi inteligenţei mele, evident. Am mai avut discuţia asta.

Mă aşteptam ca Pip să se zburlească, dar n-a făcut-o. S-a îmbujorat un pic şi apoi a început să râdă, de parcă Rooney i se părea din cale-afară de amuzantă. Rooney s-a întors să se uite la ea, fluturându-şi coada de cal şi cu o expresie indescifrabilă pe chip.

A durat douăzeci de minute până am început repetiţia propriu-zisă, pentru că Pip şi Rooney se tot ciondăneau. Mai întâi, s-au certat legat de cine avea să joace rolurile principale în Romeo şi Julieta, apoi legat de ce fragment din piesă vom pune în scenă şi, într-un final, legat de cum o vom interpreta.

Chiar şi după ce au căzut de acord c-o să ne distribuie pe mine şi Jason în rolurile principale, au mai tropăit încă un sfert de oră prin sală, schiţând scena şi contrazicându-se cu patimă aproape în orice privinţă, până când Jason a decis că ar trebui să intervenim, poate.

— Nu merge aşa, le-a spus. Nu sunteţi co-regizoare.

— Ăă, ba da, suntem, l-a contrazis Pip.

— Avem doar câteva neînţelegeri mărunte legate de viziunea artistică, i-a întărit Rooney spusele. Dar, dincolo de asta, lucrurile merg de minune.

Am pufnit. Pip s-a uitat chiorâş la mine.

Rooney şi-a pus o mână în şold.

— Dacă Felipa ar fi dispusă să accepte câteva compromisuri mărunte, atunci ar merge şnur.

Pip se pregătea să dea piept cu ea, ca de la egal la egal. Doar că Rooney era cu câţiva centimetri mai înaltă, în ciuda coafurii voluminoase a lui Pip.

— Nu ai voie să-mi spui Felipa, a zis.

— Nu-i a bună, i-am şoptit lui Jason, iar el a înclinat din cap.

— Ce-ar fi să improvizăm? a intervenit Jason. Lăsaţi-ne să încercăm noi scena şi vedem ce iese.

Cele două co-regizoare au acceptat, în silă, şi pentru o clipă totul a fost minunat.

Până când mi-am dat seama că urma să joc o scenă din Romeo şi Julieta cu Jason Farley-Shaw.

Îmi plăcea la nebunie să joc teatru. Îmi plăcea nespus să intru în pielea unui personaj, să mă prefac c-aş fi altcineva. Îmi plăcea la nebunie să spun şi să fac lucruri pe care nu le-aş fi spus sau făcut niciodată în viaţa de zi cu zi. Şi ştiam că mă pricep.

Tracul era din cauza publicului, în cazul de faţă, Pip şi Rooney. Şi, când la toată treaba se adăuga ideea că urma să joc o scenă romantică alături de Jason, cel mai bun prieten al meu, cu care tocmai începusem să ies, cred că e de înţeles de ce aveam un trac copleşitor în momentul ăla.

Eu şi Jason ţineam fiecare un exemplar din piesă în mână – mă rog, la mine mai curând era în braţe, pentru că venisem cu ditamai Antologia Oxford – şi el avea prima replică. Pip şi Rooney se aşezaseră pe scaune, lăsând un loc liber între ele, şi se uitau la noi.

— De pângăreşte mâna-mi sfânta-ţi mână, a început Jason, să ierţi acestor buze ale mele – doi pelerini ce-s ruşinaţi –, stăpână, şi c-un sărut păcatul vor să-l spele.[10]

Bun. Să intrăm în atmosferă. Joc rolul principal într-o piesă de dragoste.

— Nu, pelerine, am zis, concentrându-mă pe citirea replicii şi încercând să nu despic firul în patru, mâna-ţi vină n-are...

---

[10] Pentru acest citat şi următoarele, ediţia de referinţă este William Shakespeare, Romeo şi Julieta, în traducerea lui Şt. O. Iosif, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1962. (N.t.)

— Hei, Georgia? m-a întrerupt Pip. Poţi să stai un pic mai departe de Jason. Doar ca să accentuăm ideea că tânjiţi unul după altul.

— Şi apoi ai putea să te apropii un pic de el când îi vorbeşti, a zis Rooney. Gen, asta e prima dată când vă întâlniţi, de fapt, şi deja sunteţi înnebuniţi unul după celălalt.

Pip i-a aruncat o privire.

— Mda. Bună idee.

Rooney i-a înfruntat privirea, ridicând un pic din sprânceană.

— Mulţumesc.

Am făcut cum mă îndemnaseră, apoi am continuat:

— Căci pelerinii mâinile de sfinţi le-ating, şi ei, în loc de sărutare, se închină şi-şi strâng mâinile fierbinţi.

— Categoric aici ar trebui să vă atingeţi mâinile, a propus Rooney.

Jason a întins mâna spre mine şi i-am venit în întâmpinare.

M-a năpădit un val de emoţie.

— Dar sfinţi şi pelerini n-au gură oare? a recitat Jason, uitându-se ţintă la mine.

Am simţit că mă înroşesc. Nu din cauză că m-aş fi fâstâcit sau din cauza scenei pline de romantism. Ci pentru că mă simţeam stânjenită.

— Da, pentru rugăciune, pelerine!

— Georgia, pot să-ţi zic ceva sincer? a intervenit Pip.

— Da?

— La faza asta ar fi trebuit să flirtezi la greu, dar tu arăţi de parcă te-ai screme.

Mi-a scăpat un hohot de râs nervos.

— Aoleu!

— Ştiu că doar citim replicile într-o primă fază, dar, gen... ai putea să fii mai romantică?

— Încerc.

— Oare?

— Oh, Doamne!

Am închis cartea, un pic enervată, sincer. Nu eram o actriţă proastă. Să joc teatru era unul dintre puţinele lucruri la care mă pricepeam, de fapt.

— Eşti mult prea dură.

— Putem s-o luăm de la capăt?

— Bine.

Jason şi cu mine am reluat scena şi eu mi-am deschis din nou cartea.

Bun. Eram Julieta. Tocmai îl întâlnisem pe băiatul ăsta super sexy, care-mi era interzis, şi eram obsedată de el. Eram în stare să fac chestia asta.

Am parcurs replicile până am ajuns din nou la faza cu „buzele”, punct în care Jason mă ţinea de mână.

— Ca să nu-mi schimbi credinţa-n disperare, dă voie gurii focul să-şi aline.

Jason chiar îşi punea tot sufletul în interpretare. Doamne, nu mă simţeam deloc în largul meu.

— Stau liniştiţi de-a pururi sfinţii, chiar atunci când rugăciunea o-mplinesc.

— O, sfânta mea, stai liniştită dar, să-mi curăţ vina, să mă-mpărtăşesc, şi-al gurii tale har la gura-mi vină!

Jason s-a uitat deodată stingherit la mine, apoi s-a întors spre Rooney şi Pip şi-a zis:

— Presupun că în punctul ăsta o să ne sărutăm.

Rooney a bătut încântată din palme.

— Da.

— Categoric, a încuviinţat Pip.

— Doar un pupic.

— Nu ştiu. Cred c-ar putea fi un sărut în toată regula aici.

Rooney a ridicat sugestiv din sprâncene.

— Ooh. Felipa chiar vrea să vadă asta.

— Aş prefera să nu-mi mai spui aşa, a protestat Pip.

Lui Pip nu-i plăcea de nicio culoare să i se spună Felipa. De când o ştiam eu, întotdeauna se prezentase drept Pip. Mereu zicea că preferă un nume cu o sonoritate mai masculină şi că Felipa pur şi simplu n-o reprezintă – mai puţin când i se adresau membrii familiei astfel.

Sesizând schimbarea de ton, lui Rooney i s-a şters rânjetul de pe chip.

— Bine, a spus, pe un ton mai sincer decât o auzisem adoptând până acum faţă de Pip. Sigur. Scuze.

Pip şi-a înfoiat părul şi şi-a dres glasul.

— Mulţumesc.

S-au uitat lung una la cealaltă.

Şi apoi Rooney a zis:

— Ce-ar fi să-ţi spun Pip-ticot în schimb?

Pip părea gata să explodeze, dar Jason a intervenit înainte ca prietenele mele să se ia la ceartă din nou.

— Deci, ziceaţi de sărut.

— Nu e nevoie să vă sărutaţi acum, s-a grăbit Pip să spună.

— Nu, a întărit Rooney. La repetiţiile viitoare, dar nu chiar acum.

— Bine, am zis şi m-am tras înapoi un pic, uşurată.

Evident, nu voiam să-l sărut pe Jason de faţă cu alte persoane. Şi nu voiam ca primul meu sărut să fie într-o piesă de teatru.

Probabil că din cauza asta mă simţeam încurcată. Şi probabil că de-asta nu jucam foarte convingător acum.

Probabil că de-asta, faptul că jucam rolul Julietei, unul dintre cele mai romantice roluri din istoria literaturii, îmi dădea oarecum o senzaţie de greaţă.

— Faza asta n-a fost... gen... aiurea sau ceva, nu? m-a întrebat Jason în şoaptă în timp ce ne strângeam lucrurile, la vreo douăzeci de minute după aceea.

— Poftim? Nu. Nu, a fost – a fost bine. Super. A fost super. Tu ai jucat super. O să ne iasă super.

Deja exagerezi, Georgia.

Jason a oftat uşurat.

— Bine. Bun.

Am chibzuit o clipă şi apoi, până să apuc să mă răzgândesc, i-am zis:

— Nu vreau ca primul nostru sărut să aibă loc când jucăm teatru.

Jason, care tocmai stivuia scaunele, a încremenit. Pentru o clipă doar. S-a îmbujorat la faţă.

— Ăă, nu. Nu, clar nu.

— Mda.

— Mda.

Când ne-am întors, am văzut-o pe Pip studiindu-ne din capătul opus al sălii, cu o expresie circumspectă. Dar, până să apuce să spună ceva, a intervenit Rooney:

— Aţi mai încercat să găsiţi un al cincilea membru?

— Eu n-am alţi prieteni în afară de voi, am răspuns imediat, de parcă n-ar fi ştiut şi ei chestia asta.

Jason a ieşit din sală, ca să nu mai trebuiască să stea gheboşat.

— Pot să încerc să întreb printre prietenii mei de la Castel, dar... Nu sunt sigur că sunt genul de oameni pasionaţi de actorie.

— Eu deja am întrebat printre prietenii de la Castel, a spus Pip. M-au refuzat.

S-a întors spre Rooney.

— Tu n-ai, gen, cincizeci de prieteni apropiaţi? Nu poţi să găseşti pe cineva?

Rooney s-a schimbat la faţă şi, pentru o clipă doar, a părut sincer enervată. Dar a fost doar o străfulgerare. Şi-a dat ochii peste cap şi a zis:

— N-am cincizeci de prieteni.

Dar n-a mai adăugat altceva.

A trebuit să-i dau dreptate lui Pip. Era un pic straniu că Rooney, care ieşea să petreacă cel puţin de două ori pe săptămână şi în rest îşi făcea veacul prin barul colegiului, nu găsise nici măcar o persoană pe care s-o convingă să se înscrie.

— Dar „soţul” tău de colegiu? am propus.

Probabil că erau cel puţin prieteni.

Rooney a clătinat din cap.

— Nu cred că e pasionat de teatru, de fapt.

Poate că nu era pe-atât de apropiată de oamenii ăia pe cât crezusem.

Cât ne-am oprit pe străduţa pietruită din faţa capelei, în aerul rece de toamnă, şi ne-am luat rămas-bun, m-am întrebat de ce-i păsa lui Rooney atât de mult de chestia asta, de fapt. În aşa măsură încât să facă un asemenea efort – să iniţieze un nou club, să-şi asume rolul de regizoare, să pună chiar ea un spectacol în scenă.

Ne cunoşteam de câteva săptămâni deja. Ştiam că e amatoare de petreceri, dezinhibată când venea vorba de sex şi pasionată de piesele lui Shakespeare, că putea oricând să-şi întipărească un zâmbet pe chip ca să te facă s-o placi.

Dar oare de ce făcea toate lucrurile pe care le făcea?

Habar n-aveam.

Secretul nerostit

GEORGIA WARR, FELIPA QUINTANA

Felipa Quintana

ROONEY

Georgia Warr

mă cheamă Georgia, de fapt

Felipa Quintana

Aş vrea doar să ştiu cum o persoană atât de sexy poate fi atât de enervantă, la naiba

Georgia Warr

oh, bun

o să vorbim în sfârşit despre secretul nerostit?

Felipa Quintana

Ce secret???

Georgia Warr

cât de tare îţi place de rooney bach

Felipa Quintana

Ăă, stai aşa

Vreau să zic, e sexy, OBIECTIV VORBIND

Nu-mi place de ea

Georgia Warr

Î-hâm

Felipa Quintana

NU FAC PASIUNI PENTRU FETE HETERO

Georgia Warr

lol

Felipa Quintana

Ne-am omorî reciproc dacă am ieşi împreună

Ceea ce n-o să se întâmple pentru că e hetero

Şi nu-mi place de ea la modul ăsta

Şi e super-enervantă şi mereu trebuie să iasă ca ea

Şi sunt condamnată să rămân o lesbiană însingurată toată viaţa

Georgia Warr

cine se scuză se acuză

Felipa Quintana

SCHIMB SUBIECTUL

Am o întrebare

Georgia Warr

s-auzim

Felipa Quintana

Poate că e... doar imaginaţia mea, dar... se întâmplă ceva între tine şi Jason???

Mi-a zis că v-aţi văzut doar voi doi acum câteva zile şi, nush, părea c-aţi fi ieşit împreună

sau aşa ceva, haha

Georgia Warr

ţi s-ar părea ciudat? dacă ne-am cupla?

Felipa Quintana

Nush

Ar fi o schimbare

Georgia Warr

păi, nu ştiu care-i faza cu noi deocamdată

Felipa Quintana

Deci îţi place de el??

Georgia Warr

nu prea ştiu?

poate?

ne-am hotărât să vedem ce iese

Felipa Quintana

Hm

Bine

GEORGIA WARR, JASON FARLEY-SHAW

Georgia Warr

tocmai i-am zis lui pip că e posibil să ieşim împreună

Jason Farley-Shaw

Oh, LA NAIBA, bine!

Uau!

Ce-a zis?

Georgia Warr

a zis doar „Hm, bine”

Jason Farley-Shaw

Oh, înseamnă că e supărată

Georgia Warr

nu cred că e supărată

probabil că e doar nedumerită

Jason Farley-Shaw

Asta e de înţeles!!

S-a întâmplat oarecum brusc

Georgia Warr

dar o să-i treacă, nu?

adică o să se împace cu ideea?

Jason Farley-Shaw

Da

Categoric

GEORGIA WARR, ROONEY BACH

Georgia Warr

hei, ou prăjit, pe unde eşti??

Rooney Bach

În oraş!!! 😊

Georgia Warr

te întorci în seara asta?

am nişte chestii de discutat

Rooney Bach

Oooooo CHESTII

Ce chestii, îmi plac la nebunie chestiile

Georgia Warr

mă rog

nush cum să procedez în continuare cu jason

te chem în ajutor

dacă nu cumva vrei să rămâi în oraş, nu te simţi obligată, haha

Rooney Bach

Neah, ceilalţi s-au ameţit şi mă plictisesc şi n-am chef să mă cuplez cu cineva

Oul prăjit revine în curând

Georgia Warr

grăbeşte-te, ouşor!

Litera „X”

— Gata, a zis Rooney, în clipa în care am trimis mesajul.

Georgia Warr

Deeeci... vrei să ne întâlnim din nou weekendul ăsta?

Eram aşezate una lângă alta pe patul meu, rezemate de spătar, Rooney încă în ţinuta cu care fusese în oraş, iar eu într-o pijama cu model de Crăciun, deşi era de-abia începutul lui noiembrie.

— Şi ce fac la întâlnire? am întrebat-o, uitându-mă la mesaj şi aşteptând confirmarea că fusese citit.

Rooney a sorbit din ceaiul tradiţional după ieşitul în oraş.

— Orice vrei.

— Dar la a doua întâlnire trebuie să ne sărutăm?

— Nu trebuie să faci nimic.

M-am întors spre ea, dar stăteam prea aproape una de cealaltă, aşa că nu i-am văzut decât părul negru, ondulat în bucle lejere.

— Tu te-ai săruta cu un tip la a doua întâlnire?

Rooney a pufnit.

— Eu nu-mi dau întâlniri.

— Dar ai mai fost la întâlniri.

A rămas tăcută o clipă.

— Poate, a spus într-un final. Dar, în general, prefer doar partea de sex.

— Oh.

— Nu mă înţelege greşit, probabil c-ar fi drăguţ să am o relaţie. Şi uneori întâlnesc câte o persoană şi-mi zic că poate...

S-a oprit în mijlocul propoziţiei, apoi s-a dat jos din patul meu şi s-a îndreptat spre al ei.

— Doar că... mă rog, întotdeauna mă îndrăgostesc de persoane nepotrivite. Aşadar, ce rost mai are?

— Oh.

N-a mai spus altceva şi m-am gândit c-ar fi fost nepoliticos s-o descos. S-a schimbat în pijama şi am surprins-o aruncând o privire spre fotografia cu ea şi Beth Păr-de-sirenă.

Poate că Beth era o fostă iubită. Sau cineva de care fusese îndrăgostită. Nu aveam nicio dovadă că lui Rooney îi plăceau fetele, dar nu era exclus.

— Nu e nimic rău în a alege doar să faci sex, mi-a spus, după ce s-a strecurat în pat.

— Ştiu.

— Pur şi simplu nu sunt genul care să aibă relaţii, cred. Întotdeauna se sfârşesc prost.

— OK.

Deodată a sărit din pat, mormăind „Roderick” şi dând fuga să ude ficusul. Ce-i drept, Roderick n-arăta grozav – Rooney părea să uite destul de des să-l ude. La cinci minute după ce a terminat cu asta, era deja cufundată în somn, în timp ce eu nu reuşeam cu niciun chip să adorm, zgâindu-mă când în tavanul cu tente albăstrii, când în telefon şi frământându-mă dacă se impunea să-l sărut pe Jason la a doua întâlnire.

Dacă nu-mi plăceau băieţii, de fapt, şi de-asta toată treaba părea aşa de complicată?

De îndată ce mi-a venit gândul ăsta în minte, am simţit nevoia să aprofundez problema. Am deschis Safari pe telefon şi am tastat: „Oare sunt gay?”

Mi-au apărut câteva linkuri, majoritatea la teste stupide de pe net despre care ştiam deja că nu se bazează pe nimic şi nu mi-ar folosi la nimic. Dar un rezultat mi-a atras atenţia – testul pentru scara Kinsey.

Am început să citesc despre asta. Conform Wikipedia, aceasta este o scară a orientării sexuale, care merge de la zero, „exclusiv heterosexual”, la şase, „exclusiv homosexual”.

Curioasă şi supărată pe mine însămi, am făcut testul, încercând să răspund instinctiv la întrebări şi să nu stau prea mult pe gânduri. Când am terminat, am dat click pe „Trimiteţi răspunsurile” şi am aşteptat rezultatul.

În locul unei cifre, pe ecran a apărut litera „X”.

Nu aţi indicat nicio preferinţă sexuală. Încercaţi să reformulaţi răspunsurile.

Am citit şi am recitit acest text.

Completasem... greşit.

Trebuie că greşisem pe undeva.

Am luat-o de la capăt cu întrebările şi am început să le caut pe cele la care-mi puteam schimba răspunsul, dar n-am găsit niciuna la care să fi răspuns greşit, aşa că m-am hotărât să închid pur şi simplu fereastra.

Probabil că testul era greşit din start.

Domnul sigur-pe-el

— Ce bine arăţi!

Ăsta a fost primul lucru pe care mi l-a spus Jason când ne-am întâlnit în faţa cinematografului sâmbătă după-amiază.

— Oh, ăă, mersi, am zis, studiindu-mi ţinuta.

Optasem pentru o salopetă kaki, cu un pulover din lână Shetland pe dedesubt, dar erau ascunse aproape cu totul de paltonul imens pe care-l aveam pe mine, pentru că la Durham temperatura scăzuse deja sub zece grade Celsius şi eram friguroasă de fel.

Jason, în schimb, purta geaca lui stil ursuleţ şi blugi negri, adică ţinuta lui obişnuită aproape tot anul.

— Mă gândeam, mi-a zis, în timp ce intram în clădire, că un cinematograf probabil că nu e cea mai inspirată idee pentru – gen, pentru a te vedea cu cineva.

Fusese pe punctul de a spune pentru „o întâlnire”. Deci ştia şi el că suntem la întâlnire.

Era pe bune.

Am râs înfundat.

— Mda. Hai să ne vedem şi să ne ignorăm timp de două ore.

— Cam aşa. Vreau să zic, sună destul de relaxant, sincer.

— Aşa e.

— Cred că o căsnicie perfectă ar fi între doi oameni care se pot simţi în largul lor fără să-şi spună nimic o bună bucată de vreme.

— Stai aşa, am zis. Încă nu ne-am căsătorit.

La faza asta Jason a scos un hohot de râs poticnit, oarecum scandalizat.

Drăguţ. Eram în stare să flirtez. Mă descurcam de minune.

Filmul începuse de vreo jumătate de oră când s-a declanşat alarma de incendiu.

Până atunci, lucrurile merseseră binişor. Jason nu încercase să mă ia de mână, să-mi înconjoare umerii cu braţul sau, slavă Cerului, să mă sărute. Eram pur şi simplu doi prieteni care veniseră împreună la cinema să vadă un film.

În mod evident, nu-mi doream să facă niciuna dintre chestiile astea pentru c-ar fi fost clişee în ultimul hal şi ceva aproape sordid.

— Şi acum încotro? m-a întrebat, în timp ce aşteptam în frig în faţa cinematografului.

Nimeni altcineva nu părea să ştie dacă izbucnise cu adevărat un incendiu, dar, după câte se părea, n-aveam să ne întoarcem prea curând în cinematograf. Un angajat tocmai ieşise şi împărţea vouchere.

Mi-am strâns mai bine paltonul. Nu aşa îmi imaginasem că va decurge după-amiaza. Sperasem c-o să stăm unul lângă altul în tăcere timp de două ore, c-o să vedem un film drăguţ şi apoi o să ne întoarcem acasă.

Dar nu puteam să încheiem întâlnirea aici. Ar fi fost aiurea. Nu se cade aşa ceva la o întâlnire.

— Ăă... Mă gândesc c-am putea să ne întoarcem în campus şi să bem un ceai sau ceva? am propus.

Părea genul de chestie pe care o făceau studenţii când voiau să socializeze. Se întâlneau la un ceai în camerele de cămin.

Oh, stai aşa. În cameră. Oare era o idee bună să merg la el în cameră? Sau asta ar însemna...

— Da! a încuviinţat Jason, zâmbind şi îndesându-şi mâinile în buzunar. Da, sună bine. Vrei să vii pe la mine? Am putea să ne uităm la un film sau ceva de genul?

Am încuviinţat şi eu.

— Da, sună bine.

OK.

Totul era OK.

Puteam să fac chestia asta.

Puteam să mă comport normal.

Puteam să merg cu un băiat la el în cameră în timpul unei întâlniri şi să facem orice presupunea chestia asta. Să stăm de vorbă. Să flirtăm. Să ne sărutăm. Să facem sex, poate.

Eram curajoasă. Puteam să ignor ce-mi şopteau propriile gânduri. Puteam să fac toate lucrurile astea.

De fapt, nu-mi place ceaiul, iar Jason ştia asta, desigur, şi mi-a pregătit o ciocolată caldă în schimb.

Avea o cameră doar a lui, precum Pip şi majoritatea studenţilor de la Durham, ceea ce însemna că era micuţă. Avea, probabil, cam o treime din suprafaţa camerei pe care o împărţeam eu cu Rooney, şi înăuntru era un pat de o persoană. Decorul era însă aproape identic— o mochetă veche şi tocită, pereţi gălbui şi mobilă de la IKEA. Aşternuturile erau albastre, fără model. Pe noptieră avea laptopul şi câteva cărţi, iar sub calorifer erau câteva perechi de pantofi, aliniate la milimetru.

Dar mai întâi n-am observat niciunul dintre lucrurile astea. Primul lucru pe care l-am observat a fost peretele.

Era un perete complet gol, cu excepţia unei poze înrămate cu Sarah Michelle Gellar şi Freddie Prinze Jr. în Scooby-Doo 2: Monsters Unleashed.

M-am uitat la poză.

Jason a observat că mă uit la ea.

— Am nişte întrebări, i-am zis.

— E de înţeles, a aprobat Jason, aşezându-se pe pat. Ăă, îl mai ţii minte pe Edward? Fostul meu coleg de la cealaltă şcoală? El mi-a dăruit-o.

S-a oprit aici, de parcă asta ar fi fost toată povestea.

— Spune-mi şi restul.

— Deci... Bine, o să trebuiască să te aşezi dacă e să-ţi explic, mi-a zis, bătând cu palma locul de lângă el.

Chestia asta m-a neliniştit un pic. Dar nu era ca şi cum m-aş fi putut aşeza altundeva, iar gestul lui nu păruse un pretext să-mi facă ochi dulci, aşa că mi-am zis că pot s-o fac.

M-am aşezat lângă el pe marginea patului, strângând în mâini cana cu ciocolată.

— Deci, ştim cu toţii că sunt fan Scooby Doo.

— Evident.

— Şi că, de asemenea, sunt fan Sarah Michelle Gellar şi Freddie Prinze Jr.

— Adică... da, desigur.

— Bun. Aşadar, la fosta mea şcoală, înainte să mă transfer la voi, adică, mi se dusese buhul drept tipul care nu se sărutase niciodată cu nimeni.

— Poftim? Nu mi-ai spus niciodată chestia asta.

— Păi, ştii că m-am mutat de la şcoala aia, pentru că, gen...

S-a strâmbat.

— Mulţi dintre colegii mei... adică, era o şcoală de băieţi şi lumea se lua la mişto pentru orice mărunţiş.

— Mda.

Jason ne povestise câte ceva despre asta. Despre faptul că foştii lui colegi erau destul de naşpa, în general, şi că nu voia să mai rămână în acel mediu.

— Aşa că mă şicanau cu toţii pentru că nu mă sărutasem cu nimeni. Şi aş zice c-am fost tachinat o grămadă pe tema asta. Nimic grav, dar, da, o făceau regulat. Tuturor li se părea o ciudăţenie.

— Dar între timp te-ai sărutat cu mai multe persoane. Gen... ai avut şi prietenă.

— Toate astea s-au întâmplat după. Până atunci, ăsta era motivul pentru care se făcea mişto pe seama mea. Şi ştii... spuneau că era din cauză c-aş fi urât şi pentru că aveam acnee şi-mi plăceau musicalurile şi tâmpenii din astea. Genul ăsta de chestii nu mă mai deranjează acum, dar cred că mă deranjau când eram mai mic.

— Oh, am îngăimat, dându-mi seama că vocea mea suna spart deodată. Oribil.

— La sfârşitul clasei a douăsprezecea, Ed mi-a dăruit fotografia asta înrămată, a continuat el, arătând spre poză. Cu Sarah şi Freddie. Şi a zis ceva de genul „să-ţi poarte noroc să-ţi găseşti o prietenă”. Amândoi eram înnebuniţi după filmele cu Scooby-Doo şi glumeam adesea că Sarah Michelle Gellar şi Freddie Prinze Jr. erau, gen, cuplul suprem, pentru că sunt căsătoriţi în viaţa reală şi au interpretat şi un cuplu pe ecran. De fiecare dată când vreo cunoştinţă de-a noastră se cupla cu cineva, îi spuneam „Da, dar eşti la acelaşi nivel cu Sarah şi Freddie, amice?” Mi se... mda. OK. Sună bizar când încerc să explic.

— Nu, e amuzant, i-am zis. Sper doar să nu divorţeze prea curând.

Jason a înclinat din cap.

— Mda. Asta ar strica toată treaba.

— Mda.

— Oricum, cam la o săptămână după ce mi-a dăruit-o, am avut parte de primul meu sărut, a spus Jason, râzând în barbă. Vreau să zic, a fost un sărut de toată jena, dar... se poate spune că am bifat chestia asta. Aşa că acum chiar îmi poartă noroc.

Jason spusese toată povestea de parcă ar fi fost o întâmplare amuzantă, la care ar fi trebuit să râd. Dar nu era amuzant.

De fapt, era al naibii de trist.

Mi-am amintit episodul cu primul lui sărut, cu o fată de care nu-i plăcea aşa tare. Ne spusese mie şi lui Pip că nu

fusese un sărut grozav, dar că se bucura că bifase chestia asta, acum însă că auzisem toată povestea de la Jason am înţeles ce se întâmplase, de fapt.

Se simţise presat să aibă parte de primul sărut. Din cauză că lumea îl hărţuia pe tema asta, se silise să sărute pe cineva şi fusese nasol.

O mulţime de adolescenţi făceau chestia asta. Dar m-am înfuriat foarte tare când am auzit povestea asta din gura lui Jason.

Ştiam cum e să te simţi prost pentru că nu te-ai sărutat cu nimeni.

Şi să te simţi presat s-o faci pentru că toţi ceilalţi au făcut-o deja.

Pentru că, dacă n-o făceai, erai o ciudăţenie.

Pentru că în asta consta experienţa umană.

Asta spunea toată lumea.

Jason s-a uitat la poză.

— Sau poate că nu mi-a purtat noroc. Aş zice că experienţele mele romantice de până acum n-au fost tocmai... minunate.

Şi-a ferit privirea.

— Un prim sărut nasol şi apoi... Aimee.

— Dap, Aimee era o scârbă.

— Cred c-am rămas atâta timp cu ea pentru că îmi era teamă să rămân fără iubită şi să... redevin acea persoană. Lumea făcuse mişto de mine ani de zile pentru că eram... nu ştiu, pentru că nu meritam să fiu iubit sau ceva de genul. Dacă m-aş fi despărţit de Aimee, mă gândeam că, nu ştiu, o să rămân toată viaţa o persoană care nu merită să fie iubită.

Glasul i-a devenit o şoaptă.

— Credeam sincer că nu meritam ceva mai bun de-atât.

— Meriţi mai mult, i-am răspuns imediat.

Ştiam că era adevărat ce spuneam, pentru că îl iubeam. Poate că nu eram îndrăgostită de el, nu încă, dar de iubit îl iubeam.

— Mulţumesc. Adică, ştiu. Acum ştiu.

— Bine, domnule Sigur-pe-el.

A început să râdă.

— Mi-aş dori să-i pot spune asta lui Jason cel în vârstă de şaisprezece ani.

Eram o ipocrită.

Făceam exact ce se chinuise Jason să facă, cu atâţia ani în urmă. Să aibă experienţe, săruturi, relaţii – doar pentru că se temea să fie diferit. Îi fusese teamă ca nu cumva să rămână tipul care nu se sărutase cu nimeni.

Şi exact asta făceam şi eu. Şi până la urmă aveam să-l rănesc.

Poate c-ar fi trebuit să-i spun acum. Să-i spun să ne oprim aici, să punem capăt relaţiei şi să rămânem doar prieteni.

Dar poate, dacă aş mai fi aşteptat doar un pic, aveam să ne îndrăgostim, iar eu n-aveam să mă mai detest.

Până să apuc să mai spun ceva, Jason deja se rezemase de spătarul patului şi deschisese laptopul.

— Nu mai contează. Ne uităm la un film?

A bătut cu palma locul de lângă el şi a tras o pătură de dedesubt.

— Te las pe tine să alegi, pentru că eu am ales filmul la cinema.

M-am dat mai aproape de el ca să văd opţiunile în timp ce Jason ne învelea pe amândoi cu pătura. Şi dacă de-aici aveam sa ajungem la sex? Sau doar să ne sărutăm? Ăsta era momentul când ar fi fost firesc să începem să ne sărutăm, nu? La o întâlnire nu te uitai pur şi simplu la film, de la cap la coadă. Te uitai la vreo zece minute din film şi apoi ajungeai să te giugiuleşti. Oare aveam să mă simt presată s-o fac şi eu? Îmi venea să plâng doar gândindu-mă la chestia asta.

Am ales un film şi am început să ne uităm în tăcere. Mă tot foiam. Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam ce vreau să fac.

— Georgia? m-a întrebat Jason după vreo douăzeci de minute. Eşti... bine?

— Ăă...

Mă cuprinsese panica. O panică de zile mari. Îmi plăcea de Jason şi voiam să mă relaxez şi să mă uit la un film cu el. Dar nu voiam să fac niciuna dintre celelalte chestii. Dacă orientarea mea sexuală se reducea la litera „X”, exact cum îmi indicase scara Kinsey?

— De fapt, nu mi-e foarte bine.

Jason şi-a îndreptat spatele.

— Oh, nu! Ce-ai păţit?

Am clătinat din cap.

— Nimic grav, doar că... am o migrenă, drept să spun.

— Vrei să ne oprim aici? Ar trebui să mergi să tragi un pui de somn sau ceva.

Oh, Doamne. Jason era un tip aşa de cumsecade.

— S-ar putea?

El a înclinat din cap, cu un aer grav.

— Sigur că da.

Când am plecat, pentru o clipă am simţit o uşurare nemăsurată. Dar, imediat după aceea, am simţit că mă detest.

Sunil

Până la urmă nici măcar nu m-am întors la St. John.

Am coborât imediat la parter şi am ieşit din Castel, cu gândul să intru în Tesco şi să-mi iau ceva bun de mâncare, ca să-mi schimb starea de spirit. Dar apoi m-am aşezat pe trepte şi am simţit că nu mă mai pot urni.

O făceam de oaie în ultimul hal.

Până la urmă, aveam să-l rănesc pe Jason.

Şi aveam să sfârşesc complet singură. Pentru totdeauna.

Dacă nu puteam să mă simt atrasă de un tip adorabil, blând, amuzant, arătos, care-mi era cel mai bun prieten... cum putea să-mi placă de cineva vreodată?

În filme nu se întâmpla aşa. În filme, cei doi prieteni din copilărie îşi dădeau seama până la urmă că, în ciuda tuturor obstacolelor, sunt făcuţi unul pentru celălalt, că legătura dintre ei nu e o simplă atracţie, şi apoi se cuplau şi trăiau fericiţi până la adânci bătrâneţi.

De ce nu se întâmpla aşa şi în cazul ăsta?

— Georgia? am auzit un glas din spate.

M-am răsucit cu totul, şocată că o persoană al cărei glas nu l-am recunoscut pe loc ştia cine sunt. Am tresărit din nou văzând că persoana în cauză era Sunil, părintele meu

de colegiu, care era la fel de sigur pe el ca oricare dintre tipii din Queer Eye.

— Sunil.

A râs înfundat. Purta un palton în culori vii, contrastante, peste un smoching.

— Corect.

— Ce-i cu tine la Castel?

— Am avut repetiţie, mi-a spus, zâmbindu-mi prietenos. Fac parte din orchestra studenţilor şi am avut de repetat câteva bucăţi cu ceilalţi violoncelişti.

S-a aşezat lângă mine pe trepte.

— Cânţi la violoncel?

— Da. E chiar plăcut, dar să faci parte din orchestră e stresant. Dirijorul nu mă are la inimă, pentru că mereu ne prinde pe mine şi pe Jess şuşotind.

— Jess... de la standul Clubului Pride? Şi ea face parte din orchestră?

— Da. Cântă la violă, aşa că azi n-a fost. Dar facem aproape totul împreună.

Mi s-a părut un comentariu drăguţ, însă fiindcă mă chinuiam să am vreo emoţie pozitivă cu privire la aproape orice, m-am silit să zâmbesc şi, evident, nu prea mi-a ieşit.

— Eşti bine? m-a întrebat Sunil, ridicând din sprâncene.

Am dat să-i răspund că da, că n-am nimic, dar în schimb m-a buşit un râs isteric.

Cred că în momentul acela am fost mai aproape ca oricând de un episod de plâns de faţă cu altcineva.

— Oh, nu, a şoptit Sunil, cu o expresie alarmată. Categoric nu te simţi bine.

A aşteptat să spun ceva.

— Sunt bine, am zis.

Dacă aş fi o păpuşă, ăsta ar fi unul dintre mesajele înregistrate pe care le-aş repeta.

— Oh, nu, a repetat Sunil, clătinând din cap. Asta a fost cea mai neconvingătoare minciună pe care am auzit-o în viaţa mea.

Faza asta m-a făcut să râd pe bune.

Sunil a aşteptat din nou un răstimp, să vadă dacă mai zic ceva, dar eu n-am zis nimic.

— N-ai venit când s-a ieşit în club cu gaşca de Pride, în Săptămâna Bobocilor, a continuat, întorcându-se un pic mai mult spre mine.

— Oh, ăă, mda.

Am ridicat din umeri, cam anemic.

— Ăă... nu prea mă omor după ieşitul în club.

Primisem e-mailul, desigur. Cu vreo două săptămâni în urmă. Bun-venit în Clubul Pride! Vino să petreci cu noua ta familie QUILTBAG! A trebuit să caut pe Google ce înseamă QUILTBAG, dar, chiar în timp ce căutam, ştiam că n-o să mă duc. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să beau şi să umblu prin cluburi, nu m-aş fi dus. Nu era locul meu acolo. Nu ştiam dacă mă regăsesc în QUILTBAG sau nu.

Sunil a încuviinţat.

— Ştii ce? Nici eu.

— Pe bune?

— Da. Nu suport alcoolul. Mă ia cu tremurat şi nu ţin deloc la băutură. Aş prefera oricând un ceai sau o seară de film LGTBQ+.

În timp ce vorbea, m-am uitat la haina lui şi am descoperit că purta din nou insignele acelea. Privirea mi-a poposit iarăşi asupra celei cu dungi pe mov, negru, gri şi alb. Doamne, chiar îmi propusesem să caut ce înseamnă. Chiar voiam să ştiu.

— Apropo de Clubul Pride, a continuat, arătând spre smoching, tocmai mă duc la banchetul nostru de toamnă. Restul comitetului director tocmai pregăteşte sala, sper sincer să nu fi apărut vreo problemă.

Nu ştiu ce mi-a venit, dar m-am trezit că-l întreb:

— Pot să vin şi eu?

Sunil ridică din sprânceană.

— Vrei să vii? N-ai confirmat invitaţia.

Primisem şi e-mailul respectiv. Nu-l ştersesem. Îmi imaginasem în cele mai mici detalii cum ar fi să particip la aşa ceva, cu convingerea că fac într-adevăr parte dintr-un grup.

— Aş putea... să vă ajut cu pregătirile? am propus.

Îmi plăcea de Sunil. Sincer. Voiam să mai petrec puţin timp cu el.

Voiam să văd cum e la Clubul Pride.

Şi voiam să uit ce se întâmplase adineauri între mine şi Jason.

Sunil m-a studiat o bună bucată de vreme şi apoi mi-a zâmbit.

— Ştii ce? De ce nu? Nu ne-ar strica o persoană în plus care să ne ajute să umflăm baloanele.

— Eşti sigur?

— Da!

Deodată am simţit că încep să mă codesc. M-am uitat la salopeta şi puloverul meu de lână.

— N-am o toaletă de banchet.

— O să ni se rupă de ţinuta ta, Georgia. Vorbim de Clubul Pride.

— Dar tu arăţi sexy, în timp ce eu arăt de parcă tocmai m-am dat jos din pat pentru cursul de la nouă dimineaţa.

— Sexy?

Sunil a râs înfundat, de parcă vorbele mele i-ar fi amintit de o glumă pe care o ştia doar el, apoi s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

N-am ştiut ce altceva să spun sau să fac, aşa că l-am luat de mână.

Ar mai fi mers nişte steaguri de pride

Sunil m-a ţinut de mână tot drumul. Într-un mod straniu, dar totodată liniştitor, aveam senzaţia că sunt cu unul dintre părinţii mei. Cred că, pe undeva, aşa şi era.

Nu părea să simtă nevoia să stea de vorbă. Doar mergeam. Din când în când îmi legăna mâna. Pe la jumătatea drumului, m-am întrebat ce fac. Voiam să mă cuibăresc în pat, citind fanfic-ul AU cu Jimmy/Rowan în universul Spider-Man pe care-l începusem în seara de dinainte. N-ar fi trebuit să merg la banchetul ăsta. Nu meritam să merg la banchetul ăsta.

Trebuia să-i trimit un mesaj lui Jason şi să-i explic.

Trebuia să-i explic ce e în neregulă cu mine.

Trebuia să-mi cer iertare.

— Am ajuns, m-a anunţat Sunil zâmbind.

Ajunseserăm în faţa unei uşi roşii care dădea spre una dintre numeroasele clădiri din Durham parcă desprinse din Dickens. M-am uitat la magazinul aflat alături.

— La Gregg’s?

Sunil a pufnit.

— Da, Georgia. Vom ţine banchetul clubului la Gregg’s.

— Nu mă plâng. Îmi plac rulourile cu cârnăciori.

Sunil a deschis uşa, dezvăluind vederii un culoar îngust care ducea spre o scară şi o firmă pe care scria Big’s Digs: Restaurant şi Bar.

— Am închiriat localul pentru o seară, mi-a spus Sunil încântat, luând-o înainte pe scări şi conducându-mă în restaurant. Sunt bune şi ieşirile în club, desigur, dar am insistat să avem şi câteva cine festive anul ăsta. Nu toată lumea se omoară după ieşitul în club.

Nu era un loc foarte mare, dar arăta minunat. Era una dintre clădirile mai vechi din Durham, aşa că avea un tavan jos, decorat cu bârne de lemn, şi o lumină blândă, îmbietoare. Toate mesele fuseseră aliniate frumos şi erau împodobite cu feţe de masă albe, lumânări, tacâmuri şi aranjamente florale viu-colorate din care se iveau tot felul de steaguri de Pride – pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. În colţurile camerei atârnau câteva baloane multicolore, iar ferestrele erau decorate cu serpentine. În

capătul opus, dominând întreaga cameră, se vedea un steag uriaş în culorile curcubeului.

— Ar mai fi mers nişte steaguri de Pride, a comentat Sunil, cu o privire circumspectă.

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

Nu eram doar noi în încăpere – mai era un grup de oameni care aranjau decoraţiunile pe ici, pe colo. Am ochit-o rapid pe cealaltă studentă de anul III pe care o cunoscusem la stand, Jess, deşi de data asta avea părul prins în coc. Purta o rochie cu un imprimeu cu căţeluşi minusculi. Ne-a făcut cu mâna şi a venit veselă spre Sunil, strângându-l în braţe.

— Oh, Doamne, în sfârşit!

— Cum merge?

— Bine, de fapt. Doar ne contraziceam dacă să punem sau nu cartonaşe cu numele.

— Hm. Oamenii o să vrea să stea la masă cu prietenii lor, totuşi.

— Asta zic şi eu. Dar Alex crede c-o să fie haos aşa.

Au început să dezbată subiectul cartonaşelor în timp ce eu stăteam un pic mai în spate, ascunsă după Sunil, ca un copil mic care se piteşte după picioarele părinţilor la o reuniune de familie. Toţi studenţii care se ocupau de pregătiri păreau să fie în anul III. Unii erau îmbrăcaţi în ţinute excentrice, scânteietoare – paiete, costume cu imprimeuri şi pantofi cu toc –, alţii purtau ţinute mai

convenţionale – rochii şi smochinguri. Mă simţeam complet aiurea în salopetă, în ciuda asigurărilor lui Sunil.

— Oh, şi-am luat-o şi pe Georgia să ne ajute cu pregătirile, a spus Sunil, întrerupându-mi firul gândurilor şi înconjurându-mi umerii cu braţul.

Jess mi-a zâmbit. Eu m-am panicat un pic – oare avea să mă întrebe ce caut aici? Care era orientarea mea sexuală? De ce nu mai venisem la niciun eveniment de-al lor până atunci?

— Ştii să umfli baloane? m-a întrebat, în schimb.

— Ăă, da.

— Slavă Cerului, pentru că eu efectiv nu sunt în stare, iar Laura bombăne şi zice că s-ar fi pricopsit cu o tuse, cică.

Şi cu asta mi-a înmânat un pachet de baloane.

Sunil a trebuit să plece să ajute cu pregătirile, iar eu am început imediat să-mi zic că făcusem o mare greşeală venind aici şi c-o să fiu obligată să stau de vorbă cu o grămadă de oameni pe care nu-i cunoşteam, de fapt. Dar Jess părea încântată că venisem şi m-a lăsat să-mi văd de treabă cu baloanele, cât stătea la poveşti cu prietenii şi cunoştinţele ei, ba chiar am reuşit să aflu câte ceva despre ea, iscodind-o un pic despre orchestră şi cântatul la violă şi despre prietenia ei cu Sunil.

— Sincer, nu avusesem niciun prieten adevărat aici până să-l cunosc pe el, mi-a spus Jess, după ce atârnaserăm şi ultimul mănunchi de baloane. Ne-am trezit repartizaţi unul

lângă altul în orchestră şi ne-am entuziasmat imediat când ne-am văzut ţinutele. Şi de-atunci suntem nedespărţiţi.

A zâmbit, uitându-se la Sunil care stătea de vorbă cu nişte boboci cu un aer sfios.

— Toată lumea îl adoră pe Sunil.

— Păi, e foarte de treabă, aşa că e firesc, am zis.

— Nu numai că e de treabă, dar e un preşedinte excelent, de fapt. A câştigat alegerile pentru Clubul Pride cu o majoritate covârşitoare. Tuturor li se luase de preşedintele de anul trecut – tipul nu voia să pună în practică ideile nimănui altcuiva. Oh, apropo...

Jess a dat fuga spre Sunil şi i-a spus în şoaptă:

— A venit şi Lloyd. Ca să ştii.

Şi a arătat spre intrare.

Sunil a aruncat o privire spre uşa în dreptul căreia se oprise un blond slăbănog, într-un smoching de catifea. Am surprins o expresie pe care n-o mai văzusem până atunci pe chipul lui Sunil – iritare.

Lloyd s-a uitat la rândul lui spre Sunil, fără să zâmbească, apoi s-a îndreptat spre o masă aflată în capătul opus al sălii.

— Lloyd îl detestă pe Sunil, mi-a spus Jess, în timp ce Sunil îşi relua conversaţia cu grupul de boboci. Aşa că sunt nişte tensiuni acolo.

— Focuri de artificii? am întrebat.

Jess a încuviinţat.

— Focuri de artificii.

Dintr-un motiv obscur – nu ştiu dacă de milă sau dintr-un impuls de generozitate sinceră –, m-am trezit aşezată lângă Sunil la cină. La opt, sala se umpluse şi se animase, iar chelnerii serveau băuturi şi aperitive.

Între felurile de mâncare, Sunil se străduia să dea roată sălii şi să stea de vorbă cu oamenii de la fiecare masă, în special cu bobocii. Nou-veniţii păreau sincer entuziasmaţi să-l cunoască. Era un spectacol minunat, de fapt.

Am reuşit să fac puţină conversaţie cu celelalte persoane de la masă, dar am răsuflat uşurată când s-a întors Sunil, la desert, şi am putut să stau de vorbă pe îndelete cu el. Mi-a spus că studiază muzica, lucru care începuse să i se pară o greşeală, dar îi plăcea, totuşi. Era de fel din Birmingham, ceea ce explica accentul lui, pe care nu reuşisem să-l identific. Încă nu ştia ce-o să facă după facultate, deşi era în ultimul an.

I-am povestit despre Clubul Shakespeare şi despre faptul că avea să se dovedească un dezastru, probabil.

— Am făcut un pic de actorie în liceu, mi-a mărturisit când i-am spus că trebuia să găsim un al cincilea membru.

A început să-mi povestească despre rolul minor pe care îl jucase într-o versiune a musicalului Wicked, cu trupa şcolii.

— Poate c-o să joc şi eu în piesa voastră. Chiar mi-e dor să joc teatru.

I-am spus c-ar fi minunat.

— Dar sunt aşa de ocupat. Pur şi simplu... am o grămadă de chestii de făcut tot timpul.

Şi, după aerul lui extenuat, nu exagera, aşa că i-am spus că nu-i nicio problemă dacă nu poate.

Dar mi-a promis c-o să se gândească.

Nu cunoscusem multe persoane care să fie declarate queer până atunci. Fuseseră câteva la liceu, cu care se vedea Pip din când în când, dar să fi fost vreo şapte-opt, maximum. Nu ştiu la ce mă aşteptam. N-ai fi putut să identifici un anumit tip de persoană, un anumit stil sau look. Dar cu toţii erau foarte prietenoşi. Erau şi câteva bisericuţe, dar, în general, lumea era încântată să intre în vorbă cu oricine.

Pur şi simplu erau ei înşişi.

Nu ştiu cum să explic.

Nimeni nu se prefăcea. Nu se ascundea. Nu juca teatru.

În restaurantul ăsta micuţ, ferit, pe o străduţă veche din Durham, un grup de persoane queer puteau să se adune pur şi simplu şi să fie.

Nu cred că înţelesesem ce înseamnă asta până în acel moment.

După desert, mesele au fost date la o parte şi a început socializarea pe bune. Lumina a devenit mai difuză şi au dat muzica mai tare, iar acum aproape toţi se ridicaseră de la mese, stăteau de vorbă, râdeau şi beau. Mi-am dat repede seama că îmi epuizasem energia necesară socializării, după o zi care mi se păruse interminabilă, şi că, de asemenea, băusem destul cât să ajung în starea aia bizară în care vezi totul ca prin vis, aşa că mi-am găsit un loc liber într-un colţ şi m-am ghemuit acolo cu telefonul şi un pahar de vin o jumătate de oră, uitându-mă pe Twitter şi Instagram.

— Te ascunzi într-un colţ, copilă de colegiu?

Am ridicat capul, speriată, dar era doar Sunil, cu un pahar de limonadă în mână. Arăta ca o celebritate în smoching, cu părul pieptănat îngrijit peste cap. Presupun că era o celebritate aici, de fapt.

S-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

— Cum te simţi?

Am dat din cap.

— Bine! Da. A fost foarte drăguţ.

A zâmbit şi s-a uitat de jur împrejur. Oameni fericiţi care se simţeau bine.

— Da. A fost o reuşită.

— Ai mai organizat un eveniment de genul ăsta până acum?

— Niciodată. Am făcut parte din comitetul director anul trecut, dar nu decideam eu genul de evenimente care se organizau. Anul trecut au ţinut-o doar în cluburi şi băute.

M-am strâmbat. Sunil mi-a surprins grimasa şi a început să râdă.

— Mda, fix aşa.

— E stresant? Să fii preşedintele clubului?

— Uneori. Dar merită. Am sentimentul că fac ceva important. Şi că fac parte din ceva important.

A oftat.

— Am... am fost pe cont propriu mult timp. Ştiu ce înseamnă să te simţi complet singur. Aşa că acum încerc să mă asigur că... nicio persoană queer nu trebuie să mai treacă prin asta, în oraşul ăsta.

Am încuviinţat din nou. Înţelegeam ce spune.

— Nu sunt un supererou sau ceva de genul. Nici nu vreau să fiu. Mulţi dintre boboci mă văd ca pe un soi de înger queer trimis din cer să le rezolve problemele şi nu sunt, chiar nu sunt aşa ceva. Sunt doar un om. Dar îmi place să cred că acţiunile mele au un impact pozitiv, oricât de mic.

Deodată am avut sentimentul că Sunil trecuse prin multe până să ajungă cel de-acum – încrezător, elocvent, înţelept. Nu fusese dintotdeauna preşedintele unui club,

încrezător în forţele proprii. Dar, indiferent prin ce-ar fi trecut, reuşise. Supravieţuise acelor experienţe. Iar acum schimba lumea în bine.

— Totuşi sunt extenuat tot timpul, mi-a spus, râzând un pic. Cred că uneori uit să... am grijă de mine. Doar să... devorez un serial sau, nu ştiu, să fac o prăjitură. Nu mai apuc aproape deloc să fac chestii de genul ăsta. Uneori mi-aş dori să am un pic mai mult timp să fac ceva absolut inutil.

S-a uitat în ochii mei.

— Şi acum dau tot din casă!

— Nu mă deranjează! am exclamat.

Chiar nu mă deranja. Îmi plăceau conversaţiile profunde şi aveam sentimentul că încep să-l cunosc mai bine pe Sunil. Ştiam că, în calitate de părinte de colegiu, ar fi trebuit să fie mentorul meu aici la Durham, dar deja voiam să-l cunosc mai bine. Voiam să devenim prieteni.

Dar în momentul ăla am auzit un glas.

— Georgia?

Mi-am ridicat privirea, deşi nici nu era nevoie, pentru că era un glas pe care-l cunoşteam foarte bine, aproape la fel de bine ca pe propria mea voce.

Pip, îmbrăcată într-un smoching nu foarte diferit de cel pe care-l purta Sunil, mă privea cu un aer intrigat.

— Ce-i cu tine aici?

Pip

M-am uitat la Pip. Pip s-a uitat la mine. Sunil s-a uitat la Pip. Şi apoi s-a uitat la mine. Eu priveam în pământ, chinuindu-mă să găsesc o cale de ieşire sau o explicaţie pentru faptul că venisem la un banchet al Clubului Pride când se presupunea că ies cu Jason, iar Pip n-avea niciun motiv să creadă că n-aş fi hetero.

— Am... am dat nas în nas cu Sunil, am zis, dar apoi n-am ştiut cum să continui.

— Sunt părintele ei de colegiu, a lămurit-o Sunil.

— Mda.

— Deci...

Pip a zâmbit silit.

— Te-ai... te-ai hotărât pur şi simplu să vii şi tu?

S-a lăsat tăcerea.

— De fapt, a început Sunil, îndreptându-se în scaun, am rugat-o pe Georgia să vină să ne ajute. Nu prea aveam destule persoane care să ajute cu pregătirile.

S-a întors spre mine, cu un zâmbet un pic neliniştitor. Probabil pentru că minţea de îngheţau apele.

— Iar în semn de mulţumire, eu o să joc în piesa Georgiei.

— Oh!

Pip s-a luminat imediat la faţă, făcând ochii mari.

— La naiba! Da! Chiar aveam nevoie de o a cincea persoană!

— Faci şi tu parte din trupă?

— Da! Mă rog, am cam fost luată cu arcanul, dar da.

De îndată ce am procesat informaţia că Sunil tocmai se oferise să joace în piesa noastră, un alt grup l-a şi chemat de lângă noi, iar Sunil m-a bătut pe umăr şi şi-a luat rămas-bun de la noi.

Pip s-a uitat din nou în ochii mei. În continuare părea un pic nedumerită.

— Să... să mergem la bar?

Am încuviinţat. Băusem prea mult vin şi aveam mare nevoie să beau nişte apă.

— Da.

De fapt, ne-a luat vreo douăzeci de minute să ajungem la bar, pentru că diverse persoane se tot opreau să stea de vorbă cu Pip.

Pip îşi făcuse o grămadă de prieteni aici în Clubul Pride, ceea ce n-ar fi trebuit să mă surprindă. Mereu se pricepuse să-şi facă prieteni, dar era o fire selectivă, iar în oraşul nostru nu fuseseră prea multe persoane cu care să-şi dorească să-şi petreacă timpul, de fapt. Mai avusese câteva amice în gimnaziu şi avusese câţiva prieteni gay într-a doişpea, dar la noi în liceu nu existase un Club Pride. În satele şi orăşelele din Kent nu existau cluburi sau magazine dedicate persoanelor LGBTQ+, ca în oraşele mari.

Mi-a mărturisit că e lesbiană când aveam cincisprezece ani. Nu fusese un coming-out foarte dramatic, sau amuzant, sau emoţionant, aşa cum se întâmplă în filme sau în seriale.

— Cred că s-ar putea ca mie să-mi placă fetele, de fapt, îmi spusese în timp ce băteam magazinele de pe strada principală, căutând ghiozdane noi.

Comentariul nu venise chiar din senin. Stăteam de vorbă despre băieţii care mergeau la şcoala de băieţi. Eu spusesem că nu înţeleg de ce se face atâta caz pe seama lor. Pip îmi dăduse dreptate.

Se înţelege de la sine că, în mare, Pip n-a avut o viaţă prea uşoară în liceu. Şi, deşi avea o mulţime de alte cunoştinţe cu care ar fi putut, fără îndoială, să lege prietenii mai profunde, întotdeauna venea la mine când simţea nevoia să vorbească despre chestii dificile. Nu ştiu dacă era pentru că avea încredere în mine sau pentru că ştiam să ascult. Poate ambele. Oricum, am devenit un refugiu pentru ea. Mă bucurasem să joc acel rol atunci, ca şi acum.

Mă bucuram să-i pot oferi asta.

— Îmi pare rău, s-a scuzat ea, după ce ne-am aşezat în sfârşit pe două scaune la bar şi am comandat două pahare de suc de mere, fiindcă niciuna dintre noi nu se simţea în stare să mai bea alcool.

Zâmbea.

— Ba nu-ţi pare, i-am zis rânjind. Eşti foarte populară.

— Bine, m-ai prins.

S-a aşezat picior peste picior, lăsând să se vadă şosetele în dungi care i se iveau de sub pantaloni.

— Sunt foarte populară acum şi-mi place la nebunie. Nu-ţi face griji – tu şi Jason rămâneţi pe primul loc pentru mine, la egalitate.

M-am uitat peste umăr la grupurile de membri ai Clubului Pride, dintre care unii doar stăteau de vorbă, alţii dansau, iar alţii se aşezaseră în câte un colţ cu băuturi în mână, şuşotind discret.

— Am început să merg şi la Clubul LatAm, mi-a spus Pip. Au avut un banchet de bun-venit acum câteva zile.

— Oh! Cum a fost?

Pip a dat din cap, entuziasmată.

— A fost super, de fapt. Mama m-a obligat să merg, practic, pentru că eu nu eram foarte încântată de idee. Nu ştiam ce se întâmpla, de fapt, în clubul ăla. Dar a fost

foarte plăcut să-mi fac prieteni acolo. Şi, sincer, se ocupă cu o mulţime de lucruri. Gen, am întâlnit o altă fată de origine columbiană şi îmi povestea c-au organizat o mică petrecere anul trecut în decembrie, de Día de las velitas.[11]

Pip a zâmbit.

— M-am simţit... nu ştiu. Mi-a amintit de vremurile când locuiam la Londra.

Când eram încă în oraşul nostru, uneori Pip se simţea singură, iar eu şi Jason pur şi simplu nu reuşeam s-o consolăm. Spunea adesea că regreta că familia ei se mutase din Londra, pentru că măcar acolo îi avusese pe bunicii ei aproape şi o comunitate imensă în jur. După ce se mutase în orăşelul nostru din Kent, la vârsta de zece ani, comunitatea aceea dispăruse. Pip era singura persoană cu origini latino-americane din anul nostru.

Din cauza asta, şi odată ce-şi dăduse seama că e lesbiană, Pip categoric nu prea avusese noroc în materie de persoane aflate în preajmă în care să se poată regăsi şi de care să se poată apropia la un nivel mai profund pe baza experienţelor comune.

— Uitasem cât de plăcut e să fii înconjurată de atâtea persoane latinx[12], ştii? Comunitatea din liceu era preponderent albă. Şi chiar şi aici la Durham – întreaga

[11] Ziua Lumânărelelor (în sp. în orig.), numită şi Ajunul Imaculatei Concepţii. (N.t.)

[12] Neologism de gen neutru folosit în loc de „latino” sau „latina” şi care desemnează o persoană cu origini sud-americane. (N.r.)

comunitate din Durham e majoritar albă. Chiar şi Clubul Pride în ansamblu!

A arătat în jur şi, uitându-mă la cei de faţă, mi-am dat seama că avea dreptate – cu excepţia lui Sunil, a lui Jess şi a altor câtorva persoane, nu foarte multe –, majoritatea figurilor din încăpere erau albe.

— Încep să-mi dau seama cât de mult m-a afectat să fiu... să fiu înconjurată tot timpul de albi. Gen, pentru că eram gay şi latino-americană, pur şi simplu... nu cunoşteam pe nimeni care să fie ca mine. Oricât de mişto a fost să am, în sfârşit, câţiva prieteni gay în ultimul an, toţi erau caucazieni, aşa că nu mă regăseam pe deplin în experienţele lor.

Deodată a chicotit.

— Dar la Clubul LatAm am cunoscut un tip gay şi am vorbit o grămadă despre cum e să fii gay şi latinx şi, jur, în viaţa mea n-am simţit că mă înţelege cineva aşa de bine.

M-am trezit zâmbind. Pentru că prietenei mele celei mai bune îi mergea de minune.

— Ce-i? m-a întrebat, observându-mi zâmbetul.

— Mă bucur pentru tine, atâta tot.

— Doamne, sentimentală mai eşti.

— Nu mă pot abţine. Eşti una dintre puţinele persoane din lume de a căror soartă chiar îmi pasă.

Pip a zâmbit larg, de parcă ar fi fost foarte încântată de chestia asta.

— Păi, sunt o lesbiană foarte populară, care se bucură de succes. E o onoare să mă cunoşti.

— Se bucură de succes?

Am ridicat din sprânceană.

— Asta-i o chestie mai nouă.

— Unu, cum îndrăzneşti?

Pip s-a rezemat de spătarul scaunului, umflându-se în pene.

— Doi, da, s-ar putea să mă fi cuplat cu o tipă când am ieşit în club cu gaşca de Pride.

— Pip!

M-am îndreptat de spate, zâmbind cu gura până la urechi.

— De ce nu mi-ai spus?

Pip a ridicat din umeri, dar se vedea că e foarte încântată de sine.

— N-a fost ceva serios, gen, nu e ca şi cum îmi propun să mai ies cu ea sau ceva. Dar am vrut s-o sărut – amândouă voiam treaba asta –, aşa că... fix asta am făcut.

— Cum era tipa?

În timp ce stăteam la bar, Pip mi-a relatat întâlnirea cu fata – o studentă în anul II la Hatfield College, care studia limba franceză şi purta o fustiţă drăguţă –, adăugând că nu însemnase ceva special, dar că fusese o experienţă plăcută şi relaxată şi tot ce sperase c-o să-i aducă viaţa de student.

— E o prostie, dar pur şi simplu... povestea asta mi-a dat un pic de speranţă. Doar un strop, mi-a spus Pip oftând. La modul că... poate că n-o să rămân singură pe veci. Că poate voi avea şansa... să fiu eu însămi, pe deplin, aici. C-o să ajung să simt că e un lucru bun să fiu eu însămi.

A râs, apoi şi-a dat la o parte buclele care-i cădeau peste ochi.

— Nu ştiu dacă am simţit vreodată că e... bine să fiu eu însămi.

— Sună foarte cunoscut, i-am răspuns, pe un ton de glumă, dar mi-am dat seama că vorbeam oarecum serios.

— Păi, dacă te gândeşti vreodată să te faci lesbiană, să-mi zici. Aş putea foarte repede să-ţi fac lipeala cu cineva. Am contacte acum.

Am pufnit.

— Oh, de-ar funcţiona aşa lucrurile când vine vorba de orientare.

— Ce anume, s-o poţi alege?

— Mda, cred c-aş alege să fiu lesbiană, dacă s-ar putea.

Pip n-a răspuns nimic pe moment şi m-am întrebat dacă spusesem o chestie bizară sau jignitoare. Dar era purul adevăr. Dacă aş fi putut, aş fi ales să fiu lesbiană.

Ştiam că, atunci când eşti fată, dacă îţi plac fetele poate fi greu. Şi de obicei este, cel puţin pentru o vreme. Dar e şi frumos. La naiba, e foarte frumos.

Să-ţi placă fetele atunci când eşti fată înseamnă putere. Şi lumină. Speranţă. Bucurie. Pasiune.

Uneori, fetelor cărora le plac fetele le ia ceva timp să afle asta. Dar când află în sfârşit, le cresc aripi.

— Ştii, a zis Pip, oamenii hetero nu gândesc aşa.

— Zău? Pe bune?

— Da. Să gândeşti aşa e, gen, primul pas către a-ţi da seama că eşti lesbiană.

— Ah, corect.

Am râs, uşor încurcată. Ştiam încă destul de sigur că nu eram lesbiană. Sau poate că eram şi îmi reprimam chestia asta. Sau poate eram doar „X” pe scara Kinsey. Adică nimic.

Doamne. Regretam că nu-mi luasem mai mult alcool.

Câteva clipe n-am mai zis nimic, fiindcă niciuna dintre noi nu voia să forţeze nota. De obicei, Pip era din cale-afară de băgăcioasă ori de câte ori începeam o discuţie despre chestiuni profunde, dar ştia probabil că erau anumite

subiecte în privinţa cărora nu dădea foarte bine să fii băgăcios.

Îmi doream să fie băgăcioasă.

Îmi doream să găsesc cuvintele potrivite ca să pot sta de vorbă despre toate astea cu prietena mea cea mai bună.

— Deci, tu şi Jason, a zis Pip, iar eu mi-am spus Oh, nu.

— Da, ce e cu noi? am întrebat.

— V-aţi sărutat deja? a pufnit Pip.

Am simţit că mă înroşesc puţin.

— Aă, nu.

— Bine. Nici nu-mi pot imagina aşa ceva.

A mijit ochii şi a privit în depărtare.

— Ar fi ca şi cum... Habar n-am. Ca şi cum m-aş uita la sora şi la fratele meu cum se sărută.

— Mă rog, până la urmă probabil că o s-o facem la un moment dat, am zis.

Categoric. Categoric aveam să o facem.

Pip s-a uitat din nou la mine. Nu reuşeam să-i interpretez expresia. Oare era enervată? Sau doar i se părea bizar?

— N-ai fost interesată de nimeni până acum, de fapt, mi-a reamintit. Vreau să zic, chestia cu Tommy... a fost doar... ţi-ai inventat pasiunea aia. Din greşeală.

— Mda, am încuviinţat.

— Dar îţi... pur şi simplu îţi place de Jason acum?

Am clipit des.

— Ce e? Nu mă crezi?

S-a aplecat un pic spre mine, apoi s-a tras înapoi.

— Nu sunt sigură că te cred.

— De ce nu?

A ezitat să-mi răspundă. Ştia c-ar fi fost nepoliticos s-o spună, să facă presupuneri cu privire la orientarea mea, dar amândouă ne gândeam la acelaşi lucru.

Amândouă ne gândeam că probabil pur şi simplu nu-mi plăceau bărbaţii.

N-am ştiut ce să spun, pentru că eram de acord, de fapt.

Voiam să-i spun lui Pip că nu eram sigură de nimic şi că mă simţeam aiurea tot timpul, în asemenea măsură încât ajunsesem să mă urăsc, să detest că eram o copilă care ştia tot ce se putea şti despre sexualitate de pe net, dar nu reuşea să se lămurească nici măcar vag ce era, de fapt, nu reuşea să-şi facă nici măcar o părere aproximativă, în timp ce, pentru restul lumii, părea să fie aşa de uşor. Sau, dacă nu le era uşor, treceau prin faza mai dificilă cât erau la şcoală şi, odată ajunşi la vârsta mea, deja se sărutau şi făceau sex şi se îndrăgosteau după pofta inimii.

N-am putut să spun altceva decât:

— Chiar nu ştiu ce simt.

Pip şi-a dat seama că nu-i spuneam tot ce mă frământa. Întotdeauna îşi dădea seama.

M-a prins de mână, strângându-mi-o într-a ei.

— Nu-i nimic, băi. Nu-i nimic.

— Scuze, am mormăit. Sunt... varză când încerc să explic. Pare că mă prefac.

— Aici sunt, poţi să vorbeşti cu mine oricând vrei.

— Bine.

M-a tras spre ea, îmbrăţişându-mă dintr-o parte, faţa mea lipindu-se de gâtul ei.

— Ieşi cu Jason o vreme dacă vrei. Doar... să nu-l răneşti, bine? Se poartă de parc-ar fi mereu calm şi echilibrat, dar e foarte fragil după toate mizeriile cu Aimee.

— Ştiu. N-o să-l rănesc.

Mi-am ridicat capul de pe umărul ei.

— Chiar nu te deranjează?

Zâmbetul ei era forţat şi chinuit şi aproape că mi-a frânt inima.

— Sigur că nu. Te iubesc.

— Şi eu.

Miraj

După asta m-am hotărât să plec. Pip tot intra în conversaţii cu persoane pe care nu le cunoşteam şi nu mai aveam energia să văd feţe noi. Jess se plimba de colo-colo, socializând, iar pe Sunil nu-l vedeam pe nicăieri.

M-am uitat la telefon. Era de-abia zece şi douăzeci. M-am întrebat dacă Jason era OK.

Probabil că se afla şi acum în camera lui de cămin, de unul singur, întrebându-se dacă mă duruse într-adevăr capul sau dacă pur şi simplu nu-mi plăcea de el.

Nu voiam să mă mai gândesc la dragoste.

Când am ieşit din restaurant şi am început să cobor pe scara îngustă, am auzit nişte voci înfundate la baza scărilor. M-am oprit, dându-mi seama că una dintre voci îi aparţinea lui Sunil.

— Eu sunt preşedintele acum, spunea, şi, dacă treaba asta te enervează aşa de tare, nu e nevoie să mai vii la evenimentele clubului.

— Poftim, acum încerci să mă dai afară din club? s-a auzit a doua voce. Tipic. Nici n-ar trebui să mă mai mire de-acum.

— Iar tu cauţi din nou ceartă acum.

Sunil a oftat adânc.

— Nu ţi se ia niciodată de chestia asta, Lloyd? Mie, da.

— Am dreptul să-mi exprim îngrijorarea cu privire la club. Ai schimbat cu totul formatul evenimentelor şi acum accepţi mult prea multe persoane!

— Accept prea multe persoane – pe ce planetă trăieşti?

— Am văzut pliantele alea imbecile pe care le împărţeai la Târgul Bobocilor! Cu asexual şi bigender şi mai ştiu eu ce. O să accepţi pe oricine crede că are vreo identitate din asta inventată, de pe net?

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, apoi Sunil i-a răspuns, pe un ton tăios:

— Ştii ce, Lloyd? Da. Da, aşa o să fac. Fiindcă Clubul Pride este un loc atotcuprinzător, şi deschis tuturor, şi plin de dragoste, şi nu mai este condus de tine. Şi pentru că încă mai există homosexuali cis[13] jalnici ca tine care par să considere simpla existenţă a altor persoane LGBTQ+ o ameninţare la adresa drepturilor voastre civice, chiar şi pe bobocii care vin aici pentru prima dată – unii dintre ei fără să fi fost vreodată în viaţa lor la vreun eveniment pentru persoane queer –, în căutarea unui loc unde să se relaxeze şi să poată fi ei înşişi. Şi nu ştiu dacă ştii chestia asta, Lloyd, pentru că habar n-am dacă recunoşti vreun alt steag de Pride în afara celui în culorile curcubeului, dar întâmplător eu chiar am o identitate din asta inventată, de

[13] Persoane a căror identitate de gen corespunde cu cea atribuită la naştere. (N.t.)

pe net. Şi ştii ce? Eu sunt preşedintele clubului. Aşa că valea de la banchetul meu!

Am auzit zgomot de paşi care se îndepărtau şi apoi zgomotul uşii, deschizându-se şi închizându-se.

Am aşteptat o clipă, dar n-aveam cum să mă prefac că nu auzisem conversaţia, aşa c-am coborât. Sunil şi-a ridicat privirea în timp ce mă apropiam. Stătea rezemat de perete, cu degetele încleştate pe antebraţe.

— Oh, Georgia, a zis, silindu-se să zâmbească, dar probabil că aveam un aer vinovat, pentru că imediat a continuat: Ah. Ai auzit o parte din conversaţie.

— Scuze, am spus, când am ajuns pe ultima treaptă. Eşti bine? Vrei...

M-am întrebat cum l-aş fi putut ajuta.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut sau altceva?

Sunil a râs înfundat.

— Eşti drăguţă. Nu e nevoie.

— Pare să fie un... individ oribil.

— Da. Aşa şi este. Dacă eşti gay, nu înseamnă că nu poţi să fii îngust la minte.

— Dar aş zice că l-ai desfiinţat.

Sunil a râs din nou.

— Mulţumesc.

Şi-a lăsat braţele pe lângă corp.

— Pleci acasă?

— Da. A fost foarte drăguţ.

— Bun. Super. Eşti bine-venită oricând.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru ce i-ai zis lui Pip despre... ştii tu, despre motivul prezenţei mele.

Sunil doar a ridicat din umeri.

— N-ai pentru ce.

— Nu te simţi obligat să joci în piesa noastră.

— Oh, nu, categoric o să joc în piesa voastră.

Am rămas cu gura căscată.

— Ah... da?

— Categoric. Chiar simţeam nevoia să fac ceva de genul ăsta – ceva distractiv. Aşa că mă bag, mi-a spus, îndesându-şi mâinile în buzunare. Dacă mă acceptaţi.

— Da! Da, avem nevoie de cinci membri, altfel clubul va fi desfiinţat.

— Păi, e clar atunci. Îmi trimiţi un mesaj cu detaliile?

— Da, sigur.

Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea.

Aş fi putut să plec. Ar fi fost logic s-o iau spre casă. Dar, în schimb, m-am trezit că vorbeam din nou.

— Am avut o întâlnire azi, i-am zis. Când m-ai găsit.

Sunil a ridicat din sprâncene.

— Oh, serios?

— Dar n-a... n-a mers prea bine.

— Oh. De ce? S-a purtat naşpa?

— Nu, a fost... tipul e absolut adorabil. Problema e la mine. Sunt ciudată.

Sunil a ezitat o clipă.

— De ce eşti ciudată?

— Pur şi simplu...

Am râs nervos.

— Nu cred că voi putea vreodată să simt ceva.

— Poate că nu e persoana potrivită pentru tine.

— Nu. El e minunat. Dar nu simt niciodată nimic, faţă de nimeni.

S-a lăsat tăcerea.

Nici măcar nu ştiam de unde să încep, cum să explic ca lumea. Mi se părea o născocire de-a mea. Un vis pe care nu mi-l mai aminteam foarte bine.

Şi mai era un cuvânt.

Un cuvânt pe care Lloyd îl rostise cu atâta venin, dar pe care Sunil îl apărase.

Un cuvânt care îmi stârnise ceva în minte.

În sfârşit făcusem legătura.

— Ăă...

M-am bucurat că eram un pic ameţită de băutură. Am arătat spre insigna lui – cea cu dungile pe negru, gri, alb şi violet.

— Ăla e... steagul pentru, ăă... pentru persoane asexuale?

Sunil a făcut ochii mari. Pentru o fracţiune de secundă, a părut sincer şocat că nu eram sigură ce reprezintă insigna.

— Da. Pentru asexualitate. Ştii ce înseamnă?

Acum, sigur că auzisem de asexualitate. Văzusem câteva persoane vorbind despre asta online şi mulţi aveau termenul în descriere pe Twitter sau pe Tumblr. Ba chiar citisem şi câteva fanfic-uri în care unul dintre personaje era asexual. Dar nu auzisem aproape niciodată pe cineva folosind termenul în viaţa de zi cu zi, sau chiar în filme şi seriale. Presupuneam că era ceva legat de faptul că nu-ţi plăcea sexul. Dar nu ştiam sigur.

— Ăă... nu chiar, am zis. Doar am auzit de asta.

Imediat m-am simţit stânjenită de mărturisire.

— Chiar nu e nevoie să-ţi pierzi timpul explicându-mi, pot să – aş putea să caut pur şi simplu pe net...

Sunil a zâmbit din nou.

— Nu-i nimic. Aş prefera să-ţi explic. Informaţiile de pe internet te pot deruta uneori.

N-am mai zis nimic.

— Asexualitatea înseamnă că nu sunt atras sexual de niciunul dintre genuri.

— Deci...

M-am gândit un pic.

— Asta înseamnă că... nu vrei să faci sex cu nimeni?

El a chicotit.

— Nu neapărat. Asta e valabil pentru unele persoane asexuale. Dar nu pentru toate.

Acum eram complet derutată, iar Sunil îşi dădea seama de asta.

— E în regulă, mi-a spus şi chiar mi-a dat impresia că era în regulă că nu înţelegeam. Asexualitatea înseamnă să nu fii atras sexual de niciun gen. Aşa că nu mi se întâmplă să

mă uit la vreun bărbat sau vreo femeie sau la oricine şi să-mi zic, „oh, aş vrea să fac chestii sexy cu persoana asta”.

Am pufnit auzindu-l.

— Chiar îşi spune cineva chestii de genul ăsta?

Sunil a zâmbit, dar era un zâmbet trist.

— Poate nu chiar formulat aşa, dar, da, majoritatea oamenilor îşi spun astfel de lucruri.

Chestia asta m-a şocat.

— Oh.

— Prin urmare eu pur şi simplu nu simt aşa ceva. Nici măcar faţă de o persoană cu care am o relaţie. Nici măcar faţă de vreun top model sau vreo celebritate. Chiar dacă, la nivel elementar, pur obiectiv, îmi dau seama dacă persoana e atrăgătoare la modul convenţional. Pur şi simplu nu simt genul ăsta de atracţie.

— Oh, am repetat.

S-a lăsat tăcerea. Sunil m-a studiat, cântărind ce să-mi spună în continuare.

— Unor persoane asexuale le place, totuşi, să facă sex, din diverse motive, a vorbit el mai departe. Cred că de-asta mulţi sunt derutaţi. Dar unor asexuali nu le place sexul deloc, iar alţii au o atitudine neutră. Unii asexuali pot simţi, totuşi, o atracţie romantică – îşi doresc să aibă o relaţie, sau chiar să se sărute cu cineva, de exemplu. Dar alţii nu-şi doresc deloc relaţii romantice. Este un spectru foarte

larg, în care intră o diversitate de sentimente şi experienţe. Şi chiar n-ai cum să ştii ce simte un individ anume, chiar dacă se descrie drept asexual.

— Deci...

Ştiam că e o întrebare un pic indiscretă, dar trebuia să i-o pun.

— Tu îţi doreşti, totuşi, o relaţie?

Sunil a încuviinţat.

— Da. Mă identific şi ca fiind gay. Asexual gay.

— Şi... şi ca gay?

— Termenul tehnic este homoromantic. Îmi doresc, totuşi, relaţii cu bărbaţi sau persoane cu identităţi masculine. Dar ideea de sex mă lasă rece, pentru că nu mi s-a întâmplat niciodată să mă uit la vreun bărbat sau la o persoană de orice gen şi să simt atracţie sexuală. Bărbaţii nu mă stimulează sexual. Nimeni n-are acest efect, de fapt.

— Aşadar, atracţia romantică e diferită de cea sexuală?

— Pentru unele persoane, sunt două lucruri diferite, da. Aşa că pentru astfel de persoane e util să definească în mod diferit aceste două forme de atracţie.

— Oh.

Nu ştiam ce să cred. Ce simţeam eu părea o chestie unitară – nu păreau să fie două lucruri diferite.

— Jess, în schimb, e aromantică, ceea ce înseamnă că nu simte o atracţie romantică faţă de nimeni. E, de asemenea, bisexuală. N-o să se supere că ţi-am zis. E atrasă fizic de o mulţime de persoane, dar pur şi simplu nu se îndrăgosteşte de nimeni.

Nu e deprimant? aş fi vrut să întreb. Cum s-a împăcat cu chestia asta? Cum m-aş putea împăca eu cu chestia asta?

— E fericită, mi-a spus Sunil, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. I-a luat o vreme să se simtă bine în pielea ei, dar... vreau să zic, ai cunoscut-o. E fericită în pielea ei. Poate că nu e visul heteronormativ la care aspira în copilărie, dar... să ştii cine eşti şi să te iubeşti aşa cum eşti e mult mai important, după părerea mea.

— Toată treaba asta... e foarte încurcată, am zis, cu o voce moale şi un pic gâtuită.

Sunil a încuviinţat din nou.

— Ştiu.

— Foarte, foarte încurcată.

— Ştiu.

— De ce trebuie lucrurile să fie aşa de complicate?

— Ah, după cum se întreabă şi Avril Lavigne, în înţelepciunea ei.

N-am ştiut ce să mai răspund la asta. Rămăsesem locului, încercând să asimilez tot ce auzisem.

— E amuzant, a zis Sunil după câteva clipe, uitându-se în jos de parcă îşi amintea o glumă de pe vremuri. Atât de puţine persoane ştiu ce înseamnă asexualitatea sau aromantismul. Uneori cred că sunt aşa de cufundat în lumea Clubului Pride, încât uit că unii oameni pur şi simplu... n-au auzit niciodată cuvintele astea. Sau nici nu bănuiesc că aşa ceva există pe bune.

— Ăă, iartă-mă, am zis imediat.

Oare îl jignisem?

— Oh, Doamne, n-ai de ce să-ţi ceri iertare. Nu se vorbeşte despre asta în filme. Nu se pomeneşte aproape niciodată de asta în seriale sau apare doar sub formă de poveste minoră, pasageră, pe care majoritatea privitorilor o ignoră. Când se vorbeşte de asta în mass-media, imediat apar şi trolii. Chiar şi unele persoane queer detestă până şi ideea de asexual sau aromantic, pentru că li se pare ceva nefiresc sau doar o invenţie – adică, l-ai auzit pe Lloyd.

Sunil mi-a zâmbit trist.

— Mă bucur c-ai fost curioasă să afli. Întotdeauna e bine să fii curios.

Eram curioasă de-acum, cu siguranţă.

Şi eram, de asemenea, îngrozită.

Vreau să zic, nu mă regăseam în cuvintele astea. Asexual. Aromantic.

Încă îmi mai doream să fac sex cu cineva, la un moment dat. Odată ce găseam pe cineva de care să-mi placă într-

adevăr. Faptul că nu-mi plăcuse niciodată de nimeni până acum nu însemna că n-o să-mi placă niciodată... nu?

Şi îmi doream să mă îndrăgostesc. Îmi doream foarte tare chestia asta.

Cu siguranţă aveam să mă îndrăgostesc într-o bună zi.

Deci era imposibil să mă regăsesc aici.

Nu-mi doream să mă regăsesc.

La naiba. Chiar nu ştiam ce să cred.

Am scuturat un pic din cap, încercând să alung uraganul de confuzie care părea gata să se stârnească în mintea mea.

— Ar trebui să... plec acasă, m-am bâlbâit, copleşită deodată de sentimentul că-l agasam pe Sunil.

Probabil că el nu-şi dorea decât o seară agreabilă şi, când colo, hop şi eu, cerându-i lecţii cu privire la sexualitate.

— Adică să mă întorc la colegiu. Scuze – ăă, mulţumesc pentru că mi-ai explicat... toate chestiile astea.

Sunil m-a privit îndelung.

— Sigur. Mă bucur sincer c-ai venit şi tu, Georgia.

— Mda, am mormăit. Mulţumesc.

— Poţi conta pe Clubul Pride. Bine? Eu nu aveam pe nimeni pe care să pot conta, până când... până când am cunoscut-o pe Jess. Şi, dacă n-aş fi întâlnit-o...

S-a întrerupt brusc şi am surprins o străfulgerare pe care n-am ştiut cum s-o interpretez pe chipul lui. Apoi a revenit la zâmbetul calm, care-mi era familiar deja.

— Vreau doar să ştii că ai pe cine conta.

— Bine, i-am zis răguşit.

Şi apoi am plecat.

Cred că e evident că mi se învolburau o puzderie de gânduri prin minte în drum spre casă.

Urma să-l rănesc pe Jason sau aveam să ne trăim toată viaţa împreună, cu verighete pe degete? Lui Pip îi mergea de minune – poate că nu mai avea nevoie de mine. Oare de ce nu reuşeam să simt nimic faţă de nimeni? Oare eram ce erau Sunil şi Jess? Cuvintele acelea kilometrice de care majoritatea oamenilor nici măcar nu auziseră? De ce nu reuşeam să mă îndrăgostesc de nimeni?

Am trecut pe lângă magazine şi cafenele, pe lângă Facultatea de Istorie şi Hatfield College, pe lângă localnici şi studenţi ameţiţi, care mergeau pe şapte cărări, şi pe lângă catedrală, scăldată într-o lumină blândă, şi în momentul acela m-am oprit şi mi-am amintit cum trecusem pe acolo cu Jason cu doar câteva ore în urmă, râzând, şi aproape că-mi imaginasem c-aş fi alt om.

Când m-am întors în camera mea, cei de deasupra făceau sex din nou. Auzeam bufnituri ritmice în perete. M-a enervat, dar apoi m-am simţit prost, poate că erau îndrăgostiţi.

Până la urmă, ăsta e necazul cu poveştile de dragoste. E foarte uşor să le romantizezi, pentru că le vezi pretutindeni. În cântece, în seriale şi în fotografiile cu filtru de pe Instagram. Dragostea pluteşte în aer, ca o briză proaspătă, plină de posibilităţi. O întrezăreşti în frunzele care cad, în pragul uşilor vechi de lemn, care stau să se prăbuşească, pe străzile pietruite şi pe câmpurile pline de păpădii. În două mâini care se ating, în litere scrijelite, în aşternuturi boţite, în lumina caldă a zilei, imediat după răsărit sau chiar înainte de asfinţit. Un căscat leneş, zgomot de râs în zori, două perechi de pantofi lăsate una lângă alta la uşă. În priviri care se întâlnesc peste un ring de dans.

O vedeam mereu, pretutindeni în jur, dar, când mă apropiam, nu era nimic acolo.

Un miraj.

Partea a treia

Nu iubesc pe nimeni

— Georgia, a zis – sau, mai curând, a zbierat – un glas când am intrat în spaţiul de repetiţii alocat Clubului Shakespeare, la câteva zile după aceea.

Era prima noastră repetiţie într-o sală ca la carte. Ne aflam într-una dintre numeroasele clădiri vechi şi spaţioase din apropierea Catedralei, care găzduia doar săli de clasă ce puteau fi închiriate pentru activităţile cluburilor. Mi-am imaginat că majoritatea şcolilor private erau cam la fel – clădiri din lemn, nejustificat de mari.

Zbieretul auzit era unul pe care ajunsesem să-l recunosc.

Rooney a apărut în pragul unei săli de clasă, îmbrăcată într-o salopetă grena, în care arăta foarte şic, deşi, dacă aş fi purtat-o eu, ai fi zis că lucrez la o spălătorie auto.

M-a prins de braţe şi a început să mă tragă înăuntru. Sala era aproape goală, cu excepţia unei mese instalate în capătul opus, la care stăteau Pip şi Jason. Jason părea să citească ceva pentru facultate, iar Pip şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la Rooney cu un dispreţ nedisimulat.

— Mor aici, Georgia, a spus Rooney. Efectiv. O să explodez.

— Potoleşte-te.

— Nu, pe bune. Am stat trează până la şase dimineaţa să planific restul spectacolului.

— Ştiu. Locuim împreună.

De când o anunţasem pe Rooney că Sunil voia să joace în piesă, o cam luase razna cu pregătirile – stătuse până târziu să planifice totul, programase repetiţii săptămânale pentru tot anul şi ne bombardase cu mesaje în noul chat de grup, pe care Pip îl numise „Vraja unei nopţi de vară”. Se certase cu Pip pe tema numelui chat-ului timp de câteva ore în conversaţii.

— Trebuie să pregătim primele câteva scene înainte de Balul Bailey, a continuat Rooney. Aşa o să rămânem în grafic.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până atunci.

— Exact.

Balul Bailey – balul tradiţional de la St. John, care urma să aibă loc la începutul lui decembrie – n-avea absolut nicio legătură cu clubul nostru, dar Rooney hotărâse să-l ia drept reper. Probabil doar ca să bage frica în noi, nu cumva să chiulim de la repetiţii.

— Şi dacă Sunil s-a răzgândit şi nu mai vrea să vină? m-a întrebat în şoaptă. Dacă i se pare o idee de toată jena? E în anul III. El ştie chestii.

— Chiar nu e genul de om care să critice o piesă pusă în scenă de studenţi, drept să spun.

Fix atunci a intrat şi Sunil pe uşă, îmbrăcat în pantaloni negri de stofă, cu o dungă roşie în lateral, un tricou polo strâmt şi geacă de blugi. Cumva, părea să nu fi îngheţat bocnă în gerul care se lăsa în noiembrie în zona de nord.

A venit zâmbind spre noi şi am simţit un val de vinovăţie la gândul că acceptase, poate, doar pentru că-l rugasem eu.

Pip şi Jason s-au apropiat şi ei să-l salute.

— Tu eşti singurul pe care nu l-am întâlnit până acum, i-a spus Sunil lui Jason, întinzându-i mâna.

Jason i-a strâns-o. Părea intimidat. Probabil că era copleşit de aura cool pe care o răspândea mereu Sunil.

— Bună, eu sunt Jason.

— Bună! Eu sunt Sunil. Eşti foarte înalt, Jason.

— Ăă... probabil?

— Felicitări!

— Mersi?

Rooney a bătut tare din palme.

— Bun! Hai să începem!

Jason şi Sunil au fost trimişi în capătul opus al sălii, ca să parcurgă o scenă din Visul unei nopţi de vară, în timp ce eu, Pip şi Rooney ne-am aşezat în cerc pe jos, cu exemplare din Mult zgomot pentru nimic dinaintea noastră.

Mult zgomot pentru nimic este, probabil, una dintre cele mai bune piese ale lui Shakespeare, pentru că intriga corespunde la fix tiparului „duşmani care se îndrăgostesc” din fanfic. Premisa este următoarea: Beatrice şi Benedick

se detestă, iar prietenii lor sunt amuzaţi la culme de chestia asta, aşa că se hotărăsc să-i atragă în cursă pentru a-i face să se îndrăgostească şi planul decurge mult mai bine decât s-ar fi aşteptat oricare dintre ei.

E o piesă fenomenală.

Pip şi Rooney mă aleseseră din nou să joc unul dintre protagoniştii poveştii de dragoste – pe Benedick. Pip o juca pe Beatrice. Ne-am aşezat în cerc să citim scena şi am sperat c-o să mă descurc mai bine acum. Poate că data trecută fusese ciudat doar din cauza lui Jason. Acum jucam cu Pip, într-o scenă mult mai amuzantă.

— Mă mir că mai vorbeşti, senior Benedick, nimeni nu te ia în seamă.[14]

Am adoptat cel mai sarcastic ton cu putinţă şi i-am întors-o:

— Cum, domnişoară Zeflemea, mai trăieşti?

— Mai puţin înverşunat, aş zice, a intervenit Rooney. Adică, Benedick o tachinează. Lui i se pare foarte nostim ce zice.

Îmi plăceau la nebunie poveştile cu duşmani care se îndrăgostesc. Dar era un chin să intru în atmosferă. Aş fi preferat să urmăresc pe altcineva jucând rolul.

---

[14] Pentru toate citatele din Mult zgomot pentru nimic, ediţia de referinţă este traducerea lui Leon Leviţchi, în William Shakespeare, Opere, Vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

Am lăsat-o pe Pip să citească următoarea replică, apoi i-am răspuns, încercând să par mai puţin înţepată de data asta.

— Atunci curtenia e taler cu două feţe. Un lucru e, însă, neîndoios: mă iubesc toate doamnele afară de dumneata; şi mi-ar părea tare bine să-mi şoptească inima că ea nu e chiar de piatră; că uite, zău, nu iubesc pe nimeni.

— Hm, a făcut Rooney.

— Uite ce e, am zis. E prima lectură.

— Nu-i nimic. Poate că nu ţi se potriveşte rolul.

Nici ăsta, nici Julieta? Oare doar la rolurile romantice nu făceam faţă? Categoric, nu – jucasem o mulţime de roluri romantice mai demult, în piesele din liceu şi în spectacolele trupei de teatru pentru tineret, şi mă descurcasem de minune.

Oare de ce mă panicam acum când venea vorba de roluri romantice?

— Hei! s-a răstit Pip la Rooney. N-o mai insulta pe Georgia!

— Eu sunt regizoarea! Trebuie să fiu sinceră!

— Ăă, eu sunt co-regizoarea şi cred că te porţi ca o scârbă!

— Focuri de artificii, a comentat Jason din capătul opus al sălii.

Întorcându-mă, l-am văzut pe Sunil ridicând din sprâncene şi apoi au început amândoi să se hlizească.

— Dacă ţi se pare că Georgia joacă atât de execrabil..., a început Pip.

— N-a zis chiar asta, dar bine, am intervenit eu.

— Atunci hai să vedem cât de bine te descurci tu, Rooney Bach. Dacă nu te deranjează să te dai la o tipă într-o scenă.

— Oh, n-am nicio problemă cu a mă da la o tipă, Pip-ticot, i-a întors-o Rooney, părând să sugereze cu totul altceva, iar Pip a sesizat aluzia şi s-a tras un pic înapoi, şocată.

— Bine, a spus Pip.

— Bine, a declarat Rooney.

— Bine.

Rooney a trântit exemplarul ei din piesă pe jos.

— Bine.

M-am dus să mă aşez lângă Sunil şi Jason, ca să le urmărim cu toţii cum interpretau prima ceartă dintre Beatrice şi Benedick din Mult zgomot pentru nimic. Am anticipat că avea să fie ori amuzant la culme, ori un dezastru total. Posibil ambele.

Rooney s-a îndreptat de spate şi i-a spus zeflemitor lui Pip, privind-o de sus:

— Mi-ar părea tare bine să-mi şoptească inima că ea nu e chiar de piatră; că uite, zău, nu iubesc pe nimeni.

Nici măcar nu se uita la exemplarul ei din Mult zgomot pentru nimic. Ştia replicile pe de rost.

Pip a râs şi i-a întors spatele, de parcă s-ar fi adresat unui spectator.

— Ferice de femei! Altfel, le-ar fi otrăvit un îndrăgostit primejdios.

S-a răsucit din nou spre Rooney, privind-o circumspect.

— Trebuie să-i mulţumesc lui Dumnezeu şi inimii mele de gheaţă că în privinţa asta semăn cu dumneata. Prefer să-mi aud câinele lătrând la o cioară decât pe un bărbat făcându-mi jurăminte de dragoste.

Lui Rooney i-a zvâcnit colţul gurii. Era o grimasă şocant de asemănătoare cu reacţiile ei când nu juca teatru.

S-a tras un pic mai aproape de Pip, de parcă voia să-şi accentueze avantajul oferit de înălţime.

— Să dea Dumnezeu să nu-ţi schimbi gândul niciodată!

I-a pus o mână pe umăr lui Pip, strângând-o.

— În felul acesta, anumiţi bărbaţi o să scape cu feţele nezgâriate.

— Zgârieturile n-ar face-o pe-a dumitale, de pildă, mai urâtă decât este, i-a întors-o Pip imediat, înclinând din cap şi rânjind poznaş.

Cum de ştiau scena pe dinafară deja?

Rooney s-a aplecat spre ea, astfel că feţele aproape li se atingeau.

— Ce să spun, a rostit înfundat, aşa dresor de papagali mai rar...

Pip a icnit, parcă şocată.

— Mai bine papagal decât cal.

Iar Rooney, complet dezinhibată, şi-a aţintit privirea asupra gurii lui Pip.

— De-ar fi şi calul meu tot aşa de iute, a murmurat, şi de rezistent ca limba dumitale.

S-a lăsat o tăcere tensionată. Eu, Jason şi Sunil rămăseserăm uitându-ne la ele, ca în transă. E puţin spus că era o atmosferă electrizantă – aerul părea incandescent.

Am aşteptat ca momentul să se încheie şi Pip a fost cea care a spulberat, în cele din urmă, vraja. Şi-a ieşit din rol, roşie la faţă.

— Aşa se face, copii, ne-a spus, cu o plecăciune.

Am început să aplaudăm.

Rooney s-a întors cu spatele şi a început să-şi aranjeze coada, neobişnuit de tăcută.

— Deci voi două o să jucaţi rolurile lui Benedick şi Beatrice, nu-i aşa? a întrebat Jason.

Pip mi-a aruncat o privire.

— Păi, dacă nu se supără Georgia...

— Nu, sigur că nu, am protestat. V-a ieşit foarte bine.

Poate chiar un pic prea bine, dacă era să mă iau după roşeaţa din obrajii lui Pip.

— Ce-i? a întrebat Pip, uitându-se la Rooney, care îşi făcea în continuare de lucru cu coada, desfăcându-şi părul şi prinzându-l la loc. A fost prea sexy scena pentru tine?

— Nimic nu e prea sexy pentru mine, i-a răspuns Rooney.

Dar nu s-a întors. Se ascundea.

Pip a rânjit. Mi-am dat seama că socotea momentul o victorie.

În timpul rămas din repetiţie le-am ajutat pe Rooney şi Pip să schiţeze decorul, adăugând câteva articole de recuzită, înainte să reia de câteva ori scena. Păreau să se fâstâcească din ce în ce mai tare, intensificând în acelaşi timp contactul vizual şi atingerile de la o lectură la alta.

După două ore, Sunil, Jason şi cu mine am strâns scaunele, apoi am aşteptat la uşă, în timp ce Pip şi Rooney rămăseseră în mijlocul sălii şi se ciondăneau pe tema unor replici de la sfârşitul scenei. Jason şi-a luat geaca stil ursuleţ pe el.

— Deci, îţi regreţi decizia? l-a întrebat pe Sunil.

Sunil a început să râdă.

— Nu! M-am distrat. M-am bucurat să asist la... – a arătat nelămurit spre Pip şi Rooney – la ce-o fi fost chestia asta.

— Ne cerem scuze pentru ele, i-am zis.

Sunil a râs din nou.

— Nu, pe bune. Chiar m-am distrat. De fapt, e o schimbare binevenită după nebunia obişnuită de la Clubul Pride. Şi după tot stresul din ultimul an.

Şi-a vârât mâinile în buzunar şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, cred – cred că aveam nevoie de aşa ceva. Facultatea a fost stresantă. Gen, cât am fost boboc, am fost pur şi simplu... cu moralul la pământ şi apoi, tot anul II, am fost prins cu Clubul Pride şi... mă rog, evident că se continuă şi anul ăsta. La orchestră e frumos, dar e al naibii de stresant. Nu cred că-mi mai fac timp să... mă dedic unei activităţi doar de distracţie. Ştiţi?

Şi-a ridicat privirea, parcă surprins că eram tot acolo şi-l ascultam.

— Scuze, acum vorbesc prea mult despre mine.

— Nu, nu-i nimic, i-am zis, dar mi s-a părut că nu era de-ajuns. Ne... chiar ne bucurăm că ai venit.

Jason l-a bătut pe umăr.

— Da, ar trebui să ne vedem la o pizza la un moment dat. Să ne cunoaştem mai bine, ca între colegi de trupă.

Sunil i-a zâmbit.

— Aşa o să fac. Mulţumesc.

Ne-am luat rămas-bun de la Sunil, care avea seminar, apoi eu şi Jason ne-am rezemat de-o parte şi de alta a uşii, aşteptându-le pe Pip şi Rooney.

Jason a început să răsfoiască exemplarul lui din piesă.

— Mult zgomot pentru nimic e o piesă aşa de bună! Deşi nu înţeleg care-i faza cu relaţiile în care la început cei doi se poartă răutăcios unul cu celălalt.

— E doar un mod de a creşte suspansul până în punctul în care, inevitabil, au parte de o partidă nebună de sex, i-am zis, amintindu-mi cu voluptate de câteva dintre fanfic-urile mele preferate pe modelul „duşmani care se îndrăgostesc”. Astfel, e şi mai incitant când ajung în sfârşit la sex.

— Presupun că e genul de poveste care te prinde, a comentat Jason, dând o pagină. E ciudat câte chestii gravitează în jurul sexului. Eu nici măcar nu cred c-aş avea nevoie de partea asta într-o relaţie.

— Stai aşa, pe bune?

— Adică, e plăcut, dar... nu cred că e o condiţie esenţială. Dacă cealaltă persoană nu şi-ar dori atât de tare s-o facă. Sau chiar deloc, poate.

Şi-a înălţat privirea din carte.

— Ce e? Ţi se pare ciudat?

Am ridicat din umeri.

— Nu, doar că e un mod foarte mişto de a pune problema.

— Dacă iubeşti cu adevărat pe cineva, cred că pur şi simplu nu ţi-ar... păsa aşa de tare de chestii de genul. Nu ştiu. Cred că toată lumea a fost condiţionată, cumva, să dezvolte o obsesie pentru asta, când de fapt... ştii, e doar un lucru pe care oamenii îl fac de distracţie. Nici măcar nu mai e nevoie s-o faci ca să ai copii. Nu e ca şi cum ai muri fără chestia asta.

— Fără ce? a întrebat Pip, care era deodată la doar câţiva metri de noi, trăgându-şi geaca pe ea.

Jason a închis cartea.

— Fără pizza.

— Oh, Doamne, putem să mergem să mâncăm o pizza acum? Eu chiar o să mor dacă nu mănânc o pizza acum.

Au ieşit împreună din sală, sporovăind, în timp ce eu o aşteptam pe Rooney, care tocmai îşi lega şireturile.

Oare exista şi o a treia opţiune pentru relaţia dintre mine şi Jason? Am fi putut să fim împreună şi pur şi simplu să... nu facem sex?

Am rămas în prag, încercând să-mi imaginez cum ar fi fost. Fără sex, dar o poveste de dragoste, totuşi. O relaţie. Să mă sărut cu Jason, să mă ţin de mână cu Jason. Să fim îndrăgostiţi.

Mă frământasem mult timp gândindu-mă ce cred despre dragoste, dar nu mă gândisem prea mult la sex – pornisem de la premisa că sexul va face parte automat din ecuaţie. Dar nu era musai să fie aşa. Sunil îmi spusese că unele persoane nu-şi doreau să facă sex, dar erau împăcate în cadrul unei relaţii care nu presupunea sex.

Poate că-mi plăcea, totuşi, de Jason la modul romantic – doar că nu voiam să fac sex cu el.

Fantezii masturbatorii

În mod evident, toată ziua după aceea mi-a stat gândul doar la sex. Şi nici măcar la modul plăcut. Ci doar la modul confuz.

Nu mă gândisem prea mult la cum mă raportez la sex până la petrecerea de după banchet. Abia atunci începusem să mă întreb dacă nu cumva sunt ciudată pentru că n-am făcut toate chestiile pe care ceilalţi susţineau că le-ar fi făcut – unde intra şi sexul.

Ştim cu toţii că simplul concept de „virginitate” e o tâmpenie inventată de misogini, dar, chiar şi-aşa, nu reuşeam să scap de sentimentul că, în fond, ratez o chestie foarte mişto. Dar oare chiar ratam ceva? Sunil spusese că sexul îl lasă rece. Nu mai auzisem pe nimeni să vorbească aşa despre sex până atunci. De parcă ar fi fost o specialitate culinară la care n-ai fi obiectat, teoretic, dar pe care tu, personal, n-ai fi comandat-o.

Singurul meu sentiment de până atunci cu privire la sex era ruşinea că nu avusesem parte de experienţa asta.

În noaptea aceea, după ce mă băgasem în pat, am decis că trebuia să vorbesc cu cineva care ştia ceva mai mult despre asta. Cu Rooney.

M-am întors pe o parte, cu faţa la ea. Rooney tasta de zor pe MacBook, ascunsă aproape cu totul sub pilotă.

— Rooney?

— Mm?

— M-am tot gândit la... ştii tu... chestia cu Jason.

Ceea ce i-a atras imediat atenţia. S-a ridicat în capul oaselor, închizând MacBook-ul şi m-a întrebat:

— Ah, da? V-aţi sărutat deja?

— Păi – ăă, nu, dar...

— Serios? m-a întrebat, ridicând din sprâncene, în mod vădit considerând că era bizar. Cum aşa?

N-am ştiut ce să-i spun.

— Nu te frământa, mi-a spus, dând nonşalant din mână. O să se întâmple până la urmă. Când va fi momentul potrivit, o să se întâmple.

M-au cam enervat spusele ei. Oare să te săruţi cu cineva era o chestie aşa de vagă?

— Probabil, am zis, gândindu-mă c-ar trebui să fiu sinceră. Doar că... nu ştiu nici măcar dacă... ştii, dacă mă atrag bărbaţii în general sau... aşa ceva.

Rooney a clipit şocată.

— Pe bune?

— Mda.

— OK.

Rooney a înclinat din cap, dar i-am citit surprinderea pe faţă.

— OK.

— Dar nu sunt sigură. M-am gândit mult la, ăă... mă rog, la cum aş reacţiona la... chestiile fizice.

A rămas tăcută o clipă, apoi m-a întrebat:

— La sex?

Ar fi trebuit să bănuiesc că n-o s-o ia pe ocolite.

— Păi, da.

— OK, a zis, înclinând din nou din cap. Mda. Asta-i bine. Atracţia sexuală înseamnă să te lămureşti cu cine ai vrea să faci sex.

S-a oprit, chibzuind un pic, apoi s-a întors cu faţa la mine.

— În regulă. O să ne lămurim.

— Cum adică?

— Adică, hai să vedem care-i treaba cu sentimentele tale şi să ne lămurim dacă eşti atrasă sau nu de Jason.

Habar n-aveam încotro ne îndreptam cu discuţia şi deja îmi era teamă.

— Întrebarea numărul unu: te masturbezi?

Avusesem motive întemeiate să mă tem.

— Oh, Doamne.

Rooney a ridicat mâinile.

— Nu e obligatoriu să răspunzi, dar cred că s-ar putea dovedi o metodă bună de a ne lămuri dacă îţi place într-adevăr de Jason.

— Sunt foarte ruşinată în momentul ăsta.

— Vorbeşti cu mine. Te-am auzit trăgând pârţuri în pat.

— Ba nu.

— Ba da. S-a auzit tare.

— Oh, Doamne.

Ştiam că pot pune punct conversaţiei dacă voiam într-adevăr. Era un pic nepoliticos din partea lui Rooney să-mi adreseze întrebări atât de personale când, de fapt, ne cunoşteam doar de o lună şi jumătate. Dar voiam să vorbesc despre chestiile astea cu cineva. Şi chiar credeam

că, dacă vorbeam despre asta, mi-aş putea lămuri nişte lucruri.

— Deci, a reluat Rooney, masturbarea.

Nu eram genul de persoană care să-şi închipuie că e o „chestie pe care-o fac băieţii”. Petrecusem destul timp pe net ca să-mi dau seama că masturbarea nu ţine cont de gen.

— Nu... nu se masturbează toată lumea? am mormăit.

— Hm, nu, nu cred, a reflectat Rooney, lovindu-şi uşurel bărbia. Aveam o prietenă în oraşul meu care mi-a zis că ei pur şi simplu nu-i place să facă treaba asta.

— Oh. E dreptul ei.

— Deci, deduc că tu te masturbezi.

Da, avea dreptate. N-aveam de gând să mint. Ştiam că nu o e chestie de care să te ruşinezi, desigur, dar tot mi se părea un chin să vorbesc despre asta.

— Mda.

— Bun. Deci, la ce te gândeşti în timp ce te masturbezi?

— Rooney. Doamne sfinte!

— Zău aşa! Facem un studiu ştiinţific spre a determina ce anume te atrage. Oh, Doamne, ar trebui s-o rugăm pe Pip să ne ajute! Ea e pe partea de ştiinţă!

Nu-mi doream neapărat s-o implic pe Pip în conversaţia asta deja incomodă.

— Nu, n-ar trebui.

— Te gândeşti la bărbaţi? La femei? La ambele? La ce-o fi?

Răspunsul sincer era:

La ce-o fi.

Literalmente, orice gen.

Dar ştiam că asta n-ar face decât să încurce lucrurile. Şi iată de ce.

Pentru mine, contextul obişnuit în materie de masturbare era oricând aveam chef să citesc un fanfic deocheat. Părea o metodă sigură şi plăcută de a mă stimula şi a mă simţi bine. Aşa că pur şi simplu îmi imaginam personajele din fanfic-ul pe care-l citeam. Indiferent ce combinaţie de genuri presupunea – n-aveam preferinţe, atâta timp cât era scris bine.

Pentru mine nu ţinea de organele genitale sau de partea strict fizică. Avea de-a face cu atracţia dintre personaje. Dar asta nu e ceva neobişnuit, mi-am zis.

Nimănui nu i se întâmpla pe bune să se uite la ţâţe sau la un abdomen plat şi să se excite. Nu?

— Georgia, a insistat Rooney. Haide. Spune-mi fantezia ta şi o să ţi-o spun pe-a mea.

— Bine. Ăă... nu contează genul, de fapt.

— Oh, Doamne! Şi la mine la fel!

Rooney a arătat de la una la alta.

— Suntem surori în materie de fantezii masturbatorii!

— Să nu mai spui niciodată chestia asta.

— Nu, dar e mişto să aflu că nu sunt singura.

Şi-a strâns un pic mai bine pătura în jurul ei.

— Uite, ştiu că ies doar cu tipi, dar... înţelegi şi tu. E plăcut să-ţi imaginezi şi alte chestii.

Poate că eram bi sau pansexuală, atunci. Poate că amândouă eram. Ar fi fost logic, atâta timp cât nu conta genul pentru noi, nu?

— Totuşi, trebuie să-mi imaginez nişte scenarii specifice, a continuat Rooney. Gen, nu pot să-mi închipui că fac orice cu oricine. Cred că am, totuşi, anumite... preferinţe. Dar nu sunt limitate la un singur gen.

Ceva din spusele ei m-a frapat.

— Stai aşa, am zis. A-adică, eu nu-mi închipui c-aş fi eu cu persoane de orice gen.

Rooney a rămas interzisă.

— Oh. Poftim?

Mi-am dat seama ce încercam să-i explic.

— Nu-mi imaginez c-aş fi eu persoana care face sex.

Rooney s-a încruntat, intrigată, a pufnit şi apoi, înţelegând că nu glumesc, s-a încruntat din nou.

— Ce-ţi imaginezi atunci? Alte persoane?

—... Da?

— Adică... persoane cunoscute?

— Câh, nu. Oh, Doamne. Mai curând... persoane pe care mi le-am imaginat.

— Hm.

Rooney a inspirat adânc.

— Deci... nu-ţi imaginezi că faci sex cu Jason?

— Nu!

Gândul c-aş putea face cu sex cu Jason mă băga în sperieţi.

— Nimeni... nimeni nu face chestia asta, de fapt, nu?

— Ce anume, să aibă fantezii cu persoane de care sunt atrase?

De îndată ce a spus-o, mi-am dat seama cât de evident era. Sigur că oamenii făceau chestia asta. O văzusem de nenumărate ori în filme şi seriale, precum şi în fanfic.

— O să fie mai greu decât mi-am imaginat, a conchis Rooney.

— Oh.

— OK. Întrebarea numărul doi: cine e ultima celebritate pe care ţi-ai imaginat-o în timp ce te masturbai?

Am clipit, şocată.

— Categoric, nimeni nu face chestia asta.

— Ce anume?

— Să se masturbeze cu poza unei celebrităţi.

— Ăă, ba da. Eu am un folder întreg cu poze cu Henry Cavill la bustul gol pe laptop.

Am început să râd. Rooney nu râdea.

— Ce e? m-a întrebat.

Crezusem sincer că glumeşte.

— Mi-am închipuit că aşa ceva se întâmplă doar în filme. Doar... doar te uiţi la abdomenul cuiva şi ţi se aprinde beculeţul?

— Păi... da.

Rooney părea un pic stânjenită.

— Ce e, e ceva anormal?

Habar n-aveam ce era normal.

— Pur şi simplu nu înţeleg care-i faza. Gen... vorbim doar de o burtă cu muşchii mai pronunţaţi.

La comentariul ăsta a pufnit-o râsul de-a binelea.

— OK. Bun aşa. Întrebarea numărul trei...

— Cum de încă mai ai întrebări...

— Visele erotice. Despre ce era vorba în ultimul vis erotic pe care l-ai avut?

M-am uitat lung la ea.

— Pe bune?

— Da!

Am dat să răspund că nu avusesem niciodată un astfel de vis, dar nu era tocmai adevărat. Cu câţiva ani în urmă, avusesem un vis în care, ca să trec examenele, trebuia să fac sex cu un tip de la mine din clasă. Mă aştepta despuiat în pat, iar eu tot mă fâţâiam pe uşă, complet îmbrăcată, nereuşind să-mi adun curajul s-o fac. N-a fost chiar un coşmar, dar m-am simţit fix ca în coşmarurile alea în care încerci să fugi de un demon, dar ţi se pare că te-ai împotmolit într-o mlaştină şi demonul te prinde din urmă, iar tu nu te poţi mişca şi eşti convins c-o să mori. Dacă mă gândeam mai bine, nu eram sigură că ăsta putea fi considerat un vis erotic.

— Nu am vise erotice, i-am zis.

Rooney s-a uitat lung la mine.

— Cum... niciodată?

— Toată lumea are vise erotice?

— Păi... acum nu mai ştiu.

Rooney părea aproape la fel de derutată ca mine.

— Am presupus că e o chestie universală, dar... vreau să zic, s-ar părea că nu e.

Aproape că mi-a părut rău că deschisesem subiectul. Pentru cineva care făcuse sex la greu, Rooney nu părea să înţeleagă treburile astea mai bine decât mine. Mânată de un impuls, am pus din nou mâna pe telefon.

— O să-i trimit un mesaj lui Pip.

— Da. Te rog, implic-o şi pe ea în discuţie. Vreau să ştiu ce părere are.

I-am aruncat o privire lui Rooney.

— Eşti foarte interesată de ce părere are Pip cu privire la sex, aşa-i?

Rooney a început să se bâlbâie.

— Ăă – nu, chiar nu. Doar – doar voiam să aud o a treia opinie, iar ea pare persoana cea mai înclinată să dea tot din casă.

Georgia Warr

scuze că-ţi scriu la ora asta, dar am o întrebare, draga mea

Felipa Quintana

Sper sincer că nu e vorba de numele chat-ului de grup, pentru că voi apăra până în ultima clipă „vraja unei nopţi de vară”

Georgia Warr

respect vraja, nu e vorba de asta

deeeci

eu şi rooney tocmai vorbim despre sex

Felipa Quintana

OOOOH

OK, mă bag

Georgia Warr

întrebarea mea e următoarea...

tu ai vise erotice?

Felipa Quintana

Lol, UAU

Georgia Warr

nu e nevoie să răspunzi dacă e o întrebare prea personală, haha

dar te-am văzut de mai multe ori făcând pipi

deja ne cunoaştem prea bine, probabil

ca să ştii, rooney e cu mine aici şi vrea să ştie răspunsul

Felipa Quintana

Uau, bună, rooney

Mda, am mai avut vise erotice

Nu o grămadă

Dar din când în când

Vreau să zic, e normal, nu?

— Zice c-a avut vise erotice, i-am spus lui Rooney.

— Întreab-o de masturbare, mi-a şuierat Rooney din celălalt capăt al camerei.

— Rooney!

— E în scop ştiinţific!

Georgia Warr

păi, asta încercăm să stabilim

mai am o întrebare – când te masturbezi, îţi imaginezi că TU eşti cea care face sex?? Şi, dacă da, cu ce gen?? rooney zice că nu contează genul pentru ea

Felipa Quintana

DOAMNE, georgia, ce-i cu conversaţia asta? omg

Stai aşa, rooney îşi imaginează scenarii cu fete?????

Georgia Warr

da

Felipa Quintana

OK... OK, interesant

Păi, în primul rând, da, îmi imaginez că sunt eu, nu? Nush, ce altceva ţi-ai putea imagina?? Mai puţin când te

masturbezi uitându-te efectiv la un film porno... dar chiar şi atunci are măcar un pic de-a face cu tine şi fanteziile tale

Şi evident că mă gândesc la fete, haha... mi se face scârbă doar imaginându-mi c-aş putea fi cu un tip

Adică, sunt lesbiană. Am stabilit deja chestia asta

Dar e interesant

— Zice că-şi imaginează că ea e persoana care face sex, am spus.

Rooney a încuviinţat, dar începuse să-şi aranjeze părul, aşa că nu i-am văzut expresia.

— Mda, adică, mă gândesc că asta-şi imaginează majoritatea oamenilor.

Georgia Warr

partea asta n-o să i-o spun lui rooney, e doar o întrebare din partea mea

ai fantezii legate de alte persoane?? persoane din viaţa reală, adică? gen, dacă îţi place de cineva sau întâlneşti pe cineva foarte sexy, îţi imaginezi că faci sex cu persoana aia????

Felipa Quintana

Georgia, ce-i cu tine de vrei să ştii toate chestiile astea?

Eşti OK??

Tu şi Jason faceţi SEX deja?

Oh, Doamne, nu ştiu dacă vreau să ştiu

Georgia Warr

liniştește-te, nu facem sex

doar încerc să înţeleg nişte chestii

Felipa Quintana

Bine

Mda, cred că da, uneori

Nu chiar cu toate persoanele sexy pe care le cunosc, dar, dacă îmi place foarte mult de cineva...

Adică, uneori nu mă pot abţine, mă gândesc, haha?

— Ce-i zici? m-a întrebat Rooney.

Mă uitam lung la ecranul telefonului.

Şi apoi l-am azvârlit cât colo, în capătul opus al patului.

— Trebuie să fie o farsă, la naiba, am exclamat.

Rooney a ezitat o clipă.

— Ce anume?

M-am ridicat în capul oaselor, împingând la o parte cuvertura.

— Probabil că GLUMIŢI cu toţii, fir-ar să fie!

— Ce ai...

— Oamenii chiar... îşi imaginează că fac sex tot timpul şi nu se pot abţine? m-am burzuluit eu. Au vise legate de asta pentru că şi-o doresc atât de tare? Cum – simt c-o iau razna. Mi-am imaginat că toate filmele exagerează, dar chiar tânjiţi cu toţii să vă atingeţi organele genitale şi să faceţi chestii stânjenitoare. Probabil că e o farsă imensă.

S-a lăsat o tăcere prelungită.

Rooney şi-a dres glasul.

— S-ar părea că nu suntem surori în materie de fantezii masturbatorii.

— Dă-o naibii, Rooney!

Cred că niciuna dintre noi nu se aşteptase ca această conversaţie să ne poarte aici.

Nu avusesem niciodată fantezii în care să fiu eu protagonista. Şi chestia asta mă deosebea de majoritatea oamenilor. Eu, una, eram altfel. Cum de nu-mi dădusem seama până acum?

Să-mi imaginez personaje din fanfic-uri făcând sex? Super. Bun aşa. Sexy. Dar să-mi imaginez că eu eram cea care făcea sex cu oricine, băiat, fată sau ce-o fi fost, nu mă interesa deloc.

Nu – mai mult de-atât. Era de-ajuns să-mi imaginez asta şi-mi pierea cheful.

Oare la asta se referise Sunil? Aşa se simţea şi el?

— Chiar nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun sau cum să te ajut, mi-a zis Rooney.

Apoi, pe un ton mai sincer decât auzisem de obicei de la ea, a adăugat:

— Nu face nicio chestie pe care nu vrei s-o faci, bine?

— ...Bine.

— Cu Jason, adică.

Deodată, chipul ei devenise grav. Mi-am dat seama cât de rar mi se întâmpla să văd o astfel de expresie pe chipul lui Rooney.

— Nu face nicio chestie cu care nu te simţi împăcată. Te rog.

— Îhî. Bine.

Felipa Quintana

Hei, eşti sigură că te simţi bine? A fost o conversaţie bizară

Georgia Warr

n-am nimic

scuze

a fost bizar

Felipa Quintana

Nu mă deranjează!!! Îmi plac chestiile bizare

Sper că te-am ajutat??

Georgia Warr

da

Numărătoarea inversă

— Deci... s-ar părea că de data asta e o întâlnire ca la carte, i-am zis lui Jason în timp ce ne mâncam clătitele.

A treia întânire avea loc la o cafenea specializată în clătite. Era pe un deal, la vreo zece minute de mers pe jos de centru, şi era aşa de micuţă, încât îmi dădea senzaţia de claustrare. Probabil că din cauza asta mă simt aşa de aiurea, mi-am zis.

Comentariul meu a părut să-l fâstâcească pe moment, dar într-un final mi-a zâmbit.

— Aşa s-ar părea.

Se străduise mai mult decât de obicei azi, ca şi mine. Părul lui părea şi mai pufos şi purta un hanorac de fiţe Adidas, cu blugii lui obişnuiţi, negri.

— Celelalte două dăţi se pun? l-am întrebat.

— Hm... Nu ştiu. Poate a doua?

— Da. Am fost daţi afară din cinematograf, apoi pe mine m-a lovit o migrenă, aşa că asta pare o primă întâlnire pe cinste.

— O poveste pe care să le-o spunem nepoţilor, aş zice.

De îndată ce-a spus asta, a părut încurcat, neştiind foarte bine dacă se cădea deja să facă genul ăsta de glumă. Am început să râd, ca să-l liniştesc.

Ne-am mâncat clătitele şi am stat de vorbă. Am vorbit despre piesă, despre cursuri, despre Balul Bailey, la care reuşisem să le fac rost de invitaţii lui Jason şi lui Pip. Am

vorbit despre politică şi despre cum ne decoraserăm camerele şi despre noul joc cu Pokémon care urma să apară în curând. Doamne, era foarte uşor să stai de vorbă cu Jason.

Conversaţia a fost de-ajuns ca să-mi alunge îndoielile. Să-mi ia gândul de la discuţia cu Rooney şi Pip. Să uit de ce-mi spusese Sunil.

Am râs amândoi, amuzaţi de un flecuşteţ. Şi mi-am zis – poate. Poate că, dacă aş mai face o încercare, ar putea să-mi iasă.

— Ştii ce mi-a zis Rooney? l-am întrebat când ne-am întors în campus.

Eram în bucătăria de pe culoarul căminului şi Jason îmi făcuse deja o ciocolată caldă.

Îşi amesteca zahărul în ceai.

— Ce?

Pe drum mă hotărâsem să-mi iau inima în dinţi. În ciuda a ceea ce-mi spusese Rooney la sfârşitul conversaţiei, trebuia să abordez realist lucrurile – aveam să fiu nevoită să fac un efort, să-mi impun să-mi placă de Jason. Dar puteam să fac chestia asta, nu? Puteam s-o fac.

— I s-a părut ciudat că nu ne-am sărutat încă.

OK, nu spusese exact treaba asta înaintea conversaţiei noastre aprofundate despre sex. Dar asta sugerase.

Jason s-a oprit din amestecat în ceai. Pentru o clipă, a afişat o expresie impenetrabilă.

Apoi a început din nou să amestece.

— Ah, da? a întrebat, cu o grimasă.

— Cred c-a avut mai multe relaţii decât noi, totuşi, am zis, râzând uşor stânjenită.

— Ah, da? a repetat, cu o expresie la fel de impenetrabilă.

— Mda.

La naiba. Oare mă comportam ciudat şi îl pusesem în încurcătură? Mă comportam ciudat.

— Păi...

Jason a lovit uşor marginea cănii cu lingura.

— Adică... vreau să zic, fiecare are ritmul lui. Nu e nevoie să grăbim lucrurile.

Am încuviinţat.

— Da. Aşa e.

OK. Bine. Nu era nevoie să ne sărutăm azi. Puteam să încercăm din nou altă dată.

Am simţit un val de uşurare.

Stai aşa, nu.

Doar n-aveam să mă dau bătută atât de uşor, nu?

La naiba!

De ce-o fi fost aşa de greu, fir-ar să fie?

Rooney zisese că aşa ceva se întâmpla pur şi simplu. Dar, dacă nu făceam nimic, n-avea să se întâmple nimic. Dacă nu încercam, aveam să rămân aşa pe veci.

Jason a terminat de pregătit ceaiul. Ne hotărâserăm să ne relaxăm o vreme în camera lui, să ne uităm la un film – era duminică, spre seară, şi ni se păruse activitatea ideală.

Dar, chiar când am dat să trag uşa, cineva a împins-o aşa de repede, încât m-am împiedicat şi-am venit peste Jason şi cana lui cu ceai fierbinte.

Niciunul dintre noi n-a căzut, dar ceaiul s-a împrăştiat peste tot.

Persoana care deschisese uşa s-a tras imediat înapoi, zicând:

— Scuze, mă întorc mai târziu.

Pe mine mă stropise doar un pic şi eram încă în palton, oricum. M-am întors spre Jason, care se aşezase pe un scaun ca să studieze pagubele.

Hanoracul lui era ud leoarcă. Dar nu părea să-l deranjeze chestia asta – în schimb se uita alarmat la mâna lui stângă, peste care se vărsase de asemenea ceai. Ceai fierbinte, de-abia preparat.

— Oh, mama mă-sii! am exclamat.

— Mda, a încuviinţat, fără să-şi ia ochii de la mână.

— Te doare?

— Ăă... un pic.

— Apă rece, am decretat imediat.

L-am prins de încheietură, l-am tras spre chiuvetă, am dat drumul la apă rece şi i-am ţinut mâna sub jet.

Jason se uita lung la mână, ca în transă. Am aşteptat, lăsând apa rece ca gheaţa să-şi facă efectul.

După o clipă, mi-a zis:

— De-abia aşteptam să beau ceaiul ăla.

Am răsuflat uşurată. Dacă avea chef de glume, probabil că nu era aşa de grav.

— Petele de ceai ies la spălat?

S-a uitat la materialul pătat, apoi a chicotit.

— O să caut pe net.

— Scuză-mă, am exclamat, dându-mi seama că probabil era vina mea.

Jason mi-a tras un cot.

Stăteam foarte aproape unul de celălalt în faţa chiuvetei.

— N-a fost vina ta. Tipul ăla care a intrat stă pe acelaşi palier. Pe cuvântul meu, niciodată nu se uită pe unde merge. M-am ciocnit de el de vreo cinci ori până acum.

— Eşti – e OK mâna? Nu e nevoie să mergem la Urgenţe sau ceva?

— Cred că e în regulă. Dar probabil c-ar trebui să mai rămân câteva minute aşa.

Am amuţit din nou amândoi, ascultând cum curgea apa.

Apoi Jason mi-a spus:

— Ăă, nu e nevoie să mă mai ţii de mână dacă nu vrei.

Încă îi strângeam încheietura, ţinându-i mâna sub jet. I-am dat repede drumul, dar apoi mi-am dat seama că fusese, poate, o tentativă de flirt şi că voia să-l ţin în continuare de mână... sau poate că nu voia asta şi nu însemna nimic? Nu eram sigură. Era prea târziu, oricum.

Întorcând capul, mi-am dat seama că se uita lung la mine. Şi-a ferit imediat privirea, dar s-a întors aproape la fel de repede spre mine, astfel că acum ne priveam în ochi.

Deodată, parcă s-a declanşat o sirenă, reverberând de jur împrejur.

Ca o alarmă antifurt care te trezeşte din somn atât de brusc, încât tremuri o jumătate de oră după aceea.

Privind în urmă, era aproape caraghios.

De fiecare dată când cineva încerca să mă sărute, reacţia mea automată era „luptă sau fugi”.

Şi-a lăsat privirea să alunece asupra buzelor mele, apoi m-a privit din nou în ochi. Nu era ca Tommy. Se străduia din răsputeri să-şi dea seama dacă îmi doream sau nu chestia asta. Căuta semnale. Oare îi transmisesem vreun semnal? Poate c-ar fi fost mai uşor să mă întrebe pur şi simplu, dar cum poţi să formulezi chestia asta fără să sune siropos? Şi, drept să spun, m-am bucurat că nu m-a întrebat, pentru că ce-aş fi putut să spun?

Nu. I-aş fi spus „nu”, pentru că, după cum s-a dovedit, nu eram în stare să mint pe nimeni în afară de mine însămi.

În timp ce s-a tras aproape imperceptibil spre mine, mi-am imaginat că aud melodia din O aplicaţie de coşmar, când se porneşte ceasul.

Voiam să încerc.

Voiam să vreau să-l sărut.

Dar nu voiam, de fapt, să-l sărut.

Dar poate c-ar fi trebuit s-o fac oricum.

Dar nu voiam.

Dar poate că n-aveam să ştiu până n-aveam să încerc.

Dar ştiam că ştiu deja.

Ştiam deja ce simt.

Şi Jason şi-a dat seama.

S-a tras înapoi din nou, vădit stingherit.

— Ăă... scuze. Nu-i cel mai bun moment.

— Nu, m-am trezit spunându-i. Nu te opri.

Voiam s-o facă odată. Voiam să smulgă leucoplastul de pe rană. Să îndrepte osul. Să mă dreagă.

Dar ştiam deja că nu avea ce să dreagă.

Aşa aveam să fiu toată viaţa.

S-a uitat în ochii mei, întrebându-mă din priviri. Apoi s-a aplecat spre mine şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Spălată pe creier

Primul meu sărut s-a întâmplat cu Jason Farley-Shaw în luna noiembrie a primului meu an de facultate, în faţa unei chiuvete din bucătăria căminului.

În ciuda romantismului meu, nu stătusem prea mult să-mi imaginez cum avea să fie primul meu sărut. Privind în urmă, probabil că ăsta ar fi trebuit să fie un semn că nu-mi doream să mă sărut cu nimeni, de fapt, dar toate filmele şi serialele pe care le văzusem de-a lungul anilor, toate melodiile pe care le ascultasem, presiunea anturajului şi patima cu care tânjisem să trăiesc o mare iubire, toate

astea mă spălaseră pe creier, inducându-mi ideea că avea să fie ceva spectaculos, atâta timp cât încercam.

Nu a fost spectaculos.

De fapt, nu mi-a plăcut deloc. Cred că m-aş fi simţit mai puţin jenată dacă cineva mi-ar fi lansat provocarea de a începe să cânt în mijloacele de transport în comun.

Nu era vina lui Jason că nu fusese spectaculos. Nu aveam un termen de comparaţie, evident, dar, obiectiv vorbind, săruta foarte bine. N-a făcut-o prea apăsat sau prea brutal. N-a apelat la dinţi sau, Doamne fereşte, la limbă.

Ştiam ce fel de emoţii ar fi trebuit să-ţi trezească un sărut. Citisem sute, poate chiar mii, de fanfic-uri. Când te sărutai cu cineva, ar fi trebuit să te ia cu ameţeală, să simţi un gol în stomac şi cum o ia inima la goană, şi ar fi trebuit să-ţi placă experienţa.

Eu n-am simţit nimic din toate astea. Am simţit doar un hău copleşitor în capul pieptului. Nu-mi plăcea cât de aproape era. Nu-mi plăcea să-i simt buzele lipite de ale mele. Nu-mi plăcea că-şi dorea să facă asta.

N-a durat decât câteva secunde.

Dar au fost nişte secunde foarte dezagreabile pentru mine.

Şi, după expresia de pe chipul lui, şi pentru el.

— După cum arăţi, a fost groaznic, m-am trezit că-i spun.

De-acum nu ştiam ce altceva să spun decât adevărul.

— Şi tu arăţi la fel.

— Oh.

Jason şi-a ferit privirea, cu un aer chinuit. A deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Păi, am dat-o în bară cu asta, am zis.

Jason a clătinat imediat din cap.

— Nu, e vina mea. Scuze. La naiba. N-a fost momentul potrivit.

Mi-a venit să râd. Mi-am dorit să-i pot explica în ce măsură era vina mea.

Poate c-ar fi trebuit să-i explic.

Dar Jason mi-a luat-o înainte.

— Nu cred că-ţi place de mine.

Când m-a privit, avea o expresie rugătoare. De parcă mă implora să-l contrazic.

— N-am... n-am ştiut dacă-mi place sau nu, am zis. M-am gândit că dacă... dacă m-aş strădui, atunci aş putea s-o fac – voiam doar să văd dacă m-aş putea îndrăgosti şi tu eşti persoana de care m-am gândit că m-aş putea îndrăgosti, gen, dacă m-aş strădui?

De îndată ce-am spus-o, mi-am dat seama ce făcusem, mai exact.

— M-ai... m-ai folosit pentru un experiment, deci, mi-a spus Jason, ferindu-şi privirea. Ştiind foarte bine cât de mult îmi place de tine.

— N-am vrut să te rănesc.

— Ei bine, ai făcut-o, a zis, râzând. Cum ţi-ai imaginat c-ai putea să faci chestia asta fără să mă răneşti?

N-am putut să spun decât:

— Îmi pare rău.

— Futu-i.

Apoi a râs – un râs oribil, amar.

— De ce mi-ai făcut chestia asta?

— Nu-mi spune asta, i-am zis răguşit.

Jason a oprit apa şi şi-a studiat mâna, comparând-o cu cealaltă. Părea cu câteva nuanţe mai roşie decât ar fi trebuit să fie.

— OK. Cred că e OK.

— Eşti sigur?

— Mda. Poate c-ar fi cazul s-o pansez, pentru orice eventualitate.

— Oh. Doamne, da, sigur.

Am rămas locului, încurcată.

— Vrei să vin şi eu?

— Nu.

Mama mă-sii. Totul se ducea naibii.

— Îmi pare foarte rău, am zis, neştiind foarte bine dacă ceream iertare pentru arsură sau pentru sărut.

Pentru ambele, probabil.

Jason clătina din cap. Părea supărat pe sine însuşi, deşi nimic din ce se întâmplase în cursul după-amiezii nu fusese din vina lui.

— Trebuie... trebuie să plec.

S-a îndreptat spre uşă.

— Jason, l-am strigat, dar nu s-a oprit.

— O să te rog să mă laşi în pace o vreme, bine, Georgia?

Şi cu asta, dus a fost.

Jason nu merita nimic din toate astea.

Jason era...

Jason ţinea cu adevărat la mine.

Merita pe cineva care să-i poată împărtăşi sentimentele.

Viitorul visat

Nu era vorba doar de faptul că-l rănisem pe Jason. Nici măcar de faptul că trebuia să mă împac cu gândul că orientarea mea sexuală era una de care nu auzise aproape nimeni şi că trebuia să găsesc o metodă de a o explica familiei mele şi celorlalţi. Era conştiinţa indubitabilă a faptului că n-o să mă îndrăgostesc niciodată de cineva.

Crezusem toată viaţa că mă aşteaptă o iubire romantică. O iubire pe care o voi găsi într-o zi şi voi fi, în sfârşit, pe deplin, fericită.

Dar acum trebuia să mă resemnez cu faptul că n-avea să se întâmple niciodată. Nimic din toate astea. Nu mă aştepta nicio poveste de dragoste. Nici căsătoria. Nici sexul.

Erau atât de multe lucruri pe care n-aveam să le fac vreodată. Pe care nici măcar n-aveam să-mi doresc să le fac sau să mă simt în largul meu făcându-le. Atâtea lucruri mărunte care-mi imaginasem că vor veni de la sine, cum ar fi să mă mut pentru prima dată cu un partener, sau primul meu dans la nuntă, sau să am un copil. Să am pe cineva alături care să aibă grijă de mine când mă îmbolnăvesc sau cu care să mă uit la televizor seara sau cu care să merg în vacanţă în doi la Disneyland.

Iar partea cea mai nasoală era următoarea: chiar dacă tânjisem după toate aceste lucruri, ştiam că, oricum, nu m-ar face fericită. Ca idee, era minunat. Dar realitatea îmi provoca greaţă.

Cum putea să mă întristeze atât de tare gândul de a renunţa la lucrurile astea pe care nu mi le doream, de fapt?

Mă simţeam penibil pentru că mă întrista treaba asta. Mă simţeam vinovată, ştiind că existau persoane ca mine care se simt bine în pielea lor.

Aveam senzaţia că sunt în doliu. Jeleam după această viaţă imaginară, un viitor visat pe care n-aveam să-l trăiesc vreodată.

De-acum habar n-aveam cum urma să arate viaţa mea. Şi chestia asta mă speria. Oh, Doamne, mă speria la culme.

Lumea în oglindă

Nu i-am spus lui Pip.

Nu voiam s-o dezamăgesc şi pe ea.

A doua zi după întâlnirea cu Jason, am început să mă întreb dacă o să-i spună lui Pip şi dacă o să mă urască şi ea. Dar în după-amiaza aceea Pip mi-a trimis un link la un videoclip foarte haios de pe TikTok, semn că Jason nu-i spusese nimic.

În ziua următoare, Pip mi-a trimis un mesaj să mă întrebe dacă vreau să ne vedem la o sesiune de studiu în biblioteca imensă a universităţii, pentru că nu-i plăcea să

studieze de una singură în camera ei, şi am acceptat. Jason, mi-a spus ea, avea antrenament la canotaj, aşa că nu putea să vină. N-am vorbit prea mult cât am stat în bibliotecă – eu aveam un proiect la cursul despre romanul cavaleresc, iar ea avea o temă la chimie, care părea înzecit mai complicată decât eseul meu cu tema „Destinul în Parsifal de Chrétien de Troyes”. M-am bucurat că n-am avut timp de conversaţii pentru că, dacă m-ar fi întrebat de Jason, n-aş fi fost în stare să mint.

Când am terminat amândouă era aproape nouă seara, aşa că ne-am hotărât să ne luăm nişte fish & chips şi apoi să ne retragem în camera mea şi să recuperăm câteva episoade din Killing Eve.

Probabil c-ar fi fost o seară normală. Probabil că m-ar fi înveselit un pic, după ce tot se întâmplase.

Dacă, în momentul în care am intrat în cameră, n-am fi descoperit-o pe Rooney plângând.

Era ghemuită sub aşternuturi, încercând în mod evident să-şi ascundă supărarea, dar eşuând lamentabil pentru c-o auzeam cum îşi trăgea nasul. Primul lucru care mi-a venit în minte a fost că Rooney nu era niciodată în cameră la ora asta. Al doilea a fost: De ce plânge?

Pip încremenise lângă mine. N-aveam cum să ne eschivăm. Se vedea că Rooney plânge. Ştia şi ea că ştim. N-aveam cum să ne prefacem că nu se întâmpla chestia asta.

— Hei, am zis, înaintând în cameră.

Pip rămăsese în prag, cântărind dacă să rămână sau să plece, dar, chiar când am dat s-o rog să plece, a intrat şi a închis uşa după ea.

— N-am nimic, s-a auzit răspunsul printre suspine.

Pip a început să râdă, dar a părut să-şi regrete imediat reacţia.

Auzind-o, Rooney a privit pe deasupra păturii. Dând cu ochii de Pip, s-a uitat la ea cu circumspecţie.

— Poţi să pleci, te rog? a zis, părând imediat mai stăpână pe ea, mai aproape de Rooney cum o ştiam.

— Ăă...

Pip şi-a dres glasul.

— Nu râdeam de tine. Râdeam doar pentru că ai zis că n-ai nimic când, în mod evident, nu e aşa. Vreau să zic, plângi de-a binelea. Nu c-ar fi ceva amuzant în asta. A fost o prostie, atât...

Pe chipul lui Rooney, pe care se vedeau clar urmele lacrimilor, a apărut o expresie îndârjită.

— Pleacă.

— Ăă...

Pip a scotocit în punga cu fish & chips şi a scos un teanc de şerveţele. A dat fuga spre patul lui Rooney, i le-a lăsat peste pilotă, la picioare, apoi s-a întors în fugă spre uşă.

— Gata.

Rooney s-a uitat la şerveţele. Apoi din nou la Pip. Şi, pentru prima dată, n-a mai avut nimic de zis.

— Eu o să, ăă...

Pip şi-a trecut o mână prin păr, ferindu-şi privirea.

— Sper să te liniştească curând. Şi, dacă mai ai nevoie de şerveţele, ăă... pot să-ţi mai aduc câteva?

S-a lăsat tăcerea.

— Cred că am destule deocamdată, mulţumesc, i-a zis Rooney.

— Bun. O să plec atunci.

— Bun.

— Eşti... eşti OK?

Rooney s-a uitat lung la ea.

Pip n-a mai stat să aştepte răspunsul.

— Mda. Nu. Scuze. Am plecat.

A făcut stânga împrejur şi practic a tulit-o din cameră. De îndată ce s-a închis uşa, Rooney s-a ridicat încet în capul oaselor, a luat un şerveţel şi s-a şters la ochi.

M-am aşezat pe patul meu, trântindu-mi pungile peste aşternuturi.

— Eşti OK? am întrebat-o.

Rooney a ridicat capul. Fardul de ochi i se întinsese pe obraji, coada de cal începuse să se desfacă şi era îmbrăcată într-o ţinută de ieşit în oraş – o bluză fără umeri şi o fustă strâmtă.

Pentru o clipă, n-a zis nimic.

Şi apoi a început din nou să plângă.

În regulă. Trebuia să fac faţă situaţiei. Cumva.

M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre fierbătorul ei, pe care îl ţinea băgat în priză pe birou. L-am umplut cu apă de la chiuvetă, apoi l-am pus la fiert. Lui Rooney îi plăcea ceaiul. Primul lucru pe care-l făcea după ce se întorcea în cameră era să-şi facă un ceai.

Cât aşteptam să fiarbă apa, m-am aşezat precaut pe marginea patului ei.

Deodată, am observat ceva pe jos, la picioarele mele – fotografia cu Rooney şi Beth Păr-de-sirenă. Probabil că alunecase de pe perete. Am luat-o şi i-am pus-o pe noptieră.

Despre ce era vorba, oare? Despre piesă, poate? Optzeci la sută din timp despre asta vorbea.

Poate că era legat de o relaţie. Poate că se certase cu vreun tip. Sau poate că era o problemă de familie. Nu ştiam nimic despre familia lui Rooney sau despre cum arătase viaţa ei înainte de facultate, de fapt.

Niciodată nu-mi place când sunt întrebată dacă sunt OK. Răspunsurile posibile sunt fie să mint şi să zic „N-am nimic”, fie să dau informaţii personale la greu, spre ruşinea mea.

Aşa că, în loc s-o întreb încă o dată chestia asta pe Rooney, am întrebat-o:

— Vrei să-ţi dau pijamaua?

Pentru o clipă m-am întrebat dacă mă auzise.

Dar apoi a încuviinţat.

M-am lăsat pe spate şi i-am luat pijamaua aflată la capul patului. Mereu purta pijamale asortate cu nasturi, cu imprimeuri simpatice.

— Poftim.

Şi-a tras nasul. Apoi a luat pijamaua.

Cât se schimba ea, m-am dus iar la fierbător şi i-am pregătit un ceai. Când m-am întors, se transformase în „Rooney la ora de nani”.

— Mersi, a mormăit, luând imediat o gură de ceai.

Jur, probabil că băutorii de ceai şi-au pierdut de tot simţul gustului.

Mi-am împletit degetele în poală, simţindu-mă încurcată.

— Vrei... vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A pufnit, ceea ce era măcar o schimbare în bine după plânsul în hohote.

— Asta înseamnă... „nu”?

A mai luat o gură de ceai.

S-a lăsat o tăcere prelungă.

Eram gata să mă dau bătută şi să mă întorc în patul meu, când am auzit-o spunând:

— M-am culcat cu un tip.

— Oh, am început. Adică... recent?

— Mda. Acum vreo câteva ore, mi-a zis, oftând. Mă plictiseam.

— Oh. Păi... bravo ţie!

Rooney a clătinat încet din cap.

— Nu. Nu chiar.

— A... a fost nasol?

— Am făcut-o doar pentru că încercam să umplu un gol.

I-am cântărit spusele.

— Oi fi eu virgină, am zis, dar cumva credeam că tocmai asta e ideea.

A pufnit-o râsul.

— Oh, Doamne. Nu-mi vine să cred că ai făcut o glumă de genul ăsta.

Am tras cu ochiul la ea. Rânjea larg.

— Te referi la un alt tip de gol? am întrebat.

— Da, Georgia. Nu era vorba de vagin, la naiba.

— OK. Doar voiam să mă asigur.

Am ezitat.

— Credeam că eşti complet dezinhibată când vine vorba de sex şi toate cele. Nu-i nimic rău în partidele pasagere de sex.

— Ştiu, a zis, clătinând din cap. Nu mi-am schimbat părerea în privinţa asta. Nu zic că partidele pasagere de sex mă fac o persoană oribilă, pentru că nu e cazul. Şi chiar îmi place să fac sex. Dar în seara asta...

A luat o gură de ceai şi i-au dat din nou lacrimile.

— Ştii senzaţia aia, când te îndopi cu prăjitură şi apoi ţi se face greaţă? Cam aşa ceva a fost. Mi-am închipuit c-o să fie plăcut, dar doar m-a făcut să mă simt... singură.

— Oh.

Nu voiam s-o descos, aşa că n-am mai zis nimic.

Rooney şi-a băut ceaiul din câteva înghiţituri.

— Vrei să ne uităm la ceva pe YouTube? m-a întrebat.

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Ăă... sigur.

A lăsat cana din mână, a dat pilota la o parte şi s-a strecurat sub aşternuturi. S-a tras într-o parte şi a bătut cu palma locul de lângă ea, invitându-mă să mă aşez.

— Adică... nu e obligatoriu, mi-a zis, simţind că mă codeam. Ai curs dimineaţă sau ceva?

Nu aveam curs. N-aveam nimic de făcut a doua zi.

— Neah. Oricum trebuia să-mi mănânc porţia de fish & chips.

Mi-am recuperat cina şi m-am instalat lângă ea. Mi se părea firesc şi aiurea în acelaşi timp – o lume în oglindă. Era fix la fel ca în patul meu, dar totul era pe dos.

Zâmbind, Rooney a tras pilota înflorată peste noi şi s-a dat mai aproape de mine ca să stea comod, apoi a luat laptopul de pe noptieră.

A intrat pe YouTube. Eu nu urmăream vreun canal anume de pe YouTube, de fapt – intram pe YouTube doar ca să mă uit la trailere, la videoclipuri create de fani şi la compilaţii de pe TikTok. Dar Rooney părea să fie abonată la o mulţime de canale. M-a mirat chestia asta. Nu mi se păruse genul de persoană pasionată de YouTube.

— Urmăresc un tip foarte haios pe YouTube, mi-a spus.

— Zău? Vrei nişte cartofi?

— Oh, Doamne, da.

A găsit canalul şi a parcurs videoclipurile până l-a găsit pe cel pe care-l căuta. Şi apoi ne-am întins amândouă în pat şi ne-am uitat la videoclip, împărţind cartofii.

Era un videoclip destul de haios, ce-i drept. Nu-l vedeai decât pe tipul ăsta cu amicii lui, jucând un joc bizar în care trebuiau să cânte. Mă tot buşea râsul, iar reacţia mea o făcea şi pe Rooney să râdă, şi, până să mă dezmeticesc, trecuseră douăzeci de minute. A găsit imediat un alt videoclip pe care voia să mi-l arate şi am acceptat cu dragă inimă. Pe la jumătatea lui, şi-a lăsat capul pe umărul meu şi... nu ştiu. Nu cred c-o mai văzusem vreodată atât de liniştită.

Ne-am mai uitat la videoclipuri caraghioase încă vreo oră, până când Rooney a închis laptopul şi l-a lăsat deoparte, apoi s-a cuibărit la loc în pat. M-am întrebat dacă adormise cumva şi, în caz că da, dacă ar trebui poate să mă întorc în patul meu, pentru că n-aş fi fost în stare în veci să adorm stând atât de aproape de altcineva, dar chiar atunci Rooney a rupt tăcerea.

— Am avut un iubit o vreme. O relaţie de durată. De la paisprezece până la şaptesprezece ani.

— Oh. Serios?

— Da. Ne-am despărţit când eram în ultimul an.

Îmi imaginasem că Rooney fusese dintotdeauna Rooney. Că fusese dintotdeauna persoana asta nonşalantă,

înflăcărată şi dornică de distracţie, care nu era interesată să-şi ia vreun angajament.

O relaţie de trei ani?

Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

— Lucrurile... erau foarte aiurea cu el. Am... a fost o relaţie foarte nasolă în... multe privinţe şi... chiar... mi-a tăiat cheful de relaţii.

N-am rugat-o să-mi dea alte detalii. Îmi imaginam la ce se referea.

— Nu mi-a mai plăcut de nimeni de atunci, a murmurat. Mi-a fost teamă. Dar s-ar putea... s-ar putea să-mi placă de altcineva acum.

— Da?

— Chiar... chiar n-aş vrea să fac chestia asta.

— De ce?

— Pur şi simplu n-o să se termine cu bine.

A clătinat din cap.

— Şi tipa mă detestă, oricum.

Mi-am dat seama imediat că era vorba de Pip.

— Nu cred că te detestă, i-am spus blând.

Rooney n-a răspuns.

— Oricum, ai doar optsprezece ani, ai atâta timp..., am început să-i spun, dar n-am ştiut cum să închei propoziţia.

Oare ce voiam să spun cu chestia asta? Că, fără îndoială, va găsi relaţia ideală într-o bună zi? Pentru că ştiam că nu e adevărat. Nu era valabil pentru mine. Nu era valabil pentru nimeni.

Era o chestie pe care o spuneau constant adulţii. O să te răzgândeşti când o să fii mai mare. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Cândva o să vezi altfel lucrurile. De parcă adolescenţii ar şti atât de puţin despre ei înşişi, încât într-o zi ne-am putea trezi complet schimbaţi. De parcă persoana care eşti acum n-ar conta deloc.

Întreaga idee că, invariabil, oamenii se maturizau, se îndrăgosteau şi se căsătoreau era o minciună. Oare cât avea să-mi ia până acceptam treaba asta?

— Am nouăsprezece ani, m-a corectat Rooney.

Am privit-o intrigată.

— Stai aşa, pe bune? Ai stat un an pe bară?

— Nu. A fost ziua mea săptămâna trecută.

Informaţia asta m-a derutat şi mai tare.

— Poftim? Când?

— Joia trecută.

Joia trecută. De-abia dacă mai ţineam minte ce făcusem în ziua aia – la facultate, zilele se contopeau într-un şuvoi interminabil de cursuri, mese şi somn.

— N-ai... n-ai zis nimic.

— Nu.

Rooney a râs, un râs pe jumătate înfundat în pernă.

— Am început să mă gândesc ce s-ar întâmpla dac-ar şti lumea că e ziua mea. Până la urmă, aş fi ieşit din nou în oraş cu o grămadă de oameni pe care nu-i cunosc foarte bine, de fapt, şi cu toţii s-ar fi prefăcut că-mi sunt prieteni şi mi-ar fi cântat „La mulţi ani” şi am fi făcut selfie-uri în care ne prefăceam fericiţi ca să le punem pe Instagram, apoi ne-am fi risipit şi fiecare s-ar fi cuplat cu altcineva, iar eu aş fi sfârşit în patul unui necunoscut, după o partidă de sex submediocră, simţind din nou că nu mă suport.

— Dacă mi-ai fi spus, am fi putut să... nu facem nimic din chestiile astea.

Rooney mi-a zâmbit.

— Ce am fi făcut, în schimb?

— Nu ştiu. Am fi stat în cameră şi am fi comandat pizza. Poate că te-aş fi obligat să ne uităm la Bridesmaids.

Rooney a pufnit.

— Penibil film.

— Nu e o capodoperă, dar povestea de dragoste e absolut perfectă. Se aşază pe o maşină şi mănâncă beţe de morcov împreună.

— Ceva de vis.

Am rămas tăcute amândouă o vreme.

— Nu... nu-ţi mai plac partidele pasagere, am zis, înţelegând ce încercase să-mi spună mai devreme.

Nu era vorba că partidele pasagere ar fi rănit-o sau c-o făceau o persoană oribilă – nu era cazul.

— Vrei...

Nici măcar nu-şi dorea o relaţie neapărat. Nu chiar. Voia ceea ce i-ar fi oferit o relaţie.

— Vrei să ai pe cineva care să te cunoască, i-am spus.

N-a zis nimic o vreme. Am aşteptat să-mi spună că mă înşel amarnic.

În schimb, mi-a spus:

— Mă simt singură, atâta tot. Mă simt foarte singură, tot timpul.

N-am ştiut ce să-i răspund, dar n-a fost nevoie, pentru că la câteva minute după aceea a adormit. M-am uitat dincolo de ea şi am văzut că Roderick se ofilise în ultimul hal – Rooney clar uita mereu să-l ude. Am rămas cu privirea în tavan, ascultând-o cum respiră, dar nu voiam să mă ridic de lângă ea, pentru că, deşi nu reuşeam să adorm şi eram

panicată la gândul c-aş putea să salivez peste ea sau să mă trezesc deasupra ei din greşeală, Rooney avea nevoie de mine, cine ştie de ce. Poate din cauză că, în ciuda tuturor prietenilor şi cunoştinţelor pe care le avea, nimeni n-o cunoştea de fapt cum o cunoşteam eu.

Dar dacă nu vrea ea să te iubească

Jason s-a înfiinţat, totuşi, la următoarea repetiţie a Clubului Shakespeare, o săptămână mai târziu.

Nu mă aşteptam să vină. Îi trimisesem un mesaj în care ceream din nou scuze, încercând să-i explic, deşi nu reuşeam cu niciun chip să-mi pun gândurile şi sentimentele în cuvinte.

A citit mesajul, dar nu mi-a răspuns.

Am fost cu gândul aiurea aproape la toate cursurile săptămâna aia, nereuşind să iau prea multe notiţe, pentru că tot mă întrebam cum să salvez prietenia noastră din haosul pe care-l creasem. Lui Jason îi plăcea de mine la modul romantic. Iar eu profitasem de asta ca să-mi lămuresc propria orientare sexuală, deşi ştiam că nu-i împărtăşesc sentimentele. În mod egoist. Eram nespus de egoistă.

Părea extenuat când a apărut la repetiţie în echipament complet de canotaj, cu un rucsac greu atârnat pe umăr. Nu purta geaca stil ursuleţ. Eram aşa de obişnuită să-l văd îmbrăcat aşa, încât părea oarecum vulnerabil fără ea.

A trecut pe lângă mine, fără să-mi arunce vreo privire, fără o vorbă, şi s-a aşezat lângă Pip, care studia scena pe care urma s-o repetăm azi.

Sunil a ajuns la câteva minute după aceea. Purta pantaloni în carouri, o jachetă neagră din blană de miel şi un fes.

Aruncându-i o privire lui Jason, i-a zis:

— Pari extenuat.

Jason a oftat.

— De la canotaj.

— Oh, da. Cum sunt antrenamentele de la şase dimineaţa?

— E ger şi umezeală.

— Ai putea să renunţi, a sugerat Pip.

Părea un pic entuziasmată de idee.

Jason a clătinat din cap.

— Neah, chiar îmi place. Mi-am făcut o mulţime de prieteni.

A tras cu ochiul la mine.

— Doar că s-au adunat multe.

M-am întors cu spatele. Nu aveam cum să repar lucrurile.

Tipic deja, lui Jason i s-a repartizat rolul unui bărbat mai copt şi sever. De data asta era rolul lui Orsino, din A douăsprezecea noapte, încă una dintre comediile romantice ale lui Shakespeare.

Premisa piesei este un triunghi amoros complicat. Viola naufragiază pe coasta Iliriei şi, neavând niciun ban, se deghizează în băiat, luându-şi numele de Cezario, pentru a deveni slujitor la curtea Ducelui Orsino. Ducele e îndrăgostit de o contesă din Iliria, Olivia, aşa c-o trimite pe Viola spre a-i face curte în numele lui. Din păcate, în loc să accepte dragostea ducelui, Olivia se îndrăgosteşte de Viola, care e deghizată în Cezario. Şi, colac peste pupăză, Viola se îndrăgosteşte de duce. Tehnic, nu e nimic gay aici, dar hai s-o spunem pe-a dreaptă: piesa asta e foarte gay.

Sunil se oferise deja să joace rolul Violei, spunând:

— Daţi-mi mie toate rolurile care subminează ideea de gen, vă rog.

Eu şi Pip stăteam ghemuite laolaltă, rezemate de perete, învelite cu paltonul meu. Azi era ger de-a dreptul în sala noastră de repetiţii imensă.

— Repetaţi voi scena, a spus Rooney. Eu trebuie să-mi iau un ceai, altfel o să mor aici.

În seara de dinainte ieşise din nou în oraş.

— Adu-mi şi mie o cafea! a strigat Pip pe când Rooney ieşea.

— Mai curând aş călca pe un cui! i-a strigat Rooney înapoi şi, ce să vezi, răspunsul a făcut-o pe Pip mai degrabă să râdă decât să încleşteze din dinţi nervoasă, cum făcea de obicei.

Jason şi Sunil au fost incredibili. Jason era foarte experimentat, dat fiind că jucase într-o mulţime de piese de Shakespeare, iar Sunil era la fel de talentat, deşi singura lui experienţă actoricească fusese un rol minor într-o producţie din liceu cu Wicked.

Jason îi dădea cu:

— Tu, Cezario, te du la cruda mea stăpână iarăşi.[15]

Iar Sunil i-o întorcea:

— Dar dacă nu vrea ea să te iubească?

Una peste alta, a fost o primă lectură foarte reuşită.

Am stat şi m-am uitat la ei şi aproape că mi-a luat gândul de la ale mele, de la tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni. Puteam să mă refugiez în lumea Violei şi a lui Orsino o vreme.

— Sunt astăzi singur la părinţi, a început Sunil – una dintre ultimele replici din scena respectivă. Şi fiică, şi fiu li-s numai eu.

---

[15] Pentru toate citatele din A douăsprezecea noapte, ediţia de referinţă este traducerea lui Mihnea Gheorghiu, în William Shakespeare, Opere, vol. V, Ed. Univers, Bucureşti, 1985. (N.t.)

A tras cu ochiul la mine şi la Pip, zâmbindu-ne şi ieşindu-şi din rol pentru o clipă.

— Cât de tare e replica asta! E bună de bio pe Twitter.

Sunil chiar părea să savureze experienţa. Mai mult decât oricare dintre noi, poate, dacă era s-o spun pe-a dreaptă. El şi Jason se retrăseseră să lucreze împreună la scenă şi, neavând ce face, eu am rămas rezemată de perete, cu genunchii la piept, aşteptând-o pe Rooney să se întoarcă.

— Georgia?

Ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Pip venind mai aproape de mine, cu un exemplar din piesă în mână.

— Mi-a venit o idee. Legat de ce rol ai putea juca.

Chiar n-aveam dispoziţia necesară să joc vreun rol azi. Oricum, mă îndoiam că eram o actriţă atât de bună pe cât îmi imaginasem c-aş fi.

— Bine.

— Mai e un personaj în A douăsprezecea noapte care are un rol major în conturarea temelor – măscăriciul.

Am pufnit.

— Vrei să joc rolul măscăriciului?

— Păi, aşa i se zice în piesă. E mai curând un fel de bufon la curtea ducelui.

Pip mi-a arătat scena cu pricina. Bufonul avea câteva replici înaintea scenei la care lucrau acum Jason şi Sunil.

— M-am gândit c-ar fi foarte tare să interpretezi tu câteva dintre bucăţile astea înainte de scena dintre Viola şi Orsino.

Am citit replicile, sceptică.

— Nu ştiu ce să zic.

I-am aruncat o privire.

— Am... am jucat ca o cizmă în ultimul timp.

Pip s-a încruntat.

— Ba nu-i adevărat. Rolurile alea pur şi simplu... nu ţi se potriveau. Nu eşti deloc ca o cizmă.

Nu i-am răspuns.

— Ce-ar fi să încerci? Promit c-o să te susţin orice-ar fi. Şi-o să arunc cu ceva în Rooney dacă zice vreo chestie negativă.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, şi-a scos o gheată şi a ridicat-o.

Faza asta m-a făcut să râd.

— OK. Bine. O să încerc.

— M-am întors!

Rooney a dat buzna în sală, reuşind cumva să nu verse băuturile peste tot. S-a trântit lângă mine şi Pip, lăsându-şi ceaiul pe jos şi întinzându-i o cafea lui Pip.

Pip s-a uitat lung la pahar.

— Stai aşa, chiar mi-ai luat o cafea?

Rooney a dat din umeri.

— Păi, da.

Pip s-a uitat la Rooney, cu o expresie de mirare sinceră şi încă ceva, ceva ce aducea cumva a afecţiune.

— Mulţumesc.

Rooney s-a uitat în ochii ei, apoi a părut să facă un efort ca să-şi dezlipească privirea de la Pip.

— Deci, cum merge scena? Mai sunt doar două săptămâni până la Balul Bailey, bucata asta trebuie pusă la punct până atunci.

— Mi-a venit o idee, i-a spus Pip. Am putea să adăugăm şi bufonul.

Aproape că mă aşteptam ca Rooney să protesteze pe loc, dar, în schimb, s-a aşezat lângă Pip şi s-a aplecat spre ea, ca să poată citi din cartea ei. Pip a schiţat o grimasă uşor alarmată, apoi s-a relaxat, dar nu înainte de a-şi aranja foarte repede tunsoarea.

— Cred că-i o idee bună, a declarat Rooney.

— Da? a întrebat Pip.

— Da. Ai şi idei bune uneori.

Pip a rânjit.

— Uneori?

— Uneori.

— Înseamnă mult, a comentat Pip, trăgându-i un cot. Venind din partea ta.

Şi, vă jur, Rooney s-a îmbujorat ca niciodată.

De mult nu mai urcasem de una singură pe o scenă. Mă rog, nu era o scenă, tehnic vorbind, dar la cum stăteam în picioare, iar ceilalţi patru mă priveau de pe scaune, mă simţeam ca pe scenă.

În A douăsprezecea noapte, bufonul, pe care-l cheamă Feste, de fapt, apare periodic, fie pentru scurte interludii comice, fie ca să cânte vreo melodie relevantă pentru temele piesei. Chiar înaintea scenei dintre Jason şi Sunil, Feste cântă un cântec, „Vino, moarte, de mă ia”, despre un bărbat gata să moară, probabil de inimă rea, pentru că o femeie nu-l iubeşte la rândul ei, şi cere să fie îngropat singur, pentru că e atât de nefericit. Practic, e doar un mod dramatic de a spune că iubirea neîmpărtăşită e o chestie foarte nasoală.

Am convenit cu toţii c-ar fi mai bine să recit versurile sub forma unui monolog decât să le cânt, spre uşurarea mea. Dar, chiar şi-aşa, aveam emoţii.

Eram în stare să fac chestia asta. Voiam să dovedesc că sunt în stare s-o fac.

— Vino, moarte, de mă ia, am început, simţind că mi se pune un nod în gât.

Sunt în stare s-o fac.

— Să mă culci sub cetini grele, am continuat, fără să ridic glasul. Zboară, suflete, şi tu, după dragostele mele.

Şi am citit până la capăt cântecul. Şi am simţit fiecare emoţie. Am simţit... absolut tot. Jalea. Melancolia. Fantezia care n-avea să se îndeplinească vreodată.

Nu trăisem niciodată o iubire neîmpărtăşită. Nici n-aveam s-o trăiesc. Iar Feste, bufonul, nici măcar nu vorbea despre el însuşi – spunea povestea altcuiva. Dar am simţit oricum emoţiile.

— Nu vreau dragostea să vină, la mormântul meu să plângă.

S-a lăsat tăcerea pentru o clipă, înainte să închid cartea şi să mă uit la prietenii mei.

Se uitau cu toţii lung la mine, ca în transă.

Şi apoi Pip a început să aplaude.

— DA, la naiba! Da, mama mă-sii! Sunt genială. Şi tu eşti genială. Piesa asta o să fie genială.

Rooney s-a alăturat aplauzelor. Ca şi Sunil. Şi l-am văzut pe Jason ştergându-se discret la ochi.

— A fost bine? am întrebat, deşi nu asta voiam să întreb.

Oare m-am descurcat? O să mă descurc?

Totul era dat peste cap în viaţa mea, dar mai aveam asta, măcar? Mai aveam măcar un lucru care mă făcea fericită?

— Excelent, a decretat Pip, zâmbind larg, iar eu mi-am zis „Mda, OK”.

Mă uram în momentul ăsta, din diverse motive, dar măcar mai aveam chestia asta.

Colege de cameră

În cele două săptămâni dintre repetiţia cu pricina şi Balul Bailey, am mai avut trei repetiţii, în care am depăşit obiectivul lui Rooney de a pune la punct o scenă. Le-am pus la punct pe toate trei – Mult zgomot pentru nimic cu Pip şi Rooney, A douăsprezecea noapte cu mine, Jason şi Sunil, precum şi Romeo şi Julieta cu Jason şi Rooney, după ce s-a decis că nu eram cea mai bună alegere pentru rolul Julietei. Ba chiar ne-am făcut timp să comandăm pizza împreună într-o seară, după cum îi promiseserăm lui Sunil.

El şi Jason păreau să se fi împrietenit la cataramă, cufundându-se într-o discuţie despre musicalurile pe care le văzuseră, iar Rooney şi Pip au rezistat pe toată durata filmului fără să se ia peste picior. Ba chiar, la un moment dat, stăteau umăr la umăr, împărţind relaxate o pungă de chipsuri din tortilla.

În ciuda tuturor incidentelor din culise, spectacolul începea să se lege. Chiar pregăteam o producţie.

Slavă Cerului că puteam să mă agăţ de chestia asta. Fără ea, probabil c-aş fi zăcut două săptămâni în pat, pentru că descoperirea propriei mele orientări sexuale îmi stârnise o ură la adresa propriei persoane care mă luase pe nepregătite. Îmi imaginasem că, odată ce-ţi lămureşti treaba asta, eşti mândru de tine sau aşa ceva. Clar nu era cazul.

Se întâmpla ceva şi cu Rooney. Se schimbase ceva în atitudinea ei din seara aceea când intraserăm în cameră şi o găsiserăm plângând. Nu mai ieşea în oraş seara, în schimb se uita la videoclipuri pe YouTube sau la seriale sau pur şi simplu se culca. Mă obişnuisem s-o aud tastând de zor la cursurile pe care le aveam în comun, dar se terminase şi cu chestia asta; adesea observam că rămânea complet nemişcată, uitându-se în zare, fără să asculte deloc cursul.

Uneori părea să n-aibă nimic. Uneori părea să fie Rooney aşa cum o ştiam, regizând piesa cu un pumn de fier, atrăgând toate privirile dintr-o încăpere, vorbind cu douăsprezece persoane în acelaşi timp la cantină. Era în formă maximă când se afla şi Pip prin preajmă – o tachina şi glumea cu ea, se lumina la faţă aşa cum n-o văzusem cu

nimeni altcineva –, dar, chiar şi cu ea, o observam uneori întorcându-i spatele, lăsând o distanţă între ele, de parcă n-ar fi vrut nici măcar să fie văzută de Pip. De parcă se temea de ce s-ar întâmpla dacă s-ar apropia prea tare una de cealaltă.

Aş fi putut s-o întreb dacă e bine, dar eram prea prinsă cu ale mele şi nici ea nu mă întreba dacă mă simt bine, pentru că era prea prinsă cu problemele ei. N-o învinovăţeam şi speram că nici ea nu mă învinovăţeşte pe mine.

Eram doar două colege de cameră care treceau prin nişte chestii despre care le era greu să vorbească.

Balul Bailey

— Dacă-mi trimiţi poze cu tine în rochie, mi-a spus mama pe Skype în după-amiaza balului, o să le scot la fotograf şi le trimit tuturor bunicilor.

Am oftat.

— Nu e ca la banchet. Nu cred c-o să fie fotografi profesionişti.

— Păi, vezi să faci măcar o poză din cap până în picioare cu tine îmbrăcată în rochia de bal. Eu ţi-am luat-o, aşa că vreau să văd cât îţi stă de bine.

Mama îmi cumpărase rochia pentru Balul Bailey, deşi mi-o alesesem eu. Nu-mi propusesem să mi-o iau, de fapt, pentru că era prea scumpă, dar, când îi trimiteam linkuri cu posibile variante în timp ce vorbeam pe mesagerie, s-a oferit să mi-o cumpere. A fost foarte drăguţ din partea ei şi, sincer, în momentul ăla m-a izbit dorul de casă, mai intens decât îl simţisem de la începutul facultăţii.

— Te-a invitat vreun băiat să-i fii parteneră la bal?

— Mamă. Nu se face chestia asta la universităţile britanice. Aşa ceva se face doar la liceele americane.

— Păi, ar fi fost drăguţ, nu?

— Toată lumea merge cu prietenii, mamă.

Mama a oftat.

— O să arăţi superb, s-a extaziat ea. Vezi să-ţi faci o coafură frumoasă.

— Bine.

Rooney se oferise deja să-mi aranjeze părul.

— Nu se ştie niciodată – poate că-ţi vei întâlni viitorul soţ diseară!

Nu mi-am putut reţine un hohot de râs. Cu două luni în urmă, chiar aş fi visat c-o să am parte de o întâlnire romantică perfectă la primul meu bal din facultate.

Dar acum? Acum mă găteam doar pentru mine.

— Mda, am încuviinţat, dregându-mi glasul. Nu se ştie niciodată.

Rooney n-a zis nimic cât m-a coafat cu un ondulator gros, extrem de concentrată. Ştia să facă buclele alea mari, lejere, pe care le vezi mereu în serialele americane, dar care mie mi se păreau aproape imposibile.

Ea se coafase deja. Îşi pieptănase părul peste cap şi îl îndreptase complet. Purta o rochie strâmtă, roşie ca sângele, cu o crăpătură lungă pe un crac. Arăta ca o tipă din filmele cu James Bond care se dovedeşte apoi un personaj negativ.

A insistat să mă şi machieze – mi-a explicat că dintotdeauna o pasionaseră schimbările de look – şi eu n-am protestat, având în vedere că se pricepea mult mai bine decât mine. A ales nuanţe de auriu şi cafeniu pentru fardul de pleoape şi un ruj roz discret, mi-a conturat mai bine sprâncenele cu o perie minusculă şi mi-a dat cu creion dermatograf, trasând linii arcuite, mult mai îngrijit decât aş fi reuşit eu vreodată.

— Gata, a anunţat, după o şedinţă de machiaj care părea să fi durat ore întregi, dar probabil nu durase decât vreo douăzeci de minute. Am terminat.

M-am studiat în oglinda cu picior a lui Rooney. De fapt, arătam excelent.

— Uau. Arăt – uau.

— Uită-te în oglinda mare. Trebuie să vezi efectul complet, în combinaţie cu rochia. Arăţi ca o prinţesă.

M-am conformat. Rochia chiar era ca-n basme – o rochie până-n pământ, din şifon trandafiriu, cu un corsaj cu paiete. Nu era foarte comodă – o fixasem cu bandă dublu adezivă la greu –, dar, în combinaţie cu părul ondulat şi machiajul strălucitor, chiar arătam şi mă simţeam ca o prinţesă.

Poate c-aveam să mă distrez, totuşi, în seara asta. Se văzuseră şi chestii mai bizare.

Stând lângă mine, Rooney s-a studiat şi ea în oglindă.

— Hm. Suntem oarecum în contrast. Roşu şi roz.

— Cred că e un contrast de efect. Eu par un înger, iar tu arăţi ca un diavol.

— Da. Sunt imaginea ta răsturnată.

— Sau poate invers.

— Oare e o ilustrare a prieteniei dintre noi?

Ne-am uitat una la alta şi am început să râdem.

Se speculase intens, săptămâni în şir, asupra temei Balului Bailey de la St. John şi cumva eu eram una dintre puţinele persoane care nu reuşiseră s-o afle înaintea balului propriu-zis. Probabil din cauză că singura mea prietenă din colegiu era Rooney, care refuzase să-mi spună când o

întrebasem, iar pe mine nu mă preocupase îndeajuns subiectul ca să mai insist.

Se părea că la celelalte ediţii avuseseră deja temele „Circul”, „Alice în Ţara Minunilor”, „Basme”, „Anii '20”, „Hollywood”, „Vegas”, „Bal mascat” şi „Sub cerul înstelat”. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva începeau să fie în pană de idei.

Nu m-am lămurit asupra temei în timp ce străbăteam culoarele colegiului şi ne îndreptam spre recepţie. Holul fusese decorat cu aranjamente florale, iar scara fusese transformată într-un soi de zid de castel, cu turnuleţe şi un balcon. În sala de mese erau puse măsuţe circulare, decorate cu alte aranjamente florale, precum şi cu sticluţe artizanale pe care scria „otravă” şi pumnale de lemn.

M-am prins abia când am auzit în boxe I’m Kissing You, cântecul lui Des’ree – una dintre melodiile de referinţă de pe coloana sonoră a unui anumit film din ١٩٩٦ de Baz Luhrmann.

Tema era Romeo şi Julieta.

Ne-am întâlnit cu Pip şi Jason la intrarea în colegiu. Jason m-a salutat înclinând timid din cap, dar nu mi-a zis nimic.

Amândoi arătau super. Jason purta un smoching clasic, care-i venea ca turnat pe umerii lui laţi. Pip îşi ondulase părul şi mai mult decât de obicei şi purta pantaloni negri mulaţi şi un sacou stil smoching din catifea, de un verde crud. Combinase ţinuta asta cu o pereche de ghete

butucănoase Chelsea din imitaţie de piele de şarpe, care cumva se asortau la fix cu rama de baga de la ochelari.

Rooney a măsurat-o din cap până-n picioare.

— Arăţi bine, i-a zis.

Pip s-a străduit din răsputeri să n-o măsoare la rândul ei din priviri pe Rooney în rochia de gagică Bond, rămânând cu privirea aţintită asupra chipului ei.

— Şi tu.

Mi s-a părut că cina a durat un an întreg, deşi nu era decât începutul unei nopţi care avea să se dovedească cea mai lungă din viaţa mea.

Eu, Rooney, Jason şi Pip a trebuit să stăm la masă cu încă patru persoane, dar, din fericire, erau cu toţii prieteni şi cunoştinţe de-ale lui Rooney. În timp ce toată lumea încerca să se cunoască mai bine, eu am făcut ce făceam de obicei, nespunând nimic, dar fiind atentă la ce se discuta, zâmbind şi înclinând din cap când cineva spunea ceva, dar neştiind cum să intervin în vreuna din conversaţii.

Mă simţeam mai demoralizată ca oricând.

Voiam să ies din pasa asta, dar nu reuşeam.

Nu voiam să fiu la o petrecere cu Jason care mă ura şi cu Rooney şi Pip care trăiau chestia de care eu n-aveam să am parte niciodată.

Sunil, îmbrăcat într-un smoching bleu, şi Jess, într-o rochie cu paiete de culoarea mentei, au trecut să ne salute, deşi au vorbit mai mult cu Rooney, pentru că ea luase deja trei pahare de vin la bord şi nu-i mai tăcea gura. Când au dat să plece, Sunil mi-a făcut cu ochiul, ceea ce m-a înveselit preţ de vreo două minute, dar apoi mi-au revenit piticii pe creier.

Asta eram. N-aveam să trăiesc niciodată o iubire romantică, din cauza orientării mele – o parte esenţială din fiinţa mea, pe care n-aveam cum s-o schimb.

M-am pus pe băut vin. Vin la greu. Era gratis.

— Mai sunt doar opt ore! a exclamat Pip când am ieşit rânduri-rânduri din sala de mese după desert.

Eu mă îndopasem şi, drept să spun, mă îmbătasem deja.

Am clătinat din cap.

— Eu n-o să rezist până la şase dimineaţa.

— Oh, o să rezişti. O să mă asigur că rezişti.

— Chestia asta sună a ameninţare.

— O să fiu aici să-ţi trag o castană dacă începi să aţipeşti.

— Te rog, nu-mi trage castane.

— Pot şi o voi face.

A dat să-mi demonstreze, dar m-am ferit, râzând. Pip se pricepea întotdeauna să mă înveselească, chiar şi când nu ştia că sunt deprimată.

Balul nu se desfăşura într-o singură sală – se întindea pe tot parterul clădirii principale şi într-un cort instalat pe pajişte. Sala de mese a fost transformată rapid în sală de dans, desigur, cu o formaţie live şi bar. Erau câteva săli tematice, unde se serveau gustări şi băuturi, de la sendvişuri la îngheţată, ceai şi cafea, şi o sală de proiecţie unde puteai urmări toate ecranizările după Romeo şi Julieta, în ordine cronologică. Culoarele pe care nu le văzuserăm încă erau decorate cu atâta râvnă, încât nu se mai vedeau pereţii – erau acoperiţi de flori, iederă, materiale textile, luminiţe şi două embleme imense cu blazoanele familiilor Capulet şi Montague. Doar pentru o noapte, eram purtaţi într-o altă lume, în afara spaţiului şi timpului.

— Unde să mergem mai întâi? a întrebat Pip. În sala de proiecţie? La cort?

S-a întors, apoi s-a încruntat, nedumerită.

— Rooney?

M-am întors şi eu şi am dat cu ochii de Rooney la câţiva paşi în urma noastră, rezemată de perete. Se îmbătase, clar, dar se şi uita la Pip de parcă ar fi fost speriată sau, cel puţin, agitată. Apoi a afişat un zâmbet larg.

— Mă duc să-mi văd şi ceilalţi prieteni un pic! ne-a strigat, ca să se facă auzită peste muzică şi forfotă.

Şi cu asta, dusă a fost.

— Ceilalţi prieteni? a întrebat Jason, derutat.

— Cunoaşte pe toată lumea, am zis, dar nu mai eram atât de sigură de asta.

Cunoştea o mulţime de oameni, totuşi începeam să-mi dau seama că noi eram singurii ei prieteni adevăraţi.

— Păi, n-are decât să se ducă învârtindu-se, dacă ne ia cu de-astea, a comentat Pip, dar nu părea prea convinsă.

Jason şi-a dat ochii peste cap.

— Pip.

— Ce-i?

— Doar... nu-i nevoie s-o mai ţii cu chestia asta. Ştim amândoi că-ţi place de ea.

— Poftim?

Pip a ridicat brusc capul.

— Ce – nu, nu-mi place – adică, da, îmi place de ea ca om – adică, o admir ca regizoare şi ca artistă, dar are o personalitate foarte puternică, aşa că n-aş zice că-mi place de ea, doar o respect pentru cine este şi ce face...

— Dar eşti atrasă de ea, am declarat. Nu-i nimic rău în asta.

— Nu.

Pip şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu, categoric nu. Georgia, e – obiectiv vorbind, e extrem de sexy şi, da, în mod normal, ar fi exact genul meu şi ştiu că ştii şi tu asta, dar – adică, e hetero şi efectiv mă urăşte, deci, chiar dacă mi-ar plăcea de ea, ce rost ar...

— Pip! am întrerupt-o, exasperată.

N-a mai zis nimic. Ştia că, indiferent ce-ar fi zis, nu-şi mai putea ascunde sentimentele.

— Cred c-ar trebui să mă duc după ea, am continuat.

— De ce?

— Doar că să mă asigur că e OK.

Pip şi Jason n-au protestat, aşa c-am plecat s-o caut pe Rooney.

Aveam sentimentul că, dacă se îmbăta şi mai tare, urma să facă o chestie pe care urma s-o regrete.

Capulet contra Montague

N-am reuşit să dau de Roooney. Mişunau sute de studenţi prin colegiu şi era greu chiar şi să străbaţi culoarele, cu atât mai mult să zăreşti pe cineva prin puhoiul de oameni care se strânseseră în jur şi care stăteau de vorbă, râdeau, cântau şi dansau. Era şi ea pe undeva pe-acolo, fără

îndoială. Rooney părea să acţioneze de parcă ar fi fost protagonista unui joc video într-o lume de personaje care doar făceau figuraţie.

Am dat târcoale cortului o vreme, sperând c-o să apară, dar, chiar dacă ar fi fost înăuntru, probabil că n-aş fi avut cum s-o găsesc. Era arhiplin pentru că acolo aveau loc toate activităţile distractive – o cabină foto, gherete cu floricele şi vată de zahăr, un taur de rodeo şi atracţia principală, „Capulet contra Montague”, care arăta ca un castel gonflabil, în care se vedeau două platforme pe care doi oponenţi se duelau cu săbii de lemn, până când unul dintre ei cădea. Urmărisem câteva persoane în acţiune şi tare aş fi vrut să încerc şi eu, dar nu ştiam pe unde era Rooney şi mi-ar fi fost cam ruşine să-i propun chestia asta. Cred că mă aşteptam să refuze.

Mi-am mai luat ceva de băut de la bar, nu c-aş fi avut nevoie, pentru că mă îmbătasem deja, şi am pornit-o împleticit prin zonă, rătăcind fără ţintă. Cu cât beam mai mult, cu-atât mai absentă eram şi nu-mi mai păsa că sunt singură, în toate sensurile cuvântului.

Dar era greu să uit chestia asta când toate cântecele pe care le auzeam în boxe vorbeau despre iubiri romantice. Evident, era ceva planificat – tema era Romeo şi Julieta, pentru Dumnezeu –, dar tot mă călca pe nervi.

Întreaga poveste a început să-mi amintească de petrecerea de după banchetul de absolvire. Luminile care jucau pe ringul de dans, cântecele de dragoste, râsetele, costumele şi rochiile.

La petrecerea aceea, fusesem convinsă că acolo era lumea mea şi că, într-o zi, îmi voi găsi locul printre oamenii ăia.

Nu mai eram convinsă de chestia asta.

N-aveam să-mi găsesc niciodată locul printre ei. N-aveam să ajung să flirtez. Să mă îndrăgostesc. Să am parte de finalul ca-n basme.

M-am dus să mă ascund în salonul de luat ceaiul, doar ca să mă trezesc faţă în faţă cu un cuplu care se săruta într-un colţ. Îi uram. Am încercat să-i ignor şi mi-am băut vinul, uitându-mă pe fluxul de pe Instagram.

— Georgia.

O voce incredibil de sonoră a spulberat liniştea din încăpere, făcându-i pe toţi să tresară. Întorcându-mă spre uşă, am dat cu ochii de Pip, în sacoul ei verde, cu o mână în şold şi un pahar de plastic, fără îndoială plin cu tărie, în cealaltă mână.

A zâmbit, încurcată de atenţia subită care i se acorda.

— Ăă, scuze. N-am ştiut că asta e camera în care se păstrează liniştea.

S-a apropiat tiptil şi s-a ghemuit lângă mine, vărsând un strop de băutură pe jos.

— Unde e Rooney? m-a întrebat.

Am dat din umeri.

— Oh. Mă rog, am venit să te provoc la un duel Capulet contra Montague.

— În castelul gonflabil?

— Nu e doar un castel gonflabil. E un test suprem de rezistenţă, agilitate şi tărie morală.

— Eu aş zice că seamănă întocmai cu un castel gonflabil.

Pip m-a prins de mână şi m-a tras în picioare.

— Hai să-l încercăm! Jason a zis că deja i s-a făcut somn, aşa că s-a întors la Castel.

— Stai aşa... A plecat?

— Da. N-are nimic, ştii că nu rezistă până la ore târzii.

Imediat m-am simţit vinovată – din vina mea era prostdispus – şi m-am ridicat brusc, doar ca să simt că se învârte camera cu mine şi că sunt cât pe-aci să cad la pământ.

Pip m-a privit încruntată.

— Doamne sfinte. Cât de mult ai băut?

— Oh, a exclamat Pip când am intrat în cort.

Iniţial, am crezut că era o reacţie la cum arăta cortul. Când venisem aici, la începutul serii, totul mi se păruse strălucitor şi incitant, viu colorat şi inedit. Acum arăta ca

un bâlci prăpădit. Podeaua era lipicioasă şi presărată de floricele călcate în picioare. Nu mai era aşa înghesuială la gherete, iar personalul părea extenuat.

Dar Pip nu se referea la nimic din toate astea, lucru pe care l-am înţeles când am văzut-o pe Rooney venind spre noi, în rochia ei roşie de gagică malefică din filmele cu James Bond.

Incredibil, încă mai era pe tocuri şi probabil că tocmai îşi refăcuse machiajul, pentru că arăta impecabil. Cu iluminatorul scânteindu-i pe obraji, cu liniile de contur tăioase ca o lamă de cuţit, a privit-o de sus pe Pip, cu ochii mari şi negri, şi i-a zâmbit.

De asemenea, era evident că se ameţise bine.

— Mă scuzi, a zis rânjind. Pe tine cine te-a invitat? Nu eşti studentă la St. John.

Pip i-a rânjit la rândul ei, intrând imediat în joc.

— M-am furişat. Sunt as în camuflaj.

— Unde ai fost? am întrebat-o pe Rooney.

— Oh, ştii tu, mi-a zis, adoptând un ton care-ţi evoca moştenitoarea unei averi. M-am învârtit pe aici, dragă.

— Tocmai ne pregăteam să ne duelăm în castelul gonflabil, a anunţat-o Pip. Poţi să vii şi tu. Cineva o să şi-o ia.

Rooney i-a zâmbit, cu o expresie prefăcut ameninţătoare pe chip.

— Păi, ce-i drept, îmi place să le-o trag altora.

— OK, m-am trezit zicând.

Dacă aş fi fost perfect lucidă, probabil că le-aş fi lăsat să văd până unde merg, dar eram beată şi obosită şi mi se luase de ele două şi, de fiecare dată când le vedeam privindu-se cu o pasiune înverşunată, în care se contopeau afecţiunea şi iritarea, îmi venea să mor pentru că eu n-aveam să trăiesc niciodată aşa ceva. M-am uitat la Pip, cu papionul strâmb acum şi cu ochelarii alunecându-i pe nas, şi la Rooney, pe al cărei chip se vedea roşeaţa în ciuda fondului de ten.

Şi apoi m-am uitat la castelul gonflabil, unde avea loc duelul „Capulet contra Montague”.

— Cred c-ar trebui să încercaţi voi două mai întâi, le-am zis, arătând într-acolo. Una contra celeilalte. Doar ca să vă descărcaţi energia. Vă rog.

— Mă bag, a declarat Rooney, înfruntând expresia încruntată a lui Pip cu o privire tăioasă.

— Eu... OK, s-a bâlbâit Pip. Bine. Dar n-o să te tratez cu mănuşi.

— Ţi se pare c-aş fi genul de persoană care îşi doreşte să fie tratată cu mănuşi?

Pip şi-a lăsat privirea să alunece de-a lungul rochiei lui Rooney, apoi şi-a ridicat-o imediat.

— Nu.

— Bun.

Începea să devină insuportabil, aşa că m-am îndreptat spre supraveghetor şi i-am zis:

— Ele două vor o rundă.

Bărbatul a încuviinţat cu un aer obosit şi a arătat spre platforme.

— Urcaţi.

Niciuna dintre ele n-a zis nimic în timp ce se căţărau pe castel, Rooney descălţându-se de tocuri din mers, şi de-acolo sărind direct pe cele două platforme. În mod evident escaladarea era mai grea decât anticipaseră – pantalonii mulaţi ai lui Pip erau o ţinută doar cu puţin mai practică decât rochia strâmtă a lui Rooney –, dar au reuşit până la urmă şi tipul le-a înmânat fiecăreia o chestie care arăta ca o baghetă de înot.

— Aveţi trei minute la dispoziţie, le-a zis pe un ton monoton, arătând spre cronometrul cu numărătoare inversă afişat în spatele castelului. Scopul este să-ţi dobori oponentul de pe platformă înainte să expire timpul. Sunteţi gata?

Rooney a încuviinţat, cu aerul de concentrare extremă pe care-l are un jucător de tenis la Wimbledon.

— Oh, da, a exclamat Pip, strângând bagheta în mână.

Tipul a oftat. Apoi a apăsat pe un buton aflat pe podea şi s-au auzit trei ţiuituri. Numărătoarea inversă.

Trei. Doi. Unu.

Start.

Rooney a sărit imediat la atac. A scuturat cu înverşunare bagheta spre Pip, iar Pip a parat atacul cu propria ei baghetă, dar nu fără a se clătina pe platformă. Platformele erau circulare şi n-aveau mai mult de jumătate de metru în diametru. Probabil că n-avea să dureze prea mult.

Pip a pufnit în râs.

— Deci n-ai chef de joacă?

Rooney a rânjit.

— Nu, încerc să câştig.

Pip a întins bagheta în faţă, încercând s-o împingă pe Rooney înapoi, dar Rooney şi-a răsucit trunchiul, aplecându-se aproape în unghi drept în lateral.

— Bine, gimnasto, a comentat Pip.

— Am făcut dans, de fapt, i-a întors-o Rooney. Până la paisprezece ani.

A scuturat din nou bagheta spre Pip, dar Pip a blocat lovitura.

Şi a început lupta pe bune.

Rooney lovea încoace şi-ncolo, dar reflexele lui Pip păreau să fi fost amplificate de tot alcoolul consumat, ceea ce n-avea nicio noimă. Rooney lovea în dreapta, Pip para,

Rooney lovea în stânga, Pip fenta lovitura. Pip a împuns cu bagheta înainte, încercând să atingă umărul lui Rooney şi s-o împingă înapoi, şi, pentru o clipă, am crezut că lupta se sfârşise, dar Rooney şi-a recăpătat echilibrul cu un rânjet şiret şi bătălia a continuat.

— Ai o expresie tare caraghioasă când te concentrezi, a spus Rooney, râzând şi imitând expresia încruntată a lui Pip.

— Hm, nu la fel de caraghioasă cum o să fie mutra ta când o să câştig, i-a răspuns Pip.

Dar se vedea o urmă de zâmbet şi pe chipul ei.

A urmat o nouă suită de atacuri şi împunsături şi la un moment dat s-au duelat în toată regula, de parcă ar fi avut săbii de Jedi. Pip a împuns-o pe Rooney în coastă, cât pe-aci s-o doboare, dar Rooney s-a salvat în ultima clipă, folosind bagheta pe post de cârjă, iar Pip a râs aşa de tare la faza asta, încât a fost cât pe-aci să cadă la rândul ei.

Şi în momentul ăla mi-am dat seama că se distrau.

Tot atunci mi s-a urcat băutura la cap şi am avut senzaţia c-o să cad la pământ.

M-am retras poticnit, pe cât de precaut puteam, într-un capăt al cortului, şi m-am rezemat de peretele de pânză ca să urmăresc deznodământul.

Am observat fără să vreau că, în ciuda atacurilor ei înverşunate, cu boltă, care-i dădeau un aer necruţător, Rooney îi evita strategic faţa lui Pip, ca nu cumva să-i dea peste ochelari. Pip, în schimb, voia s-o facă arşice.

— Cum de eşti atât de flexibilă? a exclamat Pip când Rooney a fentat o nouă lovitură.

— Doar unul dintre numeroasele mele talente!

— Numeroase talente? La plural?

— Cred că ştii totul despre ele, Pip-ticot.

Pip a dat s-o lovească, dar Rooney a parat lovitura.

— Eşti un coşmar, la naiba.

Rooney i-a răspuns cu un rânjet:

— Aşa e şi-ţi place la nebunie.

Pip a scos ceva ce n-aş putea descrie altfel decât un strigăt de luptă. A împuns-o pe Rooney cu bagheta o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, împingând-o înapoi cu fiecare lovitură, iar la a patra Rooney a fost doborâtă, căzând pe spate de pe platformă pe castelul gonflabil şi ţipând scurt.

— DA! a strigat Pip, ţinându-şi bagheta ridicată într-un gest de triumf.

Supraveghetorul a oprit cronometrul şi a arătat nelămurit spre Pip.

— A câştigat ochelarista.

Pip a sărit de pe podium şi a început să ţopăie lângă Rooney, sabotându-i încercările de a se ridica.

— Ai nevoie de ajutor?

Rooney dădea să se ridice, dar cădea întruna în timp ce Pip ţopăia lângă ea.

— Oh, Doamne, încetează...

— Parcă ziceai c-ai făcut dans! Unde ţi-e coordonarea?

— Nu dansam pe castele gonflabile!

Pip a încetinit într-un final, oprindu-se şi întinzându-i mâna lui Rooney, ca s-o ajute să se ridice. Rooney s-a uitat la mâna întinsă şi mi-am dat seama că era în cumpănă, dar a refuzat ajutorul, ridicându-se de una singură.

— A fost un joc pe cinste, a zis, înălţând din sprânceană.

Apoi a luat-o din loc – sau, mai curând, a pornit târâş de-a lungul castelului gonflabil şi s-a lăsat să cadă peste margine.

— N-o să-mi porţi pică pentru că ai pierdut, nu? a strigat Pip în urma ei, lăsându-se şi ea să cadă peste marginea platformei.

Rooney a pufnit aşa de tare, încât am auzit-o până şi eu, din capătul opus al cortului.

— Oh, a spus Pip rânjind. Deja îmi porţi pică. Ar fi trebuit să bănuiesc.

Rooney a dat să se încalţe. Probabil că voia să recapete avantajul oferit de diferenţa considerabilă de înălţime dintre ea şi Pip.

— Hei! a strigat Pip în urma ei. De ce mă urăşti aşa de tare?

Rooney s-a oprit locului.

— Da, exact! a continuat Pip, ridicând braţele. Am zis-o! De ce mă urăşti? Ne-am îmbătat amândouă, aşa c-am putea la fel de bine să spunem lucrurilor pe nume! E din cauză c-am fost cea mai bună prietenă a Georgiei înaintea ta, aşa că îţi stau în cale?

Rooney n-a zis nimic, ci doar s-a încălţat şi apoi s-a îndreptat de spate.

— Sau doar mă urăşti ca persoană?

Rooney s-a întors spre ea şi i-a zis:

— Eşti bătută în cap. Şi ar fi trebuit să mă laşi să câştig.

S-a lăsat tăcerea o clipă.

— Uneori obţin ceea ce-mi doresc eu, a spus Pip apoi, uimitor de calmă. Uneori, eu sunt cea care câştigă.

De-abia am apucat să-i cântăresc spusele, pentru că Rooney era gata să explodeze. Şi-a încleştat pumnii şi am intuit că urma o ceartă în toată regula, aţâţată de alcool şi de care aveau să se ruşineze a doua zi. Trebuia să le opresc. Trebuia să pun capăt discuţiei, înainte ca lucrurile să degenereze. Ele două erau singurele prietene pe care le mai aveam.

Aşa că m-am ridicat, ceea ce n-a fost uşor deloc în rochia pe care o purtam. Am dat să spun ceva. Să încerc să le opresc. Poate chiar să încerc să le ajut.

Însă ce s-a întâmplat, de fapt, a fost că mi-a venit tot sângele în cap. Am văzut stele verzi şi auzeam înfundat.

Şi apoi am leşinat.

Înfrântă

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, am descoperit-o pe Pip bătându-mă un pic prea energic cu palma peste obraji.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, bâiguia.

— Te rog, nu mă mai plesni, am mormăit.

Rooney era şi ea acolo, îi pierise orice urmă de iritare de pe chip, lăsând locul unei îngrijorări sincere.

— La naiba, Georgia. Cât de mult ai băut?

— Ăă... paisprezece.

— Paisprezece ce?

— Paisprezece pahare.

— Nu, nu se poate.

— Bine, nu mai ţin minte cât am băut.

— Şi-atunci de ce ai zis paisprezece?

— Mi s-a părut un număr bun.

Ne-au întrerupt alţi câţiva studenţi, care veniseră să se uite peste umărul lui Pip şi Rooney, întrebând politicos dacă mă simt bine. Mi-am dat seama că eram încă întinsă pe jos, ceea ce era jenant, aşa că m-am ridicat în capul oaselor şi le-am spus tuturor că n-am nimic, că doar băusem un pic prea mult, moment în care toţi s-au hlizit şi apoi şi-au văzut de treabă. Dacă n-aş fi fost complet mangă, aş fi fost ruşinată la culme, dar, din fericire, eram, iar singurul lucru care-mi trecea prin minte era cât de tare aş fi vrut să vomit.

Rooney m-a ajutat să mă ridic, înconjurându-mi mijlocul cu braţul, iar gestul a părut s-o irite pe Pip, cine ştie de ce.

— Ar trebui să mergem să ne relaxăm un pic în sala de proiecţie, a propus Rooney. Mai avem şase ore de stat pe-aici. Putem să te trezim un pic.

Şase ore? Numai trează nu-mi doream să fiu acum.

— Nuuuu, am mormăit, dar Rooney ori m-a ignorat, ori nu m-a auzit. Dă-mi drumul. N-am nimic.

— În mod evident, nu e aşa şi timp de o jumătate de oră o să stăm într-un fotoliu şi-o să bei nişte apă, indiferent dacă vrei sau nu.

— Nu eşti maică-mea.

— Păi, mama ta mi-ar mulţumi acum.

Rooney aproape că m-a cărat pe când străbăteam culoarele pline de flori şi luminiţe, cu Pip în urma noastră. Nimeni n-a zis nimic până când am ajuns în dreptul uşii de la sala de proiecţie şi s-a auzit un strigăt din urma noastră.

— PIP! Oh, Doamne, bună!

În starea mea de confuzie, m-am uitat în urmă. Era un tip însoţit de mai multe persoane pe care nu le-am recunoscut, cel mai probabil pentru că stăteau în căminul lui Pip.

— Hai cu noi, a continuat tipul. Mergem să dansăm un pic.

Pip s-a foit stingherită.

— Oh – ăă...

S-a întors să se uite la mine.

Nu prea ştiam ce să spun, dar, din fericire, Rooney mi-a luat-o înainte.

— Du-te. E în siguranţă cu mine.

Am încuviinţat din cap, ridicând încurajator degetul mare, cam tremurat.

— Bine, păi... ăă... Ne vedem aici, cam într-o oră? a spus Pip.

— Da, a încuviinţat Rooney şi am luat-o încet din loc, iar Pip a şi tulit-o.

— Poftim, mi-a spus Rooney, întinzându-mi un pahar mare cu apă şi un sendviş într-un şerveţel şi trântindu-se lângă mine într-un fotoliu.

Le-am luat ascultătoare.

— Cu ce-i sendvişul? am întrebat.

— Brânză şi Marmite.

— O alegere riscantă, am zis, muşcând din el. Dacă nu-mi plăcea Marmite?

— Doar asta mai aveau, aşa c-o să-l mănânci şi-o să te mulţumeşti cu ce ai.

Din fericire, îmi place la nebunie Marmite şi, chiar dacă nu mi-ar fi plăcut, probabil că l-aş fi mâncat oricum, pentru că deodată eram lihnită de foame. Îmi trecuse senzaţia de greaţă şi simţeam un gol dureros în stomac, aşa c-am înfulecat sendvişul în timp ce ne uitam la filmul pe care-l proiectau acum.

Eram singurele persoane din sală. Din depărtare se auzea basul răzbătând dinspre sala de dans, unde erau majoritatea studenţilor, fără îndoială. Se auzeau discuţii şi din sala de vizavi, unde se serveau ceai şi sendvişuri gratuite, şi, din când în când, se auzeau râsete şi voci prin dreptul uşii, pe măsură ce lumea circula de colo-colo, umplându-şi timpul cu ce se nimerea până în zori, când avea să se încheie balul. Nu mai părea un bal de-acum – părea o imensă petrecere în pijamale la care nimeni nu voia să meargă primul la culcare.

Filmul era cea mai bună adaptare a piesei – versiunea din anii '90, a lui Baz Luhrmann, cu Leonardo DiCaprio. Nu ratasem prea mult – Romeo tocmai se plimba pe plajă, cu un aer abătut –, aşa că ne-am instalat în fotoliu ca să ne uităm la film, fără să mai zicem nimic.

Am rămas aşa, captivate, timp de patruzeci şi cinci de minute.

Cam atât mi-a luat până m-am trezit un pic şi mi s-a pus din nou în funcţiune creierul.

— Unde ai fost? am întrebat-o mai întâi.

Rooney nu şi-a luat ochii de la ecran.

— Sunt chiar aici.

— Nu... mai devreme. Ai plecat şi n-ai mai venit.

A urmat o pauză.

— Am stat cu o gaşcă. Scuze. Am... da. Scuze.

Mi-a aruncat o privire.

— Dar te-ai descurcat, nu?

Nici nu-mi mai aminteam cum îmi umplusem timpul între cină şi duelul din castelul gonflabil. Hoinărisem prin sala de dans, mă aşezasem în salonul de servit ceaiul, explorasem cortul, dar nu trecusem pe la niciuna dintre gherete.

— Mda, m-am descurcat.

— Bun. Ai dansat cu Jason?

Oh. Mai era şi chestia asta.

— Nu.

— Oh. Cum aşa?

Voiam să-i spun toată povestea.

Aveam să-i spun toată povestea.

Oare era din cauza băuturii? A energiei de la bal? Din cauză că Rooney începea să mă cunoască mai bine decât oricine, doar pentru că dormea în fiecare noapte la doi metri distanţă?

— N-o să fie nimic între mine şi Jason, i-am zis.

A înclinat din cap.

— Mda, am... cred c-am bănuit, dar... am presupus că încă vă mai vedeţi.

— Nu. Am pus capăt relaţiei.

— De ce?

— Pentru că...

Cuvintele îmi stăteau pe limbă. Pentru că sunt aromantică şi asexuală. Dar suna ciudat. Păreau să aibă ceva fals, de parcă ar fi fost vorbe de taină, vorbe şoptite care n-aveau ce căuta în lumea reală.

Nu că m-aş fi aşteptat să reacţioneze nasol – Rooney n-ar fi fost dezgustată sau furioasă. Nu era genul ăla de om.

Dar m-am gândit că avea să fie stingherită. Derutată. Ceva gen „Ăă, OK, ce naiba mai e şi asta?” Ar înclina politicos din cap odată ce-i explicam, dar în minte şi-ar zice „Oh, Doamne, ciudată mai e Georgia”.

Cumva, asta mi se părea aproape la fel de nasol.

— Pentru că nu-mi plac băieţii, am zis.

Şi, de cum am zis-o, mi-am dat seama ce greşeală făcusem.

— Oh, a exclamat Rooney. Oh, Doamne.

S-a ridicat în capul oaselor, înclinând din cap, procesând informaţia.

— Nu-i nimic. La naiba. Adică, mă bucur că ţi-ai dat seama. Felicitări, aş zice?

A început să râdă.

— Pare mult mai plăcut să nu fii atrasă de băieţi. Fetele sunt mult mai drăguţe în toate privinţele.

Apoi s-a strâmbat.

— Oh, Doamne sfinte. Am irosit atâta timp şi energie încercând să-ţi fac lipeala cu Jason. De ce n-ai zis nimic?

Până să apuc să-i răspund, s-a întrerupt.

— Nu, scuze, e o tâmpenie să zic chestia asta. Evident că încercai să te lămureşti. Nu-i nimic. Vreau să zic, la asta folosesc anii de facultate, nu? E perioada când experimentezi şi te lămureşti ce-ţi place, de fapt.

M-a bătut energic pe picior.

— Şi ştii ce înseamnă asta? Acum putem să ne concentrăm pe a-ţi găsi o fată drăguţă cu care să ieşi! Oh, Doamne! Cunosc o mulţime de fete adorabile cărora le-ar plăcea de tine. Trebuie să ieşi cu mine în oraş într-o seară, săptămâna viitoare. Pot să-ţi prezint o mulţime de fete.

În timp ce ea îi dădea înainte cu monologul, eu stăteam ca pe jar. Dacă nu spuneam adevărul acum, aveam să-mi pierd curajul şi aveam să-i cânt în strună cu această nouă minciună, pentru ca apoi să fiu silită s-o iau de la capăt cu toată povestea cu tentativele de relaţii.

— Nu vreau să fac asta, de fapt, am zis, jucându-mă cu şerveţelul în care fusese înfăşurat sendvişul.

— Oh. OK, da. Sigur. Nu-i nimic.

Rooney a luat o gură de apă şi, timp de câteva minute, a rămas cu privirea la ecran.

— Nu e obligatoriu să începi imediat cu întâlnirile, a continuat. Ai timp berechet.

Timp berechet. Mi-a venit să râd.

— Nu cred c-o s-o fac, i-am zis.

— Ce anume?

— N-o să încep cu întâlnirile. Niciodată. Nu-mi plac nici fetele. Nu-mi place de nimeni.

Cuvintele mele au răsunat în sală. S-a lăsat o tăcere prelungă.

Şi apoi Rooney a început să râdă.

— Te-ai îmbătat, mi-a spus.

Mă îmbătasem, un pic, dar nu asta era ideea.

Şi începuse să râdă. Faza asta m-a agasat.

Fix aşa mă aşteptasem să reacţioneze. Fix aşa mă aşteptam să reacţioneze toată lumea.

Râsete stingherite, pline de compătimire.

— Nu-mi plac băieţii, i-am zis. Şi nu-mi plac nici fetele. Nu-mi place de nimeni. Aşa că n-o să ies niciodată cu nimeni.

Timp de câteva minute, Rooney n-a zis nimic.

— Ascultă, Georgia, mi-a spus apoi. Poate că aşa vezi lucrurile acum, dar... nu-ţi pierde speranţa. Poate că treci printr-o perioadă mai dificilă acum, gen, nu ştiu, stresul din cauză c-ai început facultatea sau ce-o fi, dar... o să cunoşti pe cineva care-o să-ţi placă într-o bună zi. Toţi cunoaştem pe cineva până la urmă.

Ba nu, nu-i adevărat, aş fi vrut să-i spun.

Nu toţi.

Nu şi eu.

— E o chestie reală, i-am zis. E o... o orientare reală. Când nu-ţi place de nimeni.

Dar nu eram în stare să rostesc cuvintele respective.

Probabil că n-ar fi folosit la nimic dacă le-aş fi rostit.

— OK, a început Rooney. Ei bine, de unde ştii că eşti... aşa? De unde ştii că n-o să cunoşti pe cineva de care chiar o să-ţi placă într-o zi?

M-am uitat lung la ea.

Sigur că nu înţelegea.

Rooney nu era o expertă în materie de relaţii cum îmi imaginasem. De-acum eram convinsă că ştiam mai multe chestii decât ea.

— Nu mi-a plăcut de nimeni în viaţa mea, i-am zis, dar vorbeam încet şi nici măcar nu păream convinsă, cu atât mai puţin să fiu convinsă în privinţa propriei identităţi. Îmi... îmi place ideea, dar... realitatea...

Nu mi-am dus la capăt propoziţia, simţind un nod în gât. Dacă aş fi încercat să-i explic, ştiam c-aş fi început să plâng. Totul era încă nou. Nu încercasem niciodată să explic cuiva.

— Te-ai sărutat cu vreo fată, atunci?

M-am uitat la ea. Mă privea calm. Aproape ca şi cum mi-ar fi lansat o provocare.

— Nu.

— Păi, în cazul ăsta, de unde ştii că nu-ţi place?

În sinea mea, ştiam că e o întrebare nedreaptă. Nu e musai să încerci o chestie ca să fii convins că nu-ţi place. Ştiam că nu-mi place să sar cu paraşuta. Categoric nu trebuia să încerc ca să-mi dovedesc chestia asta.

Dar eram ameţită. Ca şi ea.

— Nu ştiu, am spus.

— Poate c-ar trebui să încerci înainte să... ştii tu. Înainte de a respinge complet ideea c-ai putea găsi pe cineva.

Rooney a râs din nou. Nu încerca să fie răutăcioasă. Dar aşa părea.

Ştiam că voia doar să mă ajute.

Şi, cumva, era şi mai rău.

Încerca să-mi fie o prietenă bună, dar spunea cele mai aiurea chestii pentru că habar n-avea cum e să fii în pielea mea.

— Poate, am mormăit, rezemându-mă de fotoliu.

— Ce-ar fi să încerci cu mine?

Stai aşa.

Ce?

— Poftim? am întrebat, întorcându-mă spre ea.

S-a lăsat pe o parte, astfel că era întoarsă cu totul spre mine, apoi a ridicat amândouă mâinile, ca şi cum s-ar fi predat.

— Efectiv, vreau doar să ajut. Chiar nu-mi place de tine la modul ăsta – fără supărare –, dar poate că aşa ţi-ai da seama dacă ţi-ar plăcea sau nu. Vreau să te ajut.

— Dar... nu-mi place de tine la modul ăsta, i-am zis. Şi dacă aş fi gay, n-aş simţi neapărat ceva doar pentru că eşti fată.

— OK, poate că nu, a spus Rooney oftând. Doar că nu vreau să te văd că te dai bătută fără să încerci.

Începea să mă enerveze, fiindcă ceea ce făceam eu nu era „să mă dau bătută”.

Era împăcarea cu realitatea.

Şi poate... poate că avea să se dovedească un lucru bun.

— Nu vreau să crezi c-o să fii singură şi tristă pe veci! mi-a spus şi în momentul ăla am simţit că cedez un pic.

Oare doar aşa aveam să fiu? Singură şi tristă? Pe veci?

Oare mă condamnasem la o asemenea soartă pentru că îndrăznisem să reflectez la latura asta a identităţii mele?

Oare doar mă resemnam cu o viaţă solitară?

De îndată ce m-au izbit întrebările astea, parcă s-a rupt zăgazul şi m-au inundat toate îndoielile cărora crezusem c-am reuşit să le ţin piept.

Poate că era ceva trecător.

Poate că mă dădeam bătută.

Poate c-ar trebui să mai încerc.

Poate, poate, poate.

— Bine, am zis.

— Vrei să încerci?

Am oftat, simţindu-mă înfrântă, obosită. Mi se luase de toată povestea asta.

— Mda. Hai să vedem.

Chiar n-avea cum să fie mai nasol decât sărutul cu Jason, nu?

Aşa că Rooney s-a aplecat spre mine.

A fost diferit. Rooney era obişnuită cu săruturi mai apăsate, îndelungi, cu totul diferite.

A preluat controlul. Eu am încercat s-o imit.

Nu mi-a plăcut deloc.

Nu mi-a plăcut, întocmai cum nu-mi plăcuse de nicio culoare sărutul cu Jason. Nu-mi plăcea să-i simt faţa atât de aproape de a mea. Nu-mi plăcea să-i simt buzele mişcându-se peste ale mele. Nu-mi plăcea să-i simt respiraţia pe pielea mea. Tot deschideam involuntar ochii,

încercând să-mi dau seama cât va mai dura, în timp ce ea îmi cuprindea ceafa în palmă, trăgându-mă spre ea.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să fac asta cu o persoană de care mi-ar plăcea, dar era doar un miraj. Cu cât mă străduiam mai tare să-mi imaginez acest scenariu, cu-atât mai repede se risipea.

N-avea să-mi placă în veci chestia asta. Cu nimeni.

Nu era doar faptul că nu-mi plăcea să mă sărut cu nimeni. Nu era teamă sau anxietate sau faptul că „încă nu întâlnisem persoana potrivită”. Era ceva care făcea parte din mine. Nu simţeam genul de atracţie, pasiune, dorinţă pe care le simţeau alţii.

Şi n-aveam să le simt niciodată.

Chiar n-ar fi fost nevoie să mă sărut cu nimeni ca să-mi dau seama de asta.

Rooney, în schimb, mă săruta cu foc, aşa cum făcea cu toată lumea, presupun. Mă săruta de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat de mine, dar mi-am dat seama brusc c-o cunosc mai bine de-atât. Nu era vorba niciodată de cealaltă persoană. O făcea doar ca să se simtă ea mai bine în pielea ei.

Nu aveam energia să încerc să înţeleg ce însemna chestia asta.

— Oh, am auzit un glas din spate.

Rooney s-a desprins imediat de mine, iar eu, ameţită şi un pic stânjenită de toată situaţia, m-am întors să văd cine era.

Ar fi trebuit să ghicesc, de fapt.

Pentru că universul părea să-mi fi pus gând rău.

Pip îşi ţinea sacoul îndoit peste braţ şi un sendviş în cealaltă mână.

— Am..., a început ea, apoi s-a oprit.

S-a uitat la mine, cu ochii mari, apoi la Rooney, apoi din nou la mine.

— Ţi-am adus un sendviş, dar...

S-a uitat la sendviş.

— S-a... ăă, mama mă-sii.

S-a uitat din nou la noi.

— Uau. Duceţi-vă dracului amândouă!

Flori de hârtie

Rooney a sărit în picioare.

— Stai aşa, chiar nu înţelegi ce se întâmpla adineauri.

Pip a privit-o cu şi mai multă înverşunare.

— Cred că e destul de evident ce se întâmpla adineauri, a spus ea. Aşa că nu încerca să mă insulţi minţindu-mă.

— Nu, dar...

— Dacă era ceva între voi, aţi fi putut măcar să-mi spuneţi.

Şi-a întors privirea spre mine, cu un chip pe care nu se citea nicio emoţie, ceea ce m-a speriat.

— Aţi fi putut măcar să-mi spuneţi.

Şi apoi a ieşit din sală.

Rooney a luat-o imediat la fugă după ea şi eu le-am urmat grăbită. Trebuia să-i explic. Rooney trebuia să-i explice.

Toată lumea trebuia să termine cu minciunile şi cu prefăcătoriile.

Rooney a prins-o de umeri chiar când ajunsese la capătul culoarului şi a întors-o spre ea.

— Pip, ascultă-mă, te rog...

— CE să ascult? a strigat Pip, apoi a coborât un pic glasul când nişte studenţi care treceau pe-acolo s-au întors curioşi spre noi. Dacă sunteţi împreună, n-aveţi decât, duceţi-vă şi făceţi-vă de cap, dar aţi fi putut să aveţi măcar bunul-simţ să-mi spuneţi, ca să încerc să-mi înăbuş propriile sentimente şi să nu fiu devastată acum...

Glasul i s-a frânt şi i-au dat lacrimile.

Voiam să-i explic, dar nu eram în stare să vorbesc.

Îmi distrusesem prietenia cu Jason şi acum îmi distrugeam şi prietenia cu Pip.

— Nu sunt – nu ne – nu suntem împreună! a protestat Rooney, gesticulând disperată. Jur! A fost ideea mea, la naiba, pentru că sunt bătută în cap! Georgia doar încearcă să-şi lămurească nişte chestii, iar eu am complicat şi mai tare lucrurile, împingând-o să iasă cu Jason ca experiment când ea n-a vrut niciodată, de fapt, şi acum chestia asta...

Am avut senzaţia că se năruia totul în jurul nostru. Pip şi-a încleştat pumnii.

— Stai aşa...

S-a întors spre mine.

— Ai... Chestia cu Jason a fost doar un experiment?

— Am...

Am fost tentată să spun nu, n-a fost aşa, am crezut că-mi place de el, am vrut sincer să mă îndrăgostesc de el, dar... oare era o minciună?

Am văzut chipul lui Pip cum se schimonoseşte. A făcut un pas spre mine şi acum ţipa:

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să-i faci una ca asta?

M-am tras înapoi, simţind că-mi dau lacrimile. Nu plânge. Să nu plângi.

— Nu mai da vina pe ea! a ţipat Rooney la rândul ei. Încerca să-şi lămurească propria ei orientare.

— Ei bine, n-ar fi trebuit să facă asta cu cel mai bun prieten al nostru, care de-abia scăpase dintr-o relaţie care l-a făcut să se simtă ca NAIBA!

Avea dreptate. O dădusem în bară. O dădusem în bară în ultimul hal.

Rooney şi-a strecurat braţul între mine şi Pip.

— Nu încerca s-o dai cotită, când ştim despre ce e vorba de fapt!

— Oh, da?

Pip a coborât glasul. I se vedeau urmele de lacrimi pe obraji.

— Şi despre ce e vorba, mă rog?

— Despre faptul că mă urăşti. Crezi că vreau s-o răpesc pe Georgia de lângă tine şi, din cauză că n-ai decât doi prieteni, pe ea şi pe Jason, mă dispreţuieşti şi-ţi închipui că fur rolul pe care îl ai tu în viaţa ei.

S-a lăsat tăcerea. Pip o privea cu ochii mari.

— Nu ştii nimic, i-a zis cu glas răguşit, apoi s-a răsucit pe călcâie. Am plecat.

— Aşteaptă! am strigat.

Era primul lucru pe care îl spusesem, la naiba.

Pip s-a întors spre noi, chinuindu-se să vorbească printre lacrimi.

— Ce e? Ai ceva de zis?

Nu aveam nimic de zis. Nu eram în stare să articulez cuvintele.

— Aşa mă gândeam şi eu. Niciodată n-ai nimic de zis.

Şi spunând asta, a plecat.

Rooney s-a luat imediat după ea, dar eu am rămas locului, pe culoar. Pereţii din jurul meu erau făcuţi din flori de hârtie. Deasupra mea se vedeau luminiţe. Studenţii treceau încoace şi-ncolo, râzând, ţinându-se de mână, în costume elegante şi rochii scânteietoare. Din boxe se revărsa Young Hearts Run Free, cântat de Candi Staton.

Uram tot ce mă înconjura.

Supravieţuitoare

Am rătăcit pe culoarele cu lumină chioară şi prin mulţimile gălăgioase. M-am oprit pe marginea ringului de dans tocmai când formaţia îşi încheia concertul cu un blues, astfel ca toate perechile să poată dansa strângându-se în braţe.

Rooney şi Pip nu erau pe nicăieri, aşa că m-am întors în cameră. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte. M-

am uitat mult timp în oglindă, întrebându-mă dacă acum aveam să cad pur şi simplu din picioare, dând frâu liber emoţiilor şi plângând în hohote, pentru că o făcusem lată pe toate planurile. Distrusesem totul în încercarea de a mă lămuri cine sunt. Deşi Pip şi Jason aveau atâtea pe cap şi ei, mă gândisem într-adevăr doar la mine.

Dar n-am început să plâng. N-am scos un sunet. Nu voiam să mai fiu trează.

Am adormit câteva ore şi, când m-am trezit, am auzit bufniturile care trădau o partidă de sex în camera de deasupra.

Probabil că asta a fost picătura care a umplut paharul.

Oare chiar toată lumea făcea sex şi se îndrăgostea tot timpul? De ce? Cum putea să fie drept ca toată lumea să aibă parte de asta în afară de mine?

Mi-am dorit să înceteze cu toţii. Mi-am dorit să nu mai existe sexul şi dragostea.

Am ieşit ca o vijelie, fără să mă obosesc să-mi iau telefonul, am urcat treptele două câte două, fără să ştiu foarte bine ce-aveam să fac odată ce ajungeam la etaj, dar puteam măcar să văd a cui era camera şi poate, ulterior, să le dau de urmă locatarilor şi să le spun să nu mai facă atâta gălăgie...

Când am ajuns în dreptul spaţiului aflat chiar deasupra camerei mele, m-am oprit şi-am încremenit.

Era o cameră de menaj. Înăuntru erau şase maşini de spălat şi şase uscătoare.

Una dintre maşinile de spălat mergea. Scotea un zgomot ritmic, izbindu-se de perete.

Odată întoarsă în cameră, mi-am dat seama că mai erau doar zece minute până la ora şase – ora pentru celebra „Fotografie de grup a supravieţuitorilor”.

O să mă duc să arunc un ochi, mi-am zis. Să văd câţi rezistaseră până dimineaţa.

Răspunsul era: nu prea mulţi. Dintre sutele de studenţi care mişunaseră prin colegiu mai devreme, mai rămăseseră doar vreo optzeci, care se adunaseră cu toţii în sala de dans. Un fotograf cu un aer obosit aştepta ca studenţii beţi, care nu închiseseră un ochi, să se aşeze pe mai multe rânduri. Nu ştiam dacă să mă alătur sau nu grupului. Aveam senzaţia că trişasem pe undeva, pentru că practic trăsesem un pui de somn în ultimele cinci ore.

— Georgia!

M-am întors, temându-mă c-o să dau ochii cu Jason, Rooney sau Pip, dar nu era niciunul dintre ei.

Sunil a venit spre mine. Avea cravata desfăcută, îşi ţinea sacoul bleu peste braţ şi părea nefiresc de treaz pentru ora şase dimineaţa.

M-a bătut cu palmele pe braţe, scuturându-mă un pic.

— Ai reuşit! Ai rezistat până la şase dimineaţa! Sunt impresionat. Când eram boboc, m-am dat bătut la miezul nopţii.

— Am... tras un pui de somn, i-am zis.

Sunil a rânjit.

— Bună idee. E bine să abordezi strategic chestiile astea. Jess s-a dus să tragă un pui de somn acum câteva ore, dar nu s-a mai întors, aşa că aş zice c-a dat greş şi anul ăsta.

Am clipit nedumerită. Nu ştiam ce să-i spun.

— Deci, n-a mai rezistat nimeni altcineva? Rooney? Pip? Jason?

— Ăă...

M-am uitat în jur. Nu se vedea niciunul prin preajmă. Habar n-aveam pe unde erau.

— Nu. Doar eu.

Sunil a dat din cap.

— Ah, mă rog. O să poţi să te lauzi cu chestia asta mâine.

Mi-a înconjurat umărul cu braţul şi a luat-o spre mulţimea de studenţi, trăgându-mă şi pe mine.

— Eşti o supravieţuitoare!

Am încercat să zâmbesc, dar îmi tremurau buzele. Sunil n-a observat, concentrat să ne facă loc printre studenţi.

Am clipit din nou.

Şi apoi am spus-o:

— Cred că s-ar putea să fiu... asexuală. Şi aromantică. Ambele.

Sunil s-a oprit.

— Da?

— Ăă... da, am zis, cu privirea în pământ. Ăă. Nu prea ştiu ce să fac în privinţa asta.

Sunil a rămas încremenit o clipă. Apoi s-a mişcat, retrăgându-şi braţul şi întorcându-se, astfel încât stătea chiar în faţa mea. Şi-a lăsat mâinile pe umerii mei şi s-a aplecat un pic, ca să fim la acelaşi nivel.

— N-ai ce să faci, Georgia, mi-a spus blând. Chiar n-ai ce să faci.

Şi apoi fotograful a început să-şi piardă răbdarea şi a strigat la toată lumea să se aranjeze, aşa că Sunil m-a condus spre grămada de oameni şi ne-am strecurat pe rândul trei, lângă nişte prieteni de-ai lui, şi, abia în timp ce se întorcea să schimbe o vorbă cu ei, mi-am dat seama că spusele lui erau purul adevăr. Ştiam asta acum.

Sunil s-a întors din nou spre mine, mi-a strâns umărul şi mi-a zis:

— O să fie bine. Nu trebuie să faci nimic, doar să fii.

— Dar... dacă ce sunt eu nu e altceva decât... nimic? am murmurat, clipind când fotograful ne-a făcut prima poză. Dacă sunt doar nimic?

— Nu, eşti mai mult de-atât, mi-a spus Sunil. Trebuie să fii convinsă de asta.

Poate că eram în stare s-o fac.

Poate că eram în stare să cred.

Partea a patra

Persoane diametral opuse

În ziua de după Balul Bailey, Rooney s-a întors în cameră aproape de ora prânzului. Eu încă nu mă trezisem, când a deschis uşa cu piciorul, izbind-o aşa de tare c-a dat-o de perete, apoi a zis ceva cum c-ar fi dormit la un tip, s-a descălţat, şi-a scos rochia peste cap şi a rămas în mijlocul camerei, uitându-se lung la Roderick, care era practic muribund. Şi apoi s-a băgat în pat.

N-a pomenit nimic de ce se întâmplase cu mine sau cu Pip.

Nici eu nu voiam să vorbesc cu ea, aşa că, după ce m-am ridicat din pat şi m-am îmbrăcat, m-am dus la bibliotecă. Am urcat direct la ultimul etaj, unde erau mese ascunse după rafturile lungi de cărţi de finanţe şi business. Am

rămas acolo până la cină, terminând unul dintre proiectele de semestru, fără să mă gândesc la ce se întâmplase. Categoric nu mă gândeam la nimic din tot ce se întâmplase.

Când m-am întors, s-a trezit şi Rooney, la timp să luăm cina la cantină.

Am mers împreună într-acolo, fără să spunem nimic, şi am mâncat împreună, aşezate lângă un grup de studenţi pe care i-am recunoscut ca fiind din cercul lui Rooney, dar ea n-a scos o vorbă.

Când ne-am întors în cameră, s-a schimbat în pijama, s-a băgat direct în pat şi a adormit la loc. Eu am rămas trează, uitându-mă lung la geaca lui Pip, aflată într-un colţ al camerei – cea pe care o uitase aici în Săptămâna Bobocilor. Cea pe care tot uitam să i-o înapoiez.

Duminică dimineaţa, când m-am trezit, m-a cuprins dezgustul de mine însămi şi mi-am dat seama că nu mai făcusem duş de dinaintea balului.

Aşa c-am făcut duş. M-am îmbrăcat cu un tricou curat şi un jerseu călduros şi am ieşit din cameră, lăsând-o pe Rooney singură, încă în pat – i se vedea doar coada iţindu-se deasupra pilotei.

M-am dus din nou la bibliotecă, propunându-mi să termin încă un eseu. Primele mele proiecte din studenţie trebuiau predate toate săptămâna viitoare, înaintea vacanţei de iarnă, şi încă mai aveam mult de lucru. Dar, odată ce-am

intrat în bibliotecă şi am găsit o masă liberă, am rămas acolo cu laptopul în faţă, uitându-mă la conversaţiile mele mai vechi cu Pip şi Jason.

Am compus un mesaj pentru fiecare dintre ei. Mi-a luat două ore.

Lui Jason i-am scris:

Georgia Warr

Îmi pare nespus de rău pentru tot. Nu m-am gândit la modul serios cum urma să te afecteze chestia asta – m-am gândit doar la mine. Eşti una dintre cele mai importante persoane din viaţa mea şi am profitat de asta, fără să mă gândesc. Meriţi pe cineva care să te adore. Mi-aş dori sincer să simt aşa ceva, dar nu pot – efectiv nu sunt atrasă de nimeni, indiferent de gen. M-am străduit din răsputeri să fiu, dar pur şi simplu nu sunt. Îmi pare foarte rău pentru tot.

Lui Pip i-am trimis următorul mesaj:

Georgia Warr

Hei, ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine şi înţeleg motivele, dar vreau doar să înţelegi ce s-a întâmplat de fapt: Rooney m-a sărutat din cauză că eram foarte derutată cu privire la orientarea mea sexuală, iar ea a vrut să mă ajute să mă

lămuresc dacă-mi plac fetele. A fost o prostie pentru amândouă – nu m-a ajutat de niciun fel, n-a fost deloc ceea ce-mi doream să fac şi amândouă eram mangă. Nu suntem atrase una de cealaltă şi amândouă regretăm foarte tare ce-am făcut. Aşa că-mi pare foarte rău.

Amândoi au citit mesajele în mai puţin de-o oră, dar niciunul n-a răspuns.

Deşi stăteam, practic, în aceeaşi cameră, prima conversaţie în toată regula pe care am avut-o cu Rooney după evenimentele de la Balul Bailey a avut loc în lunea dinainte de vacanţă, în timpul unui curs de Introducere în teatru. Stăteam de una singură mai în spate, pe locul meu obişnuit, când am văzut-o cu coada ochiului că se apropie şi se aşază lângă mine.

Era în ţinuta ei de zi – colanţi, un tricou polo cu St. John şi părul prins în coadă de cal –, dar avea ochii tulburi când s-a uitat lung la mine, aşteptând să zic ceva.

Nu voiam să vorbesc cu ea. Eram supărată pe ea. Ştiam că eram la fel de vinovată pentru cele petrecute, dar eram furioasă din pricina felului în care reacţionase când încercasem să-i explic ce simt.

Nici măcar nu încercase să înţeleagă.

— Bună, i-am zis pe un ton neutru.

— Bună! Trebuie să vorbesc cu tine.

— Eu... nu vreau să vorbesc cu tine, sincer.

— Ştiu. Nu e nevoie să spui nimic dacă nu vrei.

Dar niciuna dintre noi n-a mai apucat să spună nimic, pentru că ne-a întrerupt profesoara, care şi-a început cursul despre Aniversarea lui Harold Pinter.

În loc s-o lase baltă, Rooney şi-a scos iPad-ul din geantă, a deschis o aplicaţie de scris şi l-a pus pe masă în faţa noastră, îndeajuns de aproape să pot vedea ecranul. A început să tasteze şi am presupus că lua notiţe, dar apoi s-a oprit şi a împins ecranul spre mine.

Îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a întâmplat la bal. A fost doar vina mea şi am fost o scârbă cu tine când încercai să-mi spui ceva important.

Oh. OK.

Nu mă aşteptasem la asta.

M-am uitat la Rooney. Ea a ridicat din sprâncene, arătând din cap spre iPad, încurajându-mă să-i răspund.

Ce era să spun?

Am ridicat precaut mâinile şi am început să tastez.

OK

Rooney a ezitat, apoi a tastat de zor.

Ştiu că eram băute amândouă, dar chiar nu e o scuză pentru felul cum m-am purtat. Ştii cum fac băieţii hetero când aud că o fată e lesbiană şi încep toţi cu „haha, dar încă nu te-ai sărutat cu mine, aşa că de unde ştii că eşti lesbiană?” Practic, faza asta ţi-am făcut-o eu!!!

În tot timpul ăsta te-am bătut la cap să-ţi găseşti pe cineva şi să te săruţi cu lumea şi să ieşi din zona de confort... Ţi-am tot zis să faci o încercare cu Jason şi, când ai încercat să-mi spui că nu voiai nimic din toate astea, de fapt, nici măcar nu te-am ascultat. Şi apoi mi-am imaginat c-ar fi o idee bună să ne sărutăm, pentru că mereu îmi închipui că sărutatul rezolvă orice problemă!!!

Tu încerci de câteva luni să te lămureşti care-i orientarea ta, iar eu am făcut totul pe dos. TOTUL.

Aveam o grămadă de idei despre cum ar trebui să reacţioneze lumea la poveşti de dragoste şi sex şi toate cele, dar... sunt nişte aiureli şi îmi pare foarte rău.

Efectiv, sunt bătută în cap şi sunt o scârbă.

VREAU SĂ-MI ZICI CĂ SUNT O SCÂRBĂ

Am ridicat din sprânceană, apoi am tastat:

bine, eşti o scârbă

Rooney a rânjit de-a binelea văzând răspunsul.

R – Mulţumesc

G – n-ai pentru ce

Nici măcar nu mă aşteptasem să-şi ceară scuze, cu atât mai puţin să înţeleagă de ce era nasol ce făcuse.

Dar înţelesese.

Mi-am luat inima în dinţi şi am scris:

deci, s-ar părea că sunt asexuală şi aromantică

Rooney s-a uitat la mine.

Nu era o privire care spunea „ce naiba mai înseamnă şi asta?”, cum mă aşteptasem.

Era o privire curioasă. Curioasă. Poate un pic îngrijorată, dar nu la modul tragic.

Doar dorinţa sinceră de a înţelege ce se întâmplă cu mine.

mda, şi eu am fost derutată, haha

înseamnă că nu sunt atrasă de nimeni pe plan romantic sau sexual

indiferent de gen

m-am cam prins de asta în ultimul timp

Rooney m-a urmărit cum tastam. Apoi a chibzuit o clipă înainte de a-mi răspunde.

R – Uau... Nici măcar nu auzisem de chestia asta!!! Am presupus mereu că e la modul... ori îţi plac băieţii, ori îţi plac fetele, ori e un soi de combinaţie

G – haha, da, şi eu

de aici toată confuzia

R – Pare foarte greu să te lămureşti de chestia asta... Sunt mândră de tine!!!!!

Era departe de a fi reacţia ideală la un coming out. Dar era tipică pentru Rooney şi m-am trezit zâmbind.

R – Eşti OK cu treaba asta?

G – drept să spun, nu chiar.

dar

cred c-o să fiu

cu timpul?

gen... să înţeleg şi să accept că asta sunt ar fi primii paşi şi de-acum i-am făcut, cred.

Înainte de a tasta un răspuns, Rooney şi-a rezemat capul pe umărul meu şi-a rămas aşa câteva clipe, în locul unei îmbrăţişări în toată regula, ceea ce ar fi fost cam complicat în mijlocul cursului.

R – Nu pot să zic că mă regăsesc, dar îţi sunt alături. Gen, dacă vrei să te descarci pe tema asta sau doar să stăm de vorbă!!

G – pe bune??

R – Georgia. Suntem prietene.

G – oh

R – Adică, ne-am SĂRUTAT. Oarecum. Ne-am giugiulit platonic.

G – sunt la curent cu acest fapt

R – Scuze pentru asta. Din nou. A fost chiar oribil pentru tine????

G – adică, a fost un pic scârbos, da

R – Oh!!

G – fără supărare

R – Nu, îmi place. categoric eşti imaginea mea răsturnată

G – suntem persoane diametral opuse, da

R – E reconfortant

G – îmi place chestia asta la noi

R – Delicios

G – apetisant

R – 10/10

Am început amândouă să ne hlizim şi apoi nu mai puteam să ne oprim, până când profesoara ne-a făcut semn să tăcem şi ne-am uitat una la alta, rânjind. Totul era varză în continuare, îmi rănisem cei mai buni prieteni şi ştiam că mai e cale lungă până să încep măcar să mă plac aşa cum sunt, dar măcar o aveam pe Rooney alături şi făceam haz de necaz.

Asexuală aromantică

Internetul e deopotrivă o binecuvântare şi o pacoste. Odată ce-am căutat pe Google „asexual aromantic” am fost asaltată de informaţii pentru care nu eram pregătită mental sau emoţional. După prima căutare, am închis rapid fereastra şi n-am mai căutat toată ziua.

Reacţia mea instinctivă a fost: e o tâmpenie.

E o făcătură.

E o chestie inventată de pe net, o tâmpenie, o făcătură, care nu mă reprezintă deloc.

Şi totuşi, mă reprezenta. Sunil şi Jess nu erau singurii. Erau mii de persoane pe net care se identificau astfel şi erau foarte împăcaţi cu chestia asta. De fapt, termenul de „asexual” ca orientare sexuală era folosit încă din anii '70. Deci nici măcar nu era o „chestie de pe net”.

Sunil îmi explicase totul destul de concis, ce-i drept. Conform informaţiilor de pe internet, „asexual” indica pur şi simplu o persoană care nu simţea deloc sau aproape deloc atracţie sexuală, iar „aromantic” – o persoană care nu simţea deloc sau aproape deloc atracţie romantică. După un studiu mai aprofundat pe net, am descoperit că aceste definiţii erau dezbătute la greu, de fapt, pentru că oamenii tind să aibă experienţe şi sentimente foarte diferite, dar, în momentul ăla, am decis să mă deloghez puţin.

Era prea mult. Prea complicat. Prea nou.

M-am întrebat dacă Sunil avusese vreodată trăiri asemănătoare cu privire la propria lui asexualitate şi, după ce m-am uitat o vreme pe postările lui de pe Instagram, am descoperit un blog. Se numea „Jurnalul unui violoncelist de la Durham” şi conţinea postări pe tot soiul de teme – specializarea în muzică, activităţile de la Durham, rutina lui zilnică, rolul lui în cadrul Clubului Pride şi în orchestra studenţească. De câteva ori postase şi despre asexualitate. Mi-a sărit în ochi o postare în care mărturisea că iniţial îi fusese greu să-şi accepte propria orientare. Sexualitatea în general era un subiect tabu în cultura indiană, explica, şi, când căutase sprijin, descoperise că, în mod neaşteptat, comunitatea asexuală – chiar şi pe net – era preponderent albă. Dar, după ce descoperise pe net un grup dedicat asexualilor de origine indiană, începuse să fie mândru de identitatea lui.

Fără îndoială, drumul lui Sunil fusese foarte diferit de al meu şi, pentru că eram de rasă albă şi împăcată cu identitatea mea de gen, aveam să fiu ferită de multe dintre lucrurile prin care trecuse el. Dar m-a liniştit gândul

că şi el avusese o perioadă de frământări înainte de a-şi accepta asexualitatea. Nu toată lumea se împăca imediat cu propria identitate.

În curând mi-am făcut curaj să reiau căutările pe Google.

S-a dovedit că mulţi asexuali vor, totuşi, să facă sex, din tot soiul de motive, dar unii sunt complet neutri în privinţa asta, iar alţii – aşa cum îmi imaginasem iniţial – sunt complet dezgustaţi de sex. Unii asexuali se masturbează, totuşi; alţii sunt complet lipsiţi de libido.

S-a dovedit, de asemenea, că o mulţime de persoane aromantice îşi doresc, totuşi, să aibă o relaţie romantică, deşi nu au sentimentele respective. Altele nu-şi doresc niciodată un partener romantic.

Şi există, de asemenea, tot soiul de combinaţii pe spectrul romantic şi sexual – există asexuali gay, ca Sunil, sau bisexuali aromantici, ca Jess, sau asexuali hetero, pansexuali aromantici şi multe altele. Unor persoane asexuale şi aromantice nu le place nici măcar să folosească două etichete separate, iar unele folosesc pur şi simplu cuvântul queer, pentru a rezuma totul. Mai erau şi termeni pe care a trebuit să-i caut pe Google, cum ar fi „demisexual” şi „romantic-gri”, dar, chiar şi după ce i-am căutat, nu m-am lămurit foarte bine ce însemnau.

Cele două spectre – aromantic şi asexual – nu erau linii drepte. Erau nişte diagrame în pânză de păianjen, cu cel puţin o duzină de axe.

Era încurcată treaba.

Încurcată la greu.

Miezul problemei era că nimeni nu-mi trezea vreo atracţie romantică sau sexuală. Absolut nimeni, dintre toţi oamenii pe care-i întâlnisem sau aveam să-i întâlnesc vreodată.

Deci cuvintele chiar mă defineau.

Aromantică.

Asexuală.

Am revenit asupra lor până când au ajuns să-mi sune a ceva adevărat în minte, cel puţin. Poate că n-aveau să sune astfel în minţile celorlalţi. Dar puteam să le confer adevăr în mintea mea. Puteam să fac orice voiam, la naiba.

Mi le şopteam înfundat uneori, până când au ajuns să-mi sune a incantaţie. Mi le închipuiam înainte de a adormi.

Nu sunt sigură când mi-am dat seama că nu mai simţeam amărăciune şi melancolie când mă gândeam la orientarea mea sexuală. Senzaţia de „vai mie, sunt neiubită” se risipise.

Acum simţeam furie.

Eram furioasă la culme.

Pe tot.

Eram furioasă pe soartă pentru că îmi pusese pe umeri chestia asta. Deşi ştiam că nu e nimic în neregulă cu mine – erau o mulţime de oameni ca mine, nu eram singură,

iubeşte-te aşa cum eşti şi toate cele –, nu ştiam cum să ajung în punctul în care chestia asta n-avea să mi se mai pară o povară, ci ceva bun, ceva care merita sărbătorit, ceva ce puteam împărtăşi cu restul lumii.

Eram furioasă pe fiecare pereche pe lângă care treceam pe stradă. Pe fiecare cuplu de îndrăgostiţi pe care-i vedeam ţinându-se de mână, pe cuplul care stătea câteva uşi mai încolo, de fiecare dată când îi vedeam flirtând în bucătărie. De fiecare dată când vedeam două persoane cuibărindu-se la bibliotecă sau la cantină. De fiecare dată când unul dintre autorii mei preferaţi posta un fanfic nou.

Eram furioasă pe lumea întreagă pentru că mă făcuse să mă urăsc pentru ceea ce eram. Eram furioasă pe mine însămi pentru că lăsasem sentimentele astea să-mi distrugă prietenia cu cei mai buni oameni din lume. Eram furioasă pe fiecare film romantic, pe fiecare fanfic, pe fiecare OTP[16] nenorocit care mă făcuse să tânjesc după iubirea perfectă. Fără îndoială, din cauza lor această nouă identitate mi se părea o pierdere, când, de fapt, ar fi trebuit să fie o descoperire minunată.

Până la urmă, faptul că eram furioasă pe toate chestiile astea mă înfuria şi mai tare, pentru că ştiam că nimic din toate astea n-ar fi trebuit să-mi stârnească furia. Dar mă înfuriau şi încercam să fiu sinceră, OK? OK.

Iubirea adevărată

[16] One True Pairing, termen care desemnează cuplul preferat dintre mai multe perechi fictive din fanfiction. (N.t.)

Gravitatea a ceea ce se întâmplase cu Pip şi Jason m-a izbit în plin abia când au renunţat amândoi la Clubul Shakespeare în aceeaşi zi. În ultima zi a semestrului.

Nici măcar n-au făcut-o personal.

Nu aveam mari speranţe că vor veni la repetiţie în vinerea dinainte de Crăciun, dar eu şi Rooney ne-am dus oricum, am descuiat sala, am dat drumul la caloriferul electric şi am mutat mesele pe o latură. A apărut şi Sunil, care habar n-avea de nimic, îmbrăcat într-o haină care era, practic, o pătură, şi cu un zâmbet pe chip. N-am ştiut ce să-i spunem.

La zece minute după ce-ar fi trebuit să ajungă şi ei, Pip ne-a trimis un mesaj în chat-ul de grup.

Felipa Quintana

Hei, eu şi Jason ne-am hotărât că n-o să mai jucăm în piesă, avem prea mult de lucru şi alte chestii. Găsiţi pe altcineva să ne înlocuiască.

Îmi pare rău.

Eu am văzut prima mesajul şi i-am arătat telefonul lui Rooney.

L-a citit şi ea, apoi şi-a muşcat obrazul. Pentru o clipă, a părut furibundă. Apoi mi-a înapoiat telefonul şi s-a întors cu spatele, ca să nu vedem nici eu, nici Sunil cât de supărată era.

Sunil a văzut ultimul mesajul. S-a uitat nedumerit la noi şi ne-a întrebat:

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Am... ne-am certat cu toţii, am zis, pentru că n-am ştiut cum să-i explic în ce dezastru total se transformase micul nostru grup, în timp ce Sunil era un observator nevinovat care voia doar să facă parte dintr-un club de teatru ca să se distreze.

Şi totul se întâmplase din vina mea.

Cred că dintotdeauna m-am simţit singură.

Cred că o mulţime de oameni se simt singuri. Rooney. Pip. Poate chiar şi Jason, deşi n-a spus-o.

M-am simţit singură toată adolescenţa, o simţeam de fiecare dată când vedeam un cuplu la o petrecere sau o pereche sărutându-se la poarta şcolii. Mă simţeam singură de fiecare dată când citeam despre o cerere în căsătorie adorabilă pe Twitter, sau când vedeam o postare aniversară pe Facebook la cinci ani de căsnicie, sau chiar şi când vedeam pe cineva cu partenerul de viaţă în vreun story pe Instagram, aşezaţi pe canapea cu câinele, uitându-se la televizor. Mai întâi, mă simţeam singură pentru că eu nu trăisem lucrurile astea. Şi m-am simţit

încă şi mai însingurată când am început să cred că n-aveam să le trăiesc niciodată.

Singurătatea de acum – când nu-i mai aveam pe Jason şi Pip alături – era şi mai rea.

Prietenii sunt catalogaţi automat ca fiind „mai puţin importanţi” decât partenerii romantici. Nu pusesem niciodată la îndoială chestia asta. Pur şi simplu aşa mergeau lucrurile. Cred că mi-am imaginat întotdeauna că prietenia nu avea cum să concureze cu ce-ţi oferea un partener şi că n-o să cunosc iubirea adevărată până ce n-aveam parte de o poveste de dragoste.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, probabil că nu m-aş fi simţit aşa acum.

Îi iubeam pe Jason şi Pip. Îi iubeam pentru că nu trebuia să chibzuiesc fiecare lucru când eram cu ei. Iubeam faptul că puteam petrece timp împreună fără să spunem nimic. Faptul că ştiau toate mâncărurile mele preferate şi că-şi dădeau seama imediat când eram prostdispusă. Iubeam umorul sec pe care-l avea Pip şi felul cum orice cameră în care intra se umplea de voie bună. Iubeam faptul că Jason ştia exact ce să-ţi spună când erai necăjit şi cum reuşea întotdeauna să te liniştească.

Îi iubeam pe Jason şi Pip. Şi acum îi pierdusem.

Tânjisem cu atâta disperare după ce-mi imaginasem c-ar fi iubirea adevărată, încât nici măcar n-o recunoscusem când îmi stătea dinainte.

Acasă

Mi-am sprijinit mâna rece de maşină; era parcată în capăt de tot pe aleea din dreptul casei. Îi dusesem dorul.

Mai erau încă trei maşini parcate pe alee şi încă patru parcate pe trotuarul din faţa casei, de unde am dedus următorul lucru: tot clanul Warr se adunase la noi acasă. Nu era ceva atipic în preajma Crăciunului pentru noi, dar o petrecere în familie pe 21 decembrie era un pic cam devreme şi nu era tocmai contextul în care mi-aş fi dorit să mă întorc acasă după un semestru de coşmar la facultate.

— Georgia? Ce faci?

Tata ţinea deschisă uşa de la intrare, aşteptându-mă. Mă luase de la gară.

— Nimic, am zis, urnindu-mă din loc.

S-a auzit un soi de chiot din partea celor vreo douăzeci de rubedenii care socializau în camera de zi când am intrat. Era drăguţ, pe undeva. Uitasem cum e să fii înconjurat de atât de multe persoane care te cunosc.

Mama m-a îmbrăţişat strâns. Fratele meu mai mare, Jonathan, şi soţia lui, Rachel, au venit să mă îmbrăţişeze şi ei. Apoi, fără să mai piardă vremea, mama m-a rugat să întreb cine vrea ceai şi cine cafea şi m-a pus la curent cu programul nostru pentru săptămâna care urma, planificat

la minut, inclusiv faptul că mătuşa, unchiul şi verişoara mea Ellis aveau să rămână la noi până a doua zi de Crăciun. Ca o petrecere în pijamale prelungită, în familie.

— Nu te deranjează c-o să împarţi camera cu Ellis, nu? m-a întrebat mama.

Nu eram încântată la culme de întorsătura asta de situaţie, dar Ellis îmi era simpatică, aşa că n-avea să fie prea nasol.

Dormitorul meu era neschimbat – cărţi, televizor, cearşafuri în dungi –, cu excepţia unei saltele gonflabile care fusese adusă pentru Ellis. M-am trântit direct în pat. Mirosea fix cum trebuia.

Chiar şi după un semestru, n-ajunsesem să mă simt ca acasă la facultate.

— Haide, dară! m-a zorit bunică-mea când m-am înghesuit lângă ea pe canapea. Povesteşte-ne tot!

Cu siguranţă, „tot” nu se referea la faptul că distrusesem iremediabil bruma de prietenii pe care le avusesem, la revelaţia acceptată în silă că nu eram hetero, ci aveam o orientare sexuală de care foarte puţine persoane auziseseră în viaţa reală, şi la cum îmi dădusem seama că lumea era atât de obsedată de iubirea romantică, încât nu trecea o oră fără să mă urăsc pentru că nu simţeam aşa ceva.

Aşa că i-am zis, ei şi celorlalte rubedenii – douăsprezece cu totul – care ne ascultau, despre cursurile de la facultate („interesante”), despre camera mea de la colegiu

(„încăpătoare”) şi despre colega mea de cameră („foarte de treabă”).

Din păcate, bunicii îi plăcea să pună întrebări indiscrete.

— Şi cum stai cu prietenii? Ţi-ai făcut prieteni de treabă?

S-a aplecat spre mine, bătându-mă pe picior cu o expresie vicleană.

— Sau ai întâlnit vreun tânăr cumsecade? Pun pariu că sunt o mulţime de băieţi drăguţi la Durham.

Nu-i purtam pică bunică-mii pentru că era aşa. Nu era vina ei. Fusese crescută cu ideea că principalul ţel în viaţă pentru o fată era să se mărite şi să-şi întemeieze o familie. Ea făcuse exact asta când era de vârsta mea şi cred că se simţea perfect împlinită aşa. Corect. Fiecare ce-şi doreşte.

Dar, chiar şi-aşa, eram enervată la culme.

— De fapt, am zis, străduindu-mă din răsputeri să-mi ascund iritarea, nu sunt interesată să-mi găsesc un prieten.

— Oh, mă rog, a spus, bătându-mă din nou pe picior, ai timp berechet, draga mea. Timp berechet.

Dar momentul meu e acum, îmi venea să ţip. Viaţa mea se întâmplă acum.

Familia mea s-a lansat apoi într-o discuţie legată de cât de uşor era să începi o relaţie la facultate. În colţ, am ochit-o pe verişoara mea Ellis, stând picior peste picior, cu un pahar de vin în mână, fără să zică nimic. Mi-a surprins

privirea şi mi-a zâmbit complice, dându-şi ochii peste cap la adresa grupului din jur. I-am zâmbit la rândul meu. Poate că aveam o aliată, măcar.

Ellis avea treizeci şi patru de ani şi fusese model. Top model în toată regula, care apărea în prezentări de modă şi în reclame în reviste. Se lăsase de asta pe la douăzeci şi cinci de ani şi, întreţinându-se câţiva ani din economiile adunate, se apucase de pictură. Se dovedise că era foarte talentată şi de-atunci lucra ca artistă profesionistă.

Nu ne vedeam decât de vreo două ori pe an, dar întotdeauna recuperam când ne revedeam, ea întrebându-mă cum merge şcoala, ce mai fac prietenii mei, dacă s-a mai schimbat ceva în viaţa mea. Mereu îmi plăcuse de ea.

Nu ştiu când am început să-mi dau seama că Ellis era ţinta glumelor din familie. De fiecare dată când ea şi bunica erau în aceeaşi cameră, bunica reuşea să aducă vorba de faptul că Ellis nu se măritase încă şi nu dăruise clanului copii adorabili în faţa cărora să se extazieze toată lumea. Mama vorbea întotdeauna despre ea de parcă ar fi avut o viaţă jalnică, doar din cauză că locuia singură şi nu avusese niciodată o relaţie de durată.

După mine, avea o viaţă foarte mişto. Dar cred că mă întrebasem mereu dacă era fericită. Sau dacă era tristă şi însingurată şi tânjea cu disperare după o poveste de dragoste, la fel ca mine.

— N-ai prieten, deci? m-a întrebat Ellis, când m-am trântit lângă ea în seră mai târziu în seara aceea.

— În mod regretabil, nu.

— Sesizez o undă de sarcasm.

— Poate.

Ellis a zâmbit şi a scuturat din cap.

— Nu te frământa din cauza bunicii. Îmi repetă aceleaşi chestii şi mie de cincisprezece ani încoace. Pur şi simplu îi e teamă că o să moară fără să aibă vreun strănepot.

Am râs înfundat, deşi era o chestie la care mă gândeam şi pentru care mă simţeam un pic vinovată. Nu voiam ca bunica să moară cu regretul ăsta.

— Deci..., a continuat Ellis. N-ai avut nici vreo... prietenă?

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că nu folosise „prietenă” în sensul platonic. Mă întreba dacă sunt lesbiană.

Ceea ce, sincer, era foarte tare. Dacă aş fi fost lesbiană, ar fi fost un moment extraordinar pentru mine, la naiba.

— Ăă, nu, am zis. Nu sunt interesată nici să-mi fac vreo prietenă.

Ellis a încuviinţat. Pentru o clipă a părut că voia să mai spună ceva, dar apoi a zis doar:

— Ai chef de un Cuphead?

Aşa c-am pornit Xbox-ul şi ne-am jucat Cuphead până când ceilalţi s-au culcat sau au plecat pe la casele lor.

Ellis

Clanul Warr e una dintre familiile acelea oribile care interzic desfacerea cadourilor până la amiază în ziua de Crăciun, dar în anul acela nu m-a deranjat prea tare, pentru că mă frământau alte chestii. Nu cerusem un cadou anume, aşa că m-am ales cu ditamai teancul de cărţi, o gamă largă de produse de baie pe care n-aveam să le folosesc niciodată, probabil, şi un hanorac de la mama cu mesajul „Mai bine un chip[17] decât un tip”. Toată familia s-a amuzat la culme pe tema asta.

După ce-am desfăcut cadourile, bunicii au adormit cu toţii în seră. Mama a început o partidă înverşunată de şah cu Jonathan, în timp ce tata şi Rachel pregăteau gustarea de seară. Eu şi Ellis ne-am jucat un pic Mario Kart, apoi eu m-am furişat în camera mea să-mi trag sufletul şi să mă uit pe telefon.

Am deschis chat-ul de Messenger cu Pip.

Georgia Warr

crăciun fericit!! te iubesc, sper c-ai avut o zi frumoasă ieri

xxxxx

[17] Cu sensul de „cartof prăjit”. (N.r.)

Nu citise mesajul nici acum. Fusesem puţin ameţită când îl trimisesem, pe la jumătatea cinei de Crăciun. Poate că încă nu-l văzuse.

M-am uitat pe Instagram-ul ei. În familia lui Pip se sărbătorea la greu Ajunul Crăciunului şi postase o mulţime de story-uri pe Insta. Postase o fotografie dis-de-dimineaţă – familia ei mergând pe stradă, la întoarcerea de la slujba de la miezul nopţii.

am adormit în biserică lol

Şi mai postase o fotografie în urmă cu o jumătate de oră, cu ea în bucătărie, înfulecând o gogoaşă.

buñuelos rămase de la cină – băgăm la ghiozdan

M-am gândit să comentez ceva, dar nu mi-a venit niciun răspuns haios în minte.

De vreme ce postase asta în urmă cu o jumătate de oră, probabil că-mi văzuse mesajul pe telefon. Doar mă ignora.

Deci încă mă ura.

Pe la zece seara deja mă băgasem în pat. Una peste alta, nu fusese un Crăciun nasol, în ciuda faptului că-mi pierdusem cei mai buni prieteni, iar faptul că nu aveam pe nimeni se transforma într-un subiect de bancuri pentru restul familiei.

Va trebui să le spun la un moment dat, probabil.

Nu-mi plac băieţii. Oh, deci îţi plac fetele? Nu, nu-mi plac nici fetele. Poftim? N-are nicio noimă ce zici. Ba da. E ceva care există cu adevărat. Pur şi simplu n-ai întâlnit persoana potrivită. O să se întâmple, în timp. Ba nu. Asta sunt. Te simţi bine? Poate c-ar trebui să-ţi facem o programare la medicul de familie. Se numeşte „asexual aromantic”. Păi, sună a chestie inventată, nu-i aşa? Ai auzit de chestia asta pe internet?

Îh. OK. Chiar nu voiam să mă lansez prea curând într-o astfel de discuţie.

Am coborât scările să beau nişte apă când am auzit voci răstite. Iniţial, m-am gândit c-or fi fost mama şi tata care se ciondăneau, dar apoi mi-am dat seama că vocile le aparţineau, de fapt, mătuşii Sal şi unchiului Gavin. Părinţii lui Ellis. M-am oprit pe scări, nevrând să-i întrerup.

— Uită-te la Jonathan, tocmai spunea mătuşa Sal. S-a realizat. E însurat, şi-a cumpărat casă, are afacerea lui. E la casa lui.

— Şi e cu zece ani mai tânăr decât tine! a adăugat unchiul Gavin.

Oh. Ellis era şi ea acolo.

Nu eram foarte apropiată de mătuşa Sal şi unchiul Gavin. De fapt, nici de Ellis – locuiau destul de departe, aşa că ne vedeam doar de câteva ori pe an, la reuniunile de familie.

Dar mereu mi se păruseră un pic mai rigizi decât părinţii mei. Un pic mai tradiţionalişti.

— Sunt la curent, a spus Ellis.

Tonul ei m-a luat prin surprindere. Părea foarte obosită.

— Nu te deranjează deloc treaba asta? a întrebat mătuşa Sal.

— Ce anume m-ar putea deranja?

— Faptul că Jonathan se maturizează, îşi întemeiază o familie, îşi face planuri, în timp ce tu eşti încă...

— Încă ce? s-a răstit Ellis. Ce anume e atât de grav din ce fac?

— Nu-i nevoie să ţipi, a dojenit-o unchiul Gavin.

— Nu ţip.

— Începi să îmbătrâneşti, a avertizat-o mătuşa Sal. Ai aproape treizeci şi cinci de ani. Nu mai eşti în floarea vârstei, din perspectiva unui partener. În curând o să fie din ce în ce mai greu să faci un copil.

— Nu vreau să am o relaţie şi nu vreau să am copii, le-a spus Ellis.

— Oh, zău aşa. Nu începe din nou cu chestia asta.

— Eşti singurul nostru copil, a spus unchiul Gavin. Ştii cum ne simţim? Eşti singura care-mi poate duce mai departe numele de familie.

— Nu e vina mea că nu mai aveţi alţi copii, a protestat Ellis.

— Ce vrei să spui cu asta? N-o să mai fie alţi copii în familie? N-o să fim niciodată bunici? Aşa ne mulţumeşti pentru că te-am crescut?

Ellis a oftat adânc.

— Nu încercăm să-ţi criticăm... stilul de viaţă, a intervenit mătuşa Sal. Ştim că nu e vorba de noi, dar... vrem doar să fii fericită. Ştiu că-ţi închipui că eşti fericită acum, dar cum o să te simţi peste zece ani? Peste douăzeci? Peste patruzeci? Cum o să arate viaţa ta când o să fii de vârsta bunicii, fără partener, fără copii? Cine o să te sprijine? N-o să ai pe nimeni.

— Poate că aş fi fost fericită, a spus Ellis, dacă nu m-aţi fi spălat pe creier toată viaţa, sădindu-mi în minte ideea că viaţa mea n-o să însemne ceva decât dacă-mi găsesc un soţ şi fac copii. Poate că, dacă n-aţi fi făcut toate astea, aş fi fost fericită.

Mătuşa Sal a dat s-o întrerupă, dar Ellis n-a lăsat-o.

— Nu e ca şi cum resping oamenii dinadins, bine?

Ellis părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu-mi place de nimeni la modul ăsta. Niciodată nu mi-a plăcut. Asta sunt şi, într-un fel sau altul, va trebui să ne împăcăm cu situaţia asta. În continuare pot să fac lucruri minunate cu viaţa mea. Am prieteni. Şi o să-mi fac prieteni noi. Am fost un top model de succes. Acum m-am apucat de pictură şi tablourile mele se vând foarte bine. Mă gândesc să încep o facultate, să studiez arte plastice, pentru că n-am apucat să fac lucrul ăsta la vremea lui. Am o casă foarte frumoasă, nu că v-aţi fi obosit vreodată să-mi faceţi o vizită. Dacă v-aţi strădui, dacă v-aţi strădui cu adevărat, chiar aţi putea să fiţi mândri de toate lucrurile pe care le-am realizat în viaţă şi de tot ce voi realiza de-acum înainte.

S-a lăsat o tăcere prelungă, apăsătoare.

— Ce-ai zice, a început mătuşa Sal, vorbind rar, de parcă-şi alegea cu grijă cuvintele, să reiei terapia? Nu sunt sigură c-am găsit terapeutul potrivit data trecută. Dacă am mai căuta, am putea găsi pe cineva care să te ajute cu adevărat.

Tăcere.

Şi apoi Ellis a spus:

— N-am nevoie să mă vindece cineva. N-ai dreptul să-mi faci din nou chestia asta.

S-a auzit hârşâitul scaunelor pe podea, semn că cineva se ridicase.

— Ellis, nu face asta, a zis unchiul Gavin. Nu face o criză ca ultima dată.

— Sunt o femeie în toată firea, le-a spus Ellis.

Se simţea o furie reţinută în tonul ei, care-i întărea spusele.

— Şi, dacă n-aveţi de gând să mă respectaţi, atunci n-am de gând să rămân în preajma voastră.

Ascunsă în bezna din capul scării, am urmărit-o cum se aşeza pe ultima treaptă ca să se încalţe. Apoi şi-a luat haina pe ea, a deschis calm uşa şi a ieşit.

Până să apuc să mă răzgândesc, am tulit-o în camera mea, mi-am înhăţat halatul şi papucii şi am fugit după ea.

Am găsit-o în maşină, cu ţigara electronică în gură, dar părând că n-avea de gând s-o şi fumeze.

Am bătut în geam, iar Ellis a tresărit aşa tare că i-a zburat ţigara din gură.

— Mama mă-sii, a exclamat ea, după ce a deschis geamul. M-ai băgat în sperieţi.

— Scuze.

— Ce cauţi aici?

— Ăă...

Poate că era un pic cam stânjenitor, totuşi.

— I-am auzit pe ai tăi spunându-ţi mizerii.

Ellis s-a uitat la mine.

— M-am gândit că poate vrei să-ţi ţină cineva companie, i-am zis. Nu ştiu. Pot să mă întorc în casă, dacă nu.

Ellie a clătinat din cap.

— Haide, urcă.

Am deschis portiera şi am urcat în maşină. Avea o maşină foarte drăguţă. Modernă. Mult mai scumpă decât vechitura mea de Fiat Punto.

S-a lăsat liniştea cât aşteptam să spună ceva. Ellis şi-a fixat ţigara electronică în compartimentul din faţa schimbătorului de viteze şi mi-a zis:

— Am chef să merg la McDonald’s.

— În ziua de Crăciun?

— Mda, tare aş vrea un McFlurry acum.

Dacă mă gândeam mai bine, chiar aveam poftă de cartofi prăjiţi. S-ar părea că faza cu „Mai bine un chip decât un tip” chiar se aplica azi.

De asemenea, voiam să stau de vorbă cu Ellis despre toată discuţia pe care o auzisem. Mai ales despre partea cu „nu-mi place de nimeni”.

— Am putea să dăm o raită pe la McDonald’s, am zis.

— Da?

— Da.

Aşa că Ellis a pornit maşina şi am luat-o din loc.

Magia platonică

— Oh, Doamne, da, a declarat Ellis, cufundând lingura de plastic în McFlurry. Asta mi-a lipsit până acum în ziua de Crăciun.

— De acord, am încuviinţat, după ce devorasem deja jumătate din porţia de cartofi.

— McDonald’s. Nu mă dezamăgeşte niciodată.

— Nu sunt sigură că ăsta e sloganul.

— Ar trebui să fie.

Eram în maşină, în parcarea restaurantului, care era aproape complet pustie. Le trimisesem un mesaj mamei şi tatei, ca să ştie unde sunt, şi tata îmi trimisese un emoji cu degetul mare ridicat, deci probabil că nu se supăraseră. Dar mă simţeam un pic aiurea în maşină îmbrăcată în pijama şi halatul de casă.

Ellis sporovăise tot drumul despre cele mai banale chestii. Drumul dura doar cincisprezece minute, dar, în tot acel timp, nu apucasem să zic mai nimic, în afară de vreun „mda” sau „îhâm”. Nu apucasem s-o întreb nimic din ce voiam s-o întreb de fapt.

Eşti ca mine? Suntem la fel?

— Deci, am reuşit să zic în sfârşit, în timp ce îşi savura îngheţata, părinţii tăi...

Ellis a icnit.

— Oh, da. Doamne, îmi pare rău c-a trebuit să auzi şi o vorbă din discuţia aia. E foarte jenant că încă mă tratează de parcă aş avea cinşpe ani. Nu c-aş vrea să-i jignesc pe adolescenţii de cinşpe ani din lumea largă. Nici măcar ei nu merită să li se vorbească aşa.

— Mi s-au părut... – am căutat cuvântul potrivit – ...absurzi.

Ellis a început să râdă.

— Dap. Da, bine zis.

— Te bat mult la cap cu chestiile alea?

— De fiecare dată când ne vedem, da. Ceea ce se întâmplă din ce în ce mai rar, drept să spun.

Nu-mi închipuiam cum ar fi să-i văd pe ai mei din ce în ce mai rar. Dar poate că aşa avea să mi se întâmple şi mie, dacă nu mă măritam şi nu făceam copii. Pur şi simplu aş dispărea treptat din familie. Ca o nălucă. Aş mai apărea doar din când în când, la câte o reuniune de familie.

Dacă le-aş fi mărturisit adevărul despre mine, oare m-ar fi obligat să merg la terapie, cum făcuseră părinţii lui Ellis?

— Ţi se întâmplă vreodată să-i crezi? am întrebat-o.

În mod evident, Ellis nu se aşteptase la întrebarea asta. A inspirat adânc, uitându-se ţintă la paharul cu îngheţată.

— Adică, dacă am vreodată sentimentul că viaţa mea nu valorează nimic din cauză că nu voi avea niciodată vreun partener sau copii? m-a întrebat.

Suna şi mai nasol formulat astfel. Dar voiam să ştiu.

Trebuia să ştiu dacă n-o să mă împac niciodată cu latura asta a fiinţei mele.

— Mda, am încuviinţat.

— Păi, în primul rând, pot să am copii oricând vreau. Există posibilitatea adopţiei.

— Dar cum rămâne cu a avea un partener?

A făcut o pauză. Şi apoi mi-a zis:

— Da, mi se întâmplă uneori să am sentimentul ăsta.

Oh.

Deci poate că aşa o să mă simt mereu.

Poate că n-o să mă împac niciodată cu treaba asta.

Poate...

— Dar e doar un sentiment, a continuat Ellis. Şi ştiu că nu e adevărat.

Am clipit şocată.

— Să ai un partener e ceea ce-şi doresc unii oameni. Nu e valabil pentru toată lumea. Mi-a luat mult, mult timp să-mi dau seama că nu asta îmi doresc. De fapt...

A şovăit. Dar doar o clipă.

— Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că nici măcar nu e ceva ce-mi pot dori. Nu e o opţiune pentru mine. E o parte din mine pe care n-o pot schimba.

Îmi ţineam respiraţia.

— Cum ţi-ai dat seama? am întrebat-o într-un final, cu inima în gât.

Ellis a râs.

— E... mă rog, ai chef să mă asculţi rezumându-mi întreaga viaţă într-o conversaţie la Mac, în ziua de Crăciun?

— ...Da.

— Ha! Bine.

A luat o lingură de îngheţată.

— Deci... nu mi-a plăcut niciodată de nimeni când eram mică. Nu pe bune, cel puţin. Uneori confundam prietenia cu atracţia sau doar mi se părea că un tip e foarte mişto. Dar n-am fost niciodată atrasă cu adevărat de cineva. Nici măcar de celebrităţi, muzicieni sau aşa ceva.

A ridicat din sprâncene şi a pufnit, de parcă ar fi fost doar un inconvenient minor.

— Dar faza era, a continuat ea, că toţi ceilalţi cunoscuţi ai mei făceau pasiuni. Aveau relaţii. Toate prietenele mele vorbeau despre tipi sexy. Toate şi-au făcut iubiţi. Familia noastră a fost dintotdeauna una mare şi plină de afecţiune – ştii şi tu, părinţii tăi şi părinţii mei şi bunicii noştri şi restul lumii –, aşa că întotdeauna mi-am imaginat că aşa e normal să fie. Doar asta ştiam. Din perspectiva mea, să te cuplezi cu cineva, să ai o relaţie era... ce făcea toată lumea. Ţinea de natura umană. Aşa că am încercat să fac şi eu acelaşi lucru.

Încercase.

Încercase şi ea.

— Şi am ţinut-o tot aşa în adolescenţa târzie şi chiar şi după douăzeci de ani. Mai ales când mi-am început cariera de model, pentru că în domeniul modei toată lumea se cupla cu toată lumea. Aşa că mă sileam să fac acelaşi lucru, doar ca să nu mă simt exclusă.

A clipit.

— Dar... uram toată treaba. Uram fiecare clipă.

S-a lăsat tăcerea. Nu ştiam ce să spun.

— Habar n-am când am început să-mi dau seama că nu-mi plăcea deloc. Mult timp, am ales să ies cu diverse persoane şi să fac sex doar pentru că asta făcea toată lumea. Şi îmi doream să mă simt ca restul lumii. Îmi doream să cunosc dragostea şi sexul în toată frumuseţea lor incitantă. Dar de fiecare dată aveam senzaţia nerostită că e ceva aiurea în experienţele astea. Aproape că mă

dezgustau. Pur şi simplu aveam senzaţia că e ceva fundamental greşit în toată treaba.

Am simţit un val de uşurare că nu-mi îngăduisem niciodată să ajung până acolo.

Poate că eram un pic mai puternică decât credeam.

— Şi totuşi, mă încăpăţânam să găsesc o plăcere în chestia asta. Îmi tot spuneam: poate că sunt doar pretenţioasă. Poate că n-am întâlnit tipul potrivit. Poate că-mi plac fetele, de fapt. Poate, poate, poate.

A clătinat din cap.

— Acel „poate” nu s-a întâmplat niciodată. N-a venit nici până în ziua de azi.

S-a rezemat de spătarul scaunului, uitându-se lung la lumina difuză pe care o răspândea firma restaurantului.

— Simţeam şi teamă. Nu ştiam cum o să mă descurc de una singură în lumea asta. Nu doar singură, ci singură pe veci. Fără vreun partener toată viaţa. Ştii de ce se cuplează oamenii? Pentru că e înspăimântător să fii o fiinţă umană. Dar e mult mai uşor dacă n-o faci de unul singur.

Bănuiam că ăsta era miezul problemei.

În fond, puteam să accept că sunt aşa. Dar nu ştiam cum o să fac faţă acestei realităţi o viaţă întreagă. Peste douăzeci de ani. Peste patruzeci. Peste şaizeci.

Şi apoi Ellis a spus:

— Dar între timp am mai crescut. Am învăţat nişte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că prietenia poate fi la fel de intensă şi de frumoasă ca dragostea şi că poate dura o veşnicie, de asemenea. Cum ar fi că sunt înconjurată de iubire – iubirea pentru prietenii mei, iubirea pe care o găsesc în tablourile mele, iubirea faţă de mine însămi. Pe undeva, simt iubire chiar şi faţă de părinţii mei. Undeva, în străfunduri.

A râs şi am zâmbit şi eu, fără să vreau.

— Am mult mai multă iubire în viaţa mea decât o grămadă de oameni. Chiar dacă n-o să mă mărit niciodată.

A luat o lingură zdravănă de îngheţată.

— Ştii ce, categoric simt iubire când vine vorba de îngheţată.

Am râs şi ea a zâmbit larg.

— Mult timp am fost cuprinsă de deznădejde la gândul că sunt aşa, a spus, apoi a clătinat din cap. Dar nu mai sunt. În sfârşit. În sfârşit nu mă mai simt deznădăjduită.

— Mi-aş dori să simt acelaşi lucru, am zis, lăsând cuvintele să-mi scape de pe buze înainte să mă pot opri.

Ellis a ridicat din sprânceană, cu un aer curios.

— Ah, da?

Am inspirat adânc. Bun. Acum ori niciodată.

— Cred că sunt... ca tine, i-am zis. Nici mie nu-mi place de nimeni. La modul romantic, adică. Atunci când vine vorba de relaţii şi aşa. E... Pur şi simplu nu pot simţi nimic din chestiile astea. Cândva mi-o doream – adică, cred că încă mi-o mai doresc uneori. Dar nu pot niciodată să mi-o doresc cu adevărat, pentru că nimeni nu-mi trezeşte astfel de sentimente. Dacă are noimă ce zic.

Simţeam că mă înroşesc din ce în ce mai tare, pe măsură ce-i ziceam tot.

Ellis n-a zis nimic o clipă. Apoi a mai luat o lingură de îngheţată.

— De-asta te-ai urcat în maşină, nu-i aşa? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

— Mda, a zis.

A părut să-şi dea seama ce mărturisire importantă îi făcusem.

— Mda.

— E o orientare sexuală reală, i-am zis.

Nici măcar nu ştiam dacă Ellis era la curent cu faptul că era o orientare.

— Ca şi a fi gay, hetero sau bi.

Ellis a râs înfundat.

— Orientarea nulă.

— Nu e nulă. De fapt... mă rog, sunt două chestii diferite. Aromantic înseamnă că nu simţi atracţie romantică, iar asexual înseamnă că nu simţi atracţie sexuală. Unele persoane sunt ori una, ori cealaltă, dar eu sunt ambele, aşa că sunt... asexuală aromantică.

Nu era prima dată când rostisem cuvintele. Dar, de fiecare dată când le spuneam, parcă sunau un pic mai adevărat.

Ellis s-a gândit câteva clipe.

— Două chestii. Hm. Doi în unu. Cumperi una, primeşti una gratis. Mişto.

Am pufnit, iar reacţia mea a făcut-o să râdă de-a binelea şi tensiunea pe care o simţeam în piept s-a mai risipit.

— Cine ţi-a spus de chestiile astea? m-a întrebat.

— Cineva de la facultate.

Dar Sunil nu era un oarecare, nu?

— Un amic de-al meu.

— E şi el...?

— E asexual.

— Hopa, a rânjit Ellis. Păi, deci cu el suntem trei.

— Mai sunt şi alţii, i-am zis. O grămadă. În jurul nostru. În lumea întreagă.

— Serios?

— Da.

Ellis s-a uitat pe geam, zâmbind.

— Ar fi drăguţ. Dacă ar fi mulţi alţii ca noi.

Am rămas cufundate în tăcere o vreme. Mi-am terminat cartofii prăjiţi.

Chiar existau mulţi alţii ca noi.

Niciuna dintre noi nu era complet singură.

— Eşti... foarte norocoasă că ştii toate chestiile astea, mi-a spus Ellis deodată. Sunt...

A clătinat din cap.

— Ha. Cred că sunt un pic invidioasă.

— De ce? am întrebat-o nedumerită.

S-a uitat la mine.

— Eu am irosit mult timp. Atâta tot.

A aruncat recipientul gol de îngheţată pe bancheta din spate şi a pornit motorul.

— Nu mă simt prea norocoasă, i-am zis.

— Cum te simţi?

— Nu ştiu. Pierdută.

M-am gândit la Sunil.

— Amicul meu a zis că nu trebuie să fac nimic. Că trebuie doar să fiu.

— Amicul tău pare să fie un bătrân înţelept.

— E o descriere foarte bună.

Ellis a ieşit din parcare.

— Mie nu-mi place să nu fac nimic, a comentat ea. Mi se pare plictisitor.

— Atunci tu ce crezi c-ar trebui să fac?

A reflectat un timp.

— Îmbracă relaţiile de prietenie în magia pe care ai trăi-o într-o poveste de dragoste. Pentru că sunt la fel de importante. De fapt, pentru noi, sunt mult mai importante.

M-a privit cu coada ochiului.

— Gata. A fost un sfat demn de un înţelept?

Am rânjit.

— Plin de înţelepciune.

— Pot da dovadă de profunzime. Doar sunt artistă.

— Ar trebui să exprimi treaba asta într-un tablou.

— Ştii ce? Poate c-o s-o fac.

A ridicat o mână şi a fluturat din degete.

— O să-l intitulez Magia platonică. Şi nimeni dintre cei care nu sunt ca noi – stai aşa, cum suna? Aro...?

— Asexual aromantic?

— Da. Nimeni dintre cei care nu sunt asexuali aromantici n-o să înţeleagă mesajul.

— Mi-l dai mie?

— Îţi permiţi să plăteşti două mii de lire?

— Tablourile tale se vând pe două mii de lire?

— Oh, da. Mă pricep la ce fac.

— Îmi faci reducere de student?

— Poate. Doar pentru că eşti vară-mea. Reducere de student pentru verişoară.

Şi apoi am ţinut-o tot într-un râs până am ieşit la şosea şi m-am gândit la magia pe care aş fi putut s-o descopăr, eventual, dacă mă uitam mai atent.

Amintiri

Când m-am întors în camera de cămin în după-amiaza zilei de 11 ianuarie, n-am descoperit magia. În schimb, am dat peste majoritatea lucrurilor lui Rooney împrăştiate pe podea, uşa de la dulapul ei larg deschisă, aşternuturile ei

aruncate la câţiva metri de pat, Roderick care căpătase o nuanţă îngrijorătoare de cafeniu şi, în mod inexplicabil, covoraşul vernil îndesat în chiuvetă.

Tocmai îmi desfăcusem valiza când a intrat Rooney pe uşă, în pijama, s-a uitat la mine, s-a uitat la covorul din chiuvetă şi mi-a zis:

— Am vărsat ceai pe el.

S-a aşezat pe pat în timp ce eu i-am pus lucrurile în ordine, am stors covorul, ba chiar am tăiat cu foarfeca aproape toate părţile uscate din Roderick. Poza cu Beth Păr-de-sirenă căzuse din nou pe podea, aşa c-am fixat-o la loc pe perete, fără să comentez, în timp ce Rooney mă urmărea, cu chipul lipsit de expresie.

Am întrebat-o cum petrecuse de Crăciun, dar nu mi-a zis decât că nu-i plăcea să se întoarcă în oraşul ei.

Apoi s-a băgat în pat de la şapte.

Deci, da. În mod evident, Rooney nu stătea bine cu moralul.

Ce-i drept, o înţelegeam. Se alesese praful de piesă. Se alesese praful de chestia nerostită dintre ea şi Pip. Singurul lucru pe care-l mai avea, de fapt, era – păi, cred că nu mă mai avea decât pe mine.

Nu eram cine ştie ce premiu de consolare, după părerea mea.

— Ar trebui să ieşim în oraş, i-am zis spre sfârşitul primei săptămâni după vacanţă.

Era pe seară. S-a uitat la mine pe deasupra laptopului, apoi a revenit la ce făcea – se uita la videoclipuri pe YouTube.

— De ce?

Eu eram aşezată la birou.

— Pentru că-ţi place să ieşi în oraş.

— N-am chef.

Rooney ajunsese la două dintre cele şase cursuri pe care le avuseserăm săptămâna asta. Şi, când venise totuşi, se uitase pur şi simplu în gol, fără a se obosi să-şi scoată iPad-ul din geantă ca să ia notiţe.

Aveam impresia că nu-i mai păsa de nimic.

— Am putea... am putea să ieşim pur şi simplu într-un pub sau ceva de genul? am propus, cu o undă de disperare în glas. Doar ca să bem ceva. Am putea să comandăm câte un cocktail. Sau cartofi prăjiţi. Am putea să ne luăm cartofi prăjiţi.

De data asta a ridicat din sprânceană.

— Cartofi prăjiţi?

— Cartofi prăjiţi.

— Ăă... n-aş refuza nişte cartofi prăjiţi.

— Exact. Am putea să ieşim într-un pub, să ne comandăm nişte cartofi prăjiţi, luăm aer curat şi apoi ne întoarcem.

M-a studiat o bună bucată de vreme.

— Bine, a spus până la urmă.

Cel mai apropiat pub era arhiplin, evident, pentru că era o seară de vineri într-un oraş universitar. Din fericire, am găsit o măsuţă pătată de bere puţin mai în spate şi am lăsat-o pe Rooney s-o păzească în timp ce eu comandam un bol de cartofi pentru amândouă şi o carafă cu daiquiri de căpşuni, cu două paie.

Ne-am aşezat la masă şi am mâncat cartofii în tăcere. De fapt, eram foarte liniştită, având în vedere că, practic, mă aflam „în oraş”. Eram înconjurate de studenţi dichisiţi pentru o ieşire în oraş, gata să piardă câteva ore într-un bar înainte de a se muta în club. Rooney purta colanţi şi un hanorac, iar eu eram în pantaloni de trening şi un pulover de lână. Probabil că făceam notă discordantă, dar, în comparaţie cu coşmarul din Săptămâna Bobocilor, eram extrem de relaxată.

— Deci, am început, după ce niciuna nu zisese nimic mai bine de zece minute. Am tot avut senzaţia că nu prea eşti în apele tale.

Rooney m-a privit absentă.

— Mi-au plăcut cartofii.

— În general, adică.

A tras cu sete din carafă.

— Nu, a zis. Totul e aiurea.

Am aşteptat să spună mai mult, dar n-a făcut-o, şi mi-am dat seama că va trebui s-o descos.

— Din cauza piesei? am întrebat.

— Nu doar asta.

Rooney a gemut şi s-a sprijinit cu cotul pe masă.

— Vacanţa de Crăciun a fost infernală. Am... m-am tot văzut cu prietenii din liceu în zilele alea şi, gen... era mereu şi el pe-acolo.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama la cine se referea.

— Fostul tău prieten, am zis.

— A distrus atâtea chestii din viaţa mea.

Rooney a început să străpungă fructele din carafă cu paiul.

— De fiecare dată când îi văd mutra îmi vine să ţip. Şi nici măcar nu crede c-ar fi greşit cu ceva. Din vina lui, am... Oh, Doamne, aş fi putut fi un om mult mai bun dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată. Din cauza lui sunt cum sunt.

N-am ştiut ce să răspund. Voiam s-o întreb ce s-a întâmplat, ce-a făcut individul, dar nu voiam s-o oblig să retrăiască momente nasoale dacă nu voia.

După ce-a tăcut, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic mult timp. Când a deschis din nou gura, reuşise să străpungă toate fructele din carafă.

— Îmi place mult de Pip, a spus, foarte încet.

Am dat aprobator din cap.

— Ştiai? m-a întrebat.

Am dat iarăşi din cap.

Rooney a râs înfundat. A mai luat o gură de daiquiri.

— Cum se face că mă cunoşti mai bine decât oricine?

— Locuim împreună, gen? am sugerat.

Rooney s-a mulţumit să zâmbească. Ştiam amândouă că nu era doar atât.

— Deci... ce-ai de gând să faci?

— Ăă, nimic, a pufnit Rooney. Mă urăşte.

— Adică... da, dar a interpretat greşit situaţia.

— Ne-am sărutat. Nu prea avea ce să interpreteze greşit.

— Crede că suntem împreună. Din cauza asta e supărată.

Rooney a încuviinţat.

— Pentru că-şi imaginează c-o să te răpesc de lângă ea.

Mi-a venit să urlu văzând cât de bătută în cap era.

— Nu, pentru că şi ei îi place de tine.

M-a privit de parcă aş fi luat un pahar şi i l-aş fi spart în cap.

— Aşa ceva e... pur şi simplu... te înşeli, s-a bâlbâit, îmbujorându-se un pic.

— Eu doar zic ce văd.

— Nu vreau să mai vorbesc despre Pip.

Am tăcut amândouă o vreme. Ştiam că Rooney se pricepe la chestii de-astea – o văzusem jonglând cu uşurinţă cu relaţii de tot felul din ziua în care o cunoscusem. Dar, când venea vorba de Pip, avea inteligenţa emoţională a unei boabe de strugure.

— Deci îţi plac fetele? am întrebat-o.

I s-a risipit încruntarea de pe chip.

— Mda. Probabil. Nu ştiu.

— Trei răspunsuri foarte diferite la întrebarea asta.

— Atunci, nu ştiu. Cred... adică, m-am întrebat o vreme dacă-mi plac fetele când eram mai mică. La treisprezece ani, a început să-mi placă de o prietenă de-a mea. Dar, gen... – a ridicat din umeri – toate fetele trec prin faza asta, nu? Adică, e ceva răspândit să-ţi placă un pic de vreo prietenă.

— Nu, am zis, încercând să-mi reţin râsul. Nu. Nu li se întâmplă tuturor fetelor. A se vedea exemplul A – am arătat spre mine.

— Mda. Bun, atunci.

Şi-a ferit privirea.

— S-ar părea că-mi plac fetele, atunci.

A zis-o atât de nonşalant, de parcă şi-ar fi descoperit orientarea sexuală şi ar fi mărturisit-o deschis în nici zece secunde. Dar o cunoşteam mai bine de-atât. Probabil că încerca să-şi lămurească chestia asta de ceva vreme. Întocmai cum făcusem şi eu.

— Asta înseamnă că sunt bi? a întrebat. Sau... pansexuală? Sau ce?

— Ce vrei tu. Poţi să reflectezi la asta.

— Mda. Cred că aşa o să fac.

Se uita fix la masă.

— Ştii, când ne-am sărutat... Cred c-am făcut chestia asta pentru că o parte din mine voia dintotdeauna să... ştii tu. Să aibă o relaţie cu o fată. Şi tu erai pur şi simplu o opţiune sigură pentru că ştiam că n-o să mă urăşti pe veci. Ceea ce a fost o fază super naşpa din partea mea, evident. Oh, Doamne, te rog să mă ierţi.

— A fost o fază naşpa, am încuviinţat. Dar ştiu cum e să te foloseşti din greşeală de cineva pentru că eşti derutat cu privire la orientarea ta sexuală.

Amândouă o dăduserăm în bară în multe privinţe. Şi, deşi confuzia cu privire la orientare nu era o scuză, era de bine că înţeleseserăm amândouă unde greşiserăm.

Poate că asta însemna că n-aveam să mai facem aşa de multe greşeli de-acum înainte.

— N-am avut prieteni gay sau bi în liceu, a spus Rooney. Nu cunoşteam pe nimeni care să fie gay declarat, de fapt. Poate că m-aş fi lămurit mai devreme dacă aş fi cunoscut pe cineva.

— Cea mai bună prietenă a mea e lesbiană şi a recunoscut-o de când avea cincisprezece ani, iar mie tot mi-a luat ani buni să mă lămuresc care-i treaba cu mine, i-am zis.

— Aşa e. Oh. Chestiile astea sunt complicate.

— Mda.

A pufnit.

— Am început facultatea de trei luni şi deodată nu mai sunt hetero.

— Bine-ai venit în club.

— Prietene pentru totdeauna?

— Prietene pentru totdeauna, am încuviinţat.

Am comandat o a doua carafă de cocktailuri – Cosmopolitan – şi nachos.

Băuserăm cam jumătate de carafă când i-am prezentat lui Rooney planul meu.

— O să-i conving pe Jason şi Pip să revină în Clubul Shakespeare.

Rooney a strivi în dinţi un nacho cu multă brânză.

— Baftă!

— Nu mă supăr dacă-mi dai o mână de ajutor.

— Care-i planul?

— Vreau să zic... încă n-am ajuns aşa departe. Probabil c-o să presupună scuze la greu.

— Un plan jalnic, a declarat Rooney, mestecând încă un nacho.

— Altul n-am.

— Şi dacă nu funcţionează?

Şi dacă nu funcţiona?

Nu ştiam ce-avea să se întâmple atunci.

Poate că va fi sfârşitul prieteniei mele cu Jason şi Pip. Definitiv.

Am terminat porţia de nachos – nu ne-a luat prea mult – şi carafa de cocktailuri, apoi ne-am îndreptat spre ieşire, simţindu-ne amândouă cam ameţite. Eu eram gata să mă duc la culcare, sincer, dar Rooney prinsese chef de vorbă. M-am bucurat. Alcoolul şi cartofii prăjiţi nu erau cea mai sănătoasă soluţie la problemele ei, categoric, dar măcar părea un pic mai fericită. Misiune îndeplinită.

Starea asta de spirit a durat cam treizeci de secunde, cât ne-a luat să ajungem până la uşă, şi apoi s-a risipit. Pentru că fix la intrare se afla nimeni alta decât Felipa Quintana, înconjurată de un grup de prieteni.

Pentru o clipă, nu ne-a observat. Îşi tunsese vârfurile, bretonul ei cârlionţat se oprea chiar deasupra sprâncenelor, şi era îmbrăcată ca pentru o ieşire în oraş – cămaşă în dungi, blugi mulaţi şi o geacă maro stil aviator în care părea unul dintre tipii din Top Gun. În combinaţie cu sticla de cidru pe care-o ţinea în mână, era un look pe cinste.

Groaza care a inundat-o pe Rooney când Pip s-a întors spre noi şi ne-a văzut era palpabilă.

— Oh, a făcut Pip.

— Bună, i-am zis, neştiind ce altceva să spun.

Pip s-a uitat lung la mine. Apoi privirea i s-a întors spre Rooney – a măsurat-o pe îndelete, de la coada răvăşită la şosetele desperecheate, pe care le purta când se băga în pat.

— Ce-i, aveţi întâlnire sau ceva? a comentat.

M-am enervat pe loc.

— În mod evident n-avem întâlnire, m-am zburlit la ea. Eu sunt în trening.

— Cum zici tu. Nu vreau să vorbesc cu tine.

A dat să ne întoarcă spatele, dar a încremenit când a auzit-o pe Rooney:

— Poţi să fii supărată pe mine, dar nu te supăra pe Georgia. Ea n-a greşit cu nimic.

Spusele ei erau complet neadevărate – Pip sugerase aproape pe faţă că-i place de Rooney, iar eu mă sărutasem cu Rooney în ciuda acestui fapt. Ca să nu mai zic de tot ce-i făcusem lui Jason. Dar i-am fost recunoscătoare pentru sprijin.

— Oh, mai du-te naibii cu vrăjelile astea cu asumarea responsabilităţii, s-a burzuluit Pip. De când te străduieşti din răsputeri să fii o persoană de treabă?

S-a întors ca să i se poată adresa direct lui Rooney.

— Eşti egoistă, eşti nesuferită şi ţi se rupe de sentimentele altora. Aşa că nu-mi veni cu prefăcătorii de-astea şi n-o mai face pe mironosiţa.

Prietenii lui Pip începuseră cu toţii să şuşotească, întrebându-se ce se întâmplă. Rooney făcuse un pas în faţă, cu dinţii încleştaţi şi aproape suflând fum pe nări, de parcă era gata să ţipe la ea, dar n-a ţipat.

Doar s-a întors şi a luat-o din loc.

Eu am rămas nemişcată, întrebându-mă dacă Pip avea să-mi spună ceva. M-a privit o bună bucată de vreme în timp ce în mintea mea se derulau cei şapte ani de prietenie care ne legau, fiecare oră în care stătuserăm în aceeaşi bancă, fiecare petrecere în pijamale şi fiecare oră de educaţie fizică şi fiecare film la care fuseserăm împreună,

fiecare glumă pe care o făcuse şi fiecare meme stupid pe care mi-l trimisese, fiecare prilej când fusesem cât pe-aci să plâng de faţă cu ea – n-o făcusem, nu puteam, dar fusese cât pe-aci.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, mi-a spus, oftând. Am crezut – am crezut că-ţi pasă de sentimentele mele.

Apoi mi-a întors şi ea spatele, reluându-şi conversaţia cu noii ei prieteni, iar toate acele amintiri s-au spulberat de jur împrejurul meu, făcându-se ţăndări.

Dragostea distruge totul

La întoarcere, Rooney a tastat pe telefon tot drumul. Nu ştiam cu cine-şi trimite mesaje, dar, când am ajuns în cameră, s-a schimbat rapid într-o ţinută mai elegantă şi mi-am dat seama că se pregătea să iasă în oraş.

— N-o face, i-am zis, chiar când a ajuns la uşă, iar Rooney s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Ştii ce-am descoperit? mi-a spus. Dragostea distruge totul.

Nu eram de acord, dar nu ştiam cum să contrazic o astfel de afirmaţie. Aşa că a ieşit pe uşă şi eu n-am zis nimic. Şi, când m-am îndreptat spre patul meu, am descoperit din nou fotografia lui Beth Păr-de-sirenă pe jos, pe jumătate boţită, ca şi cum Rooney ar fi smuls-o de pe perete.

Meriţi bucurie

M-am dus singură la serata din ianuarie a Clubului Pride, care avea loc la Liga Studenţilor. Era a treia săptămână de când începuse semestrul şi încercasem s-o ademenesc pe Rooney să vină cu mine, dar ea începuse să iasă aproape noapte de noapte în club, întorcându-se pe la trei dimineaţa, cu pantofii murdari şi părul răvăşit. Depindea de mine să dau de Pip şi erau şanse să participe la un eveniment al Clubului Pride.

M-am gândit că, dacă aş reuşi doar să stau de vorbă cu ea, ar înţelege. Dacă aş convinge-o să mă asculte îndeajuns cât să-i pot explica, atunci totul s-ar rezolva.

În clipa în care am ajuns acolo, m-a cuprins o senzaţie de regret atât de intensă, încât mai că mi-a venit să mă întorc glonţ la cămin. Eram în cea mai mare sală din incintă. În capătul sălii se afla un ecran pe care era afişată lista tuturor evenimentelor Clubului Pride care urmau să aibă loc semestrul ăsta. Se auzea muzică, lumea era în ţinute casual, stăteau adunaţi în cerc sau aşezaţi la mese, povestind şi ronţăind câte ceva.

Era o serată la care scopul era să socializezi. Mă aflam la o reuniune al cărei scop declarat era socializarea. Şi venisem de una singură.

Doamne sfinte, de ce-oi fi făcut chestia asta?

Nu. OK. Dădeam dovadă de curaj. Şi aveau brioşe.

M-am dus să-mi iau o brioşă. Pentru sprijin moral.

Sunil, Jess şi, ideal, Pip ar fi trebuit să fie pe-acolo, aşa că erau şi persoane cunoscute. Am pornit să-i caut şi i-am descoperit rapid pe Sunil şi Jess în mijlocul unui grup de persoane care aveau o conversaţie gălăgioasă, dar n-am vrut să-i deranjez când probabil că aveau o grămadă de chestii de făcut şi o mulţime de oameni cu care să stea de vorbă, aşa că i-am lăsat în pace şi am căutat-o în continuare pe Pip.

Am dat roată sălii de trei ori până am tras concluzia că nu venise.

Super.

Mi-am scos telefonul şi m-am uitat pe contul ei de Instagram, doar ca să descopăr că postase un story despre o seară de film cu prietenii ei de la Castel. Nici măcar nu-şi propunea să participe la evenimentul de faţă.

Super.

— Georgia!

O voce m-a făcut să tresar – era vocea lui Sunil. Întorcându-mă, l-am văzut venind cu paşi mari spre mine, într-o pereche de pantaloni largi stil culotte dintr-un soi de tricot, care păreau deopotrivă foarte cool şi foarte comozi.

— Scuze, te-am speriat?

— N-nu, nu! m-am bâlbâit. Nu-i nimic!

— Voiam doar să ştiu dacă s-a mai întâmplat ceva cu Clubul Shakespeare, m-a iscodit el cu o expresie atât de plină de speranţă, încât mi s-a frânt inima. Ştiu că v-aţi certat, dar... mă rog, speram doar că poate... aţi rezolvat lucrurile sau ceva pe-acolo.

Mi-a zâmbit sfios.

— Ştiu că era doar de distracţie, dar... eu mă simţeam foarte bine.

Expresia de pe chipul meu probabil că i-a spus tot ce voia să ştie, dar i-am răspuns oricum.

— Nu. E... toată treaba e în continuare..., am schiţat un gest nelămurit. S-a dus pe apa sâmbetei.

— Oh.

Sunil a încuviinţat, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta, dar mai că mi-a venit să plâng văzându-i dezamăgirea vădită.

— Trist.

— Încerc să îndrept lucrurile, m-am grăbit să-i spun. De fapt, am venit pentru că voiam să dau de Pip şi să văd dacă reuşesc s-o conving.

Sunil s-a uitat în jur.

— Nu cred c-am văzut-o.

— Mda, nu cred c-a venit.

S-a lăsat tăcerea. Nu ştiam ce să-i spun. Nu ştiam cum să îndrept lucrurile.

— Păi... dacă pot să ajut şi eu cu ceva, a spus el. Aş... aş vrea să ajut. Chiar a fost plăcut să fac ceva de distracţie, ceva care să nu mă streseze. Cam tot ce fac e stresant în momentul de faţă, dacă pui la socoteală că sunt în ultimul an, plus Clubul Pride şi faptul că Lloyd nu se dă bătut şi-mi tot pune beţe-n roate.

A arătat discret din cap spre fostul preşedinte, Lloyd, care era aşezat la o masă cu un grup.

— Ce-a mai făcut?

— Tot încearcă să se strecoare din nou în comitetul director al clubului, a spus Sunil, cu o grimasă. Crede că părerile lui sunt vitale pentru club, pentru că perspectiva mea e prea incluzivă. Îţi vine să crezi? Prea incluzivă? E un club pentru studenţii queer şi pentru cei care-şi caută propria identitate, pentru Dumnezeu. Nu e nevoie să dai un test ca să fii acceptat.

— E un dobitoc, am zis.

— Este. Categoric.

— Pot să te ajut cu ceva?

Sunil a râs.

— Oh, nu ştiu. Să-i torni un pahar în cap? Nu, glumesc. Dar eşti drăguţă să te oferi.

A oftat.

— Oricum, să revenim – Clubul Shakespeare. Pot să ajut într-un fel la remedierea situaţiei?

Părea aproape disperat.

— Îmi... Chiar nu m-am mai simţit de mult aşa de bine.

— Păi... dacă nu cumva îi poţi convinge pe Jason şi Pip să vorbească din nou cu mine şi Rooney, nu cred că sunt şanse să mai punem în scenă piesa.

— Aş putea să stau de vorbă cu Jason, a propus Sunil. Vorbim din când în când pe WeChat. Aş putea să-l conving să vină la o repetiţie.

Inima mi-a luat-o la goană, îmboldită de o rază de speranţă.

— Pe bune? Eşti sigur?

— Chiar nu vreau să se aleagă praful de spectacolul ăsta, mi-a spus, clătinând din cap. N-aveam niciun hobby de distracţie înainte. Orchestra e un factor de stres, iar Clubul Pride nu se pune ca hobby, are şi o parte plăcută, dar înseamnă muncă pentru mine. Piesa asta... îmi aducea doar bucurie, ştii?

A zâmbit, lăsându-şi privirea în pământ.

— Când am început repetiţiile, am... sincer, îmi făceam griji c-o să fie timp irosit. Timp pe care ar trebui să-l dedic studiului şi celorlalte cluburi. Dar faptul că m-am împrietenit cu voi toţi, c-am ajuns să jucăm scene mişto, serile de pizza şi mesajele caraghioase pe care le trimitea toată lumea în chat-ul de grup – toate îmi aduceau

bucurie. Bucurie pură. Şi mi-a luat aşa de mult până am ajuns să simt că merit chestia asta. Dar într-adevăr o merit!

A început să râdă – un râs voios, degajat.

— Şi acum dau prea mult din casă!

M-am întrebat dacă nu cumva se ameţise un pic, până să-mi amintesc că nu bea alcool. Era sincer, atâta tot.

Şi am simţit nevoia să fiu la fel de sinceră.

— M-ai... m-ai ajutat aşa de mult. Nu ştiu unde aş fi acum sau cum m-aş simţi dacă nu te-aş fi întâlnit. Şi... am sentimentul c-ai făcut lucrul ăsta pentru o mulţime de oameni. Şi ţi-a fost greu uneori. Iar ceilalţi n-au stat să te întrebe cum te simţi tu.

Eram stânjenită de ceea ce-i spuneam, dar voiam să ştie.

— Şi, chiar dacă n-ai fi făcut nimic din toate astea... eşti prietenul meu. Şi eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunosc. Aşa c-o meriţi. Meriţi bucurie în viaţa ta.

Am zâmbit fără să vreau.

— Şi-mi place când dai prea mult din casă!

A râs din nou.

— Ce-i cu sentimentalismul ăsta pe noi?

— Nu ştiu. Tu ai început.

Am fost întrerupţi de Jess şi de încă unul dintre vicepreşedinţii lui Sunil, care veniseră să-l cheme în faţă. Trebuia să ţină un discurs.

— O să-i trimit un mesaj, mi-a spus, în timp ce se îndepărta.

Şi atunci mi-am dat seama că n-o să am pace până nu refăceam Clubul Shakespeare. Nu doar din cauză că voiam ca Pip şi Jason să-mi redevină prieteni – dar şi de dragul lui Sunil. Pentru că, în ciuda vieţii lui aglomerate şi a tuturor lucrurilor importante pe care le avea pe cap, găsise bucurie în micul nostru club. Şi, cu luni bune în urmă, la banchetul de toamnă al Clubului Pride, Sunil îmi fusese alături într-un moment de criză, chiar şi sub presiune şi în timp ce trebuia să facă faţă unor dobitoci. Acum era rândul meu să-i fiu alături.

Am rămas să ascult discursul lui Sunil. Pe margine, cu o brioşă şi un pahar cu vin.

Sunil abia a apucat să urce pe scenă şi să bată uşor în microfon, că lumea a şi izbucnit în aplauze şi urale. S-a prezentat, le-a mulţumit tuturor celor care veniseră şi apoi, preţ de câteva minute, a enumerat evenimentele programate pentru restul semestrului. Filmul de luna asta avea să fie Moonlight, serile de ieşit în club aveau să fie 27 ianuarie, 16 februarie şi 7 martie, clubul de carte pe teme trans urma să aibă loc la Biblioteca „Bill Bryson” pe 19 ianuarie, grupul „Big Queer” de Dungeons & Dragons căuta noi membri şi era rândul cuiva pe nume Mickey să găzduiască cina Clubului pentru Persoane de Culoare Queer, Trans şi Intersex, numit şi CPCQTI, la apartamentul lui din Gilesgate.

Şi multe altele. Auzind despre toate lucrurile astea, văzând cum se entuziasmează toată lumea, m-am simţit şi eu entuziasmată în chip bizar. Deşi n-aveam să merg la majoritatea evenimentelor. Aproape că am avut sentimentul că fac parte dintr-o comunitate doar pentru că mă aflam aici.

— Cred c-am menţionat toate evenimentele programate pentru acest semestru, a încheiat Sunil, aşa că, înainte să vă las să reveniţi la gustări şi discuţii, voiam doar să vă mulţumesc tuturor pentru lunile minunate de care am avut parte împreună semestrul trecut.

A urmat o nouă repriză de aplauze şi urale. Sunil a zâmbit, începând să aplaude la rândul lui.

— Mă bucur că v-aţi simţit bine şi voi! Am avut emoţii când am devenit preşedinte. Ştiu că am implementat nişte schimbări majore, cum ar fi să transform băutele în banchete şi să introduc mai multe activităţi diurne în programul clubului, aşa că vă sunt foarte recunoscător pentru sprijin.

Deodată, a rămas cu privirea pierdută în depărtare, de parcă-şi amintea de ceva.

— Când eram boboc, aveam sentimentul că nu mă regăsesc la Durham. Venisem cu speranţa c-o să cunosc în sfârşit oameni ca mine, dar, în schimb, m-am trezit înconjurat în continuare de o mulţime de persoane hetero, cis, caucaziene. M-am simţit foarte singur bună parte din adolescenţă. Şi, la momentul ăla, mă obişnuisem cu asta. Mult timp am crezut că aşa trebuie să fie – trebuia să supravieţuiesc pe cont propriu, trebuia să fac totul pe cont

propriu, pentru că nimeni n-avea să mă ajute vreodată. Am trecut printr-o perioadă sumbră aproape tot anul întâi... până am întâlnit-o pe cea mai bună prietenă a mea, Jess.

Sunil a arătat spre Jess, care şi-a dus imediat mâna la faţă, încercând, fără tragere de inimă, să se ascundă. S-au mai auzit câteva urale.

— Jess m-a cucerit pe loc cu numeroasele ei articole vestimentare cu imprimeuri cu câini.

Publicul a râs, iar Jess a clătinat din cap, lăsând să i se întrezărească zâmbetul printre degete.

— E cea mai amuzantă şi cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Ea m-a încurajat să mă înscriu în Clubul Pride. Ea m-a luat la una dintre primele cine CPCQTI. Şi am avut o mulţime de discuţii despre cum am putea schimba în bine clubul. Şi apoi m-a încurajat să candidez la postul de preşedinte, cu ea ca mâna mea dreaptă.

Sunil a zâmbit.

— Eu eram de părere că ea ar trebui să ajungă preşedinte, dar mi-a spus de un miliard de ori că detestă să vorbească în public.

I-a zâmbit lui Jess şi ea i-a întors zâmbetul, cu o expresie în care se citea o iubire sinceră.

M-a frapat intensitatea afecţiunii dintre ei.

— Clubul Pride nu se reduce la a face chestii queer, a continuat Sunil, stârnind câteva hohote de râs. Scopul nu e nici măcar să găseşti pe cineva cu care să ţi-o tragi.

Cineva din public a strigat numele unui prieten de-al lui, stârnind şi mai multe râsete. Sunil s-a amuzat şi el.

— Nu. Scopul sunt relaţiile care se leagă aici. Relaţii de prietenie, de dragoste şi de sprijin în timp ce ne străduim cu toţii să supravieţuim şi să creştem într-o lume care, adesea, pare să nu fi fost făcută pentru noi. Indiferent dacă eşti homosexual, lesbiană, bi, pan, trans, intersex, o persoană non-binară, asexual, aromantic, queer sau oricum te-ai identifica – majoritatea dintre noi am simţit că nu ne găseam locul în copilărie şi adolescenţă.

Sunil s-a uitat încă o dată la Jess, apoi din nou spre mulţime.

— Dar suntem aici ca să ne fim alături unul celuilalt. Şi aceste relaţii fac Clubul Pride un loc atât de important şi de special. Şi, în ciuda greutăţilor din viaţa fiecăruia dintre noi, aceste relaţii ne vor aduce bucurie în fiecare zi.

A ridicat paharul.

— Şi cu toţii meritǎm să avem parte de bucurie.

Era un pic siropos, poate. Dar era, totodată, unul dintre cele mai frumoase discursuri pe care le auzisem în viaţa mea.

Toată lumea a toastat, apoi l-a aclamat pe Sunil când a coborât de pe scenă şi Jess l-a îmbrăţişat strâns de tot.

Asta era. Despre asta era vorba.

Despre iubirea din acea îmbrăţişare. Despre privirea cu subînţeles dintre ei.

Aveau propria lor poveste de dragoste.

Asta îmi doream. Asta avusesem, poate, la un moment dat.

Cândva visasem la o poveste de dragoste fascinantă, eternă. O poveste minunată despre cum întâlneşti o persoană care ar putea să-ţi schimbe întreaga lume.

Dar acum, mi-am dat seama, şi prietenia putea face asta.

În drum spre ieşire, m-am trezit c-o luam spre masa lui Lloyd. Era aşezat cu încă vreo câţiva tipi, tocmai dădeau gata o sticlă de vin, cu expresii acre.

— E jalnic cum simte nevoia să aducă vorba de asexualitate de fiecare dată când ţine un discurs din ăsta, spunea Lloyd. Cât de curând o să ne trezim că acceptăm şi orice persoană cis hetero care crede c-ar fi un picuţ oprimată.

Auzindu-i tonul, am simţit o străfulgerare de ură glacială, care mi s-a pus ca o gheară în plex.

Dar pesemne că prinsesem curaj.

În timp ce treceam prin dreptul lor, mi-am lăsat paharul pe jumătate plin de vin să se încline graţios şi să se verse peste ceafa lui Lloyd.

— CE... ce mama NAIBII?

Până s-a întors el să vadă cine vărsase vinul, eu eram deja la jumătatea drumului spre uşă, zâmbind cu gura până la urechi.

Jason

Sunil Jha

JASON VINE

Georgia Warr

PE BUNE?

Sunil Jha

DA. A acceptat să vină, doar ca să-mi facă mie o favoare. Dar a zis că încă nu e sigur dacă se va înscrie din nou. ☹

Georgia Warr

ok

deci

am o idee cum am putea să-l recucerim

— Nu, a protestat Rooney de îndată ce i-am explicat ideea mea.

Era aşezată pe pat. Eu îl udam pe Roderick, care era cam jumătate din cât fusese odinioară, după ce-l curăţasem de uscături, dar nu se ofilise de tot, cum crezusem iniţial.

— O să funcţioneze.

— E un plan stupid.

— Ba nu. Are simţul umorului.

Rooney era tolănită în pat în ţinuta de club, mâncând grisine direct din pungă, noul ei ritual înainte să iasă în oraş.

— S-a ales praful de Clubul Shakespeare, a spus şi ştiam c-o şi crede.

N-ar fi ieşit tot timpul în oraş dacă nu şi-ar fi luat gândul de la club.

— Crede-mă. Pot să-l recuceresc.

Rooney m-a studiat îndelung, ronţăind o grisină.

— Bine, a încuviinţat. Dar vreau să fiu Daphne.

Am chiulit de la cursuri a doua zi ca să plec la vânătoare de costume. Mi-a luat aproape toată dimineaţa şi bună parte din după-amiază. În Durham exista un singur magazin de costume de carnaval, pe o alee micuţă, şi nu aveau exact ce căutam, aşa că până la urmă am bătut magazinele second-hand caritabile după orice puteam găsi ca să improvizez costumele. Ba chiar mi s-a alăturat şi Rooney după prânz, cu ochelari de soare la ochi ca să-şi ascundă cearcănele. În ultimul timp dormea aproape în fiecare zi până la amiază.

Mi-am sacrificat o sumă considerabilă din alocaţia pe luna aia ca să cumpăr totul, ceea ce însemna că urma să trăiesc din mâncarea de la cantină în următoarele săptămâni, dar a meritat sacrificiul, pentru că, odată ce-am ajuns cu Rooney în sala de repetiţii şi ne-am schimbat în costume, am ştiut că era cea mai bună idee pe care o avusesem în viaţa mea.

— Oh, am visat la cosplay-ul ăsta, a declarat Sunil când i-am înmânat un pulover portocaliu-aprins, o fustă roşie şi o pereche de şosete portocalii.

Ne-am schimbat cu toţii şi apoi ne-am pus pe aşteptat.

Şi am început să mă gândesc că poate fusese o idee tâmpită, totuşi.

Poate că n-o să i se pară amuzant. Poate c-o să-mi arunce doar o privire şi-o să plece.

Exista o singură metodă de a afla.

— Ce se întâmplă? a întrebat Jason, intrând în sală şi uitându-se intrigat la ţinutele noastre.

Îmi fusese dor de el. Oh, Doamne, cât de dor îmi fusese de el, cu geaca lui pufoasă şi zâmbetul blând.

— De ce sunteţi... ce faceţi...

Deodată a făcut ochii mari. A aruncat o privire la fusta lui Sunil. La tricoul meu verde, larg, şi la pantalonii maro. La eşarfa minusculă, verde, şi colanţii mov pe care-i purta Rooney.

— Oh, Doamne, a şoptit.

Şi-a scăpat geanta din mână.

— Oh. Doamne.

— Surpriză! am strigat, întinzându-mi mâinile spre el, cu căţelul de pluş pe care-l găsisem la unul dintre magazinele caritabile de pe strada principală.

Rooney şi-a aruncat părul pe spate şi a adoptat postura lui Daphne, în timp ce Sunil şi-a împins ochelarii de Velma pe nas, strigând:

— SURPRIZĂ!

Jason şi-a dus mâna la frunte. Pentru o clipă, m-am temut că era enervat sau supărat. Dar apoi a zâmbit. Un zâmbet larg, cu toată gura.

— Ce mama NAIBII... pe bune, DE CE MAMA MĂ-SII V-AŢI COSTUMAT ÎN GAŞCA DIN SCOOBY-DOO?

— E o petrecere cu costume în club diseară, i-am zis, rânjind. M-am... m-am gândit c-o să fie distractiv.

Jason s-a apropiat de noi. Şi apoi a început să râdă. Încet, la început, apoi mai tare. Mi-a luat căţelul de pluş din mână şi s-a uitat la el, apoi l-a pufnit un râs aproape isteric.

— Scooby..., a icnit, printre hohote de râs, Scooby ar trebui să fie... dog german, iar ăsta... e mops!

Am început să râd şi eu.

— Asta am găsit! Nu râde!

— Ai distribuit... – efectiv gâfâia de râs –, ai distribuit un mops în rolul lui Scooby – ce e chestia asta – calomnie?

S-a îndoit de mijloc şi deja râdeam cu lacrimi amândoi, el cu mopsul minuscul de pluş în mână.

Ne-a luat câteva minute să ne potolim, Jason îşi ştergea lacrimile de pe faţă. Între timp, Rooney scosese ultimele articole cumpărate din pungă şi i le-a întins lui Jason – un pulover alb, eşarfă portocalie şi o perucă blondă.

Jason s-a uitat la ele.

— Sunt terminat, a mai zis.

— Deci îţi place aşa de mult Scooby-Doo? l-a întrebat Sunil pe Jason la un moment dat, după ce am ajuns în club.

Era plin de studenţi îmbrăcaţi în tot soiul de costume, de la supereroi la făcăleţe uriaşe.

— Mai mult decât majoritatea chestiilor.

Am dansat. Am dansat la greu. Şi, pentru prima dată de când începusem facultatea, chiar am savurat experienţa. Întreaga experienţă. Muzica tare, podelele lipicioase, băuturile servite în păhărele de plastic. Muzica veche pe care o puneau în clubul ăsta, fetele bete cu care ne-am împrietenit în baie datorită mopsului de pluş pe care-l plimbam după mine, felul în care mi-a cuprins Rooney umărul cu braţul, ameţită, legănându-se pe Happy Together de la The Turtles şi Walking on Sunshine de la Katrina and the Waves, cum l-a prins Sunil pe Jason de mână şi l-a obligat să danseze pe macarena, deşi i se părea un dans penibil.

Totul era mai plăcut fiindcă eram cu prietenii mei. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi fost un dezastru. Aş fi vrut să plec acasă.

Am stat cu ochii pe Rooney. La un moment dat, în cursul serii, după ce se ameţise, a intrat în vorbă, hlizindu-se, cu un alt grup de studenţi, unii pe care nu-i văzusem în viaţa mea, şi m-am întrebat dacă o să facă ce făcea de obicei şi-o să ne lase baltă.

Dar, când am prins-o de mână, le-a întors spatele şi s-a uitat la mine, cu faţa scăldată în tot felul de culori, sub jocul de lumini, şi a părut să-şi amintească de ce veniserăm aici. Şi-a amintit că ne avea pe noi.

Şi am tras-o spre locul unde Jason şi Sunil ţopăiau pe Jump Around de la House of Pain, am început să ţopăim şi noi şi mi-a zâmbit, aproape nas în nas.

Ştiam că încă suferă. Ca şi mine. Dar pe moment părea fericită. Fericită la culme.

Per total, am avut una dintre cele mai frumoase seri din viaţa mea de student.

— Îmi vine să ţip, a exclamat Rooney, luând o îmbucătură de pizza, în timp ce străbăteam oraşul, în drum spre căminele noastre. E cea mai bună chestie pe care am băgat-o vreodată în gură.

— Asta a zis şi ea, a glumit Jason, declanşându-i un acces de râs lui Rooney, care s-a transformat rapid într-un acces de tuse.

Eu am muşcat din felia mea de pizza, dându-i dreptate lui Rooney. Drept să spun, era ceva divin în a mânca o pizza fierbinte în miez de noapte, în toiul iernii geroase din nord.

Eu şi Jason mergeam unul lângă altul, în timp ce Rooney şi Sunil ne-o luaseră un pic înainte, prinşi într-o discuţie despre cea mai bună pizzerie din Durham.

Încă n-apucasem să stau de vorbă cu Jason între patru ochi. Până acum. Chiar nu ştiam cum să încep. Cum să-mi cer iertare pentru tot. Cum să-l întreb dacă mai era vreo şansă să ne împrietenim din nou.

Din fericire, a rupt el tăcerea.

— Mi-aş dori să fi fost şi Pip cu noi, a spus. I-ar fi plăcut la nebunie.

Nu era ce m-aş fi aşteptat să spună, dar, de cum a rostit-o, mi-am dat seama că avea dreptate.

Jason a pufnit.

— Parcă o văd costumată în Scooby, imitând vocea lui Scooby-Doo.

— Oh, Doamne, aşa e.

— O şi aud. Şi e un dezastru.

— Nu i-ar ieşi de nicio culoare.

Am început amândoi să râdem. De parcă totul ar fi revenit la normal.

Dar nu revenise.

Nu înainte de a sta de vorbă.

— Îmi..., am dat să spun, dar m-am oprit, pentru că nu mi se părea de-ajuns.

Nimic din ce-aş fi putut spune nu mi se părea de-ajuns.

Jason s-a întors spre mine. Tocmai ajunseserăm la unul dintre numeroasele poduri care traversau râul.

— Ţi-e frig? m-a întrebat. Pot să-ţi împrumut geaca mea.

A dat s-o scoată de pe el. Oh, Doamne, chiar nu-l meritam.

— Nu, nu. Voiam să zic... voiam să zic că-mi pare rău.

Jason şi-a tras geaca la loc pe el.

— Oh.

— Îmi pare rău pentru... tot. Îmi pare nespus de rău pentru tot.

M-am oprit din mers, pentru că simţeam că-mi dau lacrimile şi nu voiam să plâng de faţă cu el. Chiar, chiar nu voiam să plâng.

— Te iubesc foarte mult şi... să încerc să mă cuplez cu tine a fost cea mai nasoală chestie pe care am făcut-o vreodată.

Jason s-a oprit şi el.

— A fost destul de nasol, nu? a spus, după o pauză. Am fost un dezastru amândoi.

La faza asta m-a pufnit râsul, în ciuda situaţiei.

— Nu meritai să fii tratat aşa, am continuat, încercând să-i spun tot ce aveam pe suflet, acum cât puteam.

Jason a dat din cap.

— E adevărat.

— Şi vreau să ştii că n-a avut nimic de-a face cu tine... Tu... tu eşti perfect.

Jason a zâmbit şi a încercat să-şi dea peruca pe spate, cu un gest cochet.

— Şi asta e adevărat.

— Doar că... doar că sunt altfel. Pur şi simplu nu simt chestiile astea.

— Da, a încuviinţat Jason din nou. Eşti... asexuală? Aromantică?

Am încremenit.

— Ce... stai aşa, ştii de chestiile astea?

— Păi... auzisem de ele. Şi, când mi-ai trimis mesajul ăla, am făcut legătura şi apoi m-am documentat şi, mda. Semănau cu ce descriai tu.

Brusc, a părut alarmat.

— Mă înşel? Iartă-mă dacă am înţeles greşit...

— Nu, nu – ai dreptate.

Am oftat.

— Chiar... chiar sunt. Ăă, ambele. Asexuală aromantică.

— Asexuală aromantică, a repetat Jason. Hm.

— Mda.

M-a luat de mână şi ne-am urnit din nou.

— Dar nu mi-ai răspuns la mesaj, am zis.

— Păi... eram foarte supărat.

Şi-a lăsat privirea în pământ.

— Şi... nu puteam să vorbesc cu tine, de fapt, cât eram... încă îndrăgostit de tine.

A urmat o tăcere prelungă. Habar n-aveam ce să răspund.

— Ştii când mi-am dat seama că-mi place de tine? m-a întrebat într-un final.

M-am uitat la el, neştiind prea bine unde bate.

— Când?

— Când i-ai zis vreo două domnului Cole, în timpul repetiţiilor la Mizerabilii.

I-am zis vreo două? Nu-mi aminteam un moment când i-aş fi zis vreo două unui prof, cu atât mai puţin domnului Cole, regizorul pieselor noastre din liceu, care era un tiran.

— Nu-mi amintesc, i-am zis.

— Pe bune? a râs Jason. Ţipa la mine pentru că-i zisesem că trebuie să lipsesc de la repetiţie în după-amiaza aia ca să merg la dentist. Şi erai de faţă şi s-a întors spre tine şi ţi-a zis: Georgia, eşti de acord cu mine, nu? Jason îl joacă pe Javert, are un rol major şi ar fi trebuit să-şi mute programarea. Şi ştiai ce fel de om era domnul Cole – oricine îl contrazicea devenea automat inamicul. Dar l-ai privit în ochi şi i-ai zis ceva de genul: Păi, acum e prea târziu s-o mute, aşa că degeaba ţipaţi la el. Şi cu asta i-ai închis gura, a plecat ca vijelia, întorcându-se la el în birou.

Îmi aminteam de acest incident. Dar nu mi se părea c-aş fi dovedit cine ştie ce tupeu sau curaj. Încercasem doar să-i iau apărarea celui mai bun prieten al meu, care în mod evident avea dreptate.

— Pur şi simplu m-a pus pe gânduri treaba asta... Mi-am zis, Georgia o fi mai tăcută şi timidă din fire, dar e în stare să înfrunte un prof fioros când se ţipă la un prieten de-al ei. Un astfel de om eşti tu. Asta m-a convins că ţii sincer la mine. Şi cred că atunci am început să... ştii tu, să mă îndrăgostesc de tine.

— Încă ţin la fel de mult la tine, m-am grăbit să-l asigur, deşi nu mi se părea că ceea ce-i spusesem domnului Cole fusese ceva ieşit din comun sau o dovadă de curaj.

Chiar şi-aşa, voiam ca Jason să ştie că ţin la el, la fel de mult cum îşi închipuise în clipa aia.

— Ştiu, mi-a spus, zâmbind. În parte, de-asta am avut nevoie să mă ţin departe de tine o vreme. Ca să trec peste sentimentele mele.

— Ai reuşit?

— Ăă... mă străduiesc. O să dureze o vreme. Dar mă străduiesc.

Involuntar, mi-am retras mâna dintr-a lui. Oare îngreunam lucrurile pentru el doar fiind în preajma lui?

A observat gestul şi, după o pauză, a continuat.

— Când mi-ai spus de ce ai ieşit cu mine, am... adică, evident c-am fost devastat. Am avut sentimentul că... pur

şi simplu nu-ţi pasă deloc de mine. Dar, după ce-am primit mesajul de la tine, cred c-am început să înţeleg că ai... pur şi simplu ai fost foarte derutată. Chiar ai crezut c-am putea fi împreună, pentru că mă iubeşti, totuşi. Nu la modul romantic, dar la fel de intens. Eşti în continuare persoana care mi-a luat apărarea în faţa domnului Cole. Eşti în continuare cea mai bună prietenă a mea.

M-a privit cu coada ochiului.

— Faptul că nu suntem un cuplu nu schimbă deloc treaba asta. N-am pierdut nimic doar pentru că nu suntem împreună.

Am ascultat, uluită, şi mi-a luat o clipă să-mi dau seama ce voia să zică.

— Nu te deranjează dacă... dacă rămânem doar prieteni? am întrebat.

Jason mi-a zâmbit şi m-a luat din nou de mână.

— Dacă zici „doar prieteni” e ca şi cum să fim prieteni ar fi o chestie mai nasoală. Eu unul cred că e de preferat, având în vedere ce dezastru a fost sărutul ăla.

I-am strâns mâna.

— De acord.

Am ajuns la capătul podului, ieşind din nou pe o stradă pietruită. Chipul lui Jason apărea şi dispărea, jucând în lumina felinarelor. Când l-am văzut din nou la lumină, zâmbea şi mi-am zis că, poate, fusesem iertată.

Îmi pare rău

Sunil s-a holbat câteva secunde bune la poza înrămată cu Sarah Michelle Gellar şi Freedie Prinze Jr pe care o avea Jason, apoi a bătut cu degetul în ea şi a întrebat:

— Vrea cineva să-mi explice care-i faza cu asta?

— E o poveste lungă, i-a zis Jason, care era aşezat pe pat.

— Dar e o poveste drăguţă, am adăugat eu.

Rooney şi cu mine ne aşezaserăm pe jos, cu spatele rezemat de pernele lui Jason, deşi Rooney tocmai trăgea un pui de somn.

— Păi, m-aţi făcut şi mai curios.

Jason a oftat.

— Ce-ar fi să-ţi explic de îndată ce ne hotărâm cum procedăm cu Pip?

Era la o săptămână după faza cu gaşca din Scooby-Doo. Acum că Jason revenise în Clubul Shakespeare, eram pe un făgaş mai bun şi chiar reuşiserăm să avem o repetiţie ca la carte.

Dar nu puteam pune în scenă spectacolul fără Pip.

Şi, oricum, nu era vorba doar de asta. Clubul era important pentru noi toţi, însă prietenia noastră cu Pip era şi mai importantă. Asta trebuia să salvăm.

Doar că nu ştiam cum o să fac chestia asta, mai exact.

— Vorbim despre Pip? a întrebat Rooney, care părea că tocmai se trezise.

Rooney încă ieşea aproape în fiecare seară şi se întorcea în zori. Nu ştiam dacă aş putea s-o opresc şi nici măcar dacă ar trebui. Practic, nu făcea nimic rău.

Doar că aveam sentimentul că făcea chestia asta ca să-şi amorţească durerea.

— Credeam c-am venit să repetăm, am zis.

— Degeaba mai facem repetiţii dacă nu ni se alătură şi Pip, a declarat Jason şi s-a lăsat tăcerea pe măsură ce ne dădeam seama cu toţii că are dreptate.

Sunil s-a cocoţat pe biroul lui Jason, încrucişându-şi braţele la piept.

— Deci... aveţi vreo sugestie?

— Păi, eu am tot vorbit cu ea şi...

— Stai aşa, tu vorbeşti cu ea? a întrebat Rooney, ridicându-se brusc în capul oaselor.

— Nu pe mine e pornită. Noi suntem încă prieteni. Suntem la acelaşi colegiu.

— Atunci, poţi s-o convingi să se întoarcă. Pe tine o să te asculte.

— Am încercat, a spus Jason, clătinând din cap. E furioasă. Şi nu iartă uşor.

S-a uitat la mine şi la Rooney.

— Vreau să zic... pe undeva, o înţeleg. Ce-aţi făcut voi a fost o mare tâmpenie.

Jason ştia de sărut. Normal că ştia – Pip probabil că-i spunea tot. M-am înroşit de ruşine.

— Ce aţi făcut? a întrebat Sunil curios.

— S-au sărutat şi Pip le-a văzut, l-a lămurit Jason.

— Oh.

— Ăă... putem să vă spunem şi versiunea noastră? a întrebat Rooney.

— Păi, presupun că v-aţi îmbătat şi a fost ideea lui Rooney, a comentat Jason. Şi aţi regretat-o amândouă instantaneu.

— OK, e... cam aşa a fost.

— Deci ce-ar trebui să facem? a întrebat Sunil.

— Cred că Georgia şi Rooney vor trebui să încerce în continuare să stea de vorbă cu ea până când e dispusă să le asculte. Poate rând pe rând, ca să nu simtă că v-aţi unit împotriva ei.

— Când? am întrebat. Cum?

— Acum, a sugerat Jason. Cred că una dintre voi ar trebui să-i bată la uşă şi să-şi ceară scuze personal. Încă n-aţi încercat să vă cereţi scuze în persoană, de fapt, nu-i aşa?

Nici eu, nici Rooney n-am zis nimic.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Mi-a venit o idee.

— Geaca lui Pip. Una din noi ar trebui să se ducă să-i înapoieze geaca.

Rooney a întors brusc capul spre mine.

— Da. E în camera noastră de luni de zile, gen.

— Vrei să dau fuga după ea?

Dar Rooney deja se ridica.

După ce s-a întors de la St. John cu geaca lui Pip, Rooney a cerut insistent să meargă ea să stea de vorbă cu Pip. Nici măcar nu mi-a lăsat răgazul să protestez – a deschis uşa, a ieşit şi a întrebat:

— Încotro e camera ei?

Se părea că Rooney încă se învinovăţea pentru toată povestea. Deşi Pip avea mult mai multe motive să fie supărată pe mine.

Am condus-o o bucată de drum, dar m-am oprit după un colţ, la câţiva metri de uşă, ca să pot trage cu urechea. Era seară şi trecuse ora cinei, aşa că speram că Pip o să fie în cameră.

Rooney a bătut la uşă. M-am întrebat ce avea să-i spună.

Oare era o idee foarte proastă?

Prea târziu.

Uşa s-a deschis.

— Bună, a salutat-o Rooney.

Şi apoi a urmat o tăcere prelungă.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o Pip.

Vorbea încet. Era ciudat să aud o tristeţe sinceră în glasul lui Pip. N-o auzisem prea des vorbind astfel înainte de... toată povestea asta.

— Am...

M-am aşteptat ca Rooney să se lanseze într-un discurs în toată regula. Să-i prezinte scuze convingătoare, din inimă.

În schimb n-a zis decât:

— Ăă... uite-ţi... geaca.

Din nou s-a lăsat tăcerea.

— OK, a spus Pip. Mulţumesc.

Am auzit scârţâitul uşii şi, trăgând cu ochiul după colţ, am văzut-o pe Rooney întinzând braţul, nelăsând-o să închidă uşa.

— Aşteaptă! a strigat.

— Ce-i? Ce vrei?

N-o vedeam pe Pip – se retrăsese în cameră –, dar mi-am dat seama că începea să se enerveze. Rooney era deja panicată.

— Îmi... De ce-i aşa de dezordine în camera ta?

Categoric nu era cea mai inspirată replică.

— Efectiv, nu rezişti până nu faci un comentariu răutăcios la adresa mea, aşa-i? s-a zburlit Pip.

— Stai aşa, scuze, nu de-asta am...

— Nu poţi să mă laşi în pace? Am senzaţia că mă urmăreşti sau aşa ceva.

Rooney a înghiţit în sec.

— Voiam să-mi cer scuze. Gen... cum se cuvine. În persoană.

— Oh.

— E şi Georgia aici.

Am simţit un gol în stomac când Rooney a arătat spre colţul după care mă ascundeam. Nu aşa plănuiserăm.

Pentru cineva care, chipurile, ştia o grămadă de chestii despre dragoste, Rooney cu siguranţă nu le avea cu gesturile romantice.

Pip a ieşit în prag să se uite, cu o expresie sumbră.

— Nu vreau să vorbesc cu niciuna din voi, ne-a zis, cu un tremur în glas, şi s-a întors să intre la loc în cameră.

— Aşteaptă puţin!

M-au surprins cuvintele care mi-au ţâşnit de pe buze şi cum am dat buzna spre camera lui Pip.

Şi iat-o. Avea părul ciufulit şi purta un hanorac şi pantaloni scurţi de tricot. În dormitor era foarte dezordine, chiar şi pentru ea. Se vedea că era supărată.

Dar nu mai era la fel de furioasă cum fusese data trecută, în faţa barului.

Oare făceam progrese?

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine dacă ar vorbi doar una din noi cu tine, am spus repede. Dar... ăă, da. Am venit amândouă. Şi amândurora ne pare foarte rău pentru... ştii tu. Tot ce s-a întâmplat.

Pip n-a zis nimic. Aştepta să continuăm, dar eu nu ştiam ce altceva să zic.

— Asta-i tot, deci? ne-a întrebat într-un final. Ar trebui să vă... iert pur şi simplu?

— Vrem doar să revii în Clubul Shakespeare, a spus Rooney, dar din nou, categoric nu era cea mai inspirată replică.

Pip a început să râdă.

— Oh, Doamne! Ar fi trebuit să bănuiesc. Nici măcar nu e vorba de mine – aveţi nevoie doar de al cincilea membru pentru nenorocitul ăla de Club Shakespeare. Oh, Doamne!

— Nu, nu de-asta...

— Habar n-am de ce-ţi pasă aşa de mult de piesa ta nenorocită, dar de ce naiba m-aş supune unui asemenea chin alături de o persoană care m-a făcut să cred că exista o şansă cât de mică să-i placă de mine şi apoi s-a hotărât să se cupleze cu cea mai bună prietenă a mea?

Pip a clătinat din cap.

— Am avut dreptate de la bun început. Pur şi simplu mă urăşti.

Am aşteptat replica inevitabilă a lui Rooney, dar n-a zis nimic.

A clipit de câteva ori. M-am întors să mă uit mai bine la ea şi mi-am dat seama că era gata să plângă.

— Îmi plăcea..., a încercat să spună, dar s-a oprit şi efectiv i s-a boţit chipul.

I-au dat lacrimile şi, până să apuce să mai spună altceva, s-a întors brusc şi a luat-o din loc.

Eu şi Pip am urmărit-o cum dispărea după colţ.

— La naiba, n-am... n-am vrut s-o fac să plângă, a mormăit Pip.

Habar n-aveam ce să-i spun acum. Mai că-mi venea şi mie să plâng.

— Chiar ne pare rău, am spus. Mă rog – mie îmi pare rău. Tot ce ţi-am scris e adevărat. A fost doar o greşeală tâmpită, la beţie. Niciuna din noi nu e atrasă de cealaltă la modul ăsta. Şi i-am cerut iertare şi lui Jason.

— Ai vorbit cu Jason?

— Mda, am... am vorbit despre tot. Cred că ne-am împăcat de-acum.

Pip n-a zis nimic. A rămas cu privirea în pământ.

— Chiar nu-mi pasă dacă nu vrei să revii în Clubul Shakespeare, i-am zis. Doar... doar vreau să fim din nou prietene.

— Am nevoie de timp de gândire.

A dat să închidă uşa, dar înainte de asta mi-a zis:

— Mulţumesc că mi-aţi adus geaca.

Beth

Când m-am întors în cameră, Rooney se oprise din plâns.

Tocmai se schimba într-o ţinută de ieşit în oraş.

— Te pregăteşti să ieşi? am întrebat-o, închizând uşa în urma mea şi apăsând pe întrerupător.

Nici nu se obosise să aprindă lumina.

— Mda, a spus, trăgându-şi o bluză fără umeri peste cap.

— De ce?

— Pentru că, dacă rămân aici, s-a răstit ea la mine, va trebui să stau şi să mă gândesc toată noaptea la ce s-a întâmplat şi nu pot să fac chestia asta. Pur şi simplu nu pot să stau locului, cu gândurile mele.

— Cu cine ieşi, de fapt?

— Doar o gaşcă din colegiu. Mai am şi alţi prieteni.

Prieteni care nu vin niciodată la un ceai, sau la o seară de film cu pizza, sau să vadă ce mai faci când treci printr-o perioadă nasoală?

Asta aş fi vrut să-i spun.

— Bine, am spus în schimb.

*

Tâmpeniile ei obişnuite, îmi tot spuneam. Asta era scuza pentru orice, de fapt. Pentru chiulitul de la cursuri. Pentru faptul că dormea până la amiază. Pentru ieşitul în club noapte de noapte.

N-am luat toate chestiile astea în serios, pe bune, până în noaptea aia, când m-am trezit pe la 5 ca să descopăr următorul mesaj:

Rooney Bach

îmi descui, te rog? sunt afară

mi-am uitat cheia

Fusese trimis la 3:24 a.m. Uşile căminului se încuiau între 2 şi 6 a.m. – aveai nevoie de cheie ca să intri în clădirea principală.

Se întâmpla adesea să mă trezesc devreme de tot şi să mă uit pe telefon, înainte de a adormi la loc. Dar m-am panicat aşa tare când am văzut mesajul, încât am sărit din pat şi am sunat-o imediat pe Rooney.

Nu mi-a răspuns.

Mi-am pus ochelarii, halatul şi papucii, am înhăţat cheile şi am ţâşnit pe uşă – mi-o şi imaginam zăcând neînsufleţită într-un şanţ, după ce se sufocase cu propria vomă, sau înecată în râu. Trebuia să fie teafără. Făcea tâmpenii tot timpul, dar niciodată nu păţea nimic.

Holul principal era pustiu şi întunecat când am luat-o la goană prin el, descuind apoi uşa şi ţâşnind afară în beznă.

Strada era goală, cu excepţia unei siluete care stătea zgribulită pe un zid jos de cărămidă, ceva mai încolo.

Rooney.

Mai trăia. Slavă Domnului. Slavă Domnului.

Am dat fuga spre ea. Era îmbrăcată doar în fustă şi bluza fără umeri, deşi erau vreo cinci grade afară.

— Ce... ce faci? am zis, simţind o furie inexplicabilă.

S-a uitat la mine.

— Oh. Bun. În sfârşit.

— Ai... ai stat aici toată noaptea?

S-a ridicat, încercând să facă pe nepăsătoarea, dar am văzut cum îşi strângea braţele, încercând să-şi reţină tremurul violent.

— Doar vreo două ore.

Mi-am smuls halatul de pe mine şi i l-am dat. L-a pus pe ea fără să comenteze.

— N-ai fi putut să suni pe altcineva – vreun alt prieten? am întrebat-o. Cineva sigur o fi fost treaz la ora aia.

A clătinat din cap.

— Nimeni nu se trezise. Mă rog, câteva persoane au citit mesajul, dar... probabil că l-au ignorat. Şi apoi mi s-a descărcat bateria.

Eram aşa de speriată, încât nici n-am ştiut ce să mai zic. Am descuiat uşa şi ne-am întors în tăcere în cameră.

— Nu poţi să... Trebuie să fii mai atentă, i-am zis când am intrat în cameră. E periculos să umbli pe-afară de una singură la ora aia.

Rooney a început să se schimbe în pijama. Părea extenuată.

— De ce-ţi pasă? a şoptit.

N-a zis-o cu răutate. Era o întrebare sinceră. De parcă efectiv nu putea ghici răspunsul.

— De ce-ţi pasă de mine?

— Eşti prietena mea, i-am zis, din prag.

N-a mai spus altceva. S-a băgat în pat şi a închis ochii.

I-am adunat hainele împrăştiate de pe jos şi le-am pus în coşul de rufe, dar apoi mi-am dat seama că telefonul îi rămăsese în buzunarul fustei, aşa că l-am scos de-acolo şi i l-am pus la încărcat. Ba chiar l-am udat un pic şi pe Roderick. Chiar se mai înviorase un pic.

Şi apoi m-am băgat în pat şi m-am întrebat de ce-mi păsa de Rooney Bach, regina autosabotajului şi falsă expertă în relaţii. Pentru că îmi păsa. Îmi păsa sincer de soarta ei, deşi eram firi atât de diferite şi probabil că nici n-am fi

schimbat vreodată o vorbă dacă n-am fi fost colege de cameră. Nu-mi era indiferentă, în ciuda tuturor ocaziilor în care spusese ceva aiurea sau încurcase lucrurile.

Îmi păsa de soarta ei pentru că-mi era dragă. Îmi plăcea pasiunea pe care o investea în Clubul Shakespeare. Îmi plăcea cum se entuziasma de chestii neînsemnate, cum ar fi covoraşe sau piese de teatru sau căsătoria de colegiu. Îmi plăcea faptul că îşi dorise întotdeauna sincer să mă ajute, deşi nu ştiuse niciodată ce s-ar fi cuvenit să spună sau să facă şi îmi dăduse sfaturi mult mai proaste decât crezusem iniţial.

O consideram un om bun şi îmi plăcea s-o am în viaţa mea.

Şi începeam să-mi dau seama că pentru Rooney era de neînţeles că era posibil să-i pese cuiva în felul ăsta de ea.

După vreo două ore am fost trezită din nou, de ţârâitul telefonului lui Rooney.

L-am ignorat amândouă.

Când a sunat a doua oară, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am pus ochelarii.

— Îţi sună telefonul, i-am zis, cu vocea răguşită de somn.

Rooney nici nu se mişcase. A scos doar un geamăt.

M-am dat jos din pat şi m-am apropiat împleticit de telefonul ei, pus la încărcat pe noptieră, uitându-mă la numele de pe ecran.

Acolo scria Beth.

M-am uitat lung la el. Cumva, mi se părea c-ar trebui să-l recunosc, de parcă l-aş mai fi văzut pe undeva.

Şi apoi mi-am dat seama că era numele persoanei aflate cam la o jumătate de metru în faţa mea, în singura fotografie pe care o pusese Rooney pe perete, în dreptul patului. O fotografie care era un pic boţită după ce căzuse de atâtea ori pe podea şi fusese călcată în picioare.

Fotografia lui Rooney la treisprezece ani, cu cea mai bună prietenă a ei din gimnaziu, Beth Păr-de-sirenă.

Am răspuns.

— Alo?

— Alo? s-a auzit un glas.

Să fi fost Beth? Fata din fotografie, cu pistrui şi părul vopsit roşu?

Oare ea şi Rooney mai ţineau legătura? Poate că Rooney chiar avea şi alţi prieteni care întrebau ce mai face, doar că nu ştiam eu de ei.

Şi apoi Beth a spus:

— Am câteva apeluri nepreluate de azi-noapte de pe numărul ăsta şi voiam doar să văd cine m-a sunat, în caz că e o urgenţă sau ceva.

Am rămas cu gura căscată.

Nici măcar n-avea numărul lui Rooney salvat.

— Ăă..., m-am trezit spunând. Scuze – nu e telefonul meu, de fapt. Este telefonul lui Rooney Bach.

O pauză.

— Rooney Bach?

— Ăă, da. Sunt colega ei de cameră din facultate. S-a... s-a îmbătat foarte tare azi-noapte, aşa că... te-o fi sunat la beţie?

— Mda, probabil... scuze, e foarte ciudat. N-am mai văzut-o de... Doamne, să fie vreo cinci ani. Nici nu ştiu de ce mai are numărul meu în telefon.

M-am uitat lung la fotografia de pe perete.

— Nu mai vorbiţi? am întrebat.

— Ăă, nu. S-a transferat la altă şcoală într-a opta şi apoi nu prea am mai ţinut legătura.

Rooney minţise. Sau... oare chiar minţise? Îmi spusese că Beth era prietena ei. Poate că fusese adevărat când era mai mică. Dar acum nu mai era.

De ce avea pe perete poza unei prietene cu care nu mai vorbise de cinci ani?

— Ce mai face? a întrebat Beth.

— E..., am ezitat eu. E OK. E bine.

— Mă bucur. Mai e pasionată de teatru?

— Îhâm. Da, este. Adoră teatrul.

— Vai, ce drăguţ. Mereu zicea că vrea să se facă regizoare sau aşa ceva.

— Ar... ar trebui să-i trimiţi un mesaj la un moment dat, i-am zis, încercând să înghit nodul din gât. Cred că i-ar plăcea să mai povestiţi.

— Îhâm, a spus Beth. Mda, poate că aşa voi face. Ar fi drăguţ.

Am sperat c-o s-o facă. Am sperat cu înverşunare c-o s-o facă.

— Păi... o să închid acum, dacă nu e vreo urgenţă. Mă bucur că Rooney e bine.

— Bine, am spus, iar Beth a închis.

Am lăsat telefonul din mână. Rooney nici nu se mişcase. Nu-i vedeam decât ceafa şi coada aproape desfăcută, în rest era ascunsă cu totul de pilota înflorată.

Întâlnire de urgenţă

Ce luasem drept o mască era un zid, de fapt. Rooney ridicase un zid solid, din cărămidă, în jurul unei părţi din fiinţa ei pe care nimeni n-avea voie s-o cunoască.

Tot anul se străduise să doboare zidul din jurul meu. Meritam o şansă să fac şi eu acelaşi lucru pentru ea.

Aşa c-am convocat o întâlnire de urgenţă a Clubului Shakespeare.

Urma s-o recâştigăm pe Pip de partea noastră. Iar Rooney avea să ne ajute, indiferent dacă voia sau nu.

Era sâmbătă şi am stabilit să ne vedem la o cafea cu puţin înaintea prânzului. Jason avea antrenament la canotaj dis-de-dimineaţă, iar Rooney n-a vrut să se ridice din pat până nu i-am dat în joacă una după ceafă cu covoraşul vernil, dar cumva am reuşit să ajungem cu toţii la Vennels Café până la unsprezece. În sfârşit ştiam ce înseamnă Vennels.

— E... complicat, a spus Sunil, după ce le-am explicat planul. Aş putea s-o cooptez şi pe Jess. Cântă la violă.

— Iar eu o să-l întreb pe căpitanul echipei de canotaj dacă putem împrumuta nişte chestii, a spus Jason, bătându-şi uşurel buzele cu degetele. Sunt sigur c-o să accepte.

— Nu... nu vreau să deranjez pe nimeni, am zis.

Eram cam încurcată la gândul că vor trebui să ajute şi alte persoane.

— Nu, Jess o să se supere, de fapt, dacă nu o rog să participe, mi-a spus Sunil. E obsedată de astfel de chestii.

— Iar tu, Rooney? Ce părere ai? a întrebat-o Jason.

Rooney zăcea într-o rână pe scaun şi se vedea că ar fi preferat să doarmă acum.

— Sună bine, i-a spus, străduindu-se să pară entuziasmată, dar eşuând lamentabil.

Odată ce Jason şi Sunil au plecat la treburile lor – Jason avea un grup de studiu, iar Sunil urma să ia prânzul cu nişte prieteni –, eu şi Rooney am rămas singure. M-am gândit că puteam până la urmă să rămânem să mâncăm ceva, fiindcă Rooney nu apucase să ia micul-dejun şi oricum n-aveam altceva de făcut.

Am comandat clătite – sărate pentru mine, dulci pentru ea – şi am stat de vorbă o vreme despre subiecte banale cum ar fi proiectele noastre de curs şi bibliografia pentru săptămâna următoare.

Într-un final, însă, Rooney a atacat subiectul principal.

— Ştiu de ce faci chestia asta, mi-a spus, privindu-mă în ochi.

— Ce anume?

— De ce mă obligi să ies în oraş la micul-dejun şi să te ajut în povestea cu Pip.

— De ce, mă rog?

— Mă compătimeşti.

Mi-am lăsat cu grijă tacâmurile peste farfuria goală.

— Nu, de fapt. Te înşeli. Te înşeli amarnic.

Mi-am dat seama că nu mă credea.

Şi apoi mi-a spus:

— Ai vorbit la telefon cu Beth.

Am încremenit.

— Nu dormeai?

— De ce ai răspuns la telefon?

Oare de ce răspunsesem la telefon? Ştiam că majoritatea oamenilor ar fi lăsat să intre mesageria.

— Presupun că... speram că sună să vadă ce faci, i-am zis, neştiind dacă avea noimă ce spuneam.

Îmi dorisem doar ca Rooney să ştie că sunase cineva. Că îi păsa cuiva de soarta ei. Dar Beth nu intra în categoria asta. Ei nu-i mai păsa.

— Şi aşa era? m-a întrebat Rooney cu un firicel de glas. Sunase să vadă ce fac?

Aş fi putut să mint.

Dar n-am minţit-o.

— Nu. Nu avea numărul tău salvat.

Rooney s-a pleoştit. Şi-a ferit privirea. A băut cu nesaţ din sucul de mere.

— Cine este? am întrebat-o.

— De ce trebuie să faci chestia asta?

S-a sprijinit într-o mână, punându-şi cealaltă mână la ochi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Vreau doar să ştii că poţi vorbi despre asta.

Am mai comandat ceva de băut. Rooney a rămas în tăcere, cu braţele încrucişate, de parcă încerca să se facă mică şi să dispară într-un colţ al camerei.

Ne-a luat două săptămâni de planificări intense.

În prima săptămână, ne-am coordonat cu privire la loc şi oră, iar Jason a demarat misiunea de a-l convinge pe căpitanul echipei de canotaj să ne permită să folosim chestiile de care aveam nevoie. După ce l-am trimis să facă trocul cu un bax de bere, s-a întors cu un zâmbet pe faţă şi cu o cheie de rezervă de la hangarul pentru bărci şi am sărbătorit cu pizza în camera lui.

În a doua săptămână, Sunil a venit cu Jess la o repetiţie. Deşi nu eram convinsă c-o cunosc foarte bine, după ce vorbiserăm doar de câteva ori, m-a întrebat imediat de unde mi-am luat puloverul – era bej, cu modele multicolore din Shetland – şi am discutat o bună bucată de vreme, unite de pasiunea noastră comună pentru pulovere de lână cu model.

Jess era foarte dornică să ia parte la planul nostru, deşi i-am spus în repetate rânduri că nu era nicio problemă dacă era prea ocupată. Şi, când şi-a scos viola, iar Sunil şi-a scos violoncelul, mi-am dat seama de ce era aşa de entuziasmată – se vedea că le place la nebunie să cânte împreună. Au început să parcurgă melodia, stând de vorbă când ajungeau la vreo parte mai complicată şi făcând însemnări pe portativ.

Amândoi păreau schimbaţi aici, altfel decât la Clubul Pride, unde alergau mereu de colo-colo, organizând totul, trebuind să fie preşedinte şi vicepreşedinte. Aici puteau să fie doar Sunil şi Jess, doi prieteni foarte buni cărora le plăcea să cânte împreună.

— Nu-ţi face griji, până duminică o să ajungem s-o cântăm perfect, mi-a promis Sunil, cu un zâmbet larg.

— Mulţumesc, i-am zis, deşi cuvântul părea prea sărac pentru ceea ce făceau ei.

De voie, de nevoie, Rooney a acceptat să preia o tamburină. La început, când am repetat totul împreună, stătea pironită locului, lovind tamburina de palmă, cu privirea în pământ.

Dar, pe măsură ce se apropia ziua de duminică, a început să se anime un pic. A început să salte pe loc în timp ce repetam melodia. Ba chiar a şi cântat un pic, de parcă ar fi fost convinsă că n-o aude nimeni.

Spre sfârşit, mai că mi-a venit să cred că se distra.

Cu toţii ne distam, de fapt.

Ne distram de minune.

Iar planul avea să funcţioneze.

Noaptea dinainte

În noaptea dinaintea zilei de duminică, Rooney n-a mai ieşit în oraş.

Nu eram sigură de ce. Poate că pur şi simplu nu avea chef. Dar, cine ştie din ce motiv, când am ieşit de la duş, şi-a ridicat privirea dinspre laptop şi m-a întrebat:

— Vrei să ne uităm la videoclipuri pe YouTube şi să mâncăm biscuiţi?

M-am înghesuit lângă ea în pat, ceea ce s-a dovedit, ca şi ultima dată, destul de incomod, aşa că m-am trezit că-i propun:

— Ce-ar fi să unim paturile?

— De ce nu? a spus Rooney.

Aşa că asta am şi făcut. Am tras amândouă paturile în mijlocul camerei, lipindu-le ca să formăm un pat dublu imens, şi apoi am început să ne uităm la compilaţii de pe TikTok, în timp ce devoram pachetul meu de biscuiţi digestivi cu ciocolată.

— Am mari emoţii cu privire la ziua de mâine, i-am mărturisit, pe la jumătatea celui de-al treilea videoclip.

— Şi eu, a recunoscut Rooney, ronţăind un biscuit.

— Crezi c-o să-i placă?

— Sincer, habar n-am.

Niciuna din noi n-a mai spus nimic o vreme şi în curând am dat gata biscuiţii. Când s-a terminat al patrulea videoclip, Rooney n-a mai căutat altul, aşa c-am rămas întinse acolo fără să zicem nimic, în lumina pe care o răspândea ecranul.

După un răstimp – să fi fost vreo câteva minute, să fi fost mai mult –, m-a întrebat:

— Crezi că e ciudat că mai am şi-acum poza aia cu Beth?

M-am întors cu faţa la ea.

— Nu, i-am zis.

Eram sinceră.

— Mie, da, a spus.

Părea epuizată.

— Dacă ea nu s-a mai deranjat să ţină legătura cu tine când te-ai transferat, atunci nu te merită, i-am zis.

Eram furioasă pe Beth, sincer. Eram furioasă pe ea pentru c-o făcuse pe Rooney să ţină atât de mult la o persoană care nu se sinchisea de ea.

Rooney a pufnit în pernă.

— N-a fost vina ei. A fost vina mea.

— Cum adică?

— Când eram într-a opta... atunci l-am întâlnit pe fostul meu prieten.

— Cel... cel odios?

— Ha, mda. N-am avut decât un prieten. Şi era odios. Nu că mi-aş fi dat seama la momentul respectiv.

N-am zis nimic. Am aşteptat, lăsând-o să-şi spună povestea.

— El era la altă şcoală. Ne trimiteam SMS-uri toată ziua. Am făcut imediat o obsesie pentru el. Şi... şi în curând am decis că ar fi cel mai bine să mă transfer la şcoala lui.

A pufnit.

— Am ţipat întruna la ai mei până când m-au lăsat să mă transfer. Am inventat tot soiul de minciuni, cum c-aş fi fost

hărţuită, că n-aveam prieteni. După cum îţi închipui, eram cel mai răzgâiat plod din lume.

— Iar Beth era colegă cu tine la prima şcoală?

După o pauză, Rooney mi-a mărturisit:

— Beth a fost singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată.

— Dar... n-ai mai vorbit cu ea...

— Ştiu, a spus Rooney, frecându-se cu pumnul la ochi. Pur şi simplu... mi-am închipuit că să ai prieten e cea mai tare chestie din lume. Mi-am închipuit că eram îndrăgostită. Aşa c-am renunţat pe loc la tot. La Beth. La restul cunoştinţelor mele de la şcoală. Toată viaţa mea gravita în jurul acelei şcoli. Aveam... hobbyuri. Eu şi Beth jucam în toate spectacolele din şcoală. Mergeam la clubul de teatru. Mereu o băteam la cap pe profa care coordona clubul de teatru să ne lase să punem în scenă vreo piesă de Shakespeare şi de fiecare dată ceda. Eram... fericită. Chiar eram fericită.

Vocea i s-a stins.

— Şi am renunţat la toate lucrurile astea ca să fiu cu prietenul meu.

Iar Beth o uitase. Rooney îşi amintea, Rooney nu-şi luase niciodată gândul de la cum ar fi fost viaţa ei dacă n-ar fi pus „dragostea” mai presus de orice altceva. Continuase să-şi imagineze cum ar fi fost să se maturizeze alături de cineva care ţinea sincer la ea.

— Am avut o viaţă de coşmar în cei trei ani cât am fost împreună. Mă rog, vorba vine împreună, asta dacă nu pui la socoteală nenumăratele rânduri în care s-a despărţit de mine, apoi a decis c-ar trebui să ne împăcăm. Şi toate rândurile în care m-a înşelat.

Rooney avea ochii umezi.

— El decidea totul. Decidea când să mergem la petreceri. Decidea când să ne apucăm de băut şi de fumat şi să mergem prin cluburi cu acte de identitate false. Decidea când să facem sex. Iar eu îmi tot spuneam... câtă vreme el e fericit, eu îmi trăiesc visul. Doar era dragoste. Îmi găsisem sufletul-pereche. Asta îşi dorea toată lumea.

Şi o ţinuseră trei ani aşa?

— A trebuit să fac un efort supraomenesc să mă despart de el.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz, picurând pe pernă.

— Pentru că... să mă despart de el însemna să accept ce greşeală groaznică am făcut. Să accept că era doar vina mea şi că îmi... îmi nenorocisem viaţa. Îmi pierdusem cea mai bună prietenă degeaba. Şi aş fi putut să fiu aşa de fericită, dar dragostea m-a distrus.

A clacat. A podidit-o plânsul şi nu se mai putea opri, aşa c-am îmbrăţişat-o. Am strâns-o în braţe şi tare aş fi vrut să-l omor pe individul care-i făcuse chestia asta, care probabil că-şi vedea de viaţă şi nu se gândea nicio clipă, mama mă-sii, la tot ce făcuse. Aş fi vrut să dau timpul înapoi şi să-i

ofer lui Rooney viaţa pe care o merita, pentru că o iubeam şi era un om bun. Ştiam că era un om bun.

— Nu e vina ta, i-am şoptit. Trebuie să mă crezi.

Ea s-a şters energic la ochi, nu c-ar fi ajutat prea mult.

— Scuze, mi-a zis, cu glas răguşit. Aşa se întâmplă de fiecare dată când vorbesc despre... chestii.

— Nu mă deranjează să te văd plângând.

— Doar că... nu suport gândul ca oamenii să ajungă să mă cunoască pentru că, de bună seamă, o să mă urască apoi, aşa cum mă urăsc şi eu.

— Eu nu te urăsc, i-am zis. Nu te urăsc deloc.

N-a răspuns. Ţinea ochii închişi. Şi nu ştiu când ne-a luat somnul, dar am adormit, îmbrăţişate în patul dublu improvizat şi ştiam că nu exista vreo cale uşoară să remediez situaţia, dar speram că se simte în siguranţă măcar. Poate că n-aveam să reuşesc niciodată s-o înlocuiesc pe Beth şi poate că lui Rooney avea să-i ia mult să iasă la lumină şi poate că nu eram în stare s-o ajut. Dar speram că se simţea în siguranţă cu mine.

Serenada

A venit ziua de duminică, iar eu eram îmbrăcată în costum şi cravată – împrumutate de la cineva din gaşca lui Sunil şi

Jess, pentru că eu categoric n-aveam o ţinută aşa de mişto – şi mă uitam lung la o barcă.

Nu era una dintre bărcile folosite la curse – era mai lată, pentru plimbări de agrement pe râu, ca să începem cu toate instrumentele şi era puţin probabil c-avea să cadă cineva în apă. Dar tot începeam să cred că era o idee tâmpită.

— A fost o idee tâmpită, i-am zis lui Jason, care stătea lângă mine pe mal, purtând o vestă voluminoasă, de un galben ţipător, peste sacou şi cravată.

Era un look, nu glumă.

— Nu e o idee tâmpită, mi-a spus el. E o idee foarte bună.

— M-am răzgândit. Vreau să mor.

— Ţi-e teamă de barcă sau de ce-o să se întâmple după ce ne urcăm cu toţii în barcă?

— Şi, şi. Regret c-am implicat o barcă în toată povestea asta.

Jason m-a înconjurat cu braţul, strângându-mă. Mi-am rezemat capul de el.

— Poţi s-o faci, OK? Adică, eşti nebună de legat că faci chestia asta, dar o să intre în istorie, la propriu. Sincer, m-aş mira ca povestea să nu se răspândească pe net.

I-am aruncat o privire panicată.

— Nu vreau ca povestea să se răspândească pe net. Vreau să fac chestia asta şi apoi să nu mă mai gândesc vreodată la ce-am făcut. Nimeni n-are voie să pună filmuleţe pe YouTube.

— OK. N-o să se răspândească. Putem să uităm c-am trecut prin chestia asta.

— Mulţumesc.

— Vestă de salvare?

— Da, te rog!

M-a ajutat să-mi trag vesta de salvare pe mine. Era de un mov-aprins.

Rooney a venit spre noi, tot la costum, cu o vestă de salvare bleumarin şi tamburina în mână.

— Eşti gata? m-a întrebat.

— Nu.

Sunil şi Jess veneau în urma noastră, cu instrumentele în mână. Sunil a ridicat încurajator degetul mare.

— Totul o să iasă bine, mi-a spus.

— Şi, chiar dacă nu va fi aşa, măcar o să ne distrăm! a conchis Jess.

— Acum urcă naibii în barcă, m-a zorit Jason.

Am oftat şi m-am urcat naibii în barcă.

Vorbiserăm cu una dintre puţinele persoane despre care ştiam că era prieten cu Pip. Sau, mai bine zis, Jason vorbise. Era prieten cu tipul pe Facebook şi-i trimisese un mesaj, întrebându-l dacă ar putea s-o atragă pe Pip pe Podul Elvet la ora cinci fix – cam când urma să apună soarele. Tipul a fost de acord.

Jucasem în şapte spectacole la şcoală şi în patru producţii ale trupei de teatru pentru tineret. Plecasem la facultate la aproape 500 de kilometri de casă, acceptasem să împart camera de cămin cu o persoană complet necunoscută, ieşisem pentru prima dată în club, deşi ştiam că n-o să-mi placă de nicio culoare, şi îmi făcuse coming out-ul faţă de nu mai puţin de patru persoane.

Cumva, nimic din toate astea nu părea la fel de înspăimântător ca momentul de faţă.

Dar aveam s-o fac. De dragul lui Pip.

Ca să-i dovedesc c-o iubesc.

Jason – care, mi-am dat seama brusc, îşi dezvoltase la greu forţa musculară de când era în echipa de canotaj – trecut la vâsle şi ne-a dus pe toţi cinci pe râu. Podul Elvet nu era departe de St. John, dar am început să atragem atenţia pe măsură ce ne apropiam de oraş, vâslind la costum şi cravată, cu instrumentele muzicale lăsate cu grijă la picioarele noastre.

Nu exista absolut niciun motiv să facem chestia asta din barcă, în afara efectului dramatic. Şi începeam să-mi

regret un pic decizia. Dar, până la urmă, ştiam că lui Pip o să-i placă la nebunie. Lui Pip îi plăcea la nebunie orice chestie care era un pic ridicolă şi teatrală.

Ceilalţi râdeau şi sporovăiau entuziasmaţi, spre bucuria mea, pentru că eu eram aşa emoţionată, că nu eram în stare nici măcar să vorbesc. Şi era un frig crunt, dar măcar valul de adrenalină îmi ţinea de cald.

Ne apropiam încet de podul care se întrezărea în zare. Sunil se tot uita la ceas să se asigure c-o să ajungem la timp.

— Aproape am ajuns, a murmurat Jason în spatele meu.

M-am întors spre el, simţind că mă linişteşte prezenţa lui.

— O să fie fenomenal, mi-a spus.

— Da?

— Da.

M-am străduit să zâmbesc.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Jason a ridicat din umeri.

— Doar suntem prieteni.

Am rânjit.

— Să-mi zici dacă ai nevoie de ajutor cu vreun gest spectaculos de iubire platonică la rândul tău.

— Promit.

Şi, când m-am întors şi m-am uitat la pod, Pip ajunsese.

Ne privea cu ochii mari de după ochelari. Vântul tăios îi înfoia părul, lăsând în urmă o învolburare de bucle negre. Purta o geacă matlasată şi era cu amicul ei, care, din fericire, o adusese la timp.

Se uita la mine cu gura căscată, părând să fi rămas interzisă.

Am rânjit. N-am putut să mă abţin.

— Bună! i-am strigat.

Şi apoi mi-a rânjit şi ea şi mi-a strigat:

— Ce mama naibii?

M-am întors spre toată lumea din barcă. Sunil, Jess şi Rooney îşi luaseră instrumentele în mână, gata să înceapă. Aşteptau semnalul meu.

— Gata? i-am întrebat.

Au încuviinţat. Le-am dat startul.

Şi apoi, acompaniată de trei instrumente, m-am ridicat în picioare într-o barcă, în mijlocul râului Wear, şi i-am cântat Your Song – versiunea din Moulin Rouge, mai exact – lui Pip Quintana, care încă nu mă cunoştea pe-atât de bine pe cât mi-aş fi dorit, dar care, în ciuda acestui fapt, era una dintre cele mai dragi fiinţe pe care le-am întâlnit.

Curioasă? Total opusul

N-am interpretat tot cântecul, care are trei minute şi treizeci şi nouă de secunde, optând în schimb pentru o versiune restrânsă la nouăzeci de secunde, astfel încât toată chestia să nu devină prea stânjenitoare şi aiurea pentru toţi participanţii. Dar, chiar şi-aşa, probabil că aveam să-mi doresc să intru în pământ de ruşine de fiecare dată când îmi aminteam.

Când am terminat, atrăseserăm o mulţime de spectatori din centru, iar zâmbetul lui Pip era aşa de larg şi strălucitor, încât mi-a trecut prin minte că radia ca soarele. Spectacolul nostru îşi făcuse efectul.

Jason mi-a tras un ghiont.

M-am uitat la el, simţind că-mi luase faţa foc.

— Ce-i?

— Trebuie să-i pui întrebarea.

Oh, da.

Am luat megafonul rămas pe fundul bărcii – cu grijă, ca nu cumva să cad în apă, ceea ce devenea un pericol din ce în ce mai prezent de-acum – şi l-am dus la gură.

— Pip Quintana, am început şi a răsunat aşa de tare, că am tresărit.

Pip părea fâstâcită la culme şi în continuare nu părea să înţeleagă ce se întâmplă.

— Da?

— Vrei să fii soţia mea de colegiu?

Expresia de pe chipul ei m-a convins că întrebarea o luase pe neaşteptate.

Apoi şi-a tras o palmă peste frunte. Înţelesese.

— DA! a ţipat la mine. Şi TE URĂSC!

Şi apoi lumea a început să aplaude. Toţi trecătorii care se opriseră pe pod şi pe râu să se uite la noi – o mulţime de studenţi, dar şi localnici – aplaudau şi am auzit şi câteva urale. A fost ceva incredibil. Ca în filme. M-am rugat să nu fi înregistrat niciunul scena.

Şi apoi Pip a început să plângă.

— Oh, la naiba, am zis. Jason?

— Da?

— Plânge.

— Aşa e.

Am început să-l bat pe braţ.

— Trebuie să ajungem pe mal.

Jason a înhăţat vâslele.

— Imediat.

Când am ajuns pe mal, Pip coborâse deja în goană treptele podului, străbătuse aleea şi ajunsese pe malul acoperit de iarbă şi, în clipa în care am coborât din barcă, a dat fuga spre mine şi m-a strâns aşa de zdravăn în braţe, încât am căzut pe spate şi deodată ne-am trezit amândouă în apă până la brâu.

Cumva, nici nu părea să conteze.

— De ce eşti aşa? a fost prima chestie pe care mi-a zis-o Pip, ştergându-şi înverşunat lacrimile, doar ca să le ia altele locul.

— Aşa... cum? am întrebat-o, sincer derutată.

Pip a clătinat din cap, trăgându-se un pic înapoi.

— Aşa.

A început să râdă.

— Eu n-aş fi făcut în veci aşa ceva. Sunt prea bătută în cap să fac asta.

— Ba nu.

— Oh, ba da. Sunt bătută în cap în ultimul hal.

— Stai de vorbă cu cineva care e în apă până la brâu în luna februarie în momentul ăsta.

A rânjit.

— Ce-ar fi să continuăm conversaţia în altă parte?

— Ar fi drăguţ.

Până la urmă ne-am urcat la loc în barcă – cu tot cu Pip, de data asta – şi am dat din nou la vâsle până la St. John. Pip era aşa de entuziasmată de asta, încât a fost cât pe-aci să răstoarne barca, iar eu şi Jason a trebuit să facem mari eforturi s-o convingem să se aşeze şi să stea potolită, dar am ajuns la colegiu fără vreun incident.

Rooney era aşezată în spate de tot, încercând să nu se uite la Pip. Am observat-o pe Pip că trage cu ochiul la ea de câteva ori, părând pe punctul de a-i spune ceva, dar n-a spus nimic.

Ajunşi în campus, înainte de a ne risipi, le-am mulţumit tuturor pentru ajutor.

— Totul a fost în numele dragostei, mi-a răspuns Sunil, înconjurând-o pe Jess cu braţul.

Probabil că avea dreptate.

Tot ce făcuserăm fusese din dragoste, într-un fel sau altul.

Pip şi Rooney s-au băgat în sfârşit în seamă când Pip i-a zis:

— Te-ai descurcat... la tamburină.

Trebuia să fie un compliment, dar cumva a sunat a insultă. Rooney i-a spus doar:

— Mulţumesc.

Apoi a mormăit că trebuia să se vadă cu cineva în oraş, şi-a smuls vesta de salvare de pe ea şi dusă a fost până să apuce Pip să mai spună altceva.

Ultima persoană care şi-a luat rămas-bun a fost Jason. M-a strâns tare în braţe, apoi s-a îndepărtat, cu pantalonii uzi în partea de jos şi apa picurându-i pe mâneci.

Şi apoi am rămas doar eu şi Pip.

Niciuna dintre noi n-a trebuit să spună că Pip va rămâne să stăm de vorbă în după-amiaza aia. Se înţelegea de la sine.

Mi-a amintit cum eram în anul în care ne-am cunoscut. La unsprezece ani. În anul ăla am fost nedespărţite, cântărind dacă mai era cineva care merita invitat în cercul nostru şi hotărând până la urmă că, deocamdată, vom fi doar noi.

Am condus-o în camera mea. Rooney nu era prin preajmă – chiar ieşise în oraş şi aveam sentimentul că n-o să se întoarcă o bună bucată de vreme –, dar paturile noastre erau încă lipite şi aşternuturile răvăşite şi m-a năpădit deodată amintirea celor petrecute în ajun. Mărturisirea lui Rooney. Lacrimile pe care le vărsase.

Mi-am dat seama deodată că probabil nu era impresia ideală pentru Pip, care fusese supărată pe mine şi Rooney pentru că-şi închipuise c-am fi împreună.

— Ăă, am zis. Nu e... nu suntem...

— Ştiu, m-a liniştit Pip.

Mi-a zâmbit şi mi-am dat seama atunci că mă credea.

— Hei, Roderick s-a micşorat?

S-a apropiat de ficus şi s-a lăsat pe vine. În ciuda tuturor frunzelor pe care trebuise să i le retez, părea să fi crescut, de fapt, de când îl udasem ultima dată. Poate că nu se ofilise de tot.

Brusc, Pip a început să tremure, moment în care mi-am amintit că, practic, amândouă eram murate de la brâu în jos.

Am scos din dulap o pereche de pantaloni de trening pentru ea şi o pijama pentru mine şi, când m-am întors, Pip îşi smulgea blugii de pe ea, aşa grăbită era să scape de ei.

Pantalonii mei de trening îi erau caraghios de lungi, dar i-a suflecat şi în curând eram cuibărite amândouă pe covor, cu spatele rezemat de pat, cu căni de ciocolată caldă şi cu o pătură trasă peste noi.

Ştiam că eu trebuia să pomenesc prima de tot ce se întâmplase, dar încă eram un dezastru când venea vorba de conversaţii profunde sau de a-mi exprima emoţiile în orice fel, aşa că timp de câteva minute am lăsat-o pe Pip să sporovăiască despre facultate şi ieşirile ei în oraş cu prietenii, înainte de a-i spune ce voiam de fapt să spun.

Şi anume:

— Îmi pare rău. Ştiu c-am mai zis-o, dar, da, îmi pare sincer rău.

Pip s-a uitat la mine.

— Oh. Mda.

— Înţeleg foarte bine de ce n-ai vrut să mai vorbeşti cu mine după toată chestia de la bal, am continuat, neîndrăznind s-o privesc în ochi. Îmi pare rău pentru... ştii tu, ce s-a întâmplat. A fost o mizerie ce-am făcut. Din... mai multe motive.

Pip n-a spus nimic o clipă. Apoi şi-a întors privirea şi a dat din cap.

— Mulţumesc c-ai zis asta, mi-a spus, netezindu-şi părul cu un aer încurcat. Cred... cred că în sinea mea mi-am dat seama imediat că a fost o greşeală din partea voastră, dar... da. M-a durut, totuşi.

— Mda.

— Doar că...

M-a privit drept în ochi.

— Bine. Suntem sincere una cu alta, aşa-i?

— Da. Desigur.

— Păi... îmi plăcea de Rooney. Chiar îmi plăcea de ea.

Şi-a lăsat capul pe spate.

— Ştiu că n-am zis-o niciodată direct, dar... nu voiam s-o recunosc nici faţă de mine. Dar ştiai, nu-i aşa? Adică, ai zis că ştiai.

Ştiusem. Asta făcea toată situaţia aşa de oribilă.

— Mda.

— N-am... n-am vrut s-o recunosc pentru că, gen...

A râs.

— Mi s-a luat, la naiba, să-mi placă de fete hetero. Adică, toată adolescenţa am tânjit după fete hetero, m-am ales cu un sărut, poate, cu o tipă care era oarecum curioasă şi care s-a întors imediat la prietenul ei, iar apoi vin la facultate, sperând să cunosc în sfârşit o puzderie de alte fete queer... şi imediat mă îndrăgostesc din nou de o tipă hetero.

Şi-a tras o palmă peste frunte.

— De ce-oi fi cea mai tâmpită lesbiană din lume?

Nu mi-am putut reţine un rânjet.

— Mai taci, mi-a zis Pip, rânjind şi ea. Ştiu. Ştiu. Şi îmi mergea aşa de bine. M-am înscris în Clubul Pride şi în Clubul LatAm, ba chiar am mers la câteva partide imbecile de ultimate frisbee, dar gen... încă făceam aceleaşi greşeli. Şi apoi, când v-aţi sărutat, mi s-a... mi s-a părut trădarea supremă din partea amândurora.

Am îmbrăţişat-o. Strâns de tot.

— Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău.

M-a îmbrăţişat şi ea.

— Ştiu.

Am rămas aşa o bună bucată de vreme.

Şi apoi mi-a zis:

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce v-aţi sărutat. Adică... în viaţa mea n-am fost mai şocată de ceva.

M-am îmbujorat un pic.

— Nu ţi-a explicat Rooney?

— Drept să spun, eram aşa de supărată că de-abia dacă am ascultat ce zicea.

A pufnit.

— Şi, când m-am liniştit, era prea târziu.

— Oh.

Pip s-a uitat la mine.

— Georgia... nu vreau să te... oblig să vorbeşti despre ceva despre care nu vrei să vorbeşti. Adică, nu se face aşa ceva, mai ales între prieteni şi mai ales când vine vorba de chestii precum... precum orientarea sexuală.

Tonul i s-a îmblânzit.

— Dar... vreau măcar să ştii că poţi să vorbeşti cu mine despre asta şi promit c-o să înţeleg.

Parcă încremenisem.

Ştia că se întâmplă ceva cu mine.

Probabil că ştia de mult.

— Nu ştiu dacă o să înţelegi, i-am zis, cu un firicel de glas.

Pip a ezitat, apoi a slobozit un râs scurt, exasperat.

— Nu sunt sigură că eşti la curent cu acest fapt, Georgia Warr, dar sunt ditamai lesbiana şi am o experienţă de o viaţă în materie de fantezii gay.

Am râs.

— Ştiu. Ţi-am fost alături în toată perioada cât ai trecut prin faza Keira Knightley.

— Hm, faza mea Keira Knightley este încă în desfăşurare, ca să ştii. Mai am şi acum posterul ăla pe perete în camera mea de-acasă.

— Şi acum?

— Nu pot să-l arunc. Simbolizează revelaţia propriei mele homosexualităţi.

— Nu poţi să-l arunci din cauză că e sexy, adică.

— Poate.

Am rânjit amândouă, dar nu ştiam cum să procedez mai departe. Să-i spun direct? Să-i găsesc un articol pe care să-l poată citi? Să las baltă subiectul din cauză că n-ar înţelege în veci?

— Deci, a început Pip, întorcându-se cu totul spre mine. Keira Knightley. Ce părere ai despre ea?

Am pufnit.

— Mă întrebi dacă mă atrage Keira Knightley?

— Îhî.

— Oh!

Deci aşa vom aborda lucrurile.

— Păi, hm, nu.

— Dar... fetele în general?

Pip şi-a dus cana la gură, privindu-mă cu un aer uşor precaut.

— Nu, am murmurat.

Cred că mă convinsesem de asta acum. Dar tot mi se părea aproape imposibil s-o recunosc. Pentru Pip, cel puţin, probabil c-ar fi fost mai uşor de înţeles dacă mi-ar fi plăcut fetele.

— Deci... chestia cu Rooney...

Pip şi-a lăsat privirea în pământ.

— A fost... erai doar curioasă sau...?

Curioasă. Mi-a venit să râd. Eram, şi fusesem dintotdeauna, total opusul.

— Aş zice mai curând disperată, am comentat, până să mă pot abţine.

Pip s-a încruntat, nedumerită.

— În ce sens „disperată”?

— Tânjeam cu disperare să-mi placă de cineva.

M-am uitat la Pip.

— De oricine.

— De ce? m-a întrebat şoptit.

— Pentru că... nu-mi place de nimeni. Mi-e imposibil. Nu-mi plac nici băieţii, nici fetele, nici oricine altceva.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Pur şi simplu... nu pot. N-o să-mi placă niciodată.

Am aşteptat răspunsul inevitabil: N-ai de unde să ştii. O să cunoşti pe cineva într-o bună zi. Pur şi simplu n-ai întâlnit persoana potrivită.

Dar n-a zis decât:

— Oh.

A înclinat încet din cap, cum făcea când se gândea concentrată la ceva.

Va trebui să rostesc cuvintele cu pricina, mi-am zis.

— Sunt ceea ce se numeşte „asexuală aromantică”, am spus cu un oftat.

— Oh, a făcut ea din nou.

Am aşteptat să mai spună şi altceva, dar n-a mai zis nimic. Rămăsese acolo, nemişcată şi foarte concentrată.

— Ce părere ai? am întrebat-o, râzând nervos. E nevoie să-ţi arăt pe Wikipedia ce înseamnă?

Pip s-a smuls din gânduri şi s-a uitat la mine.

— Nu. Nu-i nevoie de Wikipedia.

— Înţeleg că sună ciudat.

Simţeam că mă înroşesc. Oare o să vină vreodată ziua când n-o să mă simt stânjenită de fiecare dată când le explic altora?

— Nu e ciudat.

— Dar sună ciudat.

— Ba nu.

— Ba da.

— Georgia.

Pip a zâmbit, un pic exasperată.

— Nu eşti ciudată.

Era prima persoană care-mi spusese chestia asta.

Nu-mi plăcea defel că, dincolo de toate, încă mai simţeam uneori că nu sunt normală.

Dar poate că avea să dureze până treceam peste ideea asta.

Poate că, încet-încet, aveam să încep să cred că nu era nimic în neregulă cu mine.

— Dar cam complicat, nu?, a continuat Pip, rezemându-se de o latură a patului. Opt silabe cu totul. Îmbătrâneşti până zici.

— Unii folosesc forma prescurtată, aro-ace.

— Oh, mult mai bine. Sună a personaj din Star Wars.

A gesticulat dramatic.

— Aro Ace. Apărătorul Universului.

— OK, asta sună ca naiba.

— Haide. Doar îţi place spaţiul cosmic.

— Nu.

Doar ne prosteam, dar pe undeva îmi venea să ţip. Ia-mă în serios.

Şi-a dat seama.

— Scuze, mi-a zis. Nu ştiu cum să vorbesc despre chestii serioase altfel decât dând-o pe glumă.

Am încuviinţat.

— Dap. Nu-i nimic.

— Ai... aşa te-ai simţit în toţi anii de şcoală?

— Da. Dar nu eram conştientă de asta.

Am ridicat din umeri.

— Mi-am imaginat doar că sunt ultra-pretenţioasă. Iar aşa-zisa mea pasiune pentru Tommy m-a cam indus în eroare.

Pip şi-a rezemat capul de pat, aşteptând să audă continuarea.

— Cred că... m-am simţit dintotdeauna, gen... ruşinată când mă sileam să simt o atracţie faţă de cineva. Adică, mi se părea aiurea şi jenant. Cum s-a întâmplat cu Jason. Ştiam că nu-mi place de el la modul ăla pentru că, oricând încercam să facem o chestie romantică, mi se părea pur şi simplu... aiurea. Dar probabil că mi-am imaginat că aşa se simte toată lumea şi că trebuie doar să mă străduiesc mai mult.

— Pot să-ţi pun o întrebare stupidă?

— Ăă, da?

— O să sune naşpa, dar, gen, de unde ştii că n-o să întâlneşti pe cineva într-o zi?

Asta era întrebarea care mă sâcâia de luni întregi.

Dar, când mi-a pus-o Pip, mi-am dat seama că ştiam răspunsul.

În sfârşit.

— Pentru că mă cunosc. Ştiu ce simt şi... ce sunt în stare să simt, să gândesc.

Am schiţat un zâmbet anemic.

— Adică, tu de unde ştii că n-o să te îndrăgosteşti de un tip la un moment dat?

Pip s-a strâmbat.

— Păi, fix aşa. Pur şi simplu ştii chestia asta despre tine. Şi acum o ştiu şi eu.

A urmat o pauză în care îmi auzeam inima bătând să-mi spargă pieptul. Doamne, de-abia aşteptam ziua când n-aveam să mai simt un puseu de adrenalină şi n-aveau să mă treacă toate apele de fiecare dată când vorbeam despre asta.

Deodată, Pip şi-a trântit cana goală pe covor şi a strigat:

— Nu-mi vine să cred că niciuna dintre noi nu şi-a dat seama mai devreme! Dă-o naibii de treabă! De ce naiba om fi aşa?

I-am luat cana, uşor alarmată, şi am pus-o la loc sigur, pe noptieră.

— Ce vrei să spui?

A clătinat din cap.

— Efectiv, treceam amândouă prin aceeaşi chestie în acelaşi timp şi niciuna din noi nu şi-a dat seama.

— Ah, da?

— Adică, mă rog, cu excepţia câtorva detalii minore.

— Cum ar fi faptul că ţie îţi plac fetele?

— Da, chestii de genul. Dar, cu excepţia acestui fapt, amândouă ne străduiam să găsim o cale de a fi atrase de băieţi, amândouă ne frământeam din cauză că nu făceam pasiuni pentru cine ar fi trebuit, amândouă ne simţeam... nu ştiu... ciudate şi diferite! Şi niciuneia dintre noi nu-i plăceau băieţii! Şi... oh, Doamne, eu eram cea care venea şi-ţi spunea „oh, nu, ce trist, cred că sunt lesbiană şi nu ştiu ce să fac”, în timp ce tu erai într-o stare aşa de avansată de reprimare, încât efectiv credeai că eşti hetero, deşi îţi venea să verşi doar la gândul de a face ceva cu un tip.

— Oh. Da.

— Da!

— Deci suntem amândouă bătute în cap?

— Cred că da, Georgia.

— Oh, nu.

— Da. Asta e ideea principală aici.

— Super.

Şi apoi Pip a început să râdă. Şi m-a făcut şi pe mine să râd. Şi apoi râdeam amândouă isteric, un sunet care reverbera în toată camera, şi nici nu mai ţineam minte ultima dată când râseserăm împreună aşa.

Rataserăm cina, aşa că ne-am hotărât să organizăm un mini-picnic cu toate snackurile pe care le aveam în cameră – şi erau destule. Ne-am aşezat pe jos şi ne-am îndopat cu fursecuri de supermarket (marcă proprie), o pungă mare de rondele de ceapă caramelizate, pe jumătate plină, şi chifle aproape uscate, în timp ce ne uitam la Moulin Rouge, desigur.

Nu era foarte diferit de ce făcusem cu o seară înainte, când mă uitasem la videoclipuri pe YouTube cu Rooney. Nu m-aş fi supărat dacă-mi puteam petrece fiecare seară din viaţă mâncând snackuri şi uitându-mă la chestii uşurele într-un pat imens, cu una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Viitorul încă mă îngrozea. Dar totul părea un pic mai luminos când îi aveam pe cei mai buni prieteni alături.

N-am mai vorbit despre identităţi şi poveşti de dragoste şi sentimente până când filmul a fost pe sfârşite, când ne-am mutat în pat şi am stat cuibărite sub pătură, fără să zicem nimic aproape o oră. Era cât pe-aci să adorm.

Dar apoi Pip a rupt tăcerea – o voce moale, de-abia auzită în camera luminată difuz.

— De ce m-ai cerut de soţie de colegiu?

Avusesem o grămadă de motive. Voisem să fac un gest ieşit din comun, voisem s-o înveselesc, voisem să-mi fie din nou prietenă, voisem să îndrept lucrurile. Eram sigură că Pip ştia şi ea toate lucrurile astea.

Dar poate că avea nevoie să audă un lucru spus cu voce tare.

— Pentru că te iubesc, i-am zis, şi meriţi astfel de momente magice.

Pip s-a uitat lung la mine.

Şi apoi i-au dat lacrimile.

S-a rezemat într-o mână, punându-şi cealaltă mână la ochi.

— Scârbă ce eşti. Nu m-am îmbătat îndeajuns ca să plâng în timp ce am conversaţii din inimă cu prietenii.

— Nici nu-mi pare rău.

— Ar trebui să-ţi pară! Tu de ce naiba nu plângi?

— Eu nu plâng de faţă cu nimeni, băi. Doar ştii asta.

— Mi-am găsit un nou ţel în viaţă, să te fac să plângi de emoţie.

— Baftă!

— O să reuşesc.

— Sigur.

— Te urăsc.

I-am zâmbit larg.

— Şi eu.

Dezastru

În dimineaţa următoare m-am trezit năucă şi, când am ridicat capul, nu m-am mirat s-o văd pe Rooney că se furişează în cameră îmbrăcată în hainele din ajun – costumul complet pe care-l purtase în timpul cererii în căsătorie.

Era o chestie relativ normală de-acum, dar partea mai puţin normală a fost că Rooney a rămas încremenită pe covoraşul vernil, uitându-se ţintă la locul de lângă mine din patul dublu – pe partea ei –, loc care era ocupat de Pip Quintana.

Eu şi Pip ne întinseserăm aşa de mult la vorbă noaptea trecută, încât era aproape miezul nopţii când şi-a dat Pip seama c-ar fi cazul să se întoarcă la Castel, aşa că îi împrumutasem o pijama şi rămăsese peste noapte.

Amândouă uitaserăm complet că, dacă Pip şi Rooney se aflau în aceeaşi cameră, situaţia ar putea deveni penibilă.

Timp de câteva secunde a domnit o tăcere apăsătoare.

Şi apoi i-am zis:

— Neaţa!

Rooney n-a zis nimic pentru o clipă, apoi a început să se descalţe foarte încet şi mi-a răspuns la salut.

Am simţit o mişcare lângă mine şi m-am întors să mă uit, înhăţându-mi ochelarii de pe noptieră. Pip se trezise şi-şi pusese deja ochelarii.

— Oh, a făcut şi am văzut-o că se îmbujorează. Ăă, scuze, am... probabil c-ar fi trebuit să te întrebăm dacă...

— Nu mă deranjează! a mormăit Rooney, întorcându-ne spatele şi scotocind ca apucată prin geanta ei cu cosmeticale după un pachet de şerveţele demachiante. Poţi să rămâi dacă vrei!

— Da, dar... e şi camera ta...

— Nu-mi pasă, sincer!

Pip s-a ridicat în capul oaselor.

— O-OK.

A dat să coboare din pat.

— Ăă, probabil c-ar trebui să plec oricum, am un curs în dimineaţa asta.

M-am încruntat la ea.

— Stai aşa, e de-abia şapte.

— Mda, mă rog, t-trebuie să mă spăl pe cap şi chestii de-astea, aşa că...

— Nu-i nevoie să pleci din cauza mea! i-a spus Rooney din capătul opus al camerei.

Stătea cu spatele la noi şi îşi freca faţa cu un şerveţel demachiant.

— Nu plec din cauza ta! a răspuns Pip mult prea zorit.

Amândouă începuseră să se panicheze. Rooney s-a schimbat în pijama doar ca să aibă ceva de făcut. Pip s-a apucat să-şi adune hainele pe care le purtase ieri, evitând cu îndârjire să se uite la Rooney, care purta doar pantaloni de pijama în momentul ăsta.

Tare aş fi vrut să râd, dar, de dragul lor, m-am abţinut.

Lui Pip i-a luat mult mai mult decât ar fi fost cazul să-şi adune lucrurile şi, din fericire, când a îndrăznit în sfârşit să se întoarcă, Rooney îşi trăsese o bluză de pijama pe ea şi era aşezată la birou, uitându-se pe telefon ca să dea impresia că e degajată.

— Păi...

Pip s-a uitat la mine, dezorientată.

— Ne... ne vedem mai târziu?

— Da.

Am strâns din buze ca să nu mă pufnească râsul.

Pip a dat să iasă, dar s-a uitat deodată la mormanul de haine pe care-l ţinea în braţe şi a exclamat:

— Oh, la naiba, ăă, cred că... ăştia nu-s ai mei?

A tras de o pereche de colanţi pe care scria „St. John’s College”. Erau ai lui Rooney.

Rooney i-a aruncat o privire, făcând pe nepăsătoarea.

— Oh, da, sunt ai mei.

A întins mâna.

Pip s-a văzut silită să se apropie de ea ca să-i înmâneze colanţii.

Rooney a privit-o în ochi în timp ce Pip venea încet spre ea. Pip a întins colanţii şi i-a lăsat să cadă în palma desfăcută a lui Rooney de la oarecare înălţime, semn că nici nu îndrăznea să se apropie de ea.

— Mulţumesc, i-a zis Rooney.

Un zâmbet încurcat.

— N-ai de ce.

Pip a mai zăbovit o vreme lângă biroul lui Rooney.

— Deci... ai ieşit în oraş azi-noapte sau...

În mod evident Rooney nu se aştepta la întrebare. A strâns colanţii în mână şi a spus:

— Oh, da! Da, am fost doar... am ieşit cu câţiva prieteni în Wiff Waff şi apoi am rămas la ei în cameră.

Rooney a arăat spre geam.

— Într-o altă clădire. N-am mai avut chef să bat drumul până aici.

Pip a dat din cap.

— Mişto. Wiff Waff... ăsta e barul cu ping-pong, nu-i aşa?

— Da.

— Sună bine.

— Da, a fost drăguţ. Dar întotdeauna vreau să câştig.

Pip a zâmbit.

— Da, ştiu.

După expresia care i s-a întipărit pe chip, afirmaţia a părut s-o zdruncine profund pe Rooney.

— Da, a zis pe un ton încordat, după o pauză prelungă. Deci... tu şi Georgia aţi făcut o petrecere în pijama?

— Oh, da, hm...

Pip a pălit brusc.

— Adică – o petrecere pur platonică. Evident. N-am... Georgia nu e...

— Ştiu, s-a grăbit Rooney să spună. Georgia nu e interesată de sex.

Lui Pip i-a zvâcnit colţul gurii. Faptul că Rooney pronunţase cuvântul „sex” părea s-o fi panicat şi mai şi.

— Georgia e aici de faţă, le-am zis, simţind că-mi era absolut imposibil să nu zâmbesc cu gura până la urechi de-acum.

Pip s-a tras înapoi, roşie în obraji.

— Ăă... oricum, mda, ar fi cazul să plec.

Rooney părea năucită.

— OK.

— Îmi... mă rog, m-am bucurat să... hm... da.

— Mda.

Pip a dat să mai spună ceva, a aruncat o privire panicată spre mine şi apoi a ieşit fără să mai scoată vreo vorbă.

Am aşteptat câteva secunde până când am auzit închizându-se uşa de la capătul culoarului.

Şi apoi Rooney a explodat.

— MAMA MĂ-SII, GLUMEŞTI, GEORGIA? N-ai fi putut să binevoieşti să mă AVERTIZEZI că fata de care-mi place urma să FIE AICI la întoarcerea mea în cameră?

A început să se plimbe de colo-colo.

— Crezi c-aş mai fi intrat ca o floricică în cameră purtând HAINELE DE IERI, cu machiajul de azi-noapte întins pe faţă, LA NAIBA, dacă aş fi ştiut că Pip Quintana o să fie aici, cu părul ciufulit în cel mai adorabil mod pe care l-am văzut în viaţa mea, MAMA MĂ-SII?

— O să trezeşti tot palierul, i-am zis, dar n-a părut să mă audă.

S-a trântit pe pat, cu faţa în pernă.

— Ce fel de impresie aş putea să fac dacă mă întorc în camera mea de cămin la şapte dimineaţa, de parcă tocmai mi-aş fi tras-o cu vreun individ cu care nu vreau să mai vorbesc vreodată?

— Asta ai făcut? am întrebat-o.

Ridicându-şi capul, mi-a aruncat o privire tăioasă.

— NU! Dă-o naibii de treabă! N-am mai făcut chestia asta de dinainte de Balul Bailey.

Am ridicat din umeri.

— M-am gândit să mă asigur.

Rooney s-a întors pe spate, întinzându-şi mâinile şi picioarele de parcă ar fi vrut să se scurgă prin cearşaf.

— Sunt un dezastru.

— Ca şi Pip. Vă potriviţi de minune.

Rooney a scos un icnet înfundat.

— Nu-mi da speranţe false. N-o să-i placă de mine în veci după ce-am făcut.

— Vrei să ştii părerea mea?

— Nu.

— Bine.

— Stai aşa, da. Vreau.

— Şi ei îi place de tine şi cred c-ar trebui chiar să încerci să vorbeşti serios cu ea.

S-a întors pe burtă.

— Absolut imposibil. Dacă tot vrei să-mi dai idei, aş prefera unele mai realiste.

— De ce e imposibil?

— Pentru că eu sunt o scârbă, iar ea merită pe cineva mai bun. Oricum, nu pot să mă îndrăgostesc. O să trec peste ce simt. Pip ar trebui să fie cu o persoană de treabă.

Din felul cum a zis-o – pe un ton relaxat, nonşalant –, aş fi putut să cred că-i o glumă. Dar, din cauză că o înţelegeam pe Rooney ceva mai în profunzime de-acum, ştiam că nu glumeşte deloc.

— Uite ce e, i-am zis, eu sunt cea care nu se poate îndrăgosti. Cred că tu pur şi simplu nu vrei.

Rooney a pufnit.

— Ei bine? am insistat. Eşti aromantică?

— Nu, a bombănit.

— Vezi? Aşa că nu mai încerca să-mi ştergi identitatea şi spune-i lui Pip că-ţi place de ea.

— Nu te folosi de identitatea ta ca să mă convingi să-mi mărturisesc sentimentele.

— Pot să fac asta şi-o voi face.

— Ai văzut ce păr zburlit avea? a mormăit Rooney, cu faţa în pernă.

— Ăă, da?

— Arăta aşa diafan.

— Probabil că te-ar omorî dacă i-ai spune că e diafană.

— Pun pariu că miroase tare frumos.

— Aşa e.

— Mai du-te naibii.

Ne-au întrerupt semnale de mesaj pe telefoanele amândurora.

Primiserăm un mesaj în chat-ul de grup al Clubului Shakespeare. Cel care nu mai fusese folosit dinainte de Anul Nou – „Vraja unei nopţi de vară”.

Felipa Quintana

Am uitat să spun —

Aş vrea să revin în Clubul Shakespeare

Dacă mă mai primiţi

Pot să-mi învăţ replicile în două săptămâni!!!

Am rămas întinse în pat, citind mesajul în acelaşi timp.

— O să punem în scenă piesa, a spus Rooney, respirând precipitat.

Nu ştiam dacă e entuziasmată sau îngrozită.

— O să fie OK pentru tine? am întrebat-o.

Îmi imaginasem că asta îşi doreşte. Fusese devastată când Pip şi Jason renunţaseră şi se alesese praful de club. Fusese în picaj săptămâni întregi.

Rooney se pricepea de minune să lase impresia că-i e bine. Chiar şi acum mi se întâmpla să nu-mi dau seama când e în picaj. Şi, după ce clacase cu o noapte în urmă, şi

situaţia cu Pip, şi toate sentimentele cu care ştiam că se confruntă, plus cele cu care mă luptam şi eu...

Oare aveam să facem faţă situaţiei?

— Nu ştiu, mi-a mărturisit. Nu ştiu.

Am lăsat paturile unite

— Împotriva voinţei mele, a spus Pip, dându-şi ochii peste cap şi stând rezemată de o coloană pe care mă chinuisem toată dimineaţa s-o fac din carton şi hârtie creponată, m-au trimis să te poftesc la masă.

Rooney stătea tolănită pe scaun, în mijlocul scenei.

— Frumoasă Beatrice, a zis, ridicându-se cu o privire galeşă, îţi mulţumesc pentru osteneală.

Mai aveam zece zile până la spectacol.

Categoric nu era destul timp să planificăm toate scenele, să ne învăţăm replicile şi să ne pregătim costumele şi decorul. Dar voiam să încercăm oricum.

Expresia lui Pip a rămas impasibilă.

— Osteneala mea pentru aceste mulţumiri n-a fost mai mare decât osteneala dumitale de a-mi mulţumi; dacă ar fi fost ostenitor cu adevărat, n-aş fi venit.

Rooney s-a tras mai aproape, băgându-şi mâinile în buzunare şi rânjindu-i lui Pip.

— Atunci ţi-a făcut plăcere solia?

Înaintea repetiţiei de azi, lui Rooney îi luase cam douăzeci de minute să-şi aleagă ţinuta şi să-şi aranjeze părul, până când am întrebat-o fără ocolişuri:

— E din cauza lui Pip?

A negat vehement şi îndelung, apoi a cedat.

— Da. Bine. Ce mă fac?

Îmi luase o clipă să-mi dau seama că-mi cere ajutorul mie. În probleme amoroase.

Întocmai cum făcusem eu cu luni bune în urmă, în Săptămâna Bobocilor.

— Atâta plăcere câtă poţi lua pe un vârf de cuţit, i-a trântit-o Pip, râzând dispreţuitor şi încrucişându-şi braţele la piept. Poftă de mâncare n-ai – aşa că la revedere.

Şi apoi s-a întors şi a tulit-o de pe scenă.

Eu, Jason şi Sunil am început să aplaudăm.

— A fost bine! a exclamat Pip, zâmbind. Ne-a ieşit bine, nu-i aşa? Şi n-am uitat partea cu „poftă de mâncare”.

— Te-ai descurcat OK, a declarat Rooney, ridicând din sprâncene.

Îi dădusem lui Rooney toate sfaturile care-mi veniseră în minte. Fii tu însăţi. Vorbeşte cu ea. Încearcă să-i spui chestii drăguţe din când în când.

Hm, măcar se străduia.

— Înseamnă mult, venind din partea ta, a spus Pip, iar Rooney s-a întors cu spatele să nu-i vedem expresia.

Cu cinci zile înaintea spectacolului, am repetat toată chestia de la cap la coadă. Am ratat mai multe semnale de intrare în scenă, Jason s-a dat cu capul de vârful coloanei de hârtie creponată, iar eu am uitat complet monologul final din Visul unei nopţi de vară, dar până la urmă am ajuns la capăt şi n-a fost chiar un dezastru total.

— Chiar am reuşit, a spus Pip, cu ochii mari, odată ce am terminat de aplaudat. Gen, chiar sunt şanse să ne iasă figura.

— Nu-i nevoie să pari aşa surprinsă, a pufnit Rooney. Sunt o regizoare bună, de fapt.

— Pardon, suntem co-regizoare. Merit şi eu o parte din laude.

— Nu. Greşit. Te-am destituit din postul de co-regizoare când ai decis să ne părăseşti timp de două luni.

Pip a rămas cu gura căscată şi a întors capul spre mine să-mi vadă reacţia.

— Are voie să glumească pe tema asta deja? De bună seamă, încă n-am ajuns în punctul în care putem face glume despre perioada cât am fost învrăjbite.

— Pot să glumesc pe ce temă vreau, a spus Rooney.

Eu tocmai puneam scaunele unul peste altul.

— Nu mă bag, am zis.

— Nu, a anunţat Pip, întorcându-se spre Rooney. Protestez. Îmi vreau postul de co-regizoare înapoi.

— Nu ţi-l dau! a zis Rooney, care începuse să împingă coloana într-un capăt al camerei.

Pip s-a dus glonţ la ea şi-o împunse în braţ.

— Ghinion! Mi-l iau înapoi!

A dat s-o împungă din nou, dar Rooney s-a tras după coloană şi i-a spus:

— Va trebui să lupţi pentru el, atunci!

Pip s-a luat după ea, împungând-o din ce în ce mai iute, astfel că, practic, o gâdila.

— Poate c-o s-o fac!

Rooney a încercat s-o dea la o parte, dar Pip era prea rapidă şi în curând o fugărea pe Rooney prin cameră, zbierând amândouă şi trăgându-şi câte una în joacă.

Zâmbeau şi râdeau aşa de tare, încât mi-a venit şi mie să zâmbesc.

Deşi încă nu eram sigură că Rooney îşi revenise într-adevăr.

Nu mai vorbiserăm despre ce-mi povestise în noaptea în care am unit paturile. Despre Beth şi fostul ei prieten şi viaţa ei din adolescenţă.

Dar am lăsat paturile lipite.

Mergeam la repetiţii şi mâncam împreună la cantină, iar Rooney nu mai ieşea în oraş seara. Stăteam împreună la cursuri şi făceam împreună drumul de la cămin la bibliotecă şi înapoi, prin frig, şi sâmbăta dimineaţa ne uitam la Brooklyn Nine-Nine până la prânz, fără să ieşim din pături. Aşteptam s-o ia razna din nou. Să fugă de mine.

Dar n-a făcut-o. Cu toate astea, am lăsat paturile lipite.

A dat jos poza cu Beth. N-a aruncat-o – doar a pus-o într-un caiet, la loc sigur. Ar trebui să facem mai multe poze, mi-am zis. Atunci ar avea altceva de pus pe perete.

Aveam sentimentul că exista ceva ce rămânea nerostit. Ceva ce nu abordaserăm. Eu îmi lămurisem propria identitate, iar ea îmi spusese cine fusese la un moment dat, dar simţeam că mai e ceva şi nu ştiam dacă cea care mai ascundea ceva eram eu sau ea. Poate c-o făceam amândouă. Nici măcar nu ştiam dacă era ceva despre care trebuie să vorbim.

Uneori mă trezeam în toiul nopţii şi nu mă mai lua somnul pentru că începeam să mă gândesc la viitor, îngrozită de faptul că nu ştiam cum va arăta de-acum pentru mine. Uneori se trezea şi Rooney, dar nu zicea nimic. Rămânea întinsă în pat, foindu-se un pic pe sub pilotă.

Era o alinare când se trezea, totuşi. Când era şi ea acolo, trează lângă mine.

Lucrurile s-au precipitat în seara dinaintea spectacolului.

Pip, Rooney şi cu mine ne-am adunat pentru o ultimă repetiţie în camera lui Pip. Sunil, care era expert în discursuri, memorase totul de-acum câteva săptămâni, iar Jason fusese dintoteauna as în a-şi învăţa rapid replicile, dar noi trei simţeam nevoia unui ultim prilej să repetăm tot.

Camera lui Pip nu era mai ordonată decât fusese la ultima noastră vizită. De fapt, arăta mult mai rău. Dar reuşise să elibereze un petic minuscul pe covor unde să poată juca ea şi Rooney şi crease un spaţiu de relaxare pe jos lângă pat, umplându-l cu snackuri şi pernuţe puse teanc pe care să ne tragem sufletul. Eu stăteam tolănită pe perne în timp ce-şi repetau ele scenele.

— Nu spui bine replica aia, i-a spus Rooney lui Pip, dându-mi senzaţia că eram iar în prima săptămână când ne cunoscuserăm toate trei.

— Eu spun „nu mă iubeşti?”, iar tu răspunzi „Eu? Nu! Atâta doar cât şade bine”, ca şi cum... ca şi cum încerci să-ţi ascunzi sentimentele.

Pip a ridicat din sprânceană.

— Fix aşa o spun şi eu.

— Nu, tu o spui de parcă ar fi o întrebare.

— Categoric nu fac asta.

Rooney a gesticulat cu exemplarul ei din Mult zgomot pentru nimic.

— Ba da. Uite, crede-mă. Ştiu piesa asta...

— Să avem iertare, şi eu ştiu piesa asta şi am dreptul la propria mea interpretare...

— Ştiu şi e în regulă, dar...

Pip a ridicat iar din sprâncene.

— Cred că doar ţi-e teamă c-o să-ţi iau faţa pe scenă.

A urmat o pauză, până s-a prins şi Rooney că Pip glumea.

— De ce mi-ar fi teamă de asta când, în mod clar, sunt o actriţă mai bună ca tine? i-a întors-o, închizând cartea.

— Hopa. Nu eşti cam încrezută?

— Doar spun lucrurilor pe nume, Pip-ticot.

— Roo, zău aşa. Ştii bine că eu sunt mai bună ca actriţă.

Rooney a vrut să-i răspundă, dar părea s-o fi şocat aşa de tare numele de alint, încât a rămas fără replică. Nu cred c-o mai văzusem vreodată aşa de fâstâcită.

— Ce-ar fi să facem o pauză? am propus. Am putea să ne uităm la un film.

— Ăă, da, a încuviinţat Rooney, fără să se uite la Pip când a venit lângă mine pe teancul de pernuţe. Bine.

Am ales Easy A pentru că Rooney nu-l văzuse niciodată şi – deşi nu era la fel de sus în topul nostru ca Moulin Rouge – era unul dintre filmele noastre preferate când aveam o petrecere în pijama.

Nu-l mai văzusem de ceva vreme. De dinainte de a veni la facultate.

— Uitasem că filmul ăsta e despre o fată care minte că nu mai e virgină ca să fie mai populară, am comentat, după ce trecuse vreo jumătate de oră din film.

Eram aşezată între Pip şi Rooney.

— Altfel zis, premisa a cel puţin optzeci la sută din filmele pentru adolescenţi, a spus Rooney. Complet nerealist.

Pip a pufnit.

— Adică tu, una, n-ai minţit că te-ai fi culcat cu un tip ca să umbli apoi de colo-colo cu litera A brodată pe corset la şaptesprezece ani?

— N-a trebuit să mint şi nu sunt în stare să cos.

— Nu pricep de ce sunt aşa de multe filme pentru adolescenţi obsedaţi să-şi piardă virginitatea, am zis. Gen... cui îi pasă, de fapt?

Pip şi Rooney n-au zis nimic o clipă.

— Păi, cred că multor adolescenţi le pasă, de fapt, a comentat Rooney. Lui Pip, de exemplu.

— Pardon! a protestat Pip. Nu... nu sunt obsedată să-mi pierd virginitatea.

— Sigur că nu.

— Cred doar c-ar fi plăcut să fac sex, atâta tot.

Pip s-a întors din nou cu faţa la ecran, înroşindu-se un pic.

— Nu-mi pasă de faptul că sunt virgină, doar că – sexul pare o activitate plăcută, aşa că mi-ar plăcea să am experienţa asta cât mai curând.

Rooney i-a aruncat o privire.

— Adică, eu glumeam, dar bine de ştiut.

Pip s-a înroşit şi mai tare şi a început să se bâlbâie:

— Mai, mai... taci.

— Dar de ce sunt majoritatea filmelor pentru adolescenţi concentrate pe ideea că adolescenţii sunt convinşi c-o să moară dacă nu-şi pierd virginitatea? am întrebat, dar am ştiut aproape imediat răspunsul. Oh. Asta e ceva tipic pentru asexuali.

Am râs de propria mea reacţie.

— Uit că alţii sunt obsedaţi de sex. Uau. E chiar amuzant.

Mi-am dat seama deodată că şi Rooney, şi Pip mă priveau zâmbindu-mi uşor. Nu cu compătimire sau condescendent. Doar de parcă s-ar fi bucurat cumva pentru mine.

Cred că era o schimbare în bine că puteam să glumesc pe seama orientării mele. Pesemne era un semn de progres, nu?

— E un film bun, dar cred c-ar fi şi mai bun dacă povestea de dragoste ar fi gay, a comentat Pip.

— De acord, a încuviinţat Rooney şi ne-am uitat amândouă la ea.

— Mă aşteptam ca ţie să-ţi placă poveştile astea de dragoste hetero siropoase, din epoca post-John Hughes. Fetele hetero sunt înnebunite după ele.

— Aşa e, i-a dat dreptate Rooney, dar, din fericire, eu nu sunt hetero, deci...

S-a lăsat o tăcere interminabilă.

— O-oh, a spus Pip cu glas sugrumat. Păi... păi bun aşa.

— Da.

— Da.

Ne-am uitat la restul filmului într-o tăcere apăsătoare. Şi, odată ce s-a terminat, mi-am dat seama că era momentul

să mă car. Să mă retrag şi să las lucrurile să-şi urmeze cursul.

Au încercat să mă convingă să rămân, dar am rămas fermă pe poziţie. Trebuia să mă culc, le-am zis. Puteau să repete ultima scenă şi fără mine.

Cred că m-am simţit un pic tristă când am ieşit din Castel. Am străbătut culoarele şi am părăsit clădirea, tăind-o pe pajişte spre St. John. Era aproape unu noaptea, aşa că era beznă şi se lăsase frigul. Eram singură.

Eram singură de-acum.

Când am ajuns în cameră, mi-am pus Universe City pe YouTube cât m-am schimbat în pijama, mi-am scos lentilele de contact, m-am spălat pe dinţi şi m-am uitat ce mai face Roderick, care chiar părea să se fi recuperat în ultimul timp. Şi apoi m-am cuibărit pe jumătatea mea de pat, înfăşurându-mă în pături.

Am aţipit cam jumătate de oră, dar m-am trezit leoarcă de transpiraţie, cu frânturi de coşmaruri în minte, despre versiuni apocaliptice ale viitorului şi cum îmi mureau toţi prietenii, şi am întors automat capul să mă uit după Rooney, dar nu era lângă mine.

Îmi era mai greu să adorm la loc când nu era şi ea.

M-am trezit cu un soi de bruiaj în cap şi stomacul îmi tresălta, reacţii obişnuite la mine în ziua premierei. Dar

nimic din toate astea nu se compara cu groaza care m-a năpădit când m-am uitat în telefon şi-am descoperit că aveam un şuvoi de mesaje de la Pip.

Primele sunau în felul următor:

Felipa Quintana

GEORGIA

URGENŢĂ!

AM DAT-O ÎN BARĂ

ROONEY A DISPĂRUT

Excitată şi derutată

Felipa Quintana

OK, ştiu că e şapte dimineaţa şi sigur dormi, dar oh, Doamne, o să mă omori când o să auzi ce s-a întâmplat

Oh, DOAMNE, asdfghjkl!

UAU

Scuze, efectiv nu pot să procesez

Bun, gata. Deci

Totul era bine aseară, gen, după ce-ai plecat am repetat ultima scenă.

(Adică, „bine” pe cât se poate la noi, evident că sunt încordată tot timpul când vorbesc cu ea)

Dar când am terminat era foooarte târziu, în jur de ٣ a.m., aşa că i-am propus să rămână să doarmă la mine – gen, cu mine în pat – şi a zis DA

Clar n-a fost o idee bună pentru că n-am dormit NICI măcar o clipă, băi

S-a trezit pe la cinci şi s-a dus să bea nişte apă şi, când s-a întors, s-a prins că nu dorm, aşa că am început să stăm de vorbă în pat

Şi nush dacă era din cauză că eram obosite sau ce-o fi fost, dar... a fost altfel, nu ne mai tachinam, doar vorbeam despre chestii. Mai întâi despre piesă şi apoi despre viaţa noastră în liceu şi tot soiul de chestii profunde. Mi-a zis... frate, am vorbit despre o grămadă de chestii personale, gen... cel puţin o oră, poate mai mult

Mi-a zis că ea crede că e pansexuală!!!!! A zis că pur şi simplu nu crede c-ar avea preferinţe de gen şi că i se pare cuvântul potrivit pentru ea!!! A zis că tu deja ştii, oarecum

Am stat de vorbă o grămadă şi apoi n-am mai zis nimic o vreme şi apoi a zis – CITEZ –, efectiv a zis: Ştiu că ţi se pare că te urăsc, dar de fapt e fix pe dos

Georgia, am crezut că mor

I-am zis: Mda... şi eu la fel, încercând să nu ţip de bucurie

Şi apoi s-a aplecat spre mine şi M-A SĂRUTAT

ASDFGHJKL

S-a tras imediat înapoi, de parcă se temea c-ar fi făcut o greşeală

Dar era evident că NU făcuse o greşeală şi mi-o citea pe faţă, la naiba

Şi apoi s-a aplecat din nou spre mine şi am început să ne sărutăm LA GREU

Gen, ne giugiuleam pe bune

Aşa că mă gândeam cum naiba de se întâmplă chestia asta. Efectiv am murit şi ne-am tot sărutat aşa vreo douăzeci de minute

HM, de-aici trecem la chestii un pic explicite, te rog să mă ierţi, dar mor dacă nu spun cuiva ce s-a întâmplat

Aşa că după o vreme se ridică în genunchi şi gen... îşi scoate tricoul de pe ea. Şi eu am rămas... Oh, Doamne

Şi apoi îmi zic OK, vrea să meargă mai departe??

Şi nu m-ar deranja??? Şi eu vreau să fac chestia asta?????

Se... se întinde la loc pe pat şi-mi zice: E OK? Şi eu zic oh, da, dă-i înainte

(N-am folosit chiar cuvintele astea în timpul primei mele experienţe sexuale. Cred că doar am încuviinţat entuziast din cap.)

Aşa că evident n-am mai făcut chestii sexuale cu nimeni şi ea e pe punctul să... să-mi bage mâna în pantalonii de pijama şi sunt super agitată, dar chiar vreau, lol

Dar apoi se dă înapoi şi zice „oh, Doamne” şi sare din pat şi se panichează, gen, îşi trage hainele pe ea şi îşi strânge lucrurile şi zice „Te rog să mă ierţi, te rog să mă ierţi” şi eu am rămas încremenită în pat, excitată şi derutată, gen „ăă?”

Şi apoi zice „La naiba, distrug totul” şi apoi FUGE din cameră

A DISPĂRUT

Am tot sunat-o şi i-am trimis mesaje, dar habar n-am unde este, s-a întors în cameră???

Sunt aşa de îngrijorată şi confuză şi spectacolul e azi şi am început să mă panichez un pic, cred că s-ar putea s-o fi supărat şi să fi distrus totul

Dar cred c-ar trebui să dorm câteva ore acum, pentru că altfel s-ar putea să leşin de oboseală pe scenă

Deci, hm

Da

Trimite-mi un mesaj când te trezeşti

Georgia Warr

m-am trezit

oh doamne

O găsesc eu

Georgia Warr

nu e în cameră

nu intra în panică

o găsesc eu

Mai întâi am sunat-o pe Rooney, fără să mă ridic din pat, aşteptând.

A intrat mesageria.

— Unde eşti? i-am zis imediat, dar nu ştiam ce altceva să-i spun, aşa c-am închis, am sărit din pat, mi-am tras pe mine primele haine pe care le-am găsit şi am ţâşnit pe uşă.

Nu se putea să se întâmple una ca asta.

Era imposibil să ne abandoneze în ziua spectacolului.

Era imposibil să mă abandoneze.

Am coborât în viteză treptele până la parter şi-abia apoi mi-am dat seama că efectiv habar n-aveam unde s-o caut. Putea să fie oriunde. La bibliotecă. Într-o cafenea. Pe undeva prin colegiu. La cineva acasă. Durhamul e mic, dar era imposibil s-o caut prin tot oraşul într-o zi.

Trebuia să încerc, totuşi.

Am ţinut-o într-o fugă până la teatru mai întâi. Probabil că se hotărâse pur şi simplu să ne aştepte acolo, s-o fi dus să-şi ia o cafea de la Starbucks. Stabiliserăm să ne întâlnim cu toţii acolo la 10 – spectacolul urma să aibă loc la 2 după-prânz – şi acum era 9:30, aşa că probabil că doar ajunsese ceva mai devreme.

M-am izbit de uşă când am dat s-o deschid. Era încuiată.

Şi atunci am început să intru în panică.

Plecase de la Pip în toiul nopţii. Unde s-o fi dus? M-aş fi trezit dacă ar fi venit în cameră. Se dusese pe la vreunul dintre numeroşii ei prieteni, cărora părea să li se rupă de ea? Mersese în vreun club? Cluburile nu rămâneau deschise aşa târziu, nu?

M-am ghemuit pe trotuar, încercând să respir. La naiba. Dacă păţise ceva? Dacă oprise vreun tip dintr-o maşină şi o luase pe sus? Dacă pornise pe pod şi căzuse în apă?

Mi-am scos telefonul din buzunar şi am sunat-o din nou.

N-a răspuns. Poate că nici măcar n-avea telefonul la ea.

Am sunat-o pe Pip.

— Ai găsit-o? m-a întrebat ea direct.

— Nu. E...

Nici nu ştiam ce să-i spun.

— A... dispărut.

— A dispărut? Cum adică – a dispărut?

M-am ridicat, uitându-mă în jur de parcă era vreo şansă s-o văd apărând deodată pe stradă, venind în fugă spre mine în colanţi, cu coada fluturând în urma ei. Dar n-am văzut-o. Evident că nu.

Mi s-a frânt glasul.

— Pur şi simplu a dispărut.

— E vina mea, a spus Pip imediat şi mi-am dat seama cât de devastată era. E... n-ar fi trebuit să... probabil că nici nu... era prea curând să...

— Nu, e vina mea, i-am zis.

Ar fi trebuit s-o păzesc pe Rooney. Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

O cunoşteam mai bine ca oricine.

Oricine dintre toţi oamenii din viaţa ei.

— O găsesc eu, am zis. Îţi promit c-o găsesc.

Îi datoram măcar atât.

Am dat fuga la clubul în care ieşisem în Săptămâna Bobocilor, când îmi spusese să caut pe cineva care să-mi placă, în timp ce ea se cuplase cu un tip. Mi se părea că trecuseră ani de-atunci.

Era închis. Evident – era sâmbătă dimineaţă.

M-am dus în Tesco, de parcă erau şanse s-o găsesc comparând opţiunile la raionul cu fulgi de cereale, şi m-am învârtit prin piaţă de parcă mă aşteptam s-o văd aşezată pe una dintre băncile de piatră, uitându-se în telefon. Am traversat Podul Elvet şi am dat buzna în clădirea Elvet Riverside, fără să ştiu măcar dacă era deschisă în weekend, nu că mi-ar fi păsat, neştiind de ce-ar fi venit aici într-o dimineaţă de sâmbătă, dar sperând, sperând să o găsesc. Rugându-mă să fie aici. M-am dus la Liga Studenţilor doar ca să descopăr că era încuiat şi apoi n-am mai fost în stare să fug pentru că mă durea în piept, aşa c-am luat-o la pas spre Biblioteca „Bill Bryson”, am intrat, m-am oprit pe scări şi am urlaat pur şi simplu „ROONEY!”. Toată lumea s-a întors să se uite la mine, dar nu mi-a păsat.

Rooney nu era acolo. Nu era nicăieri.

Oare noi nu eram îndeajuns pentru ea, până la urmă?

Oare eu nu eram îndeajuns?

Sau de-abia reuşiserăm să ne apropiem de ea doar ca să i se întâmple o nenorocire?

Am sunat-o din nou. A intrat încă o dată mesageria.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

Am închis. Habar n-aveam ce altceva să-i spun.

Când am ieşit din bibliotecă, a început să sune telefonul, dar era Jason.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat. Sunt la teatru şi n-a mai venit nimeni în afară de Sunil.

— Rooney a dispărut.

— Cum adică a dispărut?

— Nu-ţi face griji, o găsesc eu.

— Georgia...

Am închis şi am sunat-o pentru a treia oară pe Rooney.

— Poate că tu cea din Săptămâna Bobocilor ne-ai fi părăsit. Dar nu acum. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Tu nu m-ai fi părăsit.

Când am închis de data asta, mi-am dat seama că bateria era la 5%, pentru că uitasem să pun telefonul la încărcat în noaptea dinainte.

Vântul şuiera în jurul meu.

Oare era cazul să sun la poliţie?

Am luat-o înapoi spre centru, în timp ce în minte mi se învolburau o puzderie de întrebări. Şi dacă a plecat acasă? Şi dacă a căzut în râu şi s-a înecat?

M-am oprit în mijlocul trotuarului şi o amintire m-a izbit în plin, de m-a luat cu ameţeală.

În prima noapte când ieşiserăm în oraş, Rooney îşi introdusese datele în Find My Friends de pe telefonul meu. Nu folosisem deloc aplicaţia până la urmă, dar... oare ar fi funcţionat acum?

Aproape c-am scăpat telefonul din mână în graba de a-l scoate să mă uit şi, ce să vezi, pe hartă se vedea un cerculeţ cu faţa lui Rooney.

Se părea că era pe un câmp, lângă râu, la vreun kilometru distanţă.

Nici măcar n-am stat să mă gândesc de ce era acolo. Pur şi simplu am rupt-o din nou la fugă.

Nu-mi imaginasem cum ar putea arăta oraşul dacă ieşeai din centru. Tot ce văzusem în ultimele şase luni fuseseră clădirile universităţii, străduţe pietruite şi cafenele minuscule.

Dar după doar zece minute de mers, m-am trezit într-o întindere nesfârşită de verdeaţă. Câmpuri lungi mi se desfăşurau în faţă, pe măsură ce înaintam pe potecile înguste, neasfaltate, urmărind punctuleţul cu Rooney pe telefon, până când mi s-a întunecat ecranul şi n-am mai văzut nimic.

Dar nu mai aveam nevoie de el. Punctuleţul fusese undeva pe malul râului, lângă un pod. Trebuia doar să ajung la podul ăla.

A durat încă cincisprezece minute. La un moment dat, m-am temut că mă rătăcisem cu totul, fără GoogleMaps care să mă ghideze, dar am mers tot înainte, ţinându-mă după râu, până când am văzut podul.

Podul era pustiu.

Ca şi potecile şi câmpurile din apropiere.

Am rămas locului şi m-am uitat în jur un timp. Apoi am străbătut podul într-o parte şi în alta, de parcă aş fi putut s-o găsesc pe Rooney dormind pe malul apei sau s-o văd plutind cu faţa în jos, dar nu era nicăieri.

În schimb, când m-am întors la potecă, am văzut ceva scânteind în iarbă.

Era telefonul lui Rooney.

L-am luat şi am activat ecranul. Avea toate apelurile nepreluate de la mine. O mulţime şi de la Pip, ba chiar şi câteva apeluri de la Jason.

M-am aşezat pe iarbă.

Şi pur şi simplu m-am pus pe plâns. De epuizare, de tulburare, de teamă. M-am aşezat în plin câmp, cu telefonul lui Rooney în mână, şi am plâns.

Chiar şi după tot ce se întâmplase, nu aveam cum s-o ajut.

Nu-i puteam fi o prietenă bună.

N-o puteam convinge cât de importantă era în viaţa mea.

— GEORGIA!

Un glas. Mi-am ridicat privirea.

Pentru o clipă, am crezut că visez. Că era, poate, o proiecţie a ceea ce mi-aş fi dorit să se întâmple acum.

Dar era aievea.

Rooney venea în fugă spre mine pe pod, cu un pahar de la Starbucks într-o mână şi un buchet de flori în cealaltă.

Un gest grăitor

— Oh, Doamne, Georgia, de ce... ce s-a întâmplat?

Rooney s-a lăsat să cadă în genunchi dinaintea mea, uitându-se lung la lacrimile care-mi şiroiau pe obraji.

Pip plânsese de zeci de ori de faţă cu mine. Nu-i trebuia mare lucru să înceapă să plângă. Adesea avusese motive întemeiate, dar uneori plângea doar de oboseală. Sau într-un rând plânsese pentru că făcuse o lasagna şi-i căzuse pe jos.

Jason plânsese de câteva ori de faţă cu mine. Doar când se întâmplau chestii foarte nasoale, de exemplu când îşi

dădea seama cât de oribil se purta Aimee cu el, sau când ne uitam la filme foarte triste despre bătrâni, cum ar fi The Notebook şi Up de la Pixar.

Rooney plânsese şi ea de câteva ori de faţă cu mine. Când îmi povestise pentru prima dată despre fostul ei. La uşa lui Pip. Şi când ne uniserăm paturile.

Eu nu plânsesem niciodată de faţă cu ea.

Nu plânsesem niciodată de faţă cu nimeni.

— Ce... cauţi... aici? am reuşit s-o întreb poticnit, printre hohote de plâns.

Nu voiam să mă vadă aşa. Doamne, nu voiam să mă vadă nimeni aşa.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare!

Rooney a aruncat florile din mână, şi-a lăsat cu grijă paharul pe potecă şi apoi s-a aşezat lângă mine pe iarbă. Mi-am dat seama că nu mai avea aceeaşi ţinută ca ieri – acum purta alţi colanţi şi un hanorac. Oare se întorsese în cameră să se schimbe? Dormisem şi n-o auzisem când intrase?

M-a înconjurat cu braţul.

— Am crezut... că zaci... în râu, i-am zis.

— Ai crezut c-am căzut în râu şi m-am înecat?

— Nu... nu ştiu... M-am speriat...

— Nu sunt bătută în cap, nu sar de nebună în râu.

M-am uitat la ea.

— Rămâi adesea la necunoscuţi acasă.

Rooney a strâns din buze.

— OK.

— Ai rămas încuiată pe-afară la cinci dimineaţa.

— Bine, bine. Poate că sunt un pic bătută în cap.

Mi-am şters lacrimile, simţindu-mă ceva mai liniştită.

— Ce căuta telefonul tău pe-aici?

A ezitat.

— Mă... mă plimb pe-aici uneori. După o ieşire în oraş. Mă rog... în dimineaţa de după, de obicei. Îmi place să vin aici şi... să simt că e linişte în jur.

— Nu mi-ai zis niciodată.

Rooney a ridicat din umeri.

— Nu m-am gândit c-ar interesa pe cineva. Era doar o chestie de-a mea, ritualul meu ca să-mi limpezesc mintea. Aşa c-am venit aici în dimineaţa asta şi la un moment dat mi-a scăpat telefonul şi mi-am dat seama abia după ce m-am întors la cămin – probabil că tu plecaseşi deja –, aşa că m-am schimbat şi am dat fuga după el şi... acum suntem amândouă aici.

Încă mă ţinea după umeri. Ne-am uitat amândouă la râu.

— Ţi-a povestit Pip ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Îhâm.

Am atins-o uşor cu piciorul.

— De ce ai fugit?

A inspirat adânc.

— Mi-e... foarte... teamă... să mă apropii de oameni. Iar... azi-noapte, cu Pip, cu... ce-am făcut – mă rog, ce ne pregăteam să facem –, mi-a trecut prin minte că procedez ca de obicei. Adică recurg la sex doar ca să... mă detaşez de ce simt cu adevărat.

A clătinat din cap.

— Dar nu era cazul. Mi-am dat seama aproape imediat ce-am plecat. Mi-am dat seama că... ar fi fost prima dată când o făceam cu cineva la care chiar... ţin. Şi cu cineva care chiar ţine la mine.

— E foarte îngrijorată din cauza ta, i-am zis. Poate c-ar trebui să ne întoarcem.

Rooney s-a răsucit spre mine.

— Şi tu ai fost foarte îngrijorată în privinţa mea, nu-i aşa? m-a întrebat. Nu te-am mai văzut plângând până acum.

Am încleştat din dinţi, simţind că-mi dau din nou lacrimile. De-asta nu plângeam de faţă cu alte persoane – când începeam, greu mă mai opream.

— Ce se întâmplă? Spune-mi.

— Ăă...

Mi-am lăsat privirea în pământ. Nu voiam să mă vadă. Dar Rooney se uita la mine cu sprâncenele ridicate. Ghiceam că i se învârtejesc o grămadă de gânduri în minte şi la vederea acestei expresii, tot ce înăbuşeam în mine mi-a ţâşnit pe buze.

— Ţin aşa mult la tine... dar trăiesc cu teama că... într-o zi o să mă părăseşti. Sau că Pip şi Jason o să mă părăsească sau... nu ştiu.

Noi şuvoaie de lacrimi mi s-au prelins pe obraji.

— Eu n-o să mă îndrăgostesc niciodată, aşa că... prieteniile sunt totul pentru mine şi... pur şi simplu... nu suport gândul c-aş putea să-mi pierd un prieten. Pentru că eu n-o să am niciodată acea persoană specială.

— Pot să fiu eu acea persoană? s-a grăbit Rooney să mă întrebe.

Mi-am tras nasul.

— Cum adică?

— Adică, vreau să fiu eu persoana specială din viaţa ta.

— D-dar... nu aşa merg lucrurile, oamenii întotdeauna pun relaţiile romantice mai presus de cele de prietenie...

— Unde scrie? s-a burzuluit Rooney, lovind cu palma în pământ. În îndrumarul heteronormativ? Să-l dăm naibii, Georgia. La naiba cu regulile astea.

S-a ridicat, gesticulând revoltată şi plimbându-se de colo-colo în timp ce vorbea.

— Ştiu c-ai încercat să mă ajuţi cu Pip şi-ţi sunt recunoscătoare, Georgia, sincer. Îmi place de ea şi cred că-i place şi ei de mine şi ne place să fim una în preajma celeilalte şi, da, o s-o zic pe-a dreaptă – cred că vrem foarte mult să ne culcăm împreună.

M-am uitat lung la ea, cu obrajii uzi de lacrimi; habar n-aveam unde voia să ajungă.

— Dar ştii ce-am înţeles în timp ce mă plimbam? Mi-am dat seama că te iubesc, Georgia.

Am rămas cu gura căscată.

— Evident, nu sunt îndrăgostită de tine la modul romantic. Dar mi-am dat seama că ceea ce simt pentru tine e...

A făcut un efort să zâmbească.

— Am senzaţia că sunt îndrăgostită. Ce e între noi – chiar e o poveste de dragoste, la naiba! Am sentimentul c-am găsit ceva de care majoritatea oamenilor nu au parte. Mă simt în largul meu cu tine, cum nu m-am simţit în viaţa mea, mama mă-sii! Şi poate că majoritatea oamenilor s-ar

uita la noi şi şi-ar spune că suntem doar prietene, sau ce-o fi, dar eu ştiu că e... mult MAI MULT de-atât.

A făcut un gest dramatic, cu amândouă mâinile.

— M-ai schimbat. M-ai... m-ai salvat, la naiba, îţi jur. Ştiu că încă mai fac o grămadă de tâmpenii şi spun chestii aiurea şi mai am zile când mă simt aiurea, dar... în ultimele câteva săptămâni am fost mai fericită decât am fost de ani buni.

Nu puteam să spun nimic. Încremenisem.

Rooney s-a lăsat în genunchi.

— Georgia, n-o să încetez niciodată să-ţi fiu prietenă. Şi nu folosesc cuvântul „prietenă” în sensul plictisitor, banal, la modul că după douăzeci şi cinci de ani n-o să mai vorbim prea des pentru c-am cunoscut amândouă nişte băieţi cumsecade şi ne-am aşezat la casa noastră, gata să facem copii, şi ne mai vedem de vreo două ori pe an. Vreau să zic c-o să te bat la cap să-ţi iei o casă lângă mine când o să avem amândouă patruzeci şi cinci de ani şi-am economisit amândouă destui bani să dăm un avans. Vreau să zic c-o să mă autoinvit în fiecare seară la tine să luăm cina împreună, pentru că ştii bine că n-aş fi în stare în veci să gătesc ceva şi, dacă o să am un soţ sau o soţie şi copii, probabil c-o să vină şi ei cu mine, pentru că altfel n-o să mănânce decât cartofi prăjiţi şi şniţele congelate toată viaţa. Vreau să zic că eu o să fiu cea care o să-ţi aducă supă când îmi trimiţi sms că eşti bolnavă şi nu eşti în stare să te ridici din pat şi cea care o să te ducă la doctor chiar şi când nu vrei să mergi pentru că te simţi vinovată şi nu vrei să apelezi la sistemul de sănătate doar pentru că te

supără burta. Vreau să zic c-o să dărâmăm gardul dintre grădinile noastre ca să avem o grădină mare la comun şi putem să ne luăm un câine împreună şi să avem grijă de el prin rotaţie. Vreau să zic c-o să fiu aici, cu tine, agasându-te, până când o să fim babe amândouă şi-o să stăm în acelaşi azil, complotând să punem în scenă o piesă de Shakespeare pentru că am îmbătrânit şi ne plictisim la culme.

A înhăţat buchetul de flori şi practic mi l-a aruncat în braţe.

— Şi ţi-am luat florile astea pentru că, sincer, n-am ştiut cum altfel să exprim tot ce ţi-am zis.

Plângeam. Tocmai mă apucase din nou plânsul.

Rooney mi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Ce-i? Nu mă crezi? Pentru că nu glumesc, la naiba. Să nu cumva să-mi zici că mint, pentru că nu te mint. A avut vreo noimă tot ce-am zis? m-a întrebat, rânjind. Sunt chioară de somn.

Nu eram în stare să vorbesc. Eram varză.

A arătat spre buchetul de flori, care practic îmi explodase în poală.

— Chiar am vrut să fac un gest grăitor, spectaculos, cum ai făcut tu cu Pip şi Jason, dar nu mi-a venit nimic în minte, pentru că tu eşti omul cu ideile în prietenia noastră.

Partea asta m-a făcut să râd. Rooney m-a îmbrăţişat şi apoi cu un ochi râdeam, cu unul plângeam, tristă şi bucuroasă deopotrivă.

— Nu mă crezi? a repetat, strângându-mă în braţe.

— Te cred, i-am zis, cu o voce gâtuită. Promit.

Partea a cincea

Ne-am distrat

Niciuna dintre noi nu era în cea mai bună formă fizică, aşa că s-o ţinem într-o fugă până în centru nu era cea mai inspirată idee, dar asta am făcut oricum. Spectacolul urma să înceapă în mai puţin de două ore. Nu aveam de ales.

Am alergat pe lângă râu, eu cu florile în braţe şi oprindu-mă să le adun de fiecare dată când îmi scăpa una din mână, ea doar cu telefonul, paharul de Starbucks şi un zâmbet larg pe faţă. A trebuit să ne oprim şi să ne aşezăm de câteva ori, să ne tragem sufletul, şi am crezut sincer c-o să-mi facă implozie inima şi plămânii când am ajuns în piaţa mare. Dar trebuia să-i dăm înainte. De dragul spectacolului.

De dragul prietenilor noştri.

Când am ajuns la teatru, eram amândouă leoarcă de transpiraţie şi, când am dat buzna pe uşă, am găsit-o pe Pip aşezată la o masă în foaier, cu capul în mâini.

Şi-a ridicat privirea chiar când mă prăbuşeam la pământ, la propriu, gâfâind ca un astronaut rămas fără aer, în timp ce Rooney se străduia cum putea mai bine să-şi aranjeze coada răvăşită în ultimul hal.

— Pe unde, a început Pip pe un ton foarte calm, mama naibii – aţi umblat?

— Ne-am..., am dat să spun, dar apoi am scos un horcăit.

Aşa că Rooney a vorbit în numele amândurora.

— Am intrat în panică după ce s-a întâmplat azi-noapte şi Georgia mi-a localizat telefonul, dar îl pierdusem pe un câmp şi a venit în fugă până acolo, apoi m-am întors şi eu când mi-am dat seama că-l scăpasem pe-acolo şi am dat peste ea, şi aveam florile pentru că voiam să-i spun cât ţin la ea şi cât de recunoscătoare îi sunt pentru tot ce-a făcut pentru mine anul ăsta şi apoi am stat de vorbă despre tot şi i-am spus cât de mult înseamnă pentru mine şi, de asemenea...

Rooney a făcut un pas spre Pip, care se uita cu ochii mari la ea.

— Mi-am dat seama că-mi place foarte mult de tine şi n-am mai simţit de mult aşa ceva, prin urmare m-am speriat foarte tare şi de-asta am fugit.

— Ăă... O-OK, s-a bâlbâit Pip.

Rooney a făcut încă un pas spre ea şi a pus o mână pe masă, în faţa ei.

— Tu ce sentimente ai faţă de mine? a întrebat-o, cu o expresie foarte serioasă.

— Ăă... eu...

Pip s-a înroşit.

— Şi... şi mie... îmi place foarte mult de tine...

Rooney a încuviinţat energic, dar mi-am dat seama că începea să se fâstâcească.

— Bun. M-am gândit c-ar fi trebuit să lămurim treaba asta.

Pip s-a ridicat, fără să-şi ia ochii de la Rooney.

— Corect. Hm. Da. Bun aşa.

De-acum reuşisem să mă ridic şi plămânii mei nu mai păreau gata să explodeze.

— Să-i căutăm pe Jason şi Sunil?

— Da, au exclamat Rooney şi Pip la unison şi am pornit-o toate trei spre culise, Rooney şi Pip doar la câţiva paşi în urma mea.

Când am luat colţul, am întrebat:

— Sunt în vreo cabină sau...?

Când nu mi-a răspuns nimeni, am aruncat o privire în urmă, ca să descopăr că Rooney şi Pip se sărutau de zor – Rooney o împinsese pe Pip în uşa unei cabine şi niciuna nu părea deranjată de faptul că eram şi eu fix acolo.

— Hei, le-am strigat, dar ori n-au auzit, ori s-au făcut că n-aud.

Am tuşit tare.

— HEI, am repetat, mai tare de data asta şi s-au desprins din îmbrăţişare fără tragere de inimă, Rooney cu un aer uşor iritat, Pip aranjându-şi ochelarii, arătând de parcă o pocnise cineva.

— Avem o piesă de jucat, da?

Jason şi Sunil erau aşezaţi pe marginea scenei, mâncând amândoi dintr-o pungă de floricele cu sare. De cum ne-au văzut intrând, Jason a ridicat amândouă mâinile, cu un gest triumfător, iar Sunil a exclamat:

— Slavă Domnului!

Jason a dat fuga spre mine apoi, m-a luat în braţe şi m-a dus pe sus până pe scenă, în timp ce eu râdeam isteric şi mă zbăteam.

— Chiar o să facem treaba asta! a zis, învârtindu-se cu mine în braţe. O să avem o reprezentaţie!

— Îmi vine să plâng, a declarat Sunil, apoi şi-a mai îndesat trei floricele în gură.

Rooney a bătut tare din palme.

— Nu mai avem timp să ne bucurăm! Trebuie să ne schimbăm, până nu încep să vină spectatorii!

Şi asta am şi făcut. Jason şi Sunil pregătiseră deja toate costumele, recuzita şi decorurile, aşa că ne-am schimbat cu toţii în costumele pentru prima scenă, apoi am stat zece minute să aranjăm decorul pe care reuşiserăm să-l înjghebăm cu resursele noastre modeste – coloana de hârtie creponată, pe care am pus-o în partea stângă, şi o ghirlandă acoperită de stele pe care am reuşit cumva, după dezbateri îndelungate între Jason şi Rooney, s-o anină de un grilaj din fundal. Dădea senzaţia că picură steluţe din tavan.

Aveam nevoie şi de un scaun în multe scene, dar tot ce-am găsit a fost unul roşu de plastic rămas în culise.

— Mi-a venit o idee, a spus Rooney, ţâşnind de pe scenă şi dând fuga să ia florile pe care le lăsasem pe un scaun în primul rând.

A urcat cu ele pe scenă şi a început să le fixeze cu scotch pe scaun.

Când a terminat, scaunul se transformase într-un jilţ ornat cu flori.

Mai erau zece minute până la începerea spectacolului şi am început să mă întreb dacă vom avea vreun spectator, de fapt.

În mod evident Sadie fusese invitată, pentru că trebuia să dea verdictul. Şi mă aşteptam ca Sunil s-o fi invitat pe Jess. Dar oare ăsta va fi tot publicul? Doi spectatori cu totul?

Am tras cu ochiul de după cortină şi am aşteptat şi, în curând, s-a dovedit că mă înşelasem amarnic.

Mai întâi au apărut câteva figuri pe care le-am recunoscut de la Clubul Pride. Sunil le-a ieşit imediat înainte şi, într-un final, ne-a făcut semn să venim şi noi să salutăm lumea. După câteva momente, a mai apărut un grup de oameni şi Sunil ni i-a prezentat drept prietenii lui din orchestră. Au început să turuie toţi, zicând că de-abia aşteptaseră spectacolul.

Nu ştiam dacă să fiu entuziasmată sau speriată.

Apoi a apărut Sadie, cu câţiva prieteni. A venit să ne salute rapid, apoi s-a aşezat în primul rând, în poziţia cea mai intimidantă cu putinţă.

La scurt timp după aceea a sosit şi Jess şi, după ce a salutat gaşca de la Clubul Pride, s-a dus la Sadie. S-au îmbrăţişat şi s-au aşezat una lângă alta, părând să fie prietene bune. Universitatea chiar era o lume mică.

A apărut o gaşcă de băieţi şi habar n-aveam cine sunt până când Jason s-a dus să-i salute – erau câţiva dintre coechipierii lui de la canotaj. Şi apoi au venit încă două persoane, care-mi erau la fel de necunoscute, dar Pip a dat fuga spre cei doi şi i-a îmbrăţişat, prezentându-ni-i drept Lizzie şi Leo, doi prieteni pe care şi-i făcuse la Clubul LatAm.

Eu nu aveam pe nimeni care să vină special pentru mine. Nici Rooney.

Dar nu m-a deranjat. Cei pe care-i aveam aici – aceste patru persoane – îmi erau de-ajuns.

Şi, deşi nu contribuisem la asta, aveam un public. Îndeajuns de mare să umple trei rânduri.

Poate că nu era prea mult. Dar mie mi s-a părut enorm. Mi-a dat sentimentul că ceea ce făceam conta.

La două fără trei minute, ne-am adunat toţi cinci în culise, în dreapta scenei, şi ne-am cuprins cu braţele.

— Mai simte cineva că face pe el? a întrebat Pip.

— Da, s-a grăbit Rooney să admită.

— Păi, n-aş folosi chiar cuvintele astea, a spus Sunil.

— O să ne descurcăm de minune, a intervenit Jason. Relaxaţi-vă.

— Faptul că-mi spui să mă relaxez nu mă relaxează deloc, din contră, a comentat Pip.

— Orice s-ar întâmpla, am zis, ne-am distrat, nu-i aşa? Ne-am distrat în tot acest timp.

Toată lumea a încuviinţat. Ştiam cu toţii că aşa e.

Orice s-ar fi întâmplat cu spectacolul, cu clubul, cu grupul nostru bizar de prieteni...

Ne distraserăm la culme.

— Hai s-o facem, a spus Jason şi ne-am pus toţii mâinile laolaltă.

Noapte bună

Jason a urcat primul pe scenă. Cu un microfon şi costumat pentru rolul lui Romeo – în haine cu imprimeuri viu-colorate, în nuanţe contrastante.

— Am doar un scurt anunţ înaintea spectacolului, a început el. Mai întâi, vă mulţumim tuturor pentru că aţi venit. Ne bucurăm să vă vedem în număr aşa de mare aici, fără îndoială datorită campaniei noastre publicitare de amploare.

S-au auzit râsete din public.

— În al doilea rând, aş vrea să vă informez că am avut câteva... mici probleme, în timp ce încercam să pregătim acest spectacol. Am avut nişte... dispute în rândul actorilor. Şi a trebuit să zorim lucrurile la câteva din scenele finale. Totul e în regulă acum, sperăm, dar... a fost un drum anevoios până aici, presărat cu multe lacrimi şi mesaje înverşunate pe WhatsApp.

S-au auzit din nou râsete înfundate din rândul publicului.

— Pentru cei care nu ştiu, a continuat Jason, noi, membrii Clubului Shakespeare, am decis ca în cadrul primului nostru spectacol să jucăm un potpuriu de scene mai degrabă decât o singură piesă. Toate scenele selectate ilustrează, într-un fel sau altul, tema dragostei – dar vă lăsăm pe voi să decideţi ce tip de dragoste reprezintă. Iubire pură, toxică, romantică, platonică – am vrut să explorăm toate tipurile. Oricum, spectacolul va fi un pic mai scurt decât o piesă obişnuită, aşa că vom termina la timp ca să mergem undeva să mâncăm.

Câteva chicote din public.

— În sfârşit, patru dintre noi ar dori să anunţe că vom dedica acest spectacol persoanei care a reuşit să ne aducă pe toţi laolaltă după ce era cât pe-aci să se aleagă praful.

S-a întors şi s-a uitat la mine. Eu rămăsesem în culise.

— Georgia Warr este cea datorită căreia are loc, până la urmă, acest spectacol. Şi poate că e doar un spectacol mărunt, dar contează pentru noi toţi. Foarte mult. Iar Georgia merită ceva care să fie creat doar pentru ea. Aşa că spectacolul de faţă îţi e dedicat, Georgia. E o piesă despre dragoste.

A fost varză, pe alocuri, dar a fost minunat. Am început cu o comedie, Rooney şi Pip urcând pe scenă ca Benedick şi Beatrice, şi în curând publicul râdea în hohote. Cumva m-am trezit că urmăresc replicile din Mult zgomot pentru

nimic de parcă le auzeam pentru prima dată. Piesa prinsese viaţă sub ochii mei. Era superb.

A urmat A douăsprezecea noapte. Ceea ce însemna că aproape că-mi venise rândul să intru.

Şi atunci mi-am dat seama că n-am nimic.

Nu mi-era greaţă. Nu trebuia să dau fuga la baie, cum păţisem în Romeo şi Julieta în clasa a douăsprezecea.

Aveam emoţii, desigur. Dar la un nivel normal, combinate cu dorinţa entuziastă de a-mi interpreta rolul, de a juca teatru, de a face chestia care-mi plăcea la nebunie.

Şi, când am intrat şi am recitat monologul cu „Vino, moarte, de mă ia”, chiar m-am simţit bine. După mine au intrat Jason şi Sunil, drept Orsino şi Viola, şi i-am urmărit din lateralul scenei, zâmbind, uşurată, fericită că reuşisem să fac treaba asta. Că reuşiserăm.

Jason şi Rooney au interpretat o bucată din Romeo şi Julieta, cu atâta pasiune, încât ai fi zis că sunt împreună cu adevărat. Apoi am jucat cu toţii într-o bucată din Regele Lear, scena în care Lear încearcă să afle care dintre fiicele lui îl iubeşte mai mult. Şi apoi eu l-am jucat pe Prospero, cu Sunil în chip de Ariel, în Furtuna, o scenă în care fiecare avea nevoie de celălalt, dar amândoi îşi doreau să se elibereze de sub puterea vrăjii care-i lega.

Rooney şi Pip au revenit şi au interpretat încă o scenă din Mult zgomot pentru nimic, cea în care Benedick şi Beatrice recunosc în sfârşit că se iubesc şi, când s-au sărutat, s-au auzit ropote de aplauze din public.

Spectacolul s-a încheiat cu Visul unei nopţi de vară. Sau, mai bine zis, eu am încheiat cu asta.

M-am aşezat pe jilţul de flori şi am recitat monologul final, ca încheiere a întregului spectacol.

— Şi acuma, noapte bună tuturor, am spus, zâmbindu-le suav celor adunaţi, sperând, rugându-mă să fi fost de-ajuns.

Sperând că n-avea să fie ultima dată când jucam alături de cei mai buni prieteni ai mei.

— ...şi nu plecaţi până ce n-aplaudaţi.[18]

Sunil a stins lumina de scenă şi apoi publicul a ţâşnit în picioare.

Am făcut cu toţii câte o plecăciune, în timp ce publicul ne aclama. Spectacolul nostru n-avea să intre în istorie. N-avea să fie ceva special pentru nimeni altcineva în afară de noi. Spectatorii vor uita de reprezentaţie sau şi-o vor aminti drept un spectacol studenţesc cam bizar, dar interesant, pe care l-au văzut la un moment dat.

Nimeni altcineva din lumea largă nu avea să vadă spectacolul ăsta.

Dar cred că ne lăsaserăm amprenta asupra lui.

---

[18] Visul unei nopţi de vară, în traducerea lui Şt. O. Iosif, în William Shakespeare, Opere, vol. III, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1956. (N.t.)

— A fost varză, a decretat Sadie, ridicând din sprâncene, cu braţele încrucişate la piept. Trecerile dintre scene au fost dubioase, în cel mai bun caz, iar decorul a fost... foarte atipic.

Ne-am pleoştit toţi cinci, cum stăteam înşiraţi pe marginea scenei.

— Dar..., a continuat, ridicând un deget, nu mi-a displăcut. De fapt, mi s-a părut foarte creativ şi categoric mai interesant decât dacă aţi fi urcat pe scenă şi ne-aţi fi prezentat Romeo şi Julieta într-o versiune mediocră, prescurtată.

— Deci..., a început Rooney. A fost... suntem...

— Da, a încuviinţat Sadie, Clubul Shakespeare poate funcţiona în continuare.

Pip şi Rooney au început să ţipe şi să se îmbrăţişeze. Sunil a dus o mână la piept, şoptind:

— Slavă Domnului!

Între timp, Jason mă înconjura cu braţul, zâmbind cu gura până la urechi, şi mi-am dat seama că zâmbeam şi eu larg. Eram fericită. Eram fericită la culme.

După ce-a plecat Sadie, prima care m-a îmbrăţişat a fost Rooney. S-a căţărat peste ceilalţi şi a venit peste mine, trântindu-mă pe scenă şi strângându-mă în braţe. Am început să râd şi râdea şi ea şi apoi râdeam amândouă fără să ne mai putem opri. Pip ni s-a alăturat apoi, strigând:

— Vreau şi eu să fiu inclusă!

A plonjat peste noi. Sunil şi-a rezemat capul de spatele lui Rooney şi apoi Jason ne-a strâns pe toţi patru în braţe şi am rămas cu toţii aşa o clipă, râzând şi bolborosind şi îmbrăţişându-ne. Rămasă la baza grămezii, eram practic strivită sub greutatea lor, dar cumva mă liniştea în mod bizar chestia asta. Să simt greutatea tuturor deasupra. În jurul meu. Cu mine.

Nu era nevoie s-o spunem, o ştiam cu toţii. Ştiam cu toţii ce găsiserăm aici. Sau, cel puţin, eu una ştiam. Găsisem ce căutasem.

Şi de data asta n-a avut loc vreo declaraţie copleşitoare. Niciun gest spectaculos.

Doar faptul că eram cu toţii împreună, strângându-ne în braţe.

Casa

Casa era pe colţul unei străzi. O casă în stil victorian, dintr-un şir de case lipite, dar n-arăta prea atrăgător şi avea ferestre îngrijorător de mici. Ne opriserăm toţi cinci în faţa ei, fără să zicem nimic. Nimeni nu voia să spună ce ne trecea tuturor prin cap: arăta cam naşpa.

La o lună după spectacol, eu, Rooney, Pip şi Jason ne-am dat seama că n-o să mai avem unde sta la anul.

Universitatea din Durham oferea prioritate la cazare studenţilor din anul întâi şi câtorva studenţi din anii III şi IV – cei de anul II trebuiau, în general, să-şi găsească o locuinţă pe cont propriu. Aşa că majoritatea bobocilor formaseră grupuri mai mici cam din decembrie-ianuarie, merseseră în căutare de case şi semnaseră contracte de închiriere.

Cu toată agitaţia din prima parte a anului, noi rataserăm complet treaba asta. Şi, la sfârşitul lui aprilie, majoritatea locuinţelor cu chirie facilitate de facultate erau ocupate deja pentru următorul an universitar, astfel că ne-am văzut obligaţi să facem săpături pe site-urile cu oferte de locuinţe de închiriat de către persoane particulare, luând la rând tot felul de anunţuri dubioase.

— Sunt sigură că arată mai bine înăuntru, a spus Rooney, făcând un pas în faţă şi bătând la uşă.

— Aşa ai zis şi de ultimele trei, a comentat Pip, cu braţele încrucişate la piept.

— Şi o să am dreptate, până la urmă.

— Aş zice doar atât, a intervenit Sunil, poate c-ar trebui să ne gândim din nou cât de mult ţinem la a avea o cameră de zi.

Deşi Sunil era în anul III, hotărâse pe ultima sută de metri să revină la anul ca să facă un masterat în muzică. Tot nu se lămurise ce carieră voia să urmeze, ceea ce mi se părea absolut de înţeles, şi zicea că-i place la Durham şi că voia să mai rămână o vreme pe-aici.

Dar Jess avea să plece la sfârşitul anului. De fapt, majoritatea amicilor lui Sunil din anul III urmau să plece. De îndată ce am descoperit treaba asta, i-am propus să se mute cu noi şi a acceptat.

Uşa s-a deschis şi ne-a întâmpinat o studentă cu un aer extenuat, care ne-a explicat că toată lumea în afară de ea era la cursuri, aşa că puteam să intrăm şi să ne uităm în oricare dintre camere. Am intrat cu toţii mai întâi în bucătărie, care servea şi drept cameră de zi, având o canapea într-o parte şi dulapuri de bucătărie pe cealaltă latură. Mobilierul şi restul lucrurilor erau vechi şi trecuseră prin multe, dar totul părea funcţional şi curat, ceea ce era tot ce ne trebuia. Eram studenţi. Nu puteam să facem nazuri.

— Nu-i rău, de fapt, a conchis Sunil.

— Vedeţi? a spus Rooney, arătând în jur. V-am zis că asta va fi casa cu pricina.

Jason şi-a încrucişat braţele la piept.

— E... cam micuţ.

Aproape că dădea cu capul de tavan.

— Dar nu se văd urme de mucegai, a remarcat Pip.

— Şi avem destul loc să primim pe toată lumea, am zis.

„Toată lumea” însemna noi cinci, plus ceilalţi care începuseră să vină la repetiţiile noastre – mă rog, nu mai erau repetiţii. Nu era ca şi cum aveam o nouă piesă de pus în scenă anul ăsta şi cu toţii începeam să fim prinşi cu

examenele şi cursurile, aşa că de obicei ne întâlneam doar ca să povestim, să ne uităm la filme şi să comandăm mâncare. În fiecare seară de vineri, în camera mea şi a lui Rooney.

Uneori Sunil venea şi cu Jess sau Pip venea cu prietenii ei, Lizzie şi Leo. Uneori apărea toată echipa de canotaj de la Castel – băieţi gălăgioşi, care mă băgau în sperieţi la început, dar care se dovedeau chiar de treabă odată ce-i cunoşteai mai bine. Uneori eram doar noi cinci sau şi mai puţini, când unii dintre noi erau ocupaţi.

Devenise un ritual. Ritualul meu preferat din facultate.

— Şi aici e locul ideal pentru Roderick! a spus Rooney veselă, arătând spre un colţ gol aflat lângă braţul canapelei.

Am pornit-o spre cele două dormitoare de la parter, care arătau amândouă destul de banal. Eu şi Jason am aruncat un ochi în al doilea. Era aproape la fel de dezordonat ca dormitorul de-acum al lui Pip.

— Mereu mi-am dorit să am dormitorul la parter, a spus Jason. Nu ştiu de ce. Doar mi se pare mişto.

— Ai fi chiar la stradă.

— Cred că mi-ar plăcea. Zgomot de fond. Şi uite!

A arătat spre o porţiune goală de perete deasupra patului – destul loc să atârni o fotografie înrămată.

— Locul ideal pentru Mystery Inc.

Cu o săptămână în urmă fusese ziua lui Jason. Unul dintre cadourile de la mine fusese o fotografie înrămată cu întreaga gaşcă din Scooby-Doo. Toţi cinci.

— Mi-ar plăcea o cameră la parter, a spus Sunil, care apăruse din spatele nostru. Îmi place să fiu aproape de bucătărie. Aşa ajung mai uşor la snackuri.

Jason l-a privit precaut.

— Atâta timp cât nu-ţi propui să exersezi la violoncel noaptea târziu.

— Vrei să zici că nu vrei să asculţi acordurile mele minunate la ore matinale?

Jason a râs şi a urcat, lăsându-ne pe mine şi Sunil să intrăm în primul dormitor, având grijă să nu atingem nimic din obiectele personale ale actualului locatar.

Apoi Sunil a spus:

— Voiam să mă consult cu tine, Georgia.

— Da?

— Păi, o să mai fiu doar câteva luni preşedintele Clubului Pride şi, înainte să mi se încheie mandatul... voiam să creez un nou grup în cadrul clubului. Un mini-club pentru studenţii asexuali şi aromantici. Şi mă întrebam... dacă ai vrea să te implici. Nu neapărat în calitate de preşedintă, dar... mă rog, nu ştiu. Voiam doar să te întreb. Dar nu te simţi presată.

— Oh. Hm...

Imediat m-am panicat un pic. Încă mai aveam zile când nu dădeam pe-afară de încredere cu privire la orientarea mea sexuală, în ciuda celor când eram mândră şi plină de recunoştinţă că ştiu cine sunt şi ce-mi doresc. Poate că zilele nasoale aveau să se rărească, dar... nu ştiam. N-aveam de unde să ştiu.

Poate că o mulţime de oameni simţeau chestiile astea în legătură cu propria identitate. Poate că era nevoie de timp.

— Nu ştiu, i-am zis. Nu le-am spus adevărul nici măcar părinţilor mei.

Sunil a încuviinţat cu un aer plin de înţelegere.

— E în regulă. Doar spune-mi ce hotărăşti după ce te-ai gândit.

Am dat din cap.

— Aşa voi face.

Sunil s-a uitat în dormitor, la punctul în care lumina asfinţitului cădea pe podea.

— A fost un an bun, dar de-abia aştept să mi se termine mandatul. Cred că merit un an în care să-mi trag sufletul.

A zâmbit, mai mult pentru sine.

— Ar fi drăguţ. Să-mi trag sufletul un pic.

Mai erau trei dormitoare la etaj, iar Pip şi Rooney s-au îndreptat glonţ spre cel care era, în mod evident, cel mai încăpător.

— Am nevoie de mai mult spaţiu, a spus Rooney. Sunt aproape cu un cap mai înaltă decât tine.

— Ăă, în primul rând, e o minciună, eşti doar cu câţiva centimetri mai înaltă...

— Cel puţin cu 15 centimetri.

— Şi, în al doilea rând, eu am nevoie de mai mult spaţiu pentru că am mai multe haine decât tine.

— O să dormiţi oricum foarte des în aceeaşi cameră, a mormăit Jason, dându-şi ochii peste cap, iar Pip i-a aruncat o privire în care se împleteau stânjeneala şi îngrijorarea, în timp ce Rooney s-a înroşit toată şi a început să protesteze.

Se întâmplase în mai multe rânduri ca Rooney să lipsească noaptea. Când s-a întâmplat pentru prima dată după spectacol, m-am temut că ieşise din nou să bea la greu şi să bată cluburile cu necunoscuţi, dar, când am luat-o la întrebări, mi-a mărturisit sfioasă că rămăsese peste noapte la Pip. Iar hainele pe care le tot lăsa pe-acolo o dădeau de gol, oricum.

Dar venea să doarmă şi în camera noastră. În multe nopţi. Nu era ca şi cum mă înlocuise sau ca şi cum n-aş fi fost la fel de importantă.

Era una dintre cele mai bune prietene ale mele. Şi eu eram una dintre cele mai bune prietene ale ei. Şi amândouă înţelegeam acum ce însemna chestia asta.

După ce Rooney l-a făcut cu ou şi cu oţet pe Jason pentru că pomenise de viaţa ei amoroasă, iar Jason s-a retras strategic spre baie, le-am privit pe Rooney şi Pip stând împreună în prag. Rooney i-a atins blând mâna lui Pip, iar Rooney s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit ceva, n-am auzit ce anume, făcând-o să zâmbească larg.

Am ieşit ca să mă uit în alt dormitor. Acesta avea o fereastră mare, o chiuvetă într-un colţ şi locatarul actual umpluse unul dintre pereţi cu fotografii stil polaroid. Covorul era cam bizar – avea un model roşu-aprins, care mi-a amintit de draperiile de la bunica –, dar nu mi-a displăcut. Nu-mi displăcea nimic, de fapt.

Nu era un loc elegant sau aşa ceva. Dar chiar m-am văzut locuind acolo. Îmi imaginam cum ar fi să stăm cu toţii aici, să începem un nou an universitar, să ne întoarcem acasă şi să ne trântim unul lângă altul pe canapea, să stăm la poveşti în bucătărie dimineaţa, cu boluri de lapte cu cereale în faţă, înghesuindu-ne în dormitorul mare seara la vreun film, adormind unul în patul altuia când eram prea obosiţi să ne urnim.

Vedeam toate astea cu ochii minţii. Un viitor. Un viitor la scară mică şi un viitor care nu putea continua la infinit, dar un viitor, totuşi.

— Ce părere ai? m-a întrebat Rooney, care venise lângă mine în prag.

— E... OK, am zis. Nu-i perfect.

— Dar?

Am zâmbit.

— Dar cred că ne-am putea distra aici.

Mi-a zâmbit la rândul ei.

— Aşa cred şi eu.

S-a întors să se certe cu Pip pe tema dormitorului mare, dar eu am mai rămas acolo o clipă, uitându-mă la locul care avea să-mi devină, poate, viitoarea casă. După luni întregi în care dormisem în pat cu una dintre cele mai bune prietene ale mele, cam aveam emoţii la gândul de a avea din nou o cameră doar a mea. La gândul c-o să dorm într-o cameră cufundată în tăcere, auzindu-mi doar propriile gânduri.

Dar mai aveam timp să mă obişnuiesc cu ideea.

Până atunci, aveam să ne lăsăm paturile unite.

Mulţumiri

Cartea de faţă a fost unul dintre cele mai grele, frustrante, înspăimântătoare şi eliberatoare lucruri pe care le-am făcut vreodată. Aşa că multe persoane minunate m-au ajutat de-a lungul acestei călătorii.

Claire Wilson, agenta mea fenomenală, care a primit destule e-mailuri în care-mi descărcam emoţiile. Editoarea mea, Harriet Wilson; Ryan Hammond, artistul care creează

toate copertele cărţilor mele, precum şi toţi membrii echipei de la HarperCollins care au lucrat la cartea de faţă – vă mulţumesc pentru eforturile neobosite şi sprijinul pe care mi-l oferiţi, în ciuda faptului că a trebuit să prelungesc aproape fiecare termen de predare. Le mulţumesc lui Emily Sharratt, Sam Stewart, Ant Belle şi Keziah Reina, pentru editare, intuiţie şi lectura la cald, adesea cu termene foarte strânse. Scriitoarei care este sufletul meu pereche, Lauren James, căreia i-am mărturisit multe dintre grijile mele cu privire la cartea de faţă şi care m-a ajutat enorm cu structura şi găsirea ritmului. Mulţumesc familiei şi prietenilor, atât celor din viaţa reală, cât şi celor de pe internet. Şi cititorilor mei care m-au încurajat pas cu pas. Vă mulţumesc nespus tuturor!

Şi vă mulţumesc tuturor celor care aţi decis să citiţi această carte. Sper sincer că v-a plăcut povestea.

Resurse suplimentare despre asexualitate şi aromantism

AVEN (The Asexuality Visibility and Education Network // Reţeaua de educaţie şi amplificarea vizibilităţii cu privire la asexualitate): https://www.asexuality.org/

What Is Asexuality? [Ce este asexualitatea?]: http://www.whatisasexuality.com/

Aces & Aros: https://acesandaros.org/

AZE, o revistă care publică operele unor scriitori şi artişti asexuali, aromantici şi non-gender:

https://azejournal.com/

AUREA (Aromantic-spectrum Union for Recognition, Education,

and Advocacy // Asociaţia pentru recunoştere, educaţie şi sprijinul persoanelor din spectrul aro): https://www.aromanticism.org/

Indian Aces [Grupul asexualilor de origine indiană]: https://www.facebook.com/IndianAces

Resurse privind asexualitatea de la Trevor Project: https://www.thetrevor

project.org/trvr_support_center/asexual/

CUPRINS

Partea întâi

Ultima şansă

Poveste de dragoste

Pip, Jason şi cu mine

Adevăr sau provocare

Tommy

Sărutul

Pe jar

Neiubită

Partea a doua

Schimbarea

Rooney

O nouă prietenie

Gândire romantică

Sex

Căsătoriile de colegiu

Prima ieşire în club a fetiţei

Standarde înalte

Pride

Ieşirea din zona de confort

Shakespeare şi plantele de apartament

Energie haotică

Singură pe veci

Imatură

Ne place să ne dăm în spectacol

Competenţe în materie de relaţii

Ca în romanele de dragoste

Scânteia

O prezentare scurtă, dar convingătoare, de Rooney Bach

Mâinile fierbinţi

Secretul nerostit

Litera „X”

Domnul sigur-pe-el

Sunil

Ar mai fi mers nişte steaguri de pride

Pip

Miraj

Partea a treia

Nu iubesc pe nimeni

Fantezii masturbatorii

Numărătoarea inversă

Spălată pe creier

Viitorul visat

Lumea în oglindă

Dar dacă nu vrea ea să te iubească

Colege de cameră

Balul Bailey

Capulet contra Montague

Înfrântă

Flori de hârtie

Supravieţuitoare

Partea a patra

Persoane diametral opuse

Asexuală aromantică

Iubirea adevărată

Acasă

Ellis

Magia platonică

Amintiri

Dragostea distruge totul

Meriţi bucurie

Jason

Îmi pare rău

Beth

Întâlnire de urgenţă

Noaptea dinainte

Serenada

Curioasă? Total opusul

Dezastru

Am lăsat paturile unite

Excitată şi derutată

O găsesc eu

Un gest grăitor

Partea a cincea

Ne-am distrat

Noapte bună

Casa

Mulţumiri

Resurse suplimentare despre asexualitate şi aromantism